Val McDermid este o romancieră scoţiană contemporană născută în Kirkcaldy, pe coasta de est a Scoţiei. A fost unul dintre cei mai tineri studenţi acceptaţi la St. Hilda's College, Oxford, la vârsta de şaptesprezece ani, şi primul venit de la o şcoală din Scoţia. Şi-a dorit întotdeauna să scrie, prin urmare a devenit jurnalist. Succesul a venit odată cu transformarea primului ei roman în scenariu pentru o piesă de teatru, dar apoi tânăra scriitoare s-a îndreptat către romanul poliţist. Din 1991 şi-a dedicat timpul în exclusivitate scrisului. Este autoarea a nu mai puţin de 23 de bestselleruri traduse în 40 de limbi şi vândute în peste 10 milioane de exemplare în întreaga lume. A câştigat numeroase premii internaţionale, inclusiv Gold Dagger Award pentru cel mai bun roman poliţist al anului, în 1995, Stonewall Writer of the Year Award, în 2007, şi LA Times Book of the Year Award.

În 2010, Val McDermid a primit Cartier Diamond Dagger Award.

Dedic această carte nuntaşilor *care au contribuit la crearea celor mai frumoase amintiri*.

Citat T.S. Eliot

Dincolo de sângele ce-a mânjit mâinile, simţim
Compasiunea tăioasă a artei vindecătorului.

Four Quartets: „East Coker”

T.S. Eliot

Vineri

Fazele lunii au un efect inexplicabil, însă de necontestat, asupra bolnavilor psihic. Întrebaţi orice asistentă de psihiatrie. Pentru ele, este un adevăr universal valabil. Nici una nu se oferă să rămână peste program în perioada din preajma lunii pline, decât dacă sunt absolut disperate. Este, totodată, un adevăr care îi nelinişteşte pe savanţii behaviorişti; nu este ceva ce poate fi pus pe seama unei copilării pline de abuzuri sau a unei incapacităţi de a întreţine relaţii sociale. Este un ritm extern pe care nici un tratament nu îl poate ţine sub control. Atrage mareele şi îi aruncă pe nebuni de pe orbitele lor dereglate.

Dinamica internă a Spitalului de Securitate Bradfield Moor era la fel de expusă la efectele de atracţie ale lunii pline pe cât îi sugera şi numele. Conform unora dintre angajaţi, Bradfield Moor era un soi de depozit pentru cei prea periculos de nebuni că să fie lăsaţi în libertate; pentru alţii, era un adăpost pentru minţile prea fragile, care nu făceau faţă durităţii şi dezordinii vieţii din afară; iar pentru restul, era un refugiu temporar care oferea şansa unei reveniri la o normalitate aproximativă. Deloc surprinzător, cel de-al treilea grup avea mult mai puţini membri şi era dispreţuit din tot sufletul de membrii celorlalte două grupuri.

În seara aceea, nu era de-ajuns că luna era plină. Trecea şi printr-o eclipsă parţială. Umbrele lăptoase ale suprafeţei lunare se metamorfozau treptat din nuanţe de galben bolnav în oranj-închis, pe măsură ce pământul trecea între satelitul său şi soare. Pentru majoritatea celor care urmăreau eclipsa, ea era încărcată de o enigmatică frumuseţe, ce provoca uimire şi admiraţie. Pentru Lloyd Allen, unul dintre pacienţii cei mai instabili de la Bradfield Moor, ea reprezenta dovada absolută ce venea în sprijinul convingerii sale că ultimele zile erau aproape şi că lui îi revenea datoria de a-i duce creatorului cât mai multe suflete. Fusese internat la ospiciu înainte să-şi fi îndeplinit ţelul de a vărsa cât mai mult sânge, astfel încât sufletele victimelor să poată urca mai uşor la cer în momentul iminent al celei de-a doua veniri. Dorinţa de a-şi îndeplini misiunea îl mistuia cu atât mai mult cu cât aceasta fusese zădărnicită.

Lloyd Allen nu era un om prost, motiv pentru care sarcina paznicilor săi se dovedea cu atât mai dificilă. Asistentele de psihiatrie aveau multă experienţă cu şiretlicurile ieftine şi le era relativ uşor să le înăbuşe din faşă. Era mult mai greu să ghicească însă urzelile celor nebuni, dar inteligenţi. Recent, Allen inventase o metodă prin care evita să-şi ia medicamentele. Asistentele mai experimentate erau versate în faţa unor astfel de trucuri şi ştiau cum să le combată, dar cele recent calificate, precum Khalid Khan, încă nu aveau colţii necesari pentru aşa ceva.

În noaptea cu lună plină, Allen reuşise să evite să ia ambele doze de cocktail chimic menit să-l amorţească, pe care Khan credea că i le administrase. Cu puţin înainte de începutul eclipsei, capul lui Allen vuia de o incantaţie murmurată monoton: „Adu-i la mine, adu-i la mine, adu-i la mine”, ce răsuna în permanenţă în mintea lui. Din camera sa vedea un colţ al lunii, cu faţa umbrită de marea de sânge prevestită de profeţii. Venise ceasul. Venise cu adevărat ceasul. Agitat, îşi strângea pumnii, ridicându-şi şi coborându-şi braţele, la fiecare câteva secunde, ca un boxer dement ce ţintea când sus, când jos.

Se întoarse cu faţa spre uşă şi se îndreptă, împiedicat, spre ea. Trebuia să iasă ca să-şi poată îndeplini misiunea. Asistenta avea să sosească în scurt timp cu ultima doză de medicamente pentru acea noapte. Atunci Dumnezeu avea să-i ofere forţa de care avea nevoie. Dumnezeu avea să-l scoată din încăpere. Dumnezeu avea să-i arate calea. Dumnezeu ştia ceea ce avea de făcut. Avea să-i ducă la

El. Sosise momentul. Luna era invadată de sânge. Începeau semnele, iar el avea o misiune de îndeplinit. El era cel ales, el era calea mântuirii pentru păcătoşi. Avea să-i ducă la Dumnezeu.

* * *

Baia de, lumină se revărsa peste o mică porţiune din biroul unei instituţii fără pretenţii. Un dosar stătea deschis, în vreme ce, într-un colţ al paginii se odihnea o mână ce ţinea un stilou. În fundal, Moby se înduioşa pe un ton plângăcios de soarta păianjenilor. CD-ul fusese un cadou, ceva ce dr. Tony Hill nu şi-ar fi ales niciodată singur. Dar, cumva, devenise parte integrantă a ritualului orelor suplimentare.

Tony dădu să-şi frece ochii iritaţi, uitând de noii săi ochelari pentru citit.

— Au, scânci el când şaua ochelarilor i se înfipse în carne.

Degetul său mic se prinse în marginea ochelarilor fără ramă, făcându-i să se învârtească în aer şi să aterizeze pieziş pe dosarul pe care îl studiase. Îşi imagina expresia de amuzament indulgent pe care această mişcare ar fi provocat-o pe chipul inspectorului-şef Carol Jordan, cea care îi dăruise CD-ul cu Moby. Neîndemânarea sa distrată era de multă vreme subiect constant de glume între ei.

Singurul lucru pentru care nu putea să-l tachineze era faptul că încă se afla la birou la opt jumătate într-o seară de vineri. În ceea ce privea ezitarea de a pleca de la birou înainte de a fi rezolvat toate problemele posibile, ea era cel puţin la fel de înverşunată ca el. Dacă ar fi fost pe-acolo, ar fi înţeles de ce el se afla încă la birou, revizuind raportul pe care îl pregătise cu atâta sârguinţă pentru Comisia de Eliberare Condiţionată, raport pe care ei deciseseră cu inima uşoară să-l ignore atunci când îl dăduseră pe Bernard Sharples pe mâna Serviciului de Eliberare Condiţionată. Nu mai reprezenta un pericol pentru public, după cum îi convinsese avocatul său. Un prizonier model care cooperase la tot ce îi ceruseră autorităţile. Întruchiparea căinţei.

„Ei bine, sigur că Sharples fusese un prizonier model” îşi zise Tony cu amărăciune. Era uşor să te porţi frumos când obiectele dorinţelor tale erau atât de inaccesibile, încât chiar şi celui mai obsedat creator de fantezii i-ar fi venit greu să-şi stârnească în minte ceva care să semene cât de puţin cu tentaţia. Sharples avea să o comită din nou, simţea asta în oase. Şi avea să fie vina lui, în parte, fiindcă nu reuşise să-şi prezinte cazul suficient de convingător.

Îşi recuperă ochelarii şi marcă vreo câteva paragrafe cu stiloul. Ar fi putut – ar fi trebuit – să-şi susţină cazul cu mai multă fermitate, să nu fi lăsat fisuri prin care să se strecoare avocatul apărării. Ar fi trebuit să prezinte drept fapte ceea ce el ştia că era o presupunere bazată pe ani întregi de experienţă cu infractori în serie, la care se adăuga senzaţia de tulburare pe care o resimţea când citea printre rânduri interviurile sale cu Sharples. Dar în lumea colorată-n alb-negru a Comisiei de Eliberare Condiţionată nu era loc pentru nuanţe de gri. Din câte se părea, Tony avea încă de învăţat că sinceritatea era rareori cea mai bună strategie atunci când venea vorba despre sistemul de justiţie penală.

Trase spre el un teanc de notesuri, dar, înainte de a apuca să mâzgălească ceva, un zgomot de afară ajunse în biroul său. De regulă, nu era deranjat de zgomotele diverse care alcătuiau fundalul sonor al vieţii în interiorul spitalului Bradfield Moor; izolarea fonică era surprinzător de eficientă şi, în plus, cele mai grave tulburări aveau loc, de obicei, la mare distanţă de birourile unde lucrau oameni cu diplome şi cu o înaltă poziţie.

Zgomotul se înteţi. Suna ca un meci de fotbal sau ca o revoltă a unei secte. Cu siguranţă, era mult mai puternic decât putea să îndure. Tony se ridică oftând şi-şi aruncă ochelarii pe birou în timp ce se îndrepta spre uşă. Cu siguranţă, orice era mai bine decât asta.

* * *

Nu multă lume considera că un post la spitalul Bradfield Moor era un vis împlinit. Dar, pentru Jerzy Golabeck, acesta reprezenta mai mult decât îşi imaginase vreodată că ar fi cu putinţă, în timpul copilăriei petrecute în Plock. Nu prea se întâmplase nimic în Plock după sosirea regilor polonezi, în 1138. În prezent, singurele locuri de muncă erau în rafinăriile petrochimice, unde salariile erau mizerabile, iar bolile profesionale – la ele acasă. Orizonturile înguste ale lui Jerzy se lărgiseră uimitor de mult când Polonia devenise membră a Uniunii Europene. Fusese printre primii care se îmbarcaseră într-un zbor ieftin din Cracovia spre Leeds/aeroportul din Bradford şi spre perspectiva unei noi vieţi. Din punctul său de vedere, salariul minim era echivalentul răscumpărării unui rege. Iar lucrul cu pacienţii de la Bradfield Moor nu se deosebea prea mult de îngrijirea unui bunic senil, care credea că Lech Walesa încă ar mai putea fi omul viitorului.

Aşa că Jerzy măsluise adevărul şi inventase un nivel de experienţă în relaţiile cu bolnavii psihic ce avea prea puţine în comun cu trecutul său de muncitor în linia de producţie a fabricii de conserve de murături. Deocamdată, acest lucru nu constituise o problemă. Asistentele şi infirmierii se ocupau mai mult de îngrădire decât de tratament. Administrau medicamentele şi făceau curăţenie după câte o criză. Orice tentativă de a trata sau de a alina era lăsată în seama doctorilor, a psihiatrilor, a terapeuţilor de diverse concepţii şi a psihologilor clinici. Părea că nimeni nu avea alte pretenţii de la Jerzy decât să-şi facă apariţia la timp şi să nu se codească în faţa neplăcerilor fizice care apăreau în fiecare tură. Cu atâta lucru se descurca uşor.

Îşi formase din mers un ochi abil pentru ceea ce se întâmpla în jurul său. Nimeni nu era mai surprins de asta decât el. Dar era incontestabil faptul că Jerzy părea să recunoască din instinct clipa în care pacienţii se îndepărtau de echilibrul ce făcea posibilă existenţa la Bradfield Moor. Era unul dintre puţinii angajaţi din spital care şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă cu Lloyd Allen. Problema era că, până în acel moment, devenise suficient de încrezător încât să creadă că se putea ocupa personal de asta. Nu era primul tânăr de 24 de ani care avea o părere prea bună despre abilităţile sale. Era doar unul dintre puţinii care aveau să moară din cauza asta.

De cum intră în camera lui Lloyd Allen, lui Jerzy i se ridică părul de pe braţe. Allen stătea în mijlocul încăperii înghesuite, cu umerii săi mari încordaţi. Tremurul rapid al ochilor săi îi spuse lui Jerzy fie că medicamentele dăduseră greş în mod spectaculos, fie că Allen reuşise cumva să nu le ia. Oricum ar fi fost, vocile din mintea sa păreau singurele pe care Allen era interesat să le asculte.

— E timpul să-ţi iei medicamentele, Lloyd, spuse Jerzy, pe un ton voit relaxat.

— Nu pot face asta.

Vocea lui Allen era un mormăit greoi. Se ridică uşor pe vârfuri, trecându-şi mâinile una peste cealaltă, ca şi cum le-ar fi spălat. Muşchii antebraţului zvâcneau şi tresăreau.

— Ştii că ai nevoie de ele.

Allen dădu din cap a refuz.

Jerzy imită mişcarea.

— Dacă nu-ţi iei medicamentele, va trebui să raportez asta. Atunci va fi rău pentru tine, Lloyd. Nu vrem asta, nu-i aşa?

Allen se aruncă asupra lui Jerzy, cotul drept lovindu-l sub stern şi tăindu-i respiraţia. Când Jerzy se chirci, încercând să respire, Allen îl izbi şi-l trânti la podea, în timp ce se îndrepta spre uşă. În prag, Allen se opri brusc şi se întoarse pe călcâie. Jerzy încercă să pară mic şi inofensiv, însă Allen veni spre el. Ridică piciorul şi îl lovi pe Jerzy în stomac, golindu-i plămânii într-o explozie ameţitoare de durere. În timp ce Jerzy stătea încovrigat la pământ, Allen se întinse calm şi-i smulse

cartela de acces din legătura de la brâu.

— Trebuie să-i duc la El, mormăi el, îndreptându-se din nou spre uşă.

Jerzy se zvârcolea în gemete convulsive, corpul său chinuindu-se să înghită oxigen. Dar mintea încă îi funcţiona. Ştia că trebuia să ajungă la butonul de panică de pe hol. Înarmat cu cheia lui Jerzy, Allen putea hoinări aproape oriunde prin spital. Putea deschide camerele altor pacienţi. Nu ar fi durat prea mult să elibereze suficienţi tovarăşi pentru a depăşi numeric personalul aflat la lucru la acea oră târzie.

Tuşind şi înecându-se, cu fire de salivă scurgându-i-se de pe bărbie, Jerzy se forţă să se ridice în genunchi şi se târî mai aproape de pat. Se prinse de tăblie pentru a se ridica. Cu mâinile încleştate peste stomac, se împletici până în hol. Îl vedea pe Allen în faţă, chinuindu-se să vâre cartela în cititorul montat pe uşa care avea să-i permită accesul în corpul principal al clădirii. Trebuia să treci cartela prin cititor cu o anumită viteză. Jerzy ştia asta, dar Allen, din fericire, nu. Allen lovi cititorul şi încercă din nou. Clătinându-se, Jerzy încercă să străbată cât mai discret posibil distanţa până la butonul de panică.

Dar nu reuşi să fie suficient de discret. Ceva îl alertă pe Allen, care se răsuci pe călcâie.

— Să-i duc la el, strigă, repezindu-se la atac.

Simpla sa greutate fu suficientă să arunce corpul slăbit al lui Jerzy înapoi pe podea. Jerzy îşi încolăci braţul în jurul capului, însă fără prea mare folos. Ultimul lucru pe care îl simţi fu o apăsare îngrozitoare în spatele ochilor, când Allen îl călcă pe cap cu toată forţa.

* * *

Când deschise uşa, Tony fu lovit de o creştere bruscă a volumului. Voci care strigau, înjurau şi ţipau se revărsau pe casa scării. Cel mai înspăimântător era faptul că nimeni nu acţionase alarma de urgenţă. Asta sugera ceva atât de brusc şi de violent, încât nimeni nu apucase să urmeze procedurile care, se presupunea, le fuseseră reamintite constant încă din prima zi a pregătirii lor. Erau prea ocupaţi încercând să ţină în frâu tot ce se întâmpla.

Tony grăbi pasul străbătând coridorul spre scări şi apăsă butonul de panică din mers. Imediat izbucni un claxon zgomotos. „Iisuse, dacă erai deja nebun, cum ar fi reacţionat mintea ta la aşa ceva?” Alerga deja când ajunse la scări, dar încetini suficient cât să arunce o privire în jos şi să vadă tot ce se putea vedea.

Nimic, ăsta era răspunsul scurt. Vocile ridicate păreau să vină de pe culoarul din dreapta, dar erau distorsionate de acustică şi de distanţă. Brusc, se auzi un zăngănit şi un zgomot de sticlă spartă. Apoi o clipă şocantă de tăcere.

— Futu-i, rosti cineva clar, cuvintele părând să trădeze dezgustul.

Apoi strigătele izbucniră din nou, cu o notă de panică inconfundabilă. Un ţipăt, apoi sunetul unei lupte haotice. Fără să se gândească, Tony o luă în jos pe scări, încercând să vadă ce se întâmpla.

La finalul ultimului rând de trepte, văzu corpuri care se revărsau de pe culoarul de unde se auzise zgomotul. Doi asistenţi se îndreptau spre el cu spatele, susţinând un al treilea bărbat. Infirmier, judecând după cele câteva porţiuni de halat medical verde-deschis rămase nemânjite cu sânge. Asistenţii lăsau în urma lor o dâră întinsă de culoare stacojie, în vreme ce se deplasau cu spatele cât de repede puteau.

„Dr. Măcel”, îşi spuse Tony când o figură solidă îşi făcu apariţia de pe culoar, agitând în faţa sa un topor de pompieri de parcă ar fi fost o coasă, iar el un secerător necruţător. Blugii şi tricoul polo îi erau stropite cu sânge; lama toporului împroşca stropi fini la fiecare mişcare. Omul cel solid era

pornit cu înverşunare asupra prăzii, urmărind-o fără ezitare în fuga ei.

— Să-i duc la el. Nu vă puteţi ascunde, spunea el încet, monoton. Să-i duc la el. Nu vă puteţi ascunde.

Îi ajungea din urmă. Câţiva paşi, şi lama toporului avea să taie din nou în carne.

Deşi bărbatul cu toporul nu era unul dintre pacienţii săi, Tony îl ştia. Îşi impusese să se familiarizeze cu dosarele tuturor bolnavilor consideraţi capabili de violenţă. În parte, fiindcă era interesat de ei, dar şi fiindcă vedea asta ca pe un soi de poliţă de asigurare. În această seară părea pe punctul de a-şi pierde bonusul pentru nerăscumpărarea poliţei.

Tony se opri la câteva trepte distanţă de baza scărilor.

— Lloyd, îl strigă încet.

Allen nu se abătu din mers. Îşi legănă din nou toporul, pe ritmul incantaţiei sale.

— Să-i duc la el. Nu vă puteţi ascunde, spuse, tăind aerul cu lama la doar câţiva centimetri de asistenţi.

Tony inspiră adânc şi îşi îndreptă umerii.

— Nu aşa trebuie să-i duci la el, spuse tare, cu toată autoritatea pe care o putea da vocii sale. Nu asta vrea el de la tine, Lloyd. Ai înţeles greşit.

Allen se opri, întorcându-şi capul spre Tony. Se încruntă, nedumerit ca un câine chinuit de o viespe.

— E vremea, mârâi el.

— Aici ai dreptate, aprobă Tony şi coborî încă o treaptă. E vremea. Dar nu faci lucrurile cum trebuie. Acum pune jos toporul, şi o să găsim o cale mai bună de a face asta.

Încercă să-şi păstreze chipul inexpresiv, să nu dezvăluie teama care îi strângea stomacul. Unde naiba era echipa de întăriri? Nu-şi făcea iluzii că ar putea face prea multe de unul singur. Poate reuşea să-l reţină pe Lloyd suficient de mult încât asistenţii şi infirmierul rănit să se salveze. Dar, oricât de priceput ar fi fost în a lucra cu nebuni, ştia că nu era destul de priceput încât să-l facă pe Lloyd să-şi recapete un oarecare echilibru. Se îndoia chiar şi că l-ar putea face să lase jos arma. Trebuia să încerce, ştia asta. Dar unde *naiba* erau întăririle?

Allen încetă să mai rotească toporul şi îl ridică la nivelul umerilor ca un jucător de baseball pregătit să lovească.

— E vremea, spuse din nou. Iar tu nu eşti el. Şi acoperi dintr-o săritură spaţiul care îi despărţea.

Fu atât de rapid, încât Tony nu apucă să vadă decât un fulger roşu şi sclipirea tăişului lustruit. Apoi un val de durere explodă din zona genunchiului său. Tony se prăbuşi ca un copac retezat, prea şocat chiar şi pentru a ţipa. În cap îi explodă un bec. Apoi se făcu întuneric.

Lista 2

Beladonă (mătrăgună)
Ricină
Oleandru
Stricnină
Cocaină
Taxus Baccata (tisă)

Duminică

Thomas Denby studie din nou fişa. Era nedumerit. Dăduse diagnosticul de infecţie respiratorie severă când îl examinase iniţial pe Robbie Bishop. Nu avusese nici un motiv să pună la îndoială acel diagnostic. Văzuse suficiente infecţii respiratorii în cei douăzeci de ani de când terminase studiile şi hotărâse să se specializeze în afecţiuni respiratorii. În cele douăsprezece ore scurse de la internarea jucătorului de fotbal, echipa lui Denby îi administrase antibiotice şi steroizi conform instrucţiunilor primite de la el. Dar starea lui Bishop nu se îmbunătăţise. De fapt, se agravase atât de mult, încât medicul rezident care era de gardă fusese dispus să-şi asume riscul de a stârni furia lui Denby sculându-l din pat în toiul nopţii. Rezidenţii nu îndrăzneau să le facă aşa ceva medicilor decât dacă erau foarte, foarte neliniştiţi.

Denby puse la loc fişa şi îi aruncă tânărului care zăcea în pat zâmbetul său relaxat, profesional, tot numai dinţi şi gropiţe. Ochii săi însă nu zâmbeau; examinau faţa şi pieptul lui Bishop. Transpiraţia provocată de febră făcuse ca halatul de spital să i se lipească de piept, dând la iveală conturul fin al unor muşchi bine definiţi, care în acea clipă se chinuiau să ducă aerul în plămâni. Când Denby îl examinase prima dată, Bishop acuzase o stare de slăbiciune, greaţă şi dureri articulare, plus evidentele dificultăţi de respiraţie. Episoadele de tuse convulsivă îl făcuseră să se chircească, intensitatea lor readucând culoarea pe chipul său palid. Radiografia reliefase fluide în plămâni. Concluzia evidentă era cea pe care o trăsese Denby.

Acum simptomele arătau că, orice l-ar fi chinuit pe Robbie Bishop, nu era vorba despre o infecţie respiratorie obişnuită. Bătăile inimii sale erau de-a dreptul haotice. Temperatura îi crescuse cu încă un grad şi jumătate. Plămânii nu reuşeau să menţină un nivel stabil de oxigen în sânge, nici măcar cu ajutorul măştii de oxigen. Acum, în timp ce Denby îl privea, pleoapele îi tremurau şi rămâneau închise. Denby se încruntă.

— S-a mai întâmplat să-şi piardă cunoştinţa? o întrebă pe rezidentă.

Ea dădu din cap.

— A avut câteva episoade de delir din cauza febrei. Nu sunt sigură dacă ştie unde se află. Dar a reacţionat la stimuli până acum.

Se auzi un ţiuit insistent – monitorul indica o nouă scădere a nivelului de oxigen din sângele lui Bishop.

— Trebuie să-l intubăm, spuse Denby, părând distrat. Şi adăugaţi mai multe fluide. Cred că e uşor deshidratat.

„Deşi asta nu explică febra, nici tusea." Femeia, însufleţită de instrucţiunile primite, părăsi în grabă încăperea micuţă – cea mai bună opţiune a spitalului Bradfield Cross pentru cei care aveau nevoie de intimitate, chiar şi când erau în stare gravă. Denby îşi frecă bărbia, meditând. Robbie Bishop avea o condiţie fizică excelentă: în formă, puternic şi, conform medicului de la clubul la care juca, fusese perfect sănătos după antrenamentul de vineri. Lipsise de la meciul de sâmbătă, după ce acelaşi medic de la club îl diagnosticase iniţial ca suferind de o formă banală de gripă. Acum iată-l aici, optsprezece ore mai târziu, într-o stare vizibil înrăutăţită. Iar Thomas Denby nu avea habar de ce sau cum să împiedice asta.

Nu era obişnuit să se afle într-o asemenea situaţie. Era, şi ştia asta, un medic al naibii de bun. Se pricepea să pună un diagnostic, era un medic talentat şi adesea inspirat, dar şi un politician suficient de bun pentru a se asigura că nevoile departamentului său nu rămâneau prea des nesatisfăcute din

cauza birocraţilor. Se dedica aproape complet vieţii sale profesionale, suferinţele pacienţiilor săi lăsându-i prea puţin răgaz. Robbie Bishop părea o insultă adusă talentului său.

Când medicul rezident se întoarse cu trusa de intubare şi cu câteva asistente, Denby oftă. Aruncă o privire spre uşă. De cealaltă parte, ştia, se afla managerul echipei lui Robbie Bishop. Martin Flanagan îşi petrecuse noaptea prăbuşit pe un scaun lângă jucătorul său vedetă. Costumul lui cel scump era şifonat acum, iar faţa aspră căpătase un aer sinistru sub barba ţepoasă. Se contraseră deja o dată când Denby insistase ca bătăiosul irlandez să iasă din salon în timpul vizitei medicilor.

— Ştii cât valorează băiatul ăsta pentru Bradfield Victoria? îl întrebase Flanagan.

Denby îi aruncase o privire rece.

— Pentru mine valorează exact la fel ca orice alt pacient pe care îl tratez, îi spusese. Eu nu stau pe tuşă să-ţi spun ce tactică să foloseşti. Aşa că lasă-mă să-mi fac treaba fără să intervii. Am nevoie să-i oferi intimitate pacientului meu cât îl consult.

Managerul plecase bombănind, dar Denby ştia că avea să aştepte în continuare, cu faţa chinuită şi neliniştită, disperat să audă ceva care să contrazică agravarea pe care o observase deja.

— Când terminaţi cu asta, să începem să-i administrăm Zidovudină, îi spuse doctoriţei. Nu mai aveau altceva de făcut decât să încerce puternica medicaţie retrovirală care le-ar fi putut oferi suficient răgaz pentru a-şi dea seama ce nu era în regulă cu Robbie Bishop.

Luni

— Mai aminteşte-mi o dată de ce te-am lăsat să deschizi cea de-a treia sticlă, murmură inspectorul-şef Carol Jordan, băgând maşina în viteză şi înaintând alţi câţiva metri.

— Pentru că a fost prima dată când ne-ai onorat cu o vizită de când ne-am mutat în Dales şi pentru că trebuie să ajung în Bradfield în dimineaţa asta, iar tu nu ai o cameră ca lumea în plus. Aşa că nu avea rost să ne fi întors cu maşina azi-noapte.

Fratele ei, Michael, se aplecă în faţă pentru a schimba postul de radio. Carol îl lovi uşor peste mână.

— Lasă-l aşa, spuse el.

Michael gemu.

— Bradfield Sound. Cine ar fi crezut că viaţa mea se va reduce la aşa ceva? Radioul local în cea mai provincială formă a sa.

— Trebuie să aud ce se întâmplă în sectorul meu.

Michael părea sceptic.

— Conduci Brigada de Infracţiuni Majore[1]. Eşti afiliată echivalentului britanic al FBI-ului. Nu trebuie să ştii dacă s-a spart vreo conductă principală de apă şi asta provoacă probleme de trafic pe Methley Way. Sau dacă vreun fotbalist a fost transportat de urgenţă la spital cu probleme respiratorii.

— Hei, domnule IT. Nu tu mi-ai băgat în cap chestia aia cu „micro devine macro”? Îmi place să ştiu ce se întâmplă la baza lanţului trofic, pentru că uneori asta provoacă efecte neaşteptate la celălalt capăt. Iar el nu e doar „vreun fotbalist”. E Robbie Bishop. Mijlocaşul central al echipei Bradfield Victoria. Şi un băiat din zonă, pe deasupra. Admiratoarele sale au dat probabil năvală la spitalul Bradfield Cross chiar în acest moment. Posibile probleme de ordine publică.

Michael cedă îmbufnat.

— În fine. Cum vrei tu, surioară. Bine că aria lor de emisie nu se întinde la distanţă prea mare de oraş. Aş fi luat-o razna dacă m-ai fi pus să ascult asta pe tot drumul încoace. Îşi răsuci capul strâmbându-se la fiecare trosnitură a gâtului.

— Nu ai unul dintre acele girofaruri albastre pe care le pui pe acoperişul maşinii?

— Ba da, spuse Carol, rugându-se ca, de data asta, să nu înainteze tot cu poticneli. Se simţea transpirată şi uşor îngreţoşată, în ciuda duşului pe care îl făcuse cu mai puţin de o oră în urmă. Dar trebuie să-l folosesc doar la urgenţe. Şi, înainte să începi, nu. Asta nu e o urgenţă. E doar traficul la o oră de vârf.

În timp ce vorbea, traficul blocat începu să se fluidizeze. După doar câteva sute de metri, era deja greu de înţeles de ce făcuseră o jumătate de kilometru în douăzeci de minute, deşi acum se deplasau relativ lin.

Michael se încruntă uşor, studiindu-şi sora, apoi spuse:

— Deci, surioară, cum stă treaba cu Tony?

Carol încercă să nu-şi trădeze deznădejdea. Sperase că avea să scape de asta. Un weekend întreg cu părinţii ei, fratele său şi partenera acestuia, fără ca vreunul dintre ei să menţioneze acel nume.

— E destul de bine, de fapt. Îmi place apartamentul. E o gazdă foarte bună.

Michael plescăi.

— Ştii că nu la asta mă refer.

Carol oftă, strecurându-se în faţa unui Mercedes care o claxonă.

— Probabil ne vedeam mai des când locuiam în părţi opuse ale oraşului, spuse.

− Credeam…

Carol şi-a încleştat mâinile pe volan şi a spus:

— Nu ai crezut bine. Michael, suntem o pereche de obsedaţi de muncă. El îşi iubeşte nebunii, iar eu am primit o unitate nouă pe care s-o pun pe picioare. Ca să nu mai vorbim despre încercarea de-a o susţine moral pe Paula, adăugă, chipul ei tensionându-se la acest gând.

— E păcat. Îi aruncă o căutătură critică. Nici unul dintre voi nu întinereşte. Am învăţat şi eu ceva din relaţia cu Lucy: faptul că viaţa e mult mai uşoară când îţi împarţi zbuciumul şi greutăţile cu cineva care e pe aceeaşi lungime de undă cu tine. Iar eu cred că asta e valabil în cazul tău şi-al lui Tony Hill.

Carol îi aruncă o privire rapidă, să vadă dacă se enerva.

— Omul despre care la un moment dat aproape ai crezut, cum ar veni, că e un ucigaş în serie? Acesta e bărbatul despre care crezi că se află pe aceeaşi lungime de undă cu mine?

Michael îşi dădu ochii peste cap.

— Nu te mai ascunde în spatele trecutului.

— Nu-i vorba că mă ascund. Pentru un trecut ca al nostru, ai nevoie de crampoane şi de oxigen ca să-l depăşeşti.

Carol găsi o breşă în trafic şi se strecură lângă bordură, pornind luminile de avarie.

— Asta e partea în care tu fugi, spuse ea, imitându-l prost pe Shrek.

— Mă laşi aici?

Michael părea uşor scandalizat.

— Îmi va lua zece minute să ocolesc pentru a ajunge în partea din faţă a institutului, spuse Carol, întinzându-se pe lângă el pentru a-i arăta direcţia prin geamul din dreapta.

— Dacă o iei prin noua galerie comercială, o să ajungi la întâlnirea ta cu clientul în trei minute.

— Doamne, ai dreptate. Am fost plecaţi din oraş doar trei luni şi deja mi-am pierdut simţul orientării. O cuprinse cu braţul pe după umeri, o sărută sec pe obraz şi coborî din maşină.

— Vorbim peste o săptămână.

* * *

Zece minute mai târziu, Carol intră în sediul poliţiei din Bradfield. În scurtul timp scurs între momentul când îl lăsase pe Michael şi cel în care coborâse din lift la etajul trei, unde se afla echipa pe care o considera o adunătură de neadaptaţi jigăriţi, trecuse de la rolul de soră la cel de ofiţer de poliţie. Singurul element pe care îl aveau în comun cele două faţete ale persoanei sale era o uşoară mahmureală.

Înaintă de-a lungul unui coridor ai cărui pereţi de culoarea lavandei şi de un alb murdar erau întrerupţi de uşi din sticlă turnată şi oţel. Părţile centrale ale uşilor erau mate, aşa că era greu să vezi vreun detaliu din ceea ce se întâmpla în spatele lor, dacă nu cumva zăreai ceva pe podea sau atârnând din tavan. Interioarele decorate strident îi aminteau de o agenţie de publicitate. Însă, în era modernă activitatea poliţienească părea să aibă de-a face tot atât de mult cu imaginea cât avea cu prinderea băieţilor răi. Din fericire, ea reuşise să se menţină în prima linie cât de mult era posibil pentru un ofiţer de rangul ei.

Deschise uşa de la sala 316 şi păşi pe tărâmul celor morţi şi al celor scoşi din uz. La o asemenea oră matinală, într-o zi de luni, cei vii puteau fi număraţi pe degete. Poliţista criminalistă

Stacey Chen, magicianul IT al echipei, de-abia dacă îi aruncă o privire din spatele celor două monitoare de pe biroul său, mormăind ceva ce Carol interpretă drept salut.

— Neaţa, Stacey, spuse Carol.

În drum spre biroul său, detectivul-sergent Chris Devine ieşi din spatele uneia dintre lungile table albe care încercuiau birourile lor ca nişte vagonete acoperite ce ţineau duşmanul la distanţă. Speriată, Carol se opri brusc. Chris ridică mâinile ca şi cum s-ar fi predat.

— Scuze, şefa. N-am vrut să te sperii.

— Nici o problemă. Carol scoase un oftat. Trebuie neapărat să ne procurăm nişte table din astea transparente.

— Cum? Ca alea pe care le au la televizor? Chris râse scurt. Eu una nu le văd rostul. Întotdeauna am considerat că sunt extrem de greu de citit. Cu toate acele interferenţe din fundal.

Îşi potrivi pasul cu al lui Carol, în vreme ce şefa lui se îndrepta spre cubul netransparent care îi servea drept birou.

— Deci ce mai ştii de Tony? Ce mai face?

Era, observă Carol, un mod ciudat de a pune problema. Ridică uşor din umeri şi spuse:

— Din câte ştiu eu, e bine.

Tonul ei nu mai lăsa loc de discuţii.

Chris se întoarse, astfel înainta cu spatele, la câţiva metri de Carol, examinând expresia şefei sale. Făcu ochii mari.

— O, Doamne, Dumnezeule, nu ştii, nu-i aşa?

— Ce anume nu ştiu?

Carol simţi un ghem de panică în stomac.

Chris îşi puse mâna pe braţul lui Carol şi făcu semn spre biroul ei cu o mişcare din cap.

— Cred că ar fi mai bine să stăm jos, zise ea.

— Iisuse, murmură Carol, lăsându-se purtată înăuntru. Se îndreptă spre scaunul ei în vreme ce Chris închise uşa. Am fost la Dales, nu la Polul Nord. Ce naiba se întâmplă? Ce i s-a întâmplat lui Tony?

Chris reacţionă la tensiunea din vocea ei.

— A fost atacat. De unul dintre pacienţii de la Bradfield Moor.

Carol îşi acoperi obrajii cu palmele şi rămase cu gura căscată. Trase adânc aer în piept.

— Ce s-a întâmplat?

Vocea îi era ascuţită, aproape un strigăt.

Chris îşi trecu o mână prin părul scurt, pe jumătate cărunt.

— Nu am cum să îndulcesc lucrurile, şefa. S-a pus în calea unui nebun cu un topor de pompieri.

Vocea lui Chris suna de parcă ar fi venit de la mari depărtări. Carol se învăţase să reziste cu stoicism în faţa unor privelişti şi a unor sunete care i-ar fi făcut pe majoritatea oamenilor să scâncească şi să se bâlbâie. Însă, când venea vorba despre Tony Hill, avea o vulnerabilitate ieşită din comun. Chiar dacă refuza să recunoască asta în asemenea momente, reacţia ei vorbea de la sine.

— Ce…? murmură ea cu glasul pierdut. Îşi drese glasul. Cât e de grav?

— Din câte am auzit, piciorul îi este cam zdrobit. A încasat lovitura în genunchi. A pierdut mult sânge. A durat ceva până au ajuns paramedicii la el, din cauză că era un nebun cu un topor care căuta noi victime, spuse Chris.

Oricât de rău ar fi fost acest lucru, era mult mai puţin grav decât ceea ce reuşise să invoce imaginaţia ei în doar câteva secunde. Pierderile de sânge şi un genunchi zdrobit erau lucruri ce se puteau remedia. Nu era mare scofală, dacă priveai dintr-o perspectivă mai largă.

— Iisuse, spuse Carol, răsuflând uşurată. Ce s-a întâmplat?

— Din câte am auzit eu, unul dintre pacienţi a reuşit să doboare un infirmier, i-a luat cheia, i-a călcat în picioare capul transformându-l într-un terci însângerat, apoi a ajuns în corpul principal al spitalului, unde a spart geamul şi a luat toporul.

Carol clătină din cap.

— Au topoare pentru incendii la Bradfield Moor? Un spital de înaltă securitate pentru nebuni?

— Se pare că tocmai din acest motiv. E sigur. O grămadă de uşi încuiate şi sticlă armată. Protocoalele de sănătate şi securitate îţi impun să te asiguri că poţi scoate toţi pacienţii în cazul unui incendiu chiar dacă sistemele electronice de închidere cedează. Chris clătină din cap. O tâmpenie, după părerea mea. Îşi ridică mâinile în aer ca pentru a se apăra în faţa expresiei dojenitoare a lui Carol. Ei bine, da. E mai bine să ardă câţiva nemernici nebuni decât să avem noi parte de căcaturi din astea. Un infirmier mort, încă unul în stare critică, cu organele interne care nu vor mai funcţiona vreodată cum trebuie şi Tony făcut zob? Aş sacrifica o mână de ţicniţi ucigaşi ca să impiedic asta.

Cumva, aceste cuvinte păreau şi mai cumplite rostite cu accentul pronunţat de Cockney al lui Chris.

— Nu e o situaţie de ori-ori, şi ştii asta, Chris, spuse Carol.

Deşi avuseseră amândouă aceeaşi reacţie reflexă, ştia că emoţia era cea care îşi spunea cuvântul, nu bunul-simţ. Dar, în zilele astea, doar cei nechibzuiţi şi nepăsători îşi spuneau sincer părerea la locul de muncă. Lui Carol îi plăceau agenţii săi nonconformişti. Nu voia să piardă vreunul dintre ei doar pentru că era surprins de cine nu trebuia vorbind aiurea, aşa că se străduia cât putea să le reducă excesele.

— Şi cum a ajuns Tony implicat în asta? întrebă. Era unul dintre pacienţii lui?

Chris ridică din umeri.

— Nu ştiu. Dar se pare că a fost eroul zilei. I-a distras atenţia nenorocitului ăluia nebun suficient cât să apuce câţiva asistenţi să-l pună la adăpost pe infirmierul rănit.

„Dar nu destul de mult cât să se salveze pe el."

— De ce nu m-a contactat nimeni? Cine a fost ofiţerul de serviciu în acest weekend? Sam, nu-i aşa?

Chris clătină din cap.

— Ar fi trebuit să fie Sam, dar a făcut schimb cu Paula.

Carol sări în picioare şi deschise uşa. Cercetă încăperea şi o observă pe Paula McIntyre atârnându-şi haina în cui.

— Paula? Hai până aici o clipă, o strigă.

În vreme ce tânăra traversa încăperea, Carol simţi valul familiar de vină. Nu cu mult timp în urmă, o pusese pe Paula într-o situaţie potenţial periculoasă, iar pericolul apăruse imediat. Nu conta că fusese o operaţiune aprobată oficial. Carol fusese cea care se angajase să o protejeze pe Paula, însă dăduse greş. Dublul ghinion al acelei operaţiuni nereuşite şi moartea celui mai apropiat coleg al său o aduseseră pe Paula în pragul renunţării la cariera din poliţie. Carol cunoştea sentimentul. Trecuse şi ea prin asta, şi din motive îngrozitor de asemănătoare. Îi oferise Paulei toată susţinerea de care era în stare, dar Tony fusese cel care discutase cu ea, ajutând-o să se îndepărteze de marginea prăpastiei. Carol nu avea habar ce se petrecuse între ei, dar discuţia lor o făcuse pe Paula să-şi continue cariera de poliţist. Iar pentru asta era recunoscătoare, chiar dacă însemna să i se amintească în permanenţă de propria sa incapacitate de a-şi proteja echipa.

Carol se dădu la o parte pentru a-i face loc Paulei şi se întoarse la scaunul ei. Paula se sprijini de peretele de sticlă, cu braţele încrucişate, ca şi cum ar fi putut astfel ascunde cât de mult slăbise.

Părul ei blond-închis arăta de parcă ar fi uitat să-l pieptene după ce-l uscase cu prosopul, iar pantalonii negru tăciune şi pulovărul îi erau mult prea largi.

— Cum se simte Tony? întrebă Paula.

— Nu ştiu, de-abia am aflat despre atac, spuse Carol, atentă ca tonul ei să nu sune acuzator.

Paula păru surprinsă.

— Oh, rahat! exclamă ea. Nu m-am gândit nici o clipă că nu ştii. Clătină din cap cu frustrare. Nici nu m-au sunat, de fapt. Am aflat când am pornit televizorul sâmbătă dimineaţă. Pur şi simplu, am presupus că te sunase cineva…

Vocea i se pierdu, îngrozită.

− Nu m-a sunat nimeni. Îmi petreceam weekendul în familie, la Dales, cu fratele şi cu părinţii mei. Aşa că nu am pornit televizorul sau radioul. Ştim la care spital se află?

— Bradfield Cross, spuse Paula. I-au operat genunchiul sâmbătă. M-am interesat. Au spus că a ieşit cu bine din operaţie şi că se simţea OK.

Carol se ridică în picioare, luându-şi geanta.

— Bine. Mă găsiţi acolo dacă aveţi nevoie de mine. Presupun că nu a apărut nimic peste noapte cu care să ne batem capul, nu-i aşa?

Chris clătină din cap.

— Nimic nou.

— Cu atât mai bine. Avem destule de care să ne ocupăm. O bătu pe umăr pe Paula, în trecere. Şi eu m-aş fi gândit la fel, spuse ea, ieşind.

„Însă aş fi sunat oricum, să mă asigur."

* * *

Gura uscată. Prea uscată pentru a înghiţi. Ăsta era cel mai important gând ce reuşea să străbată prin căptuşeala de vată care îi umplea capul. Pleoapele îi tresăriră. Vag, ştia că exista un motiv pentru care ar fi fost o idee proastă să-i deschidă, dar nu-şi amintea care anume. Nici măcar nu era sigur că se putea încrede în acea avertizare ceţoasă a minţii sale. Ce putea fi atât de rău dacă deschidea ochii? Oamenii făceau mereu asta şi nu li se întâmpla nimic.

Răspunsul veni cu o viteză ameţitoare.

— Era şi cazul, lătră vocea de undeva din spatele urechii sale stângi.

Tonul critic îi era familiar, dar îipărea undea din trecut. Nu părea să se potrivească vagilor sale impresii leate de viaţalui din prezent.

Tony îşi întoarse capul într-o parte. Mişcarea retrezi o durere pe care cu greu o putea localiza. Părea o durere generală care îi cuprindea tot corpul. Gemu şi deschise ochii. Atunci îşi aminti de ce ar fi fost o alegere mai bună să-i ţină închişi.

— Dacă tot trebuie să fiu aici, ai putea măcar să faci conversaţie.

Gura femeii se încleştă strâns în semn de dezaprobare – o imagine pe care şi-o amintea atât de bine. Îşi închise laptopul, îl puse pe masa de lângă ea şi îşi încrucişă picioarele îmbrăcate în pantaloni. „Nu i-au plăcut propriile picioare", se gândi Tony fără noimă.

— Scuze, croncăni el.

— Cred că e de la medicamente.

Se întinse după paharul de apă de pe tava sa, dar era prea departe pentru a ajunge. Ea nu se clinti. Încercă să se ridice în capul oaselor, uitând ca un idiot motivul pentru care se afla în patul de spital. Piciorul stâng, fixat bine într-o atelă chirurgicală grea, se mişcă imperceptibil, dar produse o

explozie de durere complet disproporţionată care îi tăie răsuflarea. Odată cu durerea, îi reveniră şi amintirile. Lloyd Allen aplecat asupra sa, strigând ceva de neînţeles. Jocul de lumină pe oţelul albastru. Un moment de durere paralizantă, apoi nimic. De atunci, doar scurte străfulgerări de conştiinţă. Doctori vorbind despre el, asistente vorbind deasupra lui, televizorul vorbind cu el. Şi ea emanând iritare şi nerăbdare.

— Apă? reuşi să rostească, nefiind sigur dacă avea să primească.

Oftă amar, de parcă îi ceruse cine ştie ce favoare, şi ridică paharul de apă, împingând paiul spre buzele sale uscate, ca să poată bea fără a fi nevoit să se ridice. Sorbi apa, cu înghiţituri mici, savurând senzaţia pe măsură ce gura lui îşi recăpăta umiditatea. „Soarbe, savurează, înghite.” Repetă procesul până bău jumătate de pahar, apoi îşi lăsă capul la loc pe pernă.

— Nu trebuie să stai aici, spuse. Sunt bine.

Ea râse scurt.

— Doar nu crezi că am venit aici de bunăvoie, nu? Bradfield Cross este unul dintre clienţii mei.

Faptul că ea încă putea să-l trateze cu atâta brutalitate nu era o surpriză, dar asta nu însemna că nu-l durea.

— Păstrezi aparenţele, nu? spuse el, nereuşind să-şi ascundă amărăciunea din voce.

— Când în joc sunt venitul şi reputaţia mea? Sigur că da. Îi aruncă o privire acră, ochii care semănau atât de mult cu ai săi îngustându-se într-o privire apreciativă. Nu te preface că nu eşti de acord, Tony. Când vine vorba despre salvarea aparenţelor, ai putea reprezenta Anglia la Jocurile Olimpice. Pun pariu că nici unul dintre colegii tăi n-are habar ce se petrece în mintea ta abjectă.

— Am avut un profesor bun.

Îşi mută privirea, prefăcându-se că urmăreşte emisiunea de la televizor.

— Bun, atunci nu trebuie să vorbim. Eu am de lucru, şi sunt sigură că putem pune pe cineva să-ţi aducă ceva de citit. Eu voi rămâne pe aici o zi sau două, până când te pui pe picioare. Apoi n-o să-ţi mai stau în cale.

O auzi foindu-se în scaun şi ţăcănitul degetelor ei pe taste.

— Cum ai aflat? întrebă el.

— Se pare că figurez în evidenţele tale personale drept cea mai apropiată rudă. Fie nu ţi le-ai actualizat în ultimii douăzeci de ani, fie ai rămas acelaşi Billy fără prieteni care ai fost dintotdeauna. Iar o deşteaptă de asistentă-şefă m-a recunoscut când am intrat. Aşa că sunt prinsă aici atâta timp cât o cer convenienţele.

— Habar n-aveam că ai legături cu Bradfield.

— Credeai că eşti în siguranţă aici, nu? Spre deosebire de tine, Tony, eu sunt o femeie de succes. Am legături peste tot în ţară. Afacerile sunt înfloritoare.

Când se lăuda, expresia de pe chip i se înmuia.

— Chiar nu eşti obligată să stai aici, repetă el. Le voi spune că eu te-am alungat.

Vorbea repede, cuvintele rostogolindu-i-se unul după celălalt în încercarea de a reduce efortul de a vorbi.

— Şi de ce aş avea încredere că vei spune adevărul despre mine? Nu, mulţumesc. Eu o să-mi fac pur şi simplu datoria.

Tony se uita în gol. Exista oare o frază mai deprimantă?

* * *

Elinor Blessing îşi amestecă frişca în cana de cafea, folosind beţigaşul de lemn. Starbucks era la

două minute distanţă pe jos de intrarea din spate a spitalului Bradfield Cross. Femeia se gândi că podeaua se uzase de paşii medicilor stagiari care îşi administrau cofeină pentru a ţine somnul la distanţă. Dar în dimineaţa asta nu încerca să rămână trează, ci să stea deoparte.

O cută verticală i se formă între sprâncene, iar ochii ei cenuşii priviră în gol, la mică distanţă. Gândurile i se învălmăşeau, în timp ce încerca să hotărască ce-ar trebui să facă. Îşi petrecuse suficient timp ca rezidentă sub coordonarea lui Thomas Denby ca să-şi fi format o imagine destul de clară despre el. Era, probabil, cel mai bun specialist în diagnostice cu care lucrase vreodată, iar această calitate era susţinută de grija cu care supraveghea pacienţii. Spre deosebire de mulţi medici specialişti pe care îi văzuse, nu părea să aibă nevoie să-şi măgulească orgoliul călcându-i în picioare pe medicii stagiari şi pe studenţi. Mai mult, îi încuraja să adopte un rol activ în timpul vizitelor pe care le făcea pe secţie. Când studenţii răspundeau la întrebările care li se adresau, părea mulţumit dacă aceştia se descurcau mai bine şi dezamăgit dacă greşeau. Dezamăgirea era o motivaţie mult mai puternică pentru a învăţa decât sarcasmul şi umilinţele la care apelau mulţi dintre colegii săi.

Însă, ca un avocat bun, Denby punea, de obicei, întrebări la care ştia deja răspunsul. Ar fi fost oare la fel de generos dacă unul dintre inferiorii săi ar fi avut răspunsul la o problemă pe care el nu reuşise să o rezolve? I-ar fi mulţumit persoanei care ar fi întrerupt desfăşurarea lină a vizitelor sale pe secţie cu o sugestie la care el să nu se fi gândit încă? În special dacă se dovedea că acea persoană avea dreptate?

Ar fi trebuit să fie mulţumit, indiferent de persoana care ar fi propus teoria. Diagnosticul era primul pas pe calea efortului de a ajuta pacientul. Cu excepţia cazului în care era un diagnostic disperat. Incurabil, incomod, intratabil. Nimeni nu-şi dorea un astfel de diagnostic.

Mai ales când pacientul tău era Robbie Bishop.

* * *

Era ceva deprimant, constată Carol, în a te descurca atât de bine pe coridoarele unui spital. Într-un fel sau altul, profesia ei o dusese în toate secţiile importante ale spitalului Bradfield Cross. Singurul avantaj era că ştia spre care dintre parcările aglomerate să se orienteze.

Femeia care era de serviciu la biroul asistentelor din secţia de chirurgie pentru bărbaţi o recunoscu. Drumurile li se intersectaseră de mai multe ori în timpul operaţiei şi a perioadei de convalescenţă a unui violator a cărui victimă reuşise în mod miraculos să întoarcă împotriva lui cuţitul. Amândouă se bucuraseră într-o oarecare măsură de durerea lui.

— Sunteţi inspectorul Jordan, nu-i aşa? spuse ea.

Carol nu se obosi să o corecteze.

— Exact. Caut un pacient pe nume Hill. Tony Hill?

Asistenta păru surprinsă.

— Aveţi un rang cam înalt pentru a lua depoziţii.

Carol se gândi o clipă cum să-şi descrie relaţia cu Tony. „Coleg” era insuficient, „gazdă” – oarecum incorect, iar „prieten”, mai mult sau mai puţin adevărat. Ridică din umeri.

— El îmi hrăneşte pisica.

Asistenta chicoti.

— Toţi avem nevoie de o astfel de persoană.

Arătă în jos pe coridor, spre dreapta.

— După saloanele cu patru paturi, este o uşă pe stânga, chiar în capăt. Acolo e el.

Moartă de îngrijorare, Carol urmă instrucţiunile. În faţa uşii se opri. Cum avea să fie? Ce urma

să găsească? Avea prea puţină experienţă când venea vorba despre suferinţele fizice ale altor persoane. Ştia din proprie experienţă că, atunci când suferea, ultimii oameni pe care şi-i dorea în jurul său erau cei la care ţinea. Tulburarea lor evidentă o făcea să se simtă vinovată, şi nu îi făcea plăcere să-şi expună propria vulnerabilitate. Ar fi putut pune pariu că şi Tony simţea la fel. Mintea ei rememoră o altă ocazie în care îl vizitase la spital. Pe atunci nu se cunoşteau prea bine, dar îşi amintea că nu fusese o întâlnire tocmai confortabilă. Ei bine, dacă se prindea că voia să fie lăsat în pace, nu avea să stea pe-acolo. Doar să-şi facă apariţia, ca el să ştie că era preocupată de soarta lui, apoi să se retragă graţios, asigurându-se că el era conştient de faptul că ea se întorcea dacă dorea acest lucru.

Trase adânc aer în piept, apoi bătu în uşă. Auzi vocea familiară, stinsă pe alocuri.

— Intră dacă ai calmante.

Carol rânji. Înseamnă că nu era chiar atât de rău. Deschise uşa şi intră.

Îşi dădu seama imediat că se mai afla cineva în cameră, dar la început nu avu ochi decât pentru Tony. Barba nerasă de trei zile accentua nuanţa cenuşie a tenului său. Părea că slăbise fără să prea aibă de unde. Dar ochii îi străluceau, iar zâmbetul părea autentic. Un dispozitiv format din scripeţi şi cabluri îi ţinea genunchiul prins între atele într-un unghi ce nu părea prea confortabil.

— Carol, începu el înainte de a fi întrerupt.

— Tu trebuie să fii prietena, spuse femeia aşezată în colţul camerei, cu un accent slab, dar care putea fi recunoscut ca fiind din partea locului. Ce te-a reţinut?

Carol o privi surprinsă. Părea o femeie trecută puţin peste şaizeci de ani, care se descurca bine să ţină anii la distanţă. Părul era vopsit cu pricepere într-un castaniu-auriu, machiajul impecabil, dar discret. În ochii ei albaştri plutea un aer calculat, iar ridurile care erau vizibile nu indicau o fire bună şi generoasă. Suplă, aproape slabă, era îmbrăcată într-un taior care, prin croială, era peste medie. Cu siguranţă, mult peste cât îşi permitea Carol să plătească pentru un taior.

— Pardon? spuse Carol. Nu i se întâmpla prea des să fie prinsă pe picior greşit, dar nici măcar răufăcătorii nu erau rareori atât de brutali.

— Nu e prietena mea, spuse Tony, vizibil iritat. E inspectorul-şef Carol Jordan.

Sprâncenele femeii se ridicară.

— Eu nu mi-aş fi dat seama. Un zâmbet slab, lipsit de umor. Mă refer la partea cu prietena, nu la aia cu poliţista. Şi totuşi, dacă nu ai venit ca să-l arestezi, ce caută un ofiţer superior de poliţie adulmecând în jurul acestui obiect inutil?

— Mamă!

Mârâitul se strecură printre dinţii încleştaţi. Tony se strâmbă către Carol într-un amestec de exasperare şi implorare. Carol, aceasta este mama mea. Carol Jordan, Vanessa Hill.

* * *

Nici una dintre femei nu schiţă intenţia de a da mâna. Carol se strădui să-şi stăpânească surprinderea. Era adevărat că nu discutaseră prea mult despre familiile lor, dar ea avusese mereu impresia că mama lui Tony era moartă.

— Mă bucur de cunoştinţă, spuse Carol. Se întoarse din nou spre Tony. Cum te simţi?

— Plin până la refuz de medicamente. Dar azi am reuşit totuşi să rămân treaz mai mult de cinci minute fără întrerupere.

— Şi piciorul? Ce spun doctorii despre asta?

În timp ce vorbea, observă că Vanessa Hill îşi vâra laptopul într-o husă de neopren de culoare

deschisă.

— Se pare că a fost o singură tăietură, curată. Au făcut tot ce le-a stat în putere să o coasă cum trebuie… Își întrerupse fraza. Mamă, pleci? întrebă el în timp ce Vanessa ocoli tăblia patului, cu haina atârnată pe braţ şi geanta cu laptopul agăţată pe umăr, lângă poşetă.

— Ba bine că nu, sigur că plec. Acum o ai pe prietena ta. Poate avea şi fătuca asta grijă de tine. Eu am ieşit din joc.

Se îndreptă spre uşă.

— Nu e prietena mea, strigă Tony. E chiriaşa, colega, amica mea. Şi e femeie, nu fătucă.

— Cum zici tu, replică Vanessa. Nu te abandonez, te las pe mâini bune. Asistentele sigur vor observa diferenţa.

Schiţă un salut din mână şi plecă.

Carol se holbă cu gura căscată după femeia care dispărea pe uşă.

— Dumnezeule mare, bâigui ea, întorcându-se din nou spre Tony. Întotdeauna e aşa?

Bărbatul îşi lăsă capul din nou pe pernă, evitându-i privirea.

— Probabil nu cu alţi oameni, spuse el obosit. Are o afacere de mare succes în domeniul consultanţei pentru resurse umane. E greu de crezut, dar coordonează traininguri şi ia decizii cu privire la personalul unora dintre cele mai importante companii din ţară. Cred că eu scot la iveală ce e mai rău în ea.

— Încep să înţeleg de ce nu ai vorbit niciodată despre ea.

Carol îşi trase scaunul din colţ şi se aşeză lângă pat.

— Nu o văd decât foarte rar. Nici măcar de Crăciun şi de zilele de naştere. Oftă. Nu am prea văzut-o nici în copilărie.

— Dar tatăl tău? Era tot atât de aspră cu el?

— Bună întrebare. Habar n-am cine a fost tatăl meu. A refuzat întotdeauna să-mi spună ceva despre el. Tot ce ştiu este că nu erau căsătoriţi. Poţi să-mi dai telecomanda pentru pat?

Îşi încropi un zâmbet care părea autentic. M-ai salvat de încă o zi cu mama mea. Măcar atâta pot face! Să mă ridic pentru tine.

— Am venit imediat ce am aflat. Îmi pare rău, nu m-a sunat nimeni. Îi dădu telecomanda, iar el o butonă până când se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere în timp ce se aşeza mai confortabil.

— Toţi au presupus că mă anunţase altcineva. Aş vrea să mă fi anunţat tu.

— Ştiam câtă nevoie aveai de un weekend liber, spuse el. În plus, numărul de favoruri la care pot apela e limitat, şi m-am gândit că e mai bine să mi le păstrez pentru momentele când am cu adevărat nevoie. Dădu să spună ceva, însă ochii i se măriră brusc de uimire. O, la naiba, exclamă. Ai fost acasă sau te-ai dus direct la birou?

Părea o întrebare ciudată, dar expresia lui era cât se poate de serioasă.

— Direct la birou. De ce?

Îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Îmi pare atât de rău. Am uitat complet de Nelson.

Carol izbucni în râs.

— Un ţăcănit îţi zdrobeşte piciorul cu un topor, îţi petreci weekendul în operaţie şi îţi faci griji că nu mi-ai hrănit motanul? Are o uşiţă pentru pisici. Poate să iasă la vânătoare dacă devine disperat. Îi luă mâna şi o mângâie. Nu-ţi face probleme pentru motan. Spune-mi cum îţi e genunchiul

— E fixat cu un cablu, dar nu-l pot pune încă în ghips din cauza rănii. Chirurgul spune că trebuie să se asigure că se vindecă bine, că nu e infectat. Apoi mi-l pun în ghips şi, dacă am noroc, voi putea

să mă deplasez cu un cadru pe la sfârşitul săptămânii. Şi dacă sunt băiat cuminte, adăugă sarcastic.

— Deci cât timp vei sta în spital?

— Cel puţin o săptămână. Depinde de cât de bine voi reuşi să mă deplasez. Nu mă vor lăsa să plec până când nu reuşesc să mă descurc fără cadru. Îşi clătină braţul. Şi probabil şi fără morfină administrată intravenos

Carol se strâmbă compătimător.

— Asta te va învăţa minte să nu mai faci pe eroul altă dată!

— N-a fost nimic eroic în asta, spuse Tony. Tipii care încercau să-şi salveze de acolo colegul, târându-l, ei au fost eroii. Eu am fost doar diversiunea. Pleoapele îi tremura. A fost ultima dată când am rămas să lucrez peste program.

— Ai nevoie de ceva de acasă?

— Câteva… tricouri? Trebuie să existe ceva mai confortabil decât cămăşuţele astea de spital. Şi câteva perechi de boxeri. Va fi interesat de văzut dacă reuşesc să-i trag peste atelă.

— Ce-ai zice de ceva de citit?

— Bine gândit. Pe noptiera mea sunt câteva cărţi cărora trebuie să le fac recenzia. Ai să-ţi dai seama care sunt pentru că au un semn pe copertă. Ah, şi laptopul meu, te rog.

Carol clătină din cap amuzată.

— Nu crezi că asta ar fi o bună ocazie pentru a te relaxa? Poate să citeşti ceva mai puţin serios?

O privi de parcă vorbea limbi străine.

— De ce?

— Nu cred că cineva se aşteaptă să lucrezi, Tony. În plus, s-ar putea să descoperi că nu e chiar aşa de uşor să te concentrezi pe cât îţi închipui.

El se încruntă.

— Crezi că nu ştiu să mă relaxez.

Glumea doar pe jumătate.

— Nu cred asta. Ştiu asta. Şi înţeleg, pentru că şi eu am tendinţe asemănătoare.

— Pot să mă relaxez. Mă uit la fotbal. Mă joc pe calculator.

Carol râse.

— Te-am văzut când te uitai la fotbal. Te-am văzut când te jucai pe calculator, şi e imposibil să aplici vreun sens al termenului de „relaxare” pentru oricare din aceste activităţi atunci când e vorba despre tine.

— Nici măcar n-am să mă obosesc să răspund la aşa ceva. Dar, dacă îmi aduci laptopul, ai putea să mi-o aduci şi pe Lara[2]…

Îi aruncă o ocheadă.

— Ticălos jalnic ce eşti! Unde o găsesc?

— În biroul meu. Pe raftul la care ajungi cu mâna stângă dacă te ridici de pe scaun. Îşi înăbuşi un căscat. Iar acum a sosit vremea să pleci. Eu trebuie să dorm, iar tu ai o echipă de condus.

Carol se ridică numaidecât.

— O echipă care se ocupă de incidente majore, dar care nu are de rezolvat nici un incident major. Nu că m-aş plânge, adăugă în grabă. Nu mă deranjează să am o zi liniştită la birou. Îi mângâie din nou mâna. Trec din nou diseară. Dacă mai ai nevoie de ceva, dă-mi un telefon.

Ieşi pe coridor şi-şi scoase telefonul pregătindu-se să-l deschidă imediat ce părăsea clădirea spitalului. Când trecu pe lângă biroul asistentelor, femeia cu care discutase mai devreme îi făcu cu ochiul.

— Deci aşa stă treaba cu hrănitul pisicii.

— Ce vrei să spui? întrebă Carol, încetinind pasul.
— Conform spuselor mamei sale, el face ceva mai multe pentru tine.
Zâmbetul ei era viclean, privirea cu subînţeles.
— Nu ar trebui să crezi tot ce auzi. Oare mama ta ştie totul despre tine?
Asistenta ridică din umeri.
— Am priceput.
Carol jonglă cu poşeta şi cu telefonul şi scoase o carte de vizită.
— Voi reveni mai târziu. Asta e cartea mea de vizită. Dacă are nevoie de orice, anunţaţi-mă şi voi vedea ce pot face.
— Nici o problemă. În fond, e greu să găseşti pe cineva priceput care să-ţi hrănească pisica.

* * *

Yousef Aziz aruncă o privire spre ceasul de la bord. Se descurca bine. Nimeni nu se aştepta să ajungă înapoi de la o întâlnire de la ora nouă, din Blackburn, decât cu puţin înainte de prânz. Toată lumea ştia ce înseamnă să traversezi munţii Penini într-o dimineaţă de luni. Dar ceea ce nu ştia nimeni era că îşi reprogramase întâlnirea pentru ora opt. Desigur, fusese nevoit să plece din Bradfield puţin mai devreme, dar nu chiar cu o oră, pentru că avea să evite, astfel, cea mai dificilă perioadă a orei de vârf. Fusese de-ajuns să-i spună mamei sale că voia să fie sigur că nu întârzia la întâlnirea cu acest nou client important. Ştia că ar fi trebuit să se simtă prost atunci când mama lui folosise această presupusă punctualitate a sa pentru a-l mustra pe fratele lui mai mic. Dar eforturile erau pur şi simplu irosite cu Raj. Mama lor îl răsfăţase prea mult pe mezin, iar acum culegea ceea ce semănase.
Esenţial era că Yousef îşi crease o portiţă de scăpare. Era ceva ce învăţase să facă pe parcursul ultimelor câteva luni. Devenise abil în a se strecura pe neobservate timp de câteva ore în timpul zilei de lucru fără a stârni bănuieli. Încă de când… Îşi scutură capul ca pentru a alunga acel gând. Îl distrăgea prea mult. Trebuia să încerce să-şi organizeze elementele combatante din viaţa sa, altfel avea să-i scape ceva, fără îndoială.
Yousef scurtase întâlnirea din Blackburn cât de mult putuse, fără a părea nepoliticos faţă de noul client, iar acum avea o oră şi jumătate doar pentru el. Urmă instrucţiunile sistemului său de navigaţie prin satelit. Coborî pe autostradă şi intră în inima cartierului Cheetham Hill. Cunoştea destul de bine zona de nord a oraşului Manchester, dar această parte din cartierul de cărămidă roşie îi era necunoscută. Coti pe o stradă îngustă, unde un şir de case dărăpănate se învecinau cu o mică proprietate industrială. La jumătatea drumului, observă indicatorul către destinaţia sa, PRO TECH SUPPLIES, scrisă cu stacojiu pe fond alb, într-un chenar din semne de exclamare negre.
Parcă furgoneta şi opri motorul. Se sprijini de volan şi inspiră adânc, simţind cum i se strânge stomacul. Nu prea mâncase în acea dimineaţă, folosindu-se de scuza că trebuia să ajungă urgent la întâlnire pentru a dezamorsa îngrijorarea apăsătoare a mamei sale privind recenta dispariţie a poftei lui de mâncare. Bineînţeles că-şi pierduse pofta de mâncare, după cum îşi pierduse şi capacitatea de a dormi mai mult de câteva ore la rând. La ce altceva ar fi putut să se aştepte? Asta se întâmpla când te apucai de aşa ceva. Dar era important să nu trezească bănuieli, aşa că încerca să stea departe de casă la ora mesei ori de câte ori putea.
Având în vedere cât de puţin mânca şi dormea, aproape nu-i venea să creadă cât de plin de energie se simţea. Era puţin ameţit uneori, dar credea că asta era o consecinţă a faptului că îşi imagina efectul planului lor, nu a lipsei de mâncare şi de odihnă. Acum se desprinse de volan şi

coborî din furgonetă. Trecu pragul uşii pe care scria VÂNZĂRI RETAIL. Ducea la o încăpere de un metru pătrat, amenajată în depozitul din spate. În dosul unei tejghele placate cu zinc care împărţea încăperea în două un bărbat slăbănog stătea cocârjat deasupra unui computer. Totul la el era cenuşiu – părul, pielea, salopeta. Ridică privirea din monitorul computerului când intră Yousef. Ochii îi erau la fel de cenuşii.

Se ridică şi se sprijini de tejghea. Mişcarea agită aerul suficient cât să împingă mirosul de tutun ieftin dincolo de spaţiul care îi despărţea.

— E totul în regulă? întrebă Yousef.

— În regulă. Ce pot face pentru tine?

Yousef scoase o listă.

— Am nevoie de nişte mănuşi foarte rezistente, o vizieră de protecţie şi căşti pentru urechi.

Bărbatul oftă şi trase pe tejghea un catalog cu colţurile îndoite.

— Cel mai bine te uiţi aici şi vezi ce facem noi. Îl deschise, răsfoind paginile şifonate până ajunse la partea cu mănuşi. Arătă spre o fotografie la întâmplare. Uite, aici e o descriere. Îţi faci o idee despre grosime şi flexibilitate. Depinde pentru ce le vrei, ştii? Împinse catalogul spre Yousef. Tu decizi ce cauţi.

Yousef dădu din cap. Începu să cerceteze catalogul, descumpănit puţin de varietatea alegerilor ce i se ofereau. Citind descrierile articolelor, nu se putu abţine să nu zâmbească. Dintr-un motiv sau altul, Pro-Tech nu menţiona proiectul său printre recomandărilor referitoare la echipamentele de protecţie. Domnul Cenuşiu din spatele tejghelei s-ar fi căcat pe el dacă ar fi ştiut adevărul. Dar nu avea să-l afle niciodată. Yousef fusese atent. Urmele sale erau curate. Un depozit de materiale ştiinţifice şi substanţe chimice din Wakefield. Un producător specializat în vopsele din Oldham. Un magazin de accesorii pentru motociclete din Leeds. Un furnizor de echipamente de laborator din Cleckheaton. Niciodată, niciodată, niciodată din Bradfield, unde exista un oarecare risc de a fi observat de cineva care îl cunoştea. De fiecare dată, se costumase corespunzător. Salopetă de zugrav. Haine de piele pentru motociclişti. Cămaşă atent călcată şi pantaloni eleganţi, cu un rând de pixuri într-un toc de buzunar la cămaşă. Plătind cu bani gheaţă. Omul invizibil.

Acum, îşi alese obiectele şi arătă ce dorea, adăugând o vestă de protecţie, pentru orice eventualitate. Magazionerul introduse detaliile în computerul său şi-i spuse lui Yousef că produsele cerute aveau să sosească imediat. Păru surprins când Yousef se oferi să plătească în bani gheaţă.

— Nu ai carte de credit? îl întrebă, pe un ton sceptic.

— Nu am una de firmă, nu, minţi Yousef. Îmi pare rău, prietene. N-am decât bani gheaţă. Îi numără bancnotele.

Magazionerul clătină din cap.

— Atunci va trebui să accept situaţia. Voi, ăştia, preferaţi banii gheaţă, nu-i aşa?

Yousef se încruntă.

— Noi, ăştia? Cum adică noi, ăştia?

Îşi simţi degetele strângându-se pumn în buzunare.

— Voi, musulmanii. Am citit asta undeva. E împotriva religiei voastre. Să plătiţi dobândă şi aşa mai departe. Maxilarul bărbatului se încleştă într-o grimasă de încăpăţânare. Nu sunt rasist, să ştii. Doar spun lucrurilor pe nume.

Yousef respiră adânc. Atitudinea bărbatului era destul de blândă. Avusese de-a face cu alte situaţii mult, mult mai rele. Dar, mai nou, era hipersensibil la orice aducea cât de puţin a prejudecată în această privinţă. Totul venea să-i întărească decizia de a urma acest drum, de a-şi duce planurile până la capăt.

— Dacă zici tu, spuse, nedorind să iște o ceartă care l-ar fi făcut memorabil, dar ezitând în egală măsură să nu spună nimic.

Fu scutit de continuarea conversației când sosiră produsele. Le luă și ieși fără a mai răspunde salutului de „pe curând” al magazionerului.

Traficul de pe autostradă era aglomerat, și îi luă aproape o oră să ajungă înapoi în Bradfield. Nu prea avea timp să ducă echipamentul de protecție în camera închiriată, dar nu putea să-l lase pur și simplu în furgonetă. Dacă Raj, Sanjar sau tatăl său l-ar fi văzut, ar fi apărut tot felul de întrebări la care, în mod sigur, nu voia să răspundă.

Camera se afla la etajul întâi al unei clădiri ce fusese cândva locuința unui baron al căilor ferate. Era o clădire în stil neogotic, cu tencuiala ce acoperea frontoanele și arcadele învechită și gata să cadă, cu ramele ferestrelor mucegăite și cu jgheaburi unde se lăfăiau o mare varietate de buruieni. Cândva, dăduse spre un peisaj; acum, prin ferestrele din față nu se mai vedea decât partea vestică a marelui stadion Bradfield Victoria, aflat la vreo opt kilometri distanță. Zona care fusese cândva un cartier cu o oarecare grandoare decăzuse până la a deveni un ghetou ai cărui locuitori aveau în comun sărăcia. Nuanțele pielii variau de la negrul-albăstrui al Africii subsahariene la paloarea lăptoasă a Europei de Est. Conform unui studiu făcut de Consiliul Orășenesc din Bradfield, se practicau treisprezece religii și se vorbeau douăzeci și două de limbi în perimetrul de un kilometru pătrat aflat la vest de terenul de fotbal.

Aici, Yousef reușea să rămână neobservat de propria comunitate de imigranți de a treia generație. Aici, nimănui nu-i sărea în ochi sau nu-i păsa cine altcineva venea și pleca din această ascunzătoare de la etajul întâi. Aici, Yousef Aziz era invizibil.

* * *

Recepționera încercă fără succes să-și ascundă uimirea.

— Bună dimineața, doamnă Hill, bolborosi automat. Aruncă o privire în calendarul de pe biroul ei, de parcă nu-i venea să creadă că se înșelase. Credeam că… nu ne așteptam…

— Bun, asta vă ține în priză, Bethany, spuse Vanessa trecând pe lângă ea în drum spre birou.

Chipurile întâlnite în drumul ei păreau speriate și vinovate, bâlbâindu-și salutările. Nu-și închipui nici pentru o clipă că angajații făcuseră ceva pentru care să se simtă vinovați. Aceștia știau că nu era cazul să se pună cu ea. Dar îi plăcea că sosirea ei neașteptată trimisese un freamăt de neliniște dintr-un capăt în celălalt al biroului. Era un semn că angajații își făceau treaba. Vanessa Hill nu era un angajator atent și sensibil. Avea deja prieteni – nu avea nevoie să se împrietenească și cu angajații. Era dură, dar se considera că e corectă. Era un mesaj pe care încerca să-l transmită cu încăpățânare clienților săi. Păstrează distanța, câștigă-le respectul, iar problemele cu resursele umane vor fi minime.

Păcat că nu era la fel de simplu și cu copiii, își dădu seama, trântindu-și laptopul pe birou și agățându-și jacheta. Când angajații nu erau la înălțime, puteai să-i dai afară și să găsești pe altcineva mai potrivit pentru acea treabă. În privința copiilor, rămâneai cu ei pe cap. Și, încă de la început, Tony nu reușise să se ridice la înălțimea așteptărilor. Când rămăsese însărcinată cu un bărbat care se topise ca zăpada la aflarea veștii, mama sa o sfătuise să dea copilul spre adopție. Vanessa refuzase categoric. Acum privea retrospectiv și se întreba de ce fusese atât de înverșunată.

Motivele nu fuseseră de natură sentimentală. Nu avea nici urmă de sentimentalism în ea. O altă atitudine pe care o recomanda clienților. Oare dusese atât de departe situația ei inconfortabilă doar pentru a o sfida pe mama sa, autoritară și impunătoare? Trebuie să fi fost ceva mai mult la mijloc, dar

nu-şi putea aminti nici în ruptul capului. Probabil că de vină fuseseră hormonii, care o zăpăciseră. În fine, suportase dispreţul şi bârfele din cartier legate, la acea vreme, de statutul de părinte singur. Îşi schimbase locul de muncă, mutându-se tocmai în celălalt capăt al oraşului, unde nu o cunoştea nimeni, şi minţise în privinţa trecutului său, inventând un soţ mort pentru a evita stigmatul. Şi nu era vorba că şi-ar fi făcut iluzii că avea să se scalde într-o fericire vaporoasă a maternităţii. Cum tatăl ei murise, iar ea nu mai avea şanse să-şi găsească un soţ, Vanessa se văzuse nevoită să asigure ea însăşi venitul gospodăriei. Ştiuse dintotdeauna că urma să se întoarcă la serviciu imediat ce avea să fie omeneşte posibil, ca o nenorocită de ţărancă din China, care îşi lepăda pruncul în şanţ şi se întorcea la câmpul de orez. Şi pentru ce?

Mama sa acceptase cu greu să se ocupe de băiat. Nu prea avusese de ales, pentru că salariul fiicei sale era cel care le asigura supravieţuirea. Vanessa avea suficiente amintiri din propria copilărie pentru a şti la ce regim îşi condamna fiul. A încercat să nu se gândească la cum ar fi fost zilele lui Tony şi nu l-a încurajat să vorbească despre asta. Avea destule pe cap, conducea un departament aglomerat de personal, pentru a se desprinde apoi şi a-şi înfiinţa propria companie. Savura provocările muncii sale, dar nu avea rezerve de energie pentru un copil plângăcios.

Spre lauda sa, el a înţeles asta destul de repede. A învăţat să rabde, să tacă şi să facă întocmai ce i se spunea. Când mai uita şi tropăia în jurul ei ca un căţeluş, erau suficiente câteva vorbe tăioase pentru a-i reteza avântul.

Chiar şi aşa, nu dăduse înapoi. Nu încăpea îndoială în privinţa asta. În urmă cu atât de mulţi ani, nici un bărbat nu voia să se aşeze la casa lui cu puştiul altui bărbat prin preajmă. A fost un handicap şi din punct de vedere profesional. În perioada în care îşi punea pe picioare propria afacere, Vanessa fusese nevoită să-şi reducă la minimum deplasările, fiindcă mama ei se enerva dacă se întâmpla prea des să rămână cu băiatul peste noapte. Vanessa ratase oportunităţi, nu reuşise să-şi dezvolte suficient de rapid contactele pe care le iniţiase şi rămăsese a dracului de în urmă din cauza lui Tony.

Şi nu existase nici o răsplată. Copiii altor femei se căsătoreau şi aveau nepoţi. Fotografii pe birou, anecdote în timpul pauzelor de şedinţă, vacanţe cu familia la soare. Toate menite să spargă gheaţa. Pentru a construi încredere. Cărămizile şi mortarul relaţiilor profesionale care atrăgeau clienţi şi asigurau profituri. Eşecurile continue ale lui Tony o obligau pe Vanessa să muncească şi mai mult.

Ei bine, acum venise vremea răzbunării, şi nu trebuia să dea greş. Lucrurile nu ar fi putut ieşi mai bine nici dacă le-ar fi plănuit ea. Era blocat în spital, ameţit de medicamente şi de somn. Nu avea unde să se ascundă. Putea ajunge la el oricând voia şi îşi permitea să-şi aleagă momentul. Trebuia doar să se asigure că avea să o evite pe prietena lui.

Asistenta ei personală se strecură înăuntru şi, fără un cuvânt, îi aduse cafeaua care sosea întotdeauna la câteva minute după ce ea se instala în spatele biroului. Vanessa îşi deschise calculatorul şi schiţă un mic zâmbet amar. Ca să vezi! Tony a dat peste o femeie frumoasă şi deşteaptă. Carol Jordan nu era genul de partidă pe care ar fi prevăzut-o Vanessa pentru fiul său. Dacă şi-l imaginase vreodată cu cineva, îl văzuse mai degrabă cu o fetişcană timidă care să adore şi pământul pe care păşea el. Ei bine, cu prietenă sau nu, ea avea de gând să-şi vadă de planul ei.

* * *

Elinor ridică mâna să bată, apoi se opri. Era oare pe punctul de a se sinucide din punct de vedere profesional? S-ar fi putut spune că, dacă avea dreptate, nu conta dacă vorbea sau nu. Pentru că, dacă avea dreptate, Robbie Bishop avea să moară oricum. Nimic nu putea schimba asta. Dar,

dacă avea dreptate şi nu vorbea, era posibil să moară şi altcineva. Indiferent dacă ceea ce i se întâmplase fusese accident sau un act intenţionat, era posibil să i se întâmple şi altcuiva.

Gândul de a avea o altă moarte pe conştiinţă îi dădu impulsul hotărâtor. Era mai bine să se facă ea de râs pentru o cauză bună decât să fie nevoită să se confrunte cu aşa ceva. Bătu scurt la uşă şi aşteptă ca Denby să-i răspundă, distrat:

— Da, da, intră. Ridică nerăbdător privirea dintr-un vraf de note referitoare la caz. Doctore Blessing, spuse. Vreo schimbare?

— La Robbie Bishop?

Denby zâmbi pe jumătate.

— La cine altcineva? Noi pretindem că tratăm toţi pacienţii la fel, dar nu e chiar uşor când suntem aspru criticaţi de fani ai fotbalului de fiecare dată când intrăm sau ieşim din spital. Se roti în scaun şi privi pe fereastră spre parcarea de dedesubt. Sunt şi mai mulţi acum decât atunci când am revenit după prânz. Se întoarse din nou când Elinor dădu să vorbească. Oare ei cred că prezenţa lor acolo poate influenţa rezultatul?

Părea mai degrabă surprins decât cinic.

— Presupun că depinde de disponibilitatea lor de-a crede sau nu în puterea rugăciunii. Am văzut, de fapt, vreo doi dintre ei îngrămădiţi în pragul unei uşi, spunând rozariul. Elinor ridică din umeri. Asta nu pare să-l ajute pe domnul Bishop – starea lui pare să se agraveze constant. Fluidul din plămâni se acumulează. Aş spune că problemele respiratorii sunt tot mai grave. Nici nu se pune problema să-l deconectăm de la ventilator.

Denby îşi muşcă buza.

— Deci nu răspunde la Zidovudină?

Elinor clătină din cap.

— Nimic observabil deocamdată.

Denby oftă şi dădu din cap.

— Să fiu al naibii dacă ştiu ce se întâmplă aici. Ei, bine. Asta e situaţia uneori. Mulţumesc că mă ţii la curent, doctore Blesssing.

Privirea îi reveni la dosarele de pe birou, semn clar ar fi vrut să fie lăsat singur.

— Mai e ceva...

O privi, ridicând din sprâncene. Părea să fie cu adevărat interesat de ceea ce avea ea de spus.

— În legătură cu domnul Bishop?

Ea dădu din cap.

— Ştiu că pare o nebunie, dar v-aţi gândit că ar putea fi otrăvit cu ricină?

— Ricină? Denby părea aproape jignit. Cum naiba ar putea ajunge un fotbalist din liga întâi să fie expus la ricină?

Elinor continuă lupta.

— Habar n-am. Dar sunteţi un diagnostician extraordinar şi, cum nu aţi reuşit să găsiţi nimic, m-am gândit că trebuie să fie ceva oarecum neconvenţional. Şi m-am gândit că poate e un caz de otrăvire. Aşa că m-am uitat în baza de date online, şi toate simptomele sale se potrivesc intoxicaţiei cu ricină – slăbiciune, febră, greaţă, respiraţie dificilă, tuse, edem pulmonar şi dureri ale articulaţiilor. Adăugaţi la asta faptul că nu răspunde la nici unul dintre tratamentele medicamentoase pe care le-am încercat cu el… Nu ştiu, se potriveşte ca nimic altceva.

Denby părea năucit.

— Cred că te-ai uitat la prea multe episoade din *Spooks*[3], doctore Blessing. Robbie Bishop e fotbalist, nu dezertor din KGB.

Elinor îşi plecă privirea. Exact de asta se temuse. Dar motivul care o determinase să intre pe uşă de la bun început încă exista.

— Ştiu că sună absurd, spuse ea. Dar nici unul dintre noi nu a reuşit să găsească un diagnostic alternativ care să se potrivească simptomelor şi faptului că pacientul nu răspunde la nici unul dintre tratamentele medicamentoase pe care le-am încercat.

Ridică privirea. Capul lui era aplecat într-o parte şi, deşi gura îi era încleştată într-o linie dreaptă, ochii trădau interes faţă de ceea ce avea ea de zis.

— Şi nu spun asta doar pentru a vă flata, ca să mă luaţi în serios. Dar, dacă nu vă puteţi da seama de ce suferă Robbie Bishop, nu cred că poate fi vorba despre o explicaţie simplă, ce ţine de vreo boală virală sau de vreuna provocată de bacterii. Rămâne doar varianta otrăvii. Şi singura otravă care se potriveşte este ricina.

Denby sări în picioare.

— Asta e o nebunie! Teroriştii folosesc ricină. Spionii folosesc ricină. Cum dracu' ajunge ricina în organismul unui jucător din prima ligă?

— Cu tot respectul, cred că asta e problema altcuiva, spuse Elinor.

Denby îşi frecă faţa cu palmele. Elinor nu-l mai văzuse niciodată tulburat, cu atât mai puţin atât de agitat.

— Să începem cu începutul! Trebuie să verificăm dacă ai sau nu dreptate.

Îi aruncă o privire întrebătoare.

— Puteţi face un test ELISA pentru ricină. Dar, chiar dacă au antigenul potrivit pe stoc şi îl identifică rapid, oricum nu vom obţine rezultatele unui test ELISA decât mâine.

El inspiră adânc şi făcu un efort vizibil să-şi revină.

— Pune lucrurile în mişcare! Recoltează personal probele de sânge, du-le direct la laborator. Eu îi voi suna dinainte, să ştie ce îi aşteaptă. Putem începe tratamentul... Se opri brusc, cu gura larg deschisă. O, futu-i! Închise ochii pentru o clipă. Nu există nici un nenorocit de tratament, nu-i aşa?

Elinor clătină din cap.

— Nu. Dacă am dreptate, Robbie Bishop e un om condamnat.

Denby se prăbuşi în scaun.

— Da. Ei bine, nu cred că trebuie să împărtăşim această posibilitate cu altcineva, deocamdată. Nu până când nu ştim sigur. Să nu spui nimănui altcuiva ce bănuieşti.

— Dar…

Elinor se încruntă.

— Dar ce?

— N-ar trebui să anunţăm poliţia?

— Poliţia? Chiar tu ai spus că asta e problema altcuiva, să afle cum a ajuns ricina în organismul său. Nu putem anunţa poliţia pe baza unei bănuieli.

— Dar încă mai are perioade de luciditate. Încă mai poate comunica. Dacă aşteptăm până mâine, s-ar putea să intre în comă şi nu va mai putea spune nimănui cum s-a întâmplat asta. Dacă s-a întâmplat, adăugă, văzând expresia ce nu prevestea nimic bun de pe chipul lui Denby.

— Şi dacă te înşeli? Dacă se dovedeşte că e cu totul altceva? Secţia îşi va pierde credibilitatea în faţa conducerii spitalului şi a întregii comunităţi. Hai să privim lucrurile în faţă, doctore Blessing! La două minute după ce sunăm la poliţie, vom fi asaltaţi de presă. Nu sunt dispus să risc în felul acesta reputaţia mea şi a echipei mele. Îmi pare rău. Nu vorbim cu nimeni – absolut cu nimeni – până nu avem rezultatele testului ELISA şi ştim sigur. E clar?

Elinor oftă.

— Mi-e clar. Deodată, chipul i se lumină. Dar dacă l-aş întreba eu? Între patru ochi?

Denby clătină din cap.

— Nici nu se pune problema, spuse ferm. Nu-ţi permit să interoghezi astfel un pacient.

— Seamănă, puţin, cu o investigare a istoricului medical.

— Nu seamănă deloc cu o investigare a istoricului medical. Fir-ar să fie! Seamănă cu jocul de-a Miss Marple[4]. Acum, te rog, să nu mai pierdem timpul. Apucă-te de protocolul ELISA! Reuşi să zâmbească fără vlagă. Ai gândit corect, doctore Blessing. Să sperăm doar că, de data asta, te înşeli. Dincolo de orice altceva, Bradfield Victoria nu are nici o şansă să ajungă în Europa în sezonul următor fără Robbie Bishop.

Chipul lui Elinor îi trădă, probabil, surprinderea, căci el îşi dădu ochii peste cap şi spuse:

— Glumesc, pentru Dumnezeu. Sunt la fel de îngrijorat ca tine.

Elinor se îndoia de asta.

* * *

Tony se trezi brusc, cu ochii larg deschişi şi cu gura căscată într-un ţipăt mut. Capacitatea morfinei de a recrea luciul toporului, strigătul de războinic al atacatorului său, mirosul de sudoare şi gustul de sânge era înfiorătoare. Respiraţia îi era rapidă şi puţin superficială şi simţea cum transpiraţia i se aduna în broboane pe buza de sus. „Doar un vis.” Îşi controlă respiraţia şi, treptat, panica începu să cedeze.

După ce se calmă, încercă să-şi ridice piciorul rănit cu o mişcare din şold. Cu pumnii strânşi, îşi înfipse unghiile în palme. Venele de pe gât se umflară în timp ce se chinuia să mişte un picior ce părea să se fi transformat în plumb. Secundele inutile se prelungiră şi, cu un geamăt de frustrare, renunţă. Părea că nu avea să-şi mai mişte niciodată piciorul stâng.

Tony se întinse după telecomanda patului şi îl ridică. Se uită în treacăt la ceasul de la mână. O jumătate de oră până la cină. Nu că i-ar fi fost foame, dar era o modalitate de a ţine socoteala timpului. Aproape îşi dorea ca mama lui să fi rămas. Cel puţin îi oferea ceva cu care să se confrunte. Tony clătină din cap, înspăimântat de idee. Dacă răspunsul se găsea în compania mamei sale, punea greşit întrebarea. Nu că n-ar fi existat unele aspecte în istoricul relaţiei lor pe care ar fi trebuit să le înfrunte şi să le rezolve. Dar nu erau nici momentul, nici locul potrivit. Nu era sigur când sau unde ar fi momentul potrivit pentru ceva potenţial atât de dureros, dar ştia că nu acum şi aici.

Însă nu putea să aştepte la nesfârşit. Carol o întâlnise şi avea să vină cu întrebări. Nu putea refuza, pur şi simplu, să-i răspundă. Carol merita mai mult din partea lui. Problema era de unde să înceapă. Amintirile sale din copilărie erau lipsite de un fir narativ. Erau fragmentare, o serie de incidente fără prea mare legătură între ele ca nişte mărgele lipsite de strălucire pe un şirag uzat. Nu toate amintirile erau urâte. Dar mama sa nu apărea în nici una dintre cele frumoase. Ştia că nu era singura persoană cu asemenea experienţă. În definitiv, tratase mulţi dintre ei. Doar încă un aspect din trecutul său pe care îl avea în comun cu nebunii.

Îşi flutură mâna în dreptul feţei de parcă ar fi alungat o muscă şi apucă telecomanda. Începu să schimbe puţinele canale disponibile. Nimic nu îi capta atenţia, dar o bătaie în uşă îl scuti de a mai face o alegere.

Persoana aflată în spatele uşii nu mai aşteptă invitaţia. Femeia care tropăi înăuntru arăta ca un şoim migrator în curs de îngrăşare. Părul brunet şi lucios îi era pieptănat pe spate, într-un bob ondulat ce se termina exact deasupra umerilor. Ochii de culoarea alunei, adânci, străluceau de sub sprâncenele perfect desenate, iar nasul acvilin ieşea în evidenţă dintre obrajii graşi. Vederea

doamnei Chakrabarti îi aduse buna-dispoziţie lui Tony mai mult decât ar fi putut s-o facă orice canal TV. Astfel de ştiri erau mai interesante decât BBC24.

Era urmată de o jumătate de duzină de acoliţi în halate albe, ce păreau suficient de tineri pentru a face ore de laborator de clasa a şasea. Îi aruncă lui Tony un zâmbet rapid, exersat, întinzându-se după notele lui.

— Deci, spuse ea privindu-l pe sub sprâncene, cum vă simţiţi?

Accentul ei semăna mai mult cu cel al familiei regale decât cu cel al locuitorilor din Bradfield. Îi dădea lui Tony impresia că ar trebui să-şi scoată o pălărie imaginară în semn de respect şi de supunere.

— Ca şi cum mi-aţi fi înlocuit piciorul cu o ţeavă de plumb, spuse el.

— Nu aveţi dureri?

Clătină din cap.

— Nimic de care să nu se poată ocupa morfina.

— Dar nu mai simţiţi nici o durere după ce-şi face efectul morfina?

— Nu. Ar trebui?

Doamna Chakrabarti zâmbi.

— Nu asta ar fi prima noastră opţiune. Vă voi întrerupe administrarea de morfină mâine-dimineaţă, să vedem dacă putem ţine durerea sub control prin alte mijloace.

Tony simţi o împunsătură de teamă.

— Sunteţi sigură că e o idee bună?

Zâmbetul căpătă clar o tentă ironică.

— La fel de sigur cum sunteţi şi dumneavoastră în privinţa sfaturilor pe care le daţi pacienţilor.

Tony rânji.

— Dacă aşa stau lucrurile, să rămânem la morfină.

— Veţi fi bine, doctore Hill. Puse la loc fişa de observaţie şi îi studie piciorul, rotindu-şi şi aplecându-şi capul pentru a vedea tuburile gemene prin care se scurgeau fluide sângerii de la rana din genunchiul său. Se întoarse spre studenţi. Veţi observa că nu prea mai iese mult din locul rănit. Întorcându-se spre Tony, spuse: Cred că s-ar putea să îndepărtăm aceste tuburi mâine şi să dăm jos atela, ca să ne facem o idee mai precisă despre ce aveţi nevoie. Probabil un ghips cilindric frumos.

— Când pot pleca acasă?

Doamna Chakrabarti se întoarse spre studenţii ei cu nelipsita condescendenţă a chirurgului.

— Când va putea pleca acasă doctorul Hill?

— Când va putea susţine o greutate pe picior.

Cel care vorbise arăta de parcă ar fi trebuit să livreze ziare, nu să ofere opinii medicale.

— Cât de multă greutate? Întreaga greutate a corpului său?

Studenţii se priviră între ei pe furiş.

— Când se poate deplasa cu un cadru, sugeră un altul.

— Când se poate deplasa cu un cadru, poate ridica piciorul şi poate urca scările, se oferi un al treilea.

Tony simţi că-i sare muştarul.

— Doamnă doctor, spuse cu tărie. După ce îi captă atenţia, vorbi foarte clar. Asta nu a fost o întrebare retorică. Trebuie să fiu altundeva decât aici. Nici unul dintre lucrurile importante din viaţa mea nu se poate realiza dintr-un pat de spital.

Doamna Chakrabarti nu mai zâmbea acum. „Aşa trebuie să se simtă un şoarece când îşi priveşte în ochi prădătorul”, se gândi Tony. „Singurul lucru bun în asta este că ştii că nu va dura prea mult.”

— Iată un lucru pe care îl aveţi în comun cu marea majoritate a pacienţilor mei, dr. Hill, spuse ea.

În ochii lui albaştri străluci efortul de a-şi ascunde frustrarea.

— Sunt cât se poate de conştient de asta. Dar, spre deosebire de vasta majoritate a pacienţilor dumneavoastră, nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu. Asta nu e aroganţă. Aşa stau lucrurile. Nu am nevoie de două picioare sănătoase pentru a-mi face majoritatea treburilor care contează. Ceea ce îmi trebuie cu adevărat este să-mi funcţioneze capul, iar asta nu prea îmi reuşeşte aici.

Se înfruntară din priviri. Nici unul dintre studenţi nu clipi. De-abia îndrăzneau să respire.

— Vă apreciez poziţia, doctore Hill. Şi vă înţeleg sentimentul de eşec.

— Sentimentul meu de eşec?

Tony era cu adevărat nedumerit.

— În fond, unul dintre pacienţii dumneavoastră v-a făcut să ajungeţi aici.

El izbucni în râs.

— Oh, Doamne, nu. Nu unul dintre pacienţii mei. Lloyd Allen nu era unul dintre pacienţii mei. Aici nu e vorba despre vinovăţie, ci despre a le oferi pacienţilor mei ceea ce au nevoie. Exact cum doriţi să faceţi şi dumneavoastră, doamnă Chakrabarti.

Zâmbetul îi ilumină faţa, contagios şi irezistibil.

Colţurile buzelor ei tresăriră.

— În acest caz, doctore Hill, aş spune că dumneavoastră decideţi. Am putea, eventual, să încercăm cu o proteză pentru picior, în loc de ghips. Îi privi critic umerii. Păcat că nu aveţi mai multă forţă în partea de sus a corpului, dar putem să încercăm să vă dăm cârje cu sprijin pe antebraţ. Important este că trebuie să vă mişcaţi şi să vă ţineţi de fizioterapie şi trebuie să vă întrerupem administrarea intravenoasă de morfină. Aveţi pe cineva acasă care să aibă grijă de dumneavoastră?

El îşi feri privirea.

— Îmi împart casa cu o prietenă. Ea mă va ajuta.

Chirurgul dădu din cap.

— N-am să susţin că refacerea nu va fi dificilă. Multă muncă şi multă durere. Dar, dacă sunteţi hotărât să scăpaţi de aici, probabil vom reuşi să vă eliberăm patul la începutul săptămânii viitoare.

— La începutul săptămânii viitoare?

Îi era imposibil să-şi ascundă consternarea.

Doamna Chakrabarti clătină din cap, chicotind încet.

— Cineva v-a despicat rotula cu un topor pentru incendii, doctore Hill. Fiţi recunoscător că locuiţi într-un oraş al cărui spital este un centru de excelenţă în ortopedie. În unele locuri, aţi fi imobilizat la pat, întrebându-vă dacă veţi mai putea umbla normal vreodată. Îşi plecă fruntea în semn de salut. Unul dintre colegii mei aici de faţă va fi prezent mâine când se vor îndepărta tuburile şi se va scoate atela. Vom vedea ce facem de-aici încolo.

Se îndepărtă de pat, urmată îndeaproape de suita ei. Unul dintre învăţăcei se repezi în faţa ei să-i deschidă uşa, iar chirurgul aproape se lovi de pumnul ridicat al lui Carol Jordan. Speriată, doamna Chakrabarti se dădu puţin înapoi.

— Scuze, spuse Carol. Îşi privi mâna şi zâmbi uşor timid. Tocmai voiam să bat la uşă. Se dădu la o parte pentru a-i lăsa pe doctori să treacă şi ridică din sprâncene spre Tony în vreme ce păşea înăuntru încărcată de pachete. Parcă-i un convoi regal din Evul Mediu.

— Pe-aproape. A fost doamna Chakrabarti şi sclavii săi. Ea se ocupă de genunchiul meu.

— Ce se mai aude? întrebă Carol, lăsând jos pungile şi aşezând laptopul învelit în husă pe noptiera lui Tony.

— Probabil voi fi prins aici încă o săptămână, mormăi el.

— Doar o săptămână? Doamne, înseamnă că e cumsecade. Credeam că va dura mult mai mult. Începu să-şi golească plasele. Bere de ghimber, păpădie şi brusture, limonadă adevărată. Alune prăjite de lux. Cărţile cerute. Şi toate jocurile Tomb Rider în care a apărut vreodată Lara Croft. Drajeuri asortate. iPod-ul meu. Laptopul tău. Şi… Scoase triumfător o bucată de hârtie. Codul de acces la reţeaua wireless de bandă largă a spitalului.

Tony se prefăcu uimit.

— Sunt impresionat. Cum ai reuşit asta?

— O cunosc de mult pe asistenta-şefă. I-am spus cât de mult i s-ar simplifica existenţa dacă te-ai putea conecta la internet. Părea să creadă că o încălcare flagrantă a regulilor din spital nu era decât un preţ mic de plătit. E evident că ai făcut deja senzaţie. Carol îşi scoase haina şi se aşeză pe scaun. Şi nu în sens bun.

— Mulţumesc pentru toate astea. Chiar îţi sunt recunoscător. Ai venit mult mai devreme decât mă aşteptam.

— Privilegiu ce ţine de rang. Presupun că, data viitoare când voi vrea să intru, va trebui să arăt legitimaţia.

— De ce? Tony îi întinse cablul de alimentare de la laptop. Este o priză în spatele tău, cred.

Carol se ridică şi se întinse în spatele scaunului pentru a-l băga în priză.

— Clubul de suporteri ai lui Robbie Bishop.

— Despre ce vorbeşti?

— N-ai văzut ştirile? Robbie Bishop e aici, în spitalul Bradfield Cross.

Tony se încruntă.

— Înseamnă că s-a accidentat la meciul de sâmbătă? Sunt atât de rupt de lume, încât nici măcar nu ştiu dacă am câştigat.

— Unu–zero pentru Vics. Dar Robbie nu a jucat. Se crede că avea gripă, dar, orice ar fi, s-a agravat destul de mult cât să fie internat aici sâmbătă. Şi tocmai am auzit la radio că a fost transferat la terapie intensivă.

Tony fluieră.

— Ei bine, atunci e clar că nu e gripă. Au anunţat care e problema?

— Nu. Îi spun doar infecţie respiratorie. Dar fanii au ieşit în forţă. Nici nu se vede intrarea principală din spatele unui ocean galben canar. Se pare că au fost nevoiţi să aducă forţe de ordine suplimentare pentru a-i ţine în frâu pe cei mai îndrăzneţi. O femeie chiar s-a deghizat în asistentă într-o încercare de a ajunge la patul lui. Sunt sigură că nu va fi ultima care încearcă aşa ceva. E o problemă serioasă, fiindcă nu poţi interzice accesul publicului în spital. Pacienţii şi familiile lor n-ar accepta.

— Sunt surprins că nu e într-unul dintre spitalele particulare. Tony deschise punga de drajeuri asortate şi le amestecă până descoperi aroma sa favorită, de popcorn cu unt.

— Nici unul dintre spitalele particulare din Bradfield nu are echipamentele necesare pentru a trata probleme respiratorii acute, conform spuselor prietenoasei asistente-şefe. Sunt buni dacă ai nevoie de un şold nou sau dacă vrei să-ţi scoţi amigdalele, dar, dacă eşti grav bolnav, Bradfield Cross e spitalul la care trebuie să vii.

— Mie îmi spui, răspunse Tony amar.

— Tu nu eşti bolnav, replică Carol. Eşti doar puţin mai avariat decât de obicei.

El zâmbi slab.

— În fine. Oricum, pun pariu că Robbie Bishop va ieşi de aici înaintea mea.

[1] În engleză, în original, Major Incident Team, cunoscută sub acronimul de BIM (n.red.)

[2] Lara Croft, personaj fictiv şi protagonista seriei de jocuri video *Tomb Rider*, creată de Toby Gard în 1996 (n.tr.)

[3] Dramă britanică de televiziune, câştigătoare a premiului BAFTA, ce are în centru o echipă de ofiţeri MI 5 (n.red.)

[4] Unul dintre cele mai cunoscute personaje ale romanelor Agathei Christie (a apărut în douăsprezece cărţi). Sane Marple acţionează ca un detectiv amator şi rezolvă o serie de crime. (n.red.)

Marţi

„Uneori nu e deloc plăcut să ai dreptate”, se gândi Elinor, fixând cu privirea raportul de analiză al laboratorului. Cu siguranţă, acesta era unul dintre acele momente. Rezultatele testului erau incontestabile. Robbie Bishop avea în organism suficientă ricină cât să-l ucidă de mai multe ori.

Elinor îi trimise un mesaj pe pager lui Denby, cerându-i să se întâlnească numaidecât cu ea la terapie intensivă. În vreme ce traversa coridorul acoperit ce făcea legătura între laboratoare şi corpul principal al spitalului, nu putu să nu observe fanii lui Robbie Bishop, a căror veghe răbdătoare devenea inutilă în faţa bucăţelei de hârtie pe care o ţinea în mână. După spusele uneia dintre femeile din personalul administrativ cu care discutase pe larg la cantină în acea dimineaţă, spitalul fusese asaltat de oferte de sânge, rinichi, şi orice altceva ar fi putut fi donat pentru a-l ajuta pe Robbie. Dar acum nimeni nu-i putea da lui Robbie nimic care să schimbe soarta ce-l aştepta.

Apropiindu-se de unitatea de terapie intensivă, împături raportul şi-l îndesă în buzunar. Nu voia ca vreunul dintre membrii personalului de ordine să arunce o privire peste conţinutul său în timp ce-i verifica identitatea, înainte de a-i permite accesul în unitate. Publicaţiile de scandal infiltraseră spioni peste tot. Măcar atât putea să facă: să se asigure că ultimele ore ale lui Robbie se scrugeau cât mai demn. Trecu de personalul de pază şi traversă recepţia, observându-l pe Martin Flanagan trântit pe marginea unei canapele. Când o văzu, sări în picioare, entuziasmul şi neliniştea alungând pentru o clipă extenuarea de pe chipul său.

— Ceva noutăţi? o întrebă, accentul său hotărât de Ulster conferind acestei simple întrebări o notă neintenţionată de agresivitate.

— Domnul Denby tocmai a intrat. El v-a chemat?

— Îmi pare rău, domnule Flanagan, spuse Elinor automat. Chiar nu vă pot spune nimic în acest moment.

Chipul bărbatului se crispă din nou, iar speranţa îi dispăru odată cu vorbele ei. Îşi trecu degetele prin părul cu şuviţe argintii, cu o expresie rugătoare pe chip.

— Nu mă lasă să stau cu el, să ştiţi. Mama şi tatăl său sunt aici, lor li s-a permis să stea cu el. Dar mie nu. Nu de când e aici. Eu i-am oferit contract lui Robbie când avea doar paisprezece ani, ştiţi. Eu l-am format. E cel mai bun jucător cu care am lucrat vreodată şi are o inimă de leu. Clătină din cap. Nu pot să cred, ştiţi? Să-l văd prăbuşit astfel. A fost ca un fiu pentru mine.

Îşi întoarse faţa de la ea.

— Facem tot ceea ce ne stă în putinţă, spuse Elinor.

El dădu din cap şi se lăsă din nou pe canapea, ca un sac de cartofi. Nu era indicat să te implici emoţional, ea ştia asta. Dar era greu să vezi durerea lui Flanagan şi să rămâi impasibil.

„Internarea la terapie intensivă e una dintre cele mai importante experienţe nivelatoare din viaţă”, se gândi ea păşind în spaţiul obscur, ale cărui nişe erau aglomerate de echipamente. Aici, nu conta dacă erai capul unei familii importante sau un nimeni. Aveai parte de acelaşi devotament total din partea personalului, de acelaşi acces la toate mijloacele necesare pentru a te ţine în viaţă. Şi de aceleaşi restricţii privind vizitatorii. Doar rudele foarte apropiate; iar acestea puteau fi – şi aveau să fie – date la o parte fără ezitări dacă se impunea. Aici nevoile pacientului aveau prioritate, iar personalul medical avea supremaţie, fie şi numai pentru că pacienţii nu erau nicidecum în starea în care să poată riposta.

Elinor se îndreptă direct spre rezerva lui Robbie Bishop. Când se apropie, observă perechea

aşezată în stânga patului. Un bărbat şi o femeie de vârstă mijlocie, amândoi în mod vizibil pradă tensiunii care însoţeşte teama cumplită. Erau concentraţi cu îndârjire şi exclusiv asupra chipului conectat la aparate. Aproape că nu îl observau pe Thomas Denby, care stătea la căpătâiul patului, astfel că acesta ar fi putut fi invizibil. Elinor se întrebă dacă se obişnuiseră atât de mult să-şi vadă fiul de la distanţă încât erau oarecum hipnotizaţi de apropierea, dar şi de imobilitatea sa.

Se opri la marginea grupului, lumina difuză creând un efect de clar obscur ce îi dădea impresia că privea o dioramă într-o galerie. În centrul ei se afla Robbie Bishop, o copie ironică a fostului tânăr plin de succes. Era greu să-ţi imaginezi acum abilitatea sa de jucător genial, acele pătrunderi în timpul unui atac pe extremă şi centrările care creaseră atât de multe oportunităţi pentru atacanţii echipei Bradfield Victoria. Imposibil să ghiceşti în chipul umflat, ca de ceară, frumuseţea strălucitoare care îi permisese să câştige milioane, promovând de toate, de la fructe şi legume organice până la deodorante. Claia sa familiară de păr brunet, atent şuviţată pentru a-l face să semene cu un surfer, era acum transpirată şi lipită de pielea capului, dichisitul fiind mai puţin important pentru personalul spitalului decât era pentru jucătorii din prima ligă. Iar Elinor era cea care avea să distrugă ultimele urme de speranţă din acest tablou dramatic.

Făcu un pas înainte şi îşi drese vocea. Doar Denby îi observă sosirea; se întoarse, o salută uşor din cap şi o îndepărtă de pat, spre biroul lateral unde se aflau asistentele. Denby le zâmbi celor două asistente aşezate în faţa unor computere şi întrebă:

— Ne puteţi lăsa un minut, vă rog?

Nici una nu păru prea încântată să fie izgonită din spaţiul propriu, dar fuseseră învăţate să asculte de medicii consultanţi. De îndată ce uşa se închise în spatele lor, Elinor scoase din buzunar rezultatele testului şi i le dădu.

— Nu e bine, spuse ea.

Denby citi raportul, cu o expresie impasibilă.

— Nu încape îndoială, mormăi.

— Deci ce facem acum?

— Eu le spun părinţilor, tu anunţă-l pe domnul Flanagan. Şi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ne asigura că domnul Bishop va suferi cât mai puţin în ultimele sale ore.

Denby se întorsese deja şi se îndrepta spre uşă.

— Cum rămâne cu poliţia? întrebă Elinor. Va trebui să dezvăluim adevărul numaidecât.

Denby păru nedumerit.

— Cred că da. De ce nu faci tu asta până vorbesc eu cu domnul şi cu doamna Bishop?

Şi dispăru.

Elinor se aşeză la birou, holbându-se la telefon. În cele din urmă, îl ridică şi ceru centralei spitalului să-i facă legătura cu poliţia din Bradfield. Vocea care îi răspunse părea vioaie şi pragmatică.

— Numele meu este Elinor Blessing şi sunt medic rezident senior la spitalul Bradfield Cross, începu ea, cu o strângere de inimă, când îşi dădu seama cât de neverosimile aveau să pară informaţiile ei.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Cred că trebuie să discut cu un detectiv. Trebuie să raportez o moarte suspectă. De fapt, victima este încă în viaţă. Dar va fi mort în scurt timp. Elinor se crispă.

Oare ar fi putut să găsească o exprimare mai bună?

— Mă scuzaţi, s-a întâmplat ceva? Un atac?

— Nu, nimic de genul acesta. Ei, bine, presupun că, din punct de vedere tehnic, da, dar nu e aşa

cum vă gândiţi. Uitaţi ce e, nu vreau să pierd vremea explicând asta la nesfârşit. Nu puteţi să-mi faceţi legătura cu cineva din cadrul departamentului de criminalistică? Cineva care se ocupă de crime?

* * *

În zilele de marţi, Yousef Aziz insista să îşi verifice principalul intermediar. Ştiind ceea ce ştia, erau greu să se automotiveze, dar de dragul părinţilor şi al fraţilor săi, se forţa să nu facă lucrurile din automatism. Le datora măcar atât. Afacerea cu textile a familiei sale supravieţuise în colţii unei concurenţe acerbe datorită faptului că tatăl său înţelesese valoarea relaţiilor personale în afaceri. Acesta fusese primul lucru pe care îl transmisese celor doi fii mai mari ai săi când îi iniţiase în afacerea First Fabrics. „Aveţi întotdeauna grijă de clienţii şi de furnizorii voştri”, îi sfătuise el. „Dacă vă împrieteniţi cu ei, le va fi greu să vă lase baltă când vin vremuri grele. Fiindcă prima regulă în afaceri este că, mai devreme sau mai târziu, întotdeauna vor veni vremuri grele.”

Avusese dreptate. Supravieţuise prăbuşirii pe care industria textilă o suferise în nord atunci când importurile ieftine din Orientul Îndepărtat aproape zdrobiseră producătorii britanici de îmbrăcăminte. Se ţinuse cu îndârjire de afacere, menţinându-se mereu cu un pas înainte, îmbunătăţind calitatea produselor sale atunci când nu mai putea să-şi reducă din costuri, construind pieţe noi în segmentul de clasă superioară al afacerii. Iar acum se întâmpla din nou. De data aceasta, clienţii erau cei care determinau schimbările. Hainele se ieftineau, moda se schimba rapid, colecţiile vechi se vindeau la preţuri de nimic şi în lanţurile de magazine. Cumpără-l ieftin, poartă-l o dată, aruncă-l. Noua filosofie cuprinsese o întreagă generaţie, indiferent de statut. Fete ale căror mame ar fi preferat să moară decât să intre într-un magazin cu preţuri reduse se îmbulzeau alături de mame adolescente pentru a cumpăra de la Matalan şi TK Maxx[5]. Aşa că Yousef şi Sanjar rămâneau cu formula de supravieţuire ce fusese testată şi care se dovedise eficientă.

Iar el detesta asta. La început, când tatăl său pusese bazele afacerii, lucrase în cea mai mare parte cu alţi asiatici. Dar, pe măsură ce First Fabrics se stabilizase şi se impusese, fuseseră nevoiţi să facă afaceri cu tot soiul de oameni. Evrei, ciprioţi, chinezi, britanici. Iar toţi aveau în comun faptul că se purtau de parcă evenimentele 9/11[6] şi 7/7[7] le confereau dreptul de a trata orice musulman cu dispreţ şi cu suspiciune. Toate confuziile şi neînţelegerile deliberate legate de Islam ofereau un pretext perfect pentru rasism. Ştiau că nu mai era acceptabil să fii rasist pe faţă, aşa că găsiseră o altă cale de a-şi exprima rasismul. Toată povestea legată de femeile care purtau hijab. Plângerile legate de faptul că vorbeau arabă sau urdu în loc de engleză. Ce naiba, nu fuseseră niciodată în Ţara Galilor? Intră într-o cafenea de acolo, şi brusc ai senzaţia că nimeni n-a învăţat vreodată engleza.

Ceea ce îl enerva peste măsură pe Yousef era felul în care îl tratau unii oameni pe care îi cunoştea de ani de zile. Intra într-o fabrică sau într-un depozit de unde cumpărase sau unde vânduse mereu în cei şapte ani de când începuse să lucreze pentru tatăl său. Iar acum, în loc să fie salutat pe nume de localnici şi să sporovăiască cu ei despre fotbal, crichet sau orice altceva, privirile lor alunecau pe lângă el, de parcă ar fi fost mânjit cu petrol. Ori făceau asta, ori adoptau acea atitudine falsă, jovială, care îl făcea să se simtă tratat cu superioritate, de parcă s-ar fi prefăcut drăguţi doar pentru a-şi putea începe comentariile de la cârciumă cu „Desigur, unii dintre cei mai buni amici ai mei sunt musulmani…”

Astăzi însă îşi ţinea în frâu furia. Doar nu era să rămână aşa la nesfârşit. Ca pentru a confirma acel gând, telefonul mobil îi sună exact când intra în parcarea din spatele fabricii lui Howard Edelstein. Recunoscu tonul de apel şi zâmbi, ducând telefonul la ureche.

— Cum merge? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului.

— Totul e conform planului. Mă bucur să te aud. Nu mă aşteptam să suni în dimineaţa asta.

— Am anulat şedinţa. M-am gândit să-ţi dau un telefon scurt, să mă asigur că totul e în ordine.

— Ştii că te poţi baza pe mine, spuse Yousef. Când spun că voi face ceva, e ca şi făcut. Nu-ţi face griji că am să dau bir cu fugiţii.

— E singurul lucru care nu mă nelinişteşte. Ştii că facem ceea ce trebuie.

— Ştiu. Şi, îţi spun, zile precum acestea mă fac să mă bucur că am decis să procedăm astfel.

— Ai o zi nasoală?

Vocea era compătimitoare şi caldă.

— Mda, azi trebuie să pup tălpile cuiva, şi detest asta. Dar nu voi mai face asta prea mult timp.

Un chicot la celălalt capăt al firului.

— Asta e sigur. Pe vremea asta săptămâna viitoare, lumea va părea un loc cu totul diferit.

Înainte ca Yousef să apuce să răspundă, chipul familiar al lui Howard Edelstein în persoană apăru lângă portiera şoferului, schiţând un mic salut şi arătând cu degetul mare spre clădire.

— Trebuie să fug, spuse Yousef. Ne mai vedem.

— Sigur că da.

Yousef închise telefonul dintr-o mişcare, sărind din maşină cu un zâmbet întipărit pe chip. Edelstein îl salută din cap, fără a zâmbi.

— Hai să ne lămurim, atunci, spuse, îndreptându-se spre interiorul clădirii, fără a aştepta să vadă dacă Yousef îl urma.

„Pe vremea asta săptămâna viitoare”, se gândi Yousef.

„Pe vremea asta săptămâna viitoare, nenorocitule.”

* * *

Carol îl fixă cu privirea pe Thomas Denby, analizând imaginea. Părul încărunţit prematur era pieptănat pe spate, o singură şuviţă căzându-i liberă peste o sprânceană. Ochi albaştri-verzui, piele rozalie. Un costum negru cu dunguliţe şi un croi minunat, sacoul deschis dezvăluind o căptuşeală stacojie flamboiantă. Ar fi putut poza pentru un portret al arhetipului de tânăr consultant de succes. În mod cert nu arăta deloc ca o persoană pentru care distracţia înseamnă să pună pe jar un poliţist de rang superior.

— Deci staţi să văd dacă am înţeles. Raportaţi o crimă care nu a avut încă loc?

Nu avea chef să-şi piardă vremea, iar faptul că o făcuse să aştepte aproape cincisprezece minute nu fusese cel mai bun mod de a începe.

Denby clătină din cap.

— Crimă este termenul folosit de dumneavoastră, nu de mine. Eu spun doar că Robbie Bishop va muri, probabil în decurs de douăzeci şi patru de ore. Şi va muri din cauză că are ricină în organism. Nu există antidot. Nu putem face nimic pentru el decât să-i alinăm cât mai mult durerea.

— Sunteţi siguri de asta?

— Ştiu că sună bizar. Ca într-un film cu James Bond. Dar da, suntem siguri. Am făcut testele. E pe moarte din cauza otrăvirii cu ricină.

— Ar putea fi vorba de sinucidere?

Denby păru surprins.

— N-aş crede asta nici pentru o clipă.

— Dar ar putea fi? Teoretic?

Păru uşor enervat. Carol se gândi că, probabil, nu era obişnuit ca părerile să-i fie puse sub semnul întrebării. Îşi aşeză stiloul perfect paralel cu marginea dosarului din faţa sa.

— Am început să citesc despre ricină după ce doctoriţa mea rezidentă mi-a sugerat ricina drept posibilă cauză a simptomelor lui Robbie Bishop. Ricina invadează organismul persoanei şi împiedică celulele să sintetizeze proteinele de care au nevoie. Fără proteine, celulele mor. Sistemul respirator cedează, inima se opreşte. Nu am găsit în literatură nici o sugestie că ar fi fost folosită vreodată pentru sinucidere. Un argument contra ei ar fi faptul că e greu accesibilă. Ţi-ar trebui anumite abilităţi de chimist pentru a o fabrica, chiar presupunând că ai putea face rost de materia primă. Ori asta, ori ar trebui să ai legături cu o organizaţie teroristă – se presupune că s-au găsit cantităţi uriaşe de ricină în peşterile al-Qaeda din Afghanistan. Un alt contraargument e faptul că e o modalitate foarte dureroasă de a muri, care durează mult. Nu-mi pot imagina de ce şi-ar alege cineva ricina drept metodă de sinucidere.

Îşi deschise palmele şi ridică din umeri pentru a-şi sublinia ideea.

Carol scrise ceva în carneţelul său.

— Deci am putea exclude varianta unui accident?

— Dacă nu cumva domnul Bishop avea obiceiul de a-şi pierde vremea în preajma fabricilor de ulei de ricin, eu aşa aş spune, zise Denby tăios.

— Deci cum a ajuns în organismul său?

— Probabil a inhalat-o. L-am examinat temeinic şi nu am găsit nici o plagă prin înţepare. Denby se aplecă în faţă. Nu ştiu dacă vă amintiţi cazul dezertorului bulgar Gheorghi Markov, de la sfârşitul anilor ’70. A fost asasinat cu o alice de ricină lansată dintr-o umbrelă otrăvită. De îndată ce am aflat că la mijloc se afla ricina, am cerut echipei noastre de la terapie intensivă să examineze temeinic pielea domnului Bishop. Nu era nici un semn că i-ar fi fost injectat un corp străin.

Carol se simţea năucită.

— E greu de crezut, spuse. Nu e genul de lucru care se întâmplă în Bradfield.

— Nu, spuse Denby. De asta ne-a luat câteva zile să ne dăm seama. Presupun că în aceeaşi situaţie s-au aflat şi doctorii de la UCH care l-au tratat pe Alexander Litvinenko. Ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era otrăvirea cu radiaţii. Dar s-a întâmplat.

— Cum putea fi otrăvit fără să-şi dea seama?

— Destul de uşor, spuse Denby. Datele pe care le avem despre ricină ne arată că, dacă e injectată, o cantitate de doar 500 micrograme ar putea fi suficientă pentru a ucide un adult. Există cercetări pe animale care arată că inhalarea sau ingestia unor cantităţi similare ar putea fi letală. O doză de ricină de 500 micrograme nu ar fi mai mare decât vârful unui ac. Nu e greu să o strecori într-o băutură sau în mâncarea cuiva. În asemenea cantităţi, nu i se simte gustul.

— Deci căutăm pe cineva care a avut acces la mâncarea sau la băutura sa?

Denby dădu din cap.

— Asta e varianta cea mai probabilă. Învârti stiloul între degete. S-ar putea, de asemenea, şi să fi fost infiltrată într-un drog recreativ, de exemplu cocaină sau amfetamină, ceva care se prizează. Nici în acest caz nu se simte gustul sau mirosul.

— Aveţi probe de sânge şi de urină pe care să le pot folosi pentru a verifica existenţa unor droguri recreative?

Denby dădu din cap.

— O să mă asigur că se face asta.

— Cum v-aţi dat seama?

— Medicul cu care lucrez, domnişoara doctor Blessing. Cred că unul dintre colegii

dumneavoastră a vorbit cu ea prima dată...

— Da, ştiu că domnişoara doctor Blessing a luat legătura cu noi. Dar ce i-a atras atenţia?

Denby îi adresă rapid un zâmbet îngâmfat. Carol îl plăcu şi mai puţin.

— Nu vreau să par vanitos, dar domnişoara doctor Blessing s-a gândit că, dacă eu nu puteam să-mi dau seama ce era în neregulă cu domnul Bishop, atunci trebuia să fie ceva cu adevărat ieşit din comun. A verificat simptomele în baza noastră de date online, iar otrăvirea cu ricină a fost singura ipoteză care se potrivea. Mi-a împărtăşit concluziile ei, iar eu am cerut testul standard. Rezultatele au fost puternic pozitive. Chiar nu încape îndoială, inspectore.

Carol îşi închise caietul.

— Vă mulţumesc că mi-aţi explicat asta atât de clar, spuse ea. Ziceaţi că aţi citit câte ceva despre ricină... S-ar putea cumva să formulaţi un fel de rezumat pentru mine şi ofiţerii mei?

— Îi voi cere domnişoarei doctor Blessing să se ocupe de asta imediat.

Se ridică în picioare, dând de înţeles că din punctul lui de vedere discuţia se încheiase.

— Pot să-l văd? întrebă Carol.

Denby îşi mângâie falca cu degetul mare.

— Nu e mare lucru de văzut, spuse. Dar da, vă voi duce la el. E posibil ca părinţii lui să se fi întors – erau în camera destinată rudelor. Am fost nevoit să le dau această veste, şi au fost, fireşte, şocaţi şi tulburaţi. Le-am cerut să rămână acolo până se liniştesc puţin. Personalul de la terapie intensivă nu are decât de pierdut dacă cei din jurul pacienţilor devin emotivi. Vorbea pe un ton ce nu admitea replică, de parcă administrarea fără probleme a unei secţii din spital era infinit mai importantă decât neliniştea unor părinţi care erau pe punctul de a-şi pierde fiul.

Carol îl urmă până la patul lui Robbie Bishop. Cele două scaune de lângă pat erau goale. Carol se opri la marginea patului, cuprinzând cu privirea diversele monitoare, tuburile şi maşinăriile care îl ţineau pe Robbie Bishop într-o stare cât mai stabilă posibil în cursul a ceea ce avea să fie o scurtă călătorie spre moarte. Pielea îi era ca de ceară, cu broboane de transpiraţie vizibile pe obraji şi pe frunte. Voia să-şi întipărească această imagine în minte. Avea să fie o anchetă de coşmar, dintr-o sumedenie de motive, şi voia să se asigure că nu avea să uite de omul aflat în centrul ei. Presa avea să caute cu insistenţă răspunsuri, fanii aveau să ceară capul cuiva pe tavă, iar şefii ei aveau să fie nerăbdători să-şi însuşească gloria pe care Carol o putea obţine din această situaţie.

Era hotărâtă să afle cine îl distrusese pe Robbie Bishop şi de ce. Dar, înainte de toate, trebuia să se asigure că îl vâna pe acest criminal din motivele corecte. Acum, că-l văzuse pe Robbie, putea fi mult mai sigură de asta.

* * *

Detectiva Paula McIntyre ştia totul despre şoc şi durere. Văzuse nenumărate exemple şi încă se recupera după ce experimentase pe propria piele ambele senzaţii, în forma lor extremă. Aşa că nu văzuse nimic altceva în comportamentul lui Martin Flanagan decât faptul evident că fusese profund zguduit de vestea pe care i-o dăduse doctoriţa Blessing.

Îi înţelegea reacţia vehementă şi agitaţia. Nu putea sta locului. Asta nu o surprinse pe Paula; văzuse asta şi înainte, în special la bărbaţi a căror viaţă se învârtea în jurul unei activităţi fizice, fie că erau pe un şantier de construcţii sau pe un teren de sport. Flanagan măsură încăperea neliniştit, apoi se trânti într-un scaun, unde îşi frământă degetele de la mâini şi bâţâi din picioare până când nu mai suportă nemişcarea. Atunci se ridică din nou, străbătând în diagonală încăperea. Paula stătea nemişcată, singurul punct fix al lumii lui învolburate.

— Nu-mi vine să cred, zise Flanagan. Repeta asta întruna de când sosise Paula, punctând cu această propoziţie scurtă tot ce spunea în rest. Mi-a fost ca un fiu, să ştiţi. Nu-mi vine să cred. Nu astfel de lucruri li se întâmplă fotbaliştilor. Îşi rup oasele, au întinderi musculare, rupturi de ligamente, ştiţi. Nu sunt otrăviţi. Nu-mi vine să cred!

Paula îl lăsă să încheie, aşteptând ca el să se liniştească înainte de a-i pune întrebările. Era obişnuită să aştepte. Devenise bună la asta. Nimeni nu stăpânea mai bine arta interviului decât Paula, iar asta se datora în mare parte intuiţiei sale, care îi spunea când să atace şi când să aştepte. Aşa că aşteptă până când Martin Flanagan rămase fără vlagă şi tăcu, sprijinindu-şi fruntea de sticla rece a ferestrei, cu palmele lipite de peretele ce încadra rama. Îi vedea chipul reflectat, descompus de durere.

— Când a început Robbie să dea semne că s-ar simţi rău? îl întrebă ea.

— Sâmbătă la micul dejun. Ne cazăm întotdeauna la Victoria Grand în noaptea de dinaintea meciurilor jucate acasă. Flanagan ridică din umeri. E un mod de a-i ţine sub supraveghere, să ştiţi. Cei mai mulţi dintre ei sunt tineri şi proşti. Ar sta în oraş până târziu în noapte dacă nu i-am ţine din scurt. Uneori mă gândesc că ar trebui marcaţi electronic, aşa cum se face în cazul câinilor, pisicilor şi al pedofililor.

— Iar Robbie a spus că se simte rău?

Flanagan îşi trase nasul.

— A venit la masa mea. Eram cu Jason Graham, asistentul meu, şi cu Dave Kermode, fizioterapeutul, iar Robbie a spus că nu se simte în apele sale. Îl înţepa în piept, transpira, avea febră. Şi îl dureau încheieturile, ca şi cum ar fi avut gripă, ştiţi. I-am spus să-şi termine micul dejun şi să meargă în cameră. I-am zis că voi trimite medicul echipei să-l consulte. A spus că nu-i era foame, aşa că voia doar să meargă sus şi să se întindă puţin. Clătină din cap. Nu-mi vine să cred, chiar nu-mi vine să cred.

— Deci vineri seara sigur nu a ieşit în oraş?

— Nici vorbă. Împarte camera cu Pavel Aljinovici. Se întoarse cu faţa spre Paula şi se ghemui lângă perete. Portarul, ştiţi. Au fost colegi de cameră de când a venit Pavel la Bradfield, în urmă cu două sezoane. Robbie spune mereu că Pavel e un afurisit plicticos, care îl ţine din scurt. Un zâmbet trist i se strecură pe buze. Sunt câţiva în care nu aş avea deloc încredere, dar Pavel nu e unul dintre ei. Robbie are dreptate, Pavel e un afurisit plicticos. Nu ar fi încercat niciodată să iasă pe furiş noaptea în oraş. Şi nu l-ar fi lăsat nici pe Robbie să facă asta.

— Eu sunt cam confuză în privinţa asta, spuse Paula. Nu prea am habar de rutina zilnică a lui Robbie. Poate aţi putea să mi-o prezentaţi pe scurt? De exemplu, începând cu joi dimineaţă?

Paula nu era sigură cât dura până apăreau simptomele otrăvirii cu ricină, dar se gândea că, dacă ar fi început de joi, ar fi prins şi momentul în care i-a fost administrată.

— Am avut un meci de cupă UEFA miercuri seara, aşa că în dimineaţa zilei de joi au avut liber, ştiţi. Robbie s-a prezentat să fie consultat de fizioterapeut – încasase un şut în gleznă şi îi era puţin umflată. Nimic grav, dar ei îşi iau în serios condiţia fizică. Asta e meseria lor, ştiţi. Oricum, a terminat până la zece jumătate. Presupun că s-a dus acasă. Are un apartament în cartierul Millennium, chiar lângă piaţa Bellwether. A venit la antrenament joi după-amiază. Am făcut doar o şedinţă uşoară, ştiţi. Ne-am concentrat mai mult pe abilităţi decât pe tactică. Am terminat până la patru şi jumătate. Şi habar n-am ce a făcut după aceea.

— Nu aveţi idee cum îşi petrecea timpul liber? „V-a fost ca un fiu”, se gândi Paula ironic. O fi avut Robbie Bishop douăzeci şi şase de ani, dar, dacă semăna câtuşi de puţin cu majoritatea fotbaliştilor despre care citise în tabloide, probabil că suferea de maturizare întârziată. Stilul de

viaţă al unui puşti de şaisprezece ani care are la dispoziţie bani de buzunar cu nemiluita şi acces la femei frumoase. Ultima persoană care ar fi ştiut cu ce se ocupă ar fi fost cineva cu rolul de părinte.

Flanagan ridică din umeri.

— Nu sunt copii, ştiţi. Iar eu nu sunt ca unii manageri. Nu dau buzna în casele lor pentru a le opri muzica şi a le da afară prietenele. Cerinţa mea e să nu iasă în oraş în noaptea de dinaintea unui meci. În afară de asta, îşi văd de treburile lor. Clătină din nou din cap. Nu-mi vine să cred!

— Şi care era treaba lui Robbie?

— Acolo unde locuieşte el există un centru de fitness. Au o piscină în toată legea la subsol. Îi place să înoate, să se relaxeze în saună, genul ăsta de lucruri. E bun prieten cu Phil Campsie, care are un mic teren la marginea mlaştinilor. Merg împreună la pescuit şi la vânătoare. Flagan se ridică şi îşi reluă plimbarea agitată. Cam asta e tot ce vă pot spune.

— Cum rămâne cu prietenele? Robbie avea pe cineva?

Flanagan clătină din cap.

— Din câte ştiam eu, nu. A fost logodit o vreme cu Bindie Blyth, DJ la Radio One. Dar au rupt logodna în urmă cu aproximativ trei luni.

Interesul Paulei spori.

— Cine a rupt logodna? Robbie sau Bindie?

— Nu ştiu nimic în privinţa asta. Dar nu părea să sufere prea mult, ştiţi. Îşi sprijini din nou capul de geam. Oricum, ce au toate astea de-a face cu faptul că cineva l-a otrăvit pe Robbie? Nici colegii lui de echipă, nici fosta lui iubită nu sunt genul care ar face aşa ceva.

— Trebuie să luăm în calcul toate posibilităţile, domnule Flanagan. Deci, după despărţirea de Bindie, ce-a făcut? A testat în continuare terenul?

Paula se crispă auzindu-şi gluma neintenţionată. „Dă, Doamne, să nu creadă că îl iau la mişto."

— Presupun că da. Se întoarse, masându-şi tâmplele. Ar trebui să-i întrebaţi pe băieţi. Phil şi Pavel, probabil ei ştiu. Privi cu jind spre uşa care ducea la secţia de terapie intensivă. Mi-aş dori să mă lase să-l văd, ştiţi. Să-mi iau adio, măcar atât. Nu-mi vine să cred!

— Dar ziua de vineri? Ştiţi ce a făcut atunci?

— Eram pe terenul de antrenament vineri. Flanagan se întrerupse o clipă. Dacă mă gândesc bine, era puţin cam fără vlagă. Îşi ţinea capul plecat, se mişca oarecum greoi cu mingea. Ca şi cum ar fi fost un pic ameţit. Nu m-am gândit la nimic, ştiţi. Toţi au zile mai proaste şi, sincer, preferi să aibă astfel de zile în timpul unui antrenament decât la meci. Însă nu era atât de absent din joc încât să mă determine să fac ceva în privinţa asta. Iar când a zis că are gripă, sâmbătă, am pus totul pe seama gripei.

Paula dădu din cap.

— Oricine ar fi făcut asta. Acum, trebuie să vă întreb ceva: ştiţi pe cineva care să fi avut un dinte împotriva lui Robbie? A primit scrisori de ameninţare? Vreo problemă cu persoane care îl hărţuiau?

Flanagan se crispă şi clătină din cap.

— Nu ajungi acolo unde e el fără să calci unul sau doi oameni pe bătături. Ştiţi? Adică, au existat dintotdeauna oarece frecuşuri între el şi Nils Petersen, fundaşul central de la Man United. Dar asta doar pe teren. Nu are nimic de-a face cu viaţa reală. Vreau să spun că, dacă dădea peste Petersen într-un bar, îşi permiteau câteva şicane, dar nu mai mult de atât. Nu se ajungea la lovituri, cu atât mai puţin la otrăvire. Îşi aruncă mâinile în aer. E o nebunie. E ca într-un film prost. Nu vă pot spune nimic mai mult, pentru că nimic din toate astea nu are sens. Arătă spre uşă cu degetul mare. Băiatul de acolo moare, iar asta e o tragedie. Asta e tot ce ştiu.

Paula simţi că îi epuizase lui Flanagan capacitatea de a-i oferi răspunsuri. Aveau să fie, probabil, nevoiţi să discute din nou cu el, dar deocamdată considera că nu mai avea mare lucru să-i spună. Se ridică.

— Sper să aveţi şansa de a vă lua adio, domnule Flanagan. Vă mulţumesc mult că aţi discutat cu mine.

El dădu din cap, prea confuz pentru a-i păsa de ce avea ea de spus. Paula se îndepărtă, gândindu-se la moarte şi la situaţiile când ţi se oferea o a doua şansă. Ea îşi primise viaţa înapoi, cu tot cu încărcătura de vinovăţie specifică persoanei care supravieţuieşte. Însă, mulţumită lui Tony Hill, începea să înţeleagă că trebuia să dea un sens acelui dar. Robbie Bishop era un început la fel de bun ca oricare altul.

* * *

Nu toţi fanii lui Robbie Bishop se aflau în faţa spitalului Bradfield Cross. Cei care locuiau în Ratcliffe hotărâseră să nu mai traverseze oraşul şi se mulţumiseră să-şi ducă buchetele de flori şi desenele copiilor lor la terenul de antrenament al echipei Bradfield Victoria. Erau sprijiniţi de gardul din plasă ce separa jucătorii profesionişti de vedete. Detectivul Kevin Matthews nu-şi putu reţine o uşoară tresărire de neplăcere în timp ce aştepta ca paznicii de la poartă să sune şi să-i confirme permisiunea de a intra pe teren. S-ar fi putut lipsi de aceste manifestări publice de falsă emoţie. Ar fi putut pune pariu că nici unul dintre cei care făcuse pelerinajul la terenul din Ratcliffe nu schimbase mai mult de câteva cuvinte cu Robbie Bishop, de genul: „Pentru cine e autograful?” Nu cu mult timp în urmă, Kevin trecuse printr-un doliu adevărat, şi îi displăcea gratuitatea gesturilor lor. Din punctul lui de vedere, dacă pelerinii şi-ar fi revărsat aceste emoţii asupra celor vii – copiii, părinţii şi partenerii lor –, lumea ar fi fost un loc mai bun.

— De prost gust, zise Chris Devine din scaunul din dreapta, de parcă i-ar fi citit gândurile.

— Asta e nimic faţă de ce va fi peste câteva zile, după ce va muri, spuse Kevin, în timp ce paznicul le făcu semn să treacă, indicând parcarea de lângă clădirea lungă şi joasă ce bloca perspectiva asupra terenului. Încetini când trecură pe lângă maşinile Ferrari şi Porsche ale jucătorilor. Frumoase motoare, spuse el aprobator.

— Ai şi tu un Ferrari, nu-i aşa? zise Chris, amintindu-şi ceva ce îi spusese Paula.

El oftă.

— Un Ferrari Mondial QV decapotabil, roşu. Una dintre cele doar douăzeci şi patru de decapotabile cu volan pe dreapta produse vreodată. E o maşină de vis, şi ne vom despărţi curând.

— O, nu, bietul Kevin. De ce te descotoroseşti de ea?

— Are doar două locuri, iar copiii devin prea mari pentru a mai încăpea. E o maşină pentru celibatari, Chris. Presupun că nu eşti interesată?

— Puţin cam scumpă pentru nasul meu, cred. Nu aş mai scăpa de gura lui Sinead. Mi-ar spune că e maşina celor care trec prin criza vârstei mijlocii.

— Păcat. Mi-ar plăcea să mă asigur că ajunge pe mâini bune. Cel puţin am reuşit să amân puţin termenul execuţiei.

— Cum aşa?

— Există un jurnalist, Justin Adams. Scrie materiale pentru revistele auto şi vrea să facă un articol despre bărbaţii obişnuiţi care conduc maşini extraordinare. S-ar părea că un poliţist cu Ferrari este exact ceea ce caută. Aşa că am făcut-o pe Stella să accepte să păstrez maşina până este publicat articolul, ca să nu mă enervez văzându-mi numele şi poza într-o revistă când eu deja nu mai

am maşina.

Chris rânji.

— Mi se pare o afacere bună.

— Mda, dar numărătoarea inversă începe săptămâna viitoare, când facem interviul. Kevin adulmecă aerul, coborând din maşină. Azi sunt digestivi, spuse.

— Ce?

El arătă spre vest, unde o clădire din cărămidă de două etaje se profila de-a lungul marginii terenurilor de joc.

— Fabrica de biscuiţi. Când eram copil, m-am antrenat timp de un sezon la echipa de juniori a oraşului. Când vântul bate din direcţia potrivită, poţi să-ţi dai seama ce fel de biscuiţi se coc. Am considerat dintotdeauna că e o formă rafinată de tortură pentru băieţii adolescenţi care se străduiau să rămână în formă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Chris, urmându-l până la pavilionul cu vestiare.

Kevin păşi înaintea ei, ca ea să nu-i poată vedea regretul de pe chip.

— Nu am fost suficient de bun, spuse. Mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi.

— Trebuie să fi fost greu.

Kevin râse scurt.

— La acea vreme, credeam că e sfârşitul lumii.

— Şi acum?

— Câştigurile ar fi fost mai mari, asta e sigur. Şi aş avea un parc de maşini Ferrari.

— E drept, încuviinţă Chris, ajungându-l din urmă când acesta se opri, privind peste teren, spre locul unde vreo câţiva zeci de tineri driblau mingi în jurul unor conuri rutiere. Dar majoritatea jucătorilor sunt deja pe ducă în momentul când ajung la vârsta ta. Şi cu ce rămân? Bineînţeles, câţiva ajung în management, dar mult mai mulţi sfârşesc în spatele tejghelei în vreo cârciumă infectă, hrănindu-se din zilele lor de glorie şi plângându-se de fosta nevastă care i-a uscat de bani.

Kevin rânji.

— Şi crezi că ar fi mai rău decât asta?

— Ştii bine că da.

Tocmai când dădeau colţul clădirii, un bărbat în pantaloni scurţi şi bluză de trening cu Bradfield Victoria se îndreptă spre ei. Părea să aibă patruzeci şi ceva de ani, dar era într-o formă atât de bună, încât cu greu ţi-ai fi dat seama de vârstă. Dacă ar fi avut creastă, ar fi fost recunoscut pe loc de oricine, fani ai fotbalului sau nu. Dar acum, că era tuns foarte scurt, dură o clipă până când Kevin îşi dădu seama că se afla faţă în faţă cu unul dintre eroii săi din tinereţe.

— Sunteţi Terry Malcolm, izbucni el, redevenit un puşti de doisprezece ani vrăjit de jocul cu mingea al mijlocaşului central al Angliei şi al echipei din Bradfield.

Terry Malcom se întoarse spre Chris cu un zâmbet şi spuse:

— Cred că mă voi descurca dacă o să mă îmbolnăvesc vreodată de Alzheimer. Aţi fi surprinsă să aflaţi cât de des simt oamenii nevoia să-mi spună cine sunt. Dumneavoastră trebuie să fiţi sergent Devine. Încerc doar să ghicesc, ţineţi minte. De fapt, asta sper, fiindcă el nu e genul meu şi nu mă văd numindu-l Devine.

Expresia lui arăta că era obişnuit ca oamenii să-l considere amuzant şi încântător. Kevin, deja dezamăgit de fostul său erou, se bucură să o vadă pe Chris Devine neimpresionată.

— V-a spus domnul Flanagan de ce ne aflăm aici? întrebă Kevin, pe un ton uşor neîncrezător, de parcă mai nu-i venea să creadă că cineva care lucra pentru Bradfield Vic putea fi atât de neserios când cel mai bun jucător al lor se afla pe patul de moarte.

Malcolm păru să se căiască.

— Mi-a spus. Şi, credeţi-mă, sunt foarte afectat de necazul lui Robbie. Dar nu-mi pot permite să-mi dezvălui sentimentele. Mai există încă douăzeci şi unu de jucători în echipă care trebuie să rămână motivaţi. Jucăm cu Spurs în prima ligă, sâmbăta asta, şi nu ne permitem să pierdem puncte în acest moment al sezonului. Îi aruncă lui Chris un nou zâmbet. Sper că asta nu vă pare o dovadă de insensibilitate. După cum ziceam, sunt necăjit. Dar băieţii noştri trebuie să rămână în priză. Sâmbătă, vom câştiga meciul pentru Robbie. Un motiv în plus pentru a nu neglija reprizele de antrenament.

— Desigur, spuse Chris. Şi trebuie să verificăm activitatea lui Robbie din ultimele patruzeci şi opt de ore de dinaintea zilei de sâmbătă, când a început să se simtă rău. Vrem să vorbim cu colegii lui, cu cei care îi sunt suficient de apropiaţi încât să ştie cu ce s-a ocupat între sfârşitul antrenamentului de joi şi micul dejun de sâmbătă.

Malcolm aprobă din cap.

— Va trebui să vorbiţi cu Pavel Aljinovici şi cu Phil Campsie. Robbie stă cu Pavel când ne cazăm la hotel. Iar Phil e cel mai bun prieten al lui.

Malcolm nu schiţă nici un gest de a chema jucătorii.

— Acum, domnule Malcolm, spuse Chris.

Din nou, zâmbetul ieftin şi de prost gust.

— Spune-mi Terry, iubito.

Era rândul lui Chris să zâmbească.

— Nu sunt iubita dumneavoastră, domnule Malcolm. Sunt ofiţer de poliţie şi anchetez un atac foarte grav asupra unuia dintre colegii dumneavoastră. Şi vreau să discut fie cu Pavel Aljinovici, fie cu Phil Campsie chiar acum.

Malcolm clătină din cap.

— Se antrenează. Nu-i pot întrerupe.

Chipul lui Kevin se îmbujoră neplăcut, pistruii accentuându-i-se pe obraji.

— Vreţi să vă arestez pentru obstrucţionarea anchetei poliţieneşti? Pentru că sunteţi pe drumul cel bun.

Buza lui Malcolm se resfrânse într-un surâs dispreţuitor.

— Nu cred că mă veţi aresta. Şeful vostru ţine mult prea mult la locul său din boxa directorilor.

— Asta e o chestie cu două tăişuri, spuse Chris dulce. Înseamnă, de asemenea, şi că avem o linie directă la şeful dumneavoastră. Şi nu cred că ar fi foarte impresionat să afle că ne-aţi încurcat în ancheta privind tentativa de asasinare a jucătorului său vedetă.

Deşi Chris fusese cea care vorbise, privirea chiorâşă de nemulţumire profundă se îndreptă spre Kevin. Malcolm era, în mod evident, unul dintre acei oameni care puteau flirta cu femeile şi discuta cu bărbaţii.

— Îl chem pe Pavel. Arătă cu degetul mare spre pavilion. Aşteptaţi înăuntru, vă fac imediat rost de o cameră.

Cinci minute mai târziu, se aflau într-o sală de forţă care mirosea a transpiraţie stătută şi creme pentru întinderi musculare. Portarul croat internaţional îi urmă în scurt timp. Când intră, strâmbă din nas şi o expresie de neplăcere îi brăzdă trăsăturile.

— Aici pute, scuzaţi-mă, spuse, trăgându-şi un scaun de plastic dintr-un şir scurt de lângă perete şi aşezându-se în faţa detectivilor. Sunt Pavel Aljinovici.

Îi salută formal din cap pe amândoi.

Cuvântul care îi veni în minte lui Chris era „demn”. Aljinovici avea părul de culoare închisă, lung până la umeri, de regulă prins în coadă în zilele când avea meci, dar desfăcut în acea după-

amiază. Ochii săi erau de culoarea castanelor coapte în cuptor şi lustruite mâneca. Pomeţii înalţi, obrajii supţi, buzele pline şi nasul îngust şi drept îl făceau să pară aproape aristocratic.

— Antrenorul zice că a încercat cineva să-l otrăvească pe Robbie, spuse el cu un vag accent slavon. Cum e posibil aşa ceva?

— Asta încercăm să aflăm, spuse Chris, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi şi cu degetele împreunate.

— Şi Robbie? Cum se simte?

— Nu prea bine, spuse Kevin.

— Dar va fi în regulă?

— Nu suntem doctori. Nu ne putem pronunţa. Chris voia să evite să afirme clar că moartea lui Robbie era inevitabilă. Ştia din experienţă că oamenii aveau o mare reţinere în privinţa a ceea ce erau dispuşi să spună atunci când venea vorba despre crimă. Ne-ar ajuta dacă am şti unde s-a aflat Robbie joi şi vineri.

— Sigur că a fost la antrenamente. Joi seara nu ştiu ce a făcut. Aljinovici îşi întinse mâinile mari, de portar. Rolul meu e să găsesc poarta, nu pe Robbie. Dar vineri seara am stat în aceeaşi cameră de hotel. Am luat toţi cina împreună, ca de obicei. Friptură, cartofi, salată şi un pahar de vin roşu. Salată de fructe şi îngheţată. Noi întotdeauna mâncăm acelaşi lucru, eu şi Robbie. De fapt, majoritatea băieţilor. Ne-am dus sus pe la ora nouă. Robbie a făcut o baie, iar eu mi-am sunat soţia. Ne-am uitat împreună la canalul de fotbal al televiziunii Sky, până pe la zece, apoi ne-am dus la culcare.

— Robbie a luat ceva de la minibar? întrebă Kevin.

Aljinovici chicoti.

— Nu ştiţi prea multe despre fotbal, nu-i aşa? Nu ne dau cheile de la minibar. Trebuie să rămânem puri. De asta ne aflăm într-un hotel, nu acasă. Pot controla ce mâncăm şi bem şi ne pot ţine departe de femei.

Chris îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Credeam că ăsta era un mit, că vă păstraţi forţele înainte de meci dacă nu faceţi sex.

— Nu e vorba despre sex, ci despre somn, spuse Aljinovici. Vor să dormim bine înainte de meci.

— Avea cumva Robbie vreo băutură sau vreun aliment cu el? Orice?

— Nu. Există întotdeauna suficientă apă în cameră. Se încruntă. „Mi-am amintit o chestie. Vineri seară, Robbie spunea că îi era foarte sete. Zicea că avea impresia că îl păştea o răceală sau ceva de genul ăsta. Nu a făcut mare caz de asta, atâta că nu se simţea prea bine. Şi, desigur, dimineaţă credea că avea gripă. Eram îngrijorat că aş putea să iau şi eu. Senzaţia asta ca de gripă, e de la otravă? Sau e şi bolnav?

— E de la otravă. Kevin îl privi în ochi. A prizat Robbie cocaină vineri seara?

Aljinovici se dădu înapoi, cu o expresie jignită.

— Bineînţeles că nu. Nu! Cine v-a spus asta? Robbie nu folosea droguri. De ce întrebaţi asta?

— E posibil să fi inhalat otrava. Dacă a fost amestecată în cocaină sau în amfetamină, e posibil ca Robbie să nu fi simţit, spuse Chris.

— Nu. Asta nu e posibil. Nu e deloc posibil. Nu cred aşa ceva despre el.

— Ai spus mai devreme că păzeşti poarta, nu pe Robbie. Cum poţi fi atât de sigur că nu consuma niciodată droguri? întrebă Kevin pe un ton blând, dar cu privirea atentă.

— Am discutat despre asta. Despre droguri în sport. Şi pentru distracţie. Eu şi Robbie gândim la fel. E o prostie. Te înşeli pe tine, îţi înşeli fanii, îţi înşeli clubul. Amândoi cunoaştem oameni care

consumă droguri şi îi dispreţuim. Vorbea cu vehemenţă. Oricine l-ar fi otrăvit pe Robbie, nu a făcut-o cu droguri.

* * *

Până să ajungă Carol la apartamentul lui Robbie Bishop, detectivul Sam Evans începuse deja căutările. Casa fotbalistului era un apartament de lux din inima oraşului, cu o terasă pe acoperiş. Clădirea fusese un magazin universal; principala zonă de locuit strălucea în lumina soarelui ce se revărsa prin ferestrele art déco cu ramă metalică. Sam luase la puricat sertarele biroului, prins într-un fascicul de lumină solară ce făcea să strălucească pielea sa de culoarea cafelei. Ridică privirea când intră Carol, salutând-o cu un semn din cap plin de regrete.

— Nimic, zise. Deocamdată.

— Ce vrei să spui?

Îşi puse o pereche de mănuşi de latex.

— Facturi puse în ordine, extrase de cont, extrase de cărţi de credit. Îşi plăteşte facturile la timp. Are un cont la un agent de pariuri – pariază câteva sute pe lună pe ponei. Nimic ieşit din comun. Dar nu m-am uitat încă la calculator, mă gândeam să las asta în seama lui Stacey.

— Sunt sigură că va fi încântată. Crezi că ştie ce e acela fotbal? întrebă Carol, traversând încăperea pentru a arunca o privire pe fereastră. O perspectivă amplă asupra centrului oraşului; oameni prinşi cu tot felul de treburi, tramvaie ce se intersectau, fântâni arteziene pornite, vânzători de ediţii speciale ademenind clienţi, cumpărători zăbovind în faţa unor vitrine pline de promisiuni. Nici unul dintre ei nu se gândea la otrăvirea cu ricină a unui fotbalist din prima ligă, nu astăzi. Mâine sau poimâine, când Robbie Bishop avea să moară, situaţia nu urma să se schimbe. Dar nu astăzi. Nu încă. Se întoarse.

— Ce-ai cercetat până acum?

— Doar biroul.

Carol dădu din cap. Privi în jur. Sam avusese dreptate să înceapă cu biroul. Nu erau prea multe opţiuni. Sufrageria, făcută în întregime din oţel şi sticlă, nu avea nimic de ascuns. Erau două canapele din piele stacojie, una dintre ele situată în mijloc, în faţa unui sistem home cinema cu un ecran cu plasmă uriaş, cu tot cu PlayStation, cealaltă dispusă în jurul unei mese joase de cafea, din sticlă, a cărei margine lungă arăta ca un val ce se sparge. Un perete înţesat cu rafturi adăpostea o vastă colecţie de DVD-uri şi CD-uri. Cineva avea să fie nevoit să le verifice pe fiecare în parte, dar intenţiona să lase asta în seama echipei care se ocupa de locul crimei. Se îndreptă spre colecţia media. CD-urile aparţineau, în cea mai mare parte, unor oameni de care nu auzise niciodată. Numele pe care le recunoştea erau din zona dance şi hip-hop; presupuse că şi restul erau de acelaşi gen.

DVD-urile erau cât de cât ordonate – fotbal pe două rafturi din mijloc, filme cunoscute de acţiune şi de comedie dedesubt; seriale TV deasupra. Raftul de jos era plin cu jocuri de calculator şi pentru PlayStation. Cel de sus, fireşte, conţinea materialele pornografice. Carol citi rapid titlurile şi constată că gusturile lui Robbie în materie de pornografie erau la fel de puţin aventuroase ca gusturile lui în materie de seriale şi filme artistice. Dacă nu cumva exista un teanc secret pe undeva, se părea că înclinaţiile sexuale ale lui Robbie nu erau capabile să-l facă ţinta unui ucigaş.

Carol dădu o raită în dormitor, zâmbind ironic la vederea unui pat imens de vreo doi metri lăţime. Lenjeria de pat din satin albastru-închis, şifonată, era acoperită de blănuri artificiale, iar în jur erau împrăştiate o duzină de perne. Un alt televizor cu plasmă domina peretele din faţa patului, iar ceilalţi pereţi erau împodobiţi cu nuduri pe care vânzătorul le descrisese, aproape sigur, drept

„artistice”.

Un dulap uriaş se întindea pe toată lungimea unui perete. Avea un compartiment gol. Carol se întrebă dacă acolo îşi ţinuse hainele logodnica sa – sau Robbie tocmai făcuse curăţenie în garderobă. În capătul opus, se aflau două coşuri dreptunghiulare, unul cu eticheta „haine murdare”, celălalt – „curăţătorie chimică”. Ambele erau aproape pline. Se presupunea că altcineva se ocupa de ele. Din fericire, persoana respectivă nu venise de când se îmbolnăvise Robbie.

În vârful coşului de rufe murdare se aflau o pereche de blugi Armani, boxeri Calvin Klein şi o cămaşă Paul Smith cu dungi extravagante. Carol luă blugii şi verifică buzunarele. Iniţial avu impresia că erau goale, dar, în timp ce degetele ei scotoceau, dădu peste un capăt de hârtie îndesat până în cusătura buzunarului din dreapta. Îl scoase şi netezi atent cutele.

Era colţul unei pagini de hârtie liniată, din câte se părea, ruptă dintr-un caiet. Pe ea era scris cu cerneală neagră *www.bestdays.co.uk*. Carol duse hârtia până în living şi îi ceru lui Sam un plic pentru probe.

— Ce-ai găsit, şefa? o întrebă, întinzându-i unul.

Carol dădu drumul hârtiuţei în plic, sigilându-l şi datându-l.

— Adresa unui site. Probabil nimic. Du-i-l înapoi lui Stacey, te rog. Ai găsit ceva?

Sam clătină din cap.

— Pe bune, mi se pare un individ destul de plictisitor.

Carol se întoarse în dormitor. Noptierele ascundeau prea puţine surprize – prezervative, dropsuri mentolate, şerveţele, o folie de Nurofen, un dildo anal de dimensiunea degetului mic şi un tub de lubrifiant. Carol era destul de sigură că, mai nou, asta era considerat ceva soft. Interesant, cartea vârâtă în sertarul din stânga era biografia critică a şefului de la Manchester United, Alex Ferguson, scrisă de Michael Crick. Deşi Carol nu era o cunoscătoare în ale fotbalului, ştia totuşi că într-o lume care diviniza celebrităţile din fotbal asta era o alegere interesantă.

Nimic din baia apartamentului nu o făcu pe Carol să zăbovească măcar o clipă. Oftă şi se întoarse la Sam.

— E aproape înspăimântător, spuse. O asemenea lipsă de personalitate!

Sam râse scurt.

— Probabil fiindcă el nu are personalitate. Aceşti fotbalişti-vedete... rămân cu toţii prinşi în adolescenţă. Sunt selectaţi la cluburile mari înainte de a fi experimentat primul sărut, iar sistemul de management preia sarcina mamelor lor. Dacă trec selecţia, ajung bogaţi în bani şi săraci în bun-simţ pe la sfârşitul adolescenţei. Sunt înfăşaţi în scutece, apoi se refugiază la pieptul manechinelor. Au mai mulţi bani decât bun-simţ sau experienţă. O şleahtă de indivizi gen Peter Pan cu un surplus de testosteron.

Carol rânji.

— Pari invidios. Ai pierdut vreo iubită în favoarea unuia dintre ei sau ce ?

Sam îi răspunse tot cu un rânjet.

— Femeile care îmi plac mie sunt prea deştepte pentru fotbalişti. Nu, eu sunt doar invidios din cauză că nu-mi pot permite un Bentley GTC Mulliner. Sam îi arătă o factură. Noua sa maşină. Livrarea săptămâna viitoare.

Carol fluieră.

— Cunosc bărbaţi care ar ucide pentru o asemenea maşină. Dar probabil nu ar folosi ricină. În timp ce vorbea, îi sună telefonul. Inspector-şef Jordan, spuse.

— Sunt doctoriţa Blessing. Domnul Denby mi-a cerut să vă sun. Starea lui Robbie Bishop s-a înrăutăţit. Nu credem că o mai duce mult. Nu ştiu dacă vreţi să fiţi de faţă.

— Vin acum, spuse Carol. Închise telefonul şi oftă. Se pare că suntem pe cale să investigăm o crimă.

* * *

Îl aşteptau pe Phil Campsie. Chris luă la întâmplare o ganteră şi o ridică de câteva ori.

— El e ăla urât, nu-i aşa? întrebă el. Ăla care pare a fi rezultatul unei încrucişări între o maimuţă şi Mr. Potatoe Head[8]?

— Phil Campsie, vrei să spui? Da, e urât. Kevin se întinse, căscând. Fiica lui de patru ani îşi pierduse recent bunul obicei de a dormi toată noaptea. Soţia lui, în mod oarecum rezonabil, argumentase că, pe vremea când Ruby era alăptată la sân, ea fusese cea care se confruntase cu nopţi pierdute. Acum era rândul lui Kevin să o adoarmă la loc pe fiica lui. Nu i se părea corect, nu atunci când el mergea la serviciu, iar Stella stătea acasă. Dar era greu să găsească contraargumente fără a da impresia că nu-şi iubea fiica.

— E foarte urât, spuse când se opri din căscat.

— Deci nu doar adolescentele se împrietenesc în funcţie de frumuseţe.

— Ce vrei să spui?

— Frumoasa şi bestia. Simbioză. Cea drăguţă arată şi mai bine în contrast cu cea urâtă, iar cea urâtă se alege cu cei pe care îi respinge frumoasa. E o situaţie din care toată lumea are de câştigat.

Kevin protestă.

— Asta nu e o atitudine foarte feministă.

Chris râse scurt şi dispreţuitor.

— Vezi tu, Kevin, confunzi mereu lesbiana cu feminista. Încearcă lesbiană şi pragmatistă data viitoare.

El rânji.

— Voi încerca să ţin minte. Deci tu crezi că asta se întâmpla cu Robbie şi cu Phil?

— Într-o oarecare măsură. Desigur, Phil este şi bogat, şi celebru, ceea ce compensează întotdeauna urâţenia. Dar pun pariu că nu era chiar aşa rău să ieşi în oraş cu unul dintre cei mai cunoscuţi, frumoşi şi disponibili bărbaţi din Europa. Ca să nu mai spun şi sexy.

— Crezi că Robbie e sexy?

— Sex-appealul nu ţine cont de gen, Kevin. Să nu-mi spui că, în adâncul sufletului, nu-l consideri sexy pe Robbie.

Kevin roşi.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Dar îţi place cum arată. Cum se mişcă. Cum se îmbracă, insistă Chris.

— Cred că da.

— E în regulă, nu înseamnă că eşti gay. Încerc doar să-ţi spun că Robbie are sex-appeal, charismă, spune-i cum vrei. David Beckham o are, Gary Neville n-o are. John Lennon o avea, Paul McCartney n-o are. Bill Clinton o are, Dubya în mod sigur nu. Iar dacă nu o ai, cea mai bună idee este să stai în preajma cuiva care o are. Chris puse jos gantera când se deschise uşa şi zâmbi mieros. Domnule Campsie. Vă mulţumim că v-aţi făcut timp să discutaţi cu noi.

Phil Campsie îşi fixă glezna în jurul piciorului scaunului şi îl trase încă vreun metru mai departe de ei înainte de a se aşeza.

— E vorba despre Robbie, nu? Accentul său londonez era aproape la fel de puternic ca al lui Chris. Aş face orice pentru el. E prietenul meu.

Kevin făcu prezentările. De aproape, Phil Campsie părea şi mai neatrăgător. Avea tenul palid şi pătat şi un nas turtit ce părea să fi fost rupt de câteva ori. Ochii săi mici şi cenuşii erau aşezaţi la mare distanţă pe capul ca o ghiulea. Părul roşcat îi era tuns scurt, iar un început de chelie i se ghicea deja în vârful capului. Dar, când zâmbi, pe lângă dinţii îngălbeniţi şi neregulaţi, dădu la iveală şi un strop de căldură veselă şi autentică. Kevin luă iniţiativa.

— Am auzit că, după antrenamente, Robbie petrece, de regulă, mai mult timp cu tine decât cu oricare dintre ceilalţi colegi de echipă.

— Aşa-i. Eu şi Robbie suntem ca fraţii.

Phil îşi încrucişă două degete de la mâna dreaptă.

— Deci cam ce gen de chestii faceţi voi doi?

Chris ridică din sprâncene, ca pentru a sugera că nimic din ceea ce avea să spună el nu o putea şoca.

— Una, alta. Am o casă în afara oraşului. Puţin pământ, un pârâiaş cu păstrăvi. Eu şi Robbie practicăm un tir puţin mai agresiv – iepuri, porumbei, animale de genul ăsta. Şi mergem la pescuit. Rânji, arătând ca băieţelul care fusese, probabil, nu cu mult timp în urmă. Am o femeie care vine din sat, îmi găteşte şi face curăţenie. Ea se ocupă de animalele pe care le vânăm. Găteşte totul şi bagă în congelator. E foarte tare să mănânci ceva ce ai vânat chiar tu, ştiţi ce vreau să zic?

— Impresionant, spuse Chris, înainte ca partenerul ei să apuce să intervină. Dar cum rămâne cu viaţa socială? Cum vă distraţi atunci când nu măcelăriţi animale sălbatice?

— Ieşim în oraş, spuse Phil. O mică cină plăcută în vreun local elegant, apoi mergem la un club. Ridică uşor din umeri, ca pentru a se scuza. Cluburile se bucură să ne primească. Îşi mai fac puţină reclamă. Aşa că suntem duşi în separeurile VIP, primim şampanie gratis, fete foarte drăguţe.

— Suntem interesaţi de ceea ce-a făcut Robbie joi şi vineri, spuse Kevin.

Phil dădu din cap, mişcându-şi umerii mari ca şi cum s-ar fi pregătit să stea în calea cuiva.

— Joi după antrenamente ne-am dus înapoi la apartamentul lui Robbie. Ne-am jucat puţin pe PlayStation. GT[9] HD, ştiţi? Cel nou, cu maşini Ferrari. Foarte tare. Am băut câteva beri, apoi am ieşit la cină la restaurantul Las Bravas.

E spaniol, adăugă, încercând să fie util.

— Am auzit că e foarte drăguţ acolo. Ce aţi mâncat? întrebă Chris, cu blândeţe.

— Am mâncat împreună tapas. Ne-am cam lăsat pe mâna chelnerului, iar el ne-a adus un platou cu de toate. În cea mai mare parte, a fost delicios, dar mie nu mi-au plăcut unele fructe de mare. Se strâmbă. Adică, cine vrea să mănânce pui de caracatiţă? Bleah.

— Amândoi aţi mâncat aceleaşi lucruri? Vru să afle Kevin.

Phil se gândi o clipă privind în sus şi spre stânga.

— Cam aceleaşi, spuse încet. Robbie n-a mâncat ciuperci cu usturoi, nu-i plac ciupercile. Dar, în afară de asta, da, amândoi am gustat din toate.

— Şi de băut?

— Am băut vin de Rioja. Am ajuns la a doua sticlă, dar nu am terminat-o.

— Şi după?

— Ne-am dus la Amatis. Îl ştiţi? Clubul de dans ce mărgineşte Temple Fields?

Kevin dădu din cap.

— Suntem ofiţeri de poliţie, Phil. Ştim clubul Amatis.

— E un loc drăguţ, spuse Phil defensiv. Oameni de treabă. Şi muzica e grozavă.

— Deci vă pasionează muzica? Pe tine şi pe Robbie?

Phil oftă zgomotos.

— Eu, unul, o suport, atâta timp cât are un ritm decent. Dar Robbie, el e foarte pasionat, da. A fost logodit cu Bindie Blyth. Oservând privirile lor nedumerite, adăugă: DJ-ul care face emisiunile de noapte la Radio One. Muzica a fost cea care i-a apropiat. Se foi în scaun, întinzându-şi picioarele în faţă şi încrucişându-le la glezne.

— N-a fost suficient însă pentru a-i ţine împreună. S-au despărţit acum câteva luni.

Lângă ea, Chris simţi cum Kevin devine mai atent. Încercă să vorbească pe un ton nonşalant.

— Cum aşa? întrebă el.

— De ce vreţi să ştiţi mai multe despre Bindie?

Chris îşi deschise palmele.

— Eu, una, sunt interesată de orice. De ce s-au despărţit?

Phil privi într-o parte.

— Pur şi simplu, relaţia lor nu ducea nicăieri.

— Îşi făcea de cap pe la spatele ei? întrebă Chris.

Phil îi aruncă o privire prudentă.

— O să rămână între noi, nu-i aşa?

— Aşa-i. Rămâne între noi, spuse Chris.

— E vorba despre lumea în care trăim, reluă Phil. Timp de o clipă nebunească, Chris crezu că avea să le ofere un argument filosofic despre condiţia umană. De fiecare dată când ieşim din casă, suntem înconjuraţi de oameni care vor să impresioneze. Femei care vor să ne-o tragă, tipi care ori vor să ne facă cinste cu ceva, ori să se bată cu noi. Iar dacă prietena ta e la câteva sute de kilometri distanţă în cea mai mare parte a timpului, ar trebui să fii un sfânt. Iar Robbie nu e un sfânt.

— Deci Bindie s-a prins cum stă treaba şi i-a dat liber?

— Cam aşa. Dar nu voiau ca presa de scandal să facă mare caz din asta, aşa că s-au înţeles amândoi să spună că era o chestie de comun acord, că era prea greu pentru ei să continue, având în vedere carierele lor solicitante. Fără resentimente, cam aşa ceva.

— Şi au existat resentimente? interveni Kevin.

Lui Chris îi venea să-i dea vreo două palme fiindcă îi întrerupsese şirul întrebărilor.

Phil îşi plecă privirea.

— Nu. Răspunsul fu hotărât şi defensiv. Apoi o cută de încruntare îi brăzdă fruntea. Staţi puţin! Doar nu vă gândiţi că Bindie a fost implicată cumva în asta. Începu să râdă zgomotos. Pe toţi dracii, e evident că nu i-aţi ascultat niciodată emisiunea. Bindie are tupeu. Dacă ar fi fost atât de furioasă, l-ar fi trimis pe Robbie acasă cu ouţele împachetate într-o pungă de hârtie. Bindie e genul de femeie care îţi spune în faţă ce are de spus. În nici un caz nu s-ar fi strecurat cu otravă. Clătină din cap. E o nebunie.

— Nimeni nu sugerează că Bindie ar fi avut legătură cu asta, Phil. Încercăm doar să ne facem o idee despre viaţa lui Robbie. Deci, să revenim la joi! Povesteşte-ne despre Amatis.

Phil se foi în scaun, ca un om care are ceva de ascuns.

— Nu e mare lucru de spus. Am fost în separeul VIP, în cea mai mare parte a timpului, şi am băut şampanie. Erau acolo câţiva băieţi de la clubul de crichet din Yorkshire, tipul ăla care prezintă emisiunea TV despre cum să faci un ban din ceea ce ai în pod[10], câţiva fraieri ce au participat la *Big Brother* acu' câteva sezoane. Nu am recunoscut nici un alt băiat. Şi genul obişnuit de gagicuţe. Delicioase, dar cu clasă. Ăsta e genul de gagicuţe pe care le găseşti la Amatis.

— Robbie a stat cu cineva anume?

Phil se gândi o clipă.

— Nu chiar. Dansam amândoi, dar nu stătea cu aceeaşi fată prea mult timp. Tot alegea şi

schimba, de parcă nu putea găsi pe cineva care să-i placă cu adevărat. Rânji. Nu ca mine. Eu am înscris imediat. Jasmine era numele ei. Picioare până în gât, sâni până aici. Desenă în aer un piept generos. Aşa că nu prea eram atent la Robbie, dacă ştiţi ce vreau să spun. S-a dus la barul cu votcă la ceva timp după ce m-am cuplat cu Jasmine. Am decis împreună să mergem la apartamentul ei, aşa că m-am dus să-l caut pe Robbie. Am dat de el când se întorcea de la toaletă. I-am spus că mă duc la apartamentul lui Jasmine. Nu l-a deranjat. Zicea că s-a întâlnit cu o persoană pe care o ştia din şcoală şi că beau ceva împreună. Phil ridică din umeri. Nu l-am mai revăzut decât la antrenamentul de vineri când părea cam obosit. I-am zis că arăta de parcă avusese o noapte de pomină. S-a ruşinat şi mi-a spus că nu îşi amintea mare lucru. Ei bine, aşa se întâmplă uneori, nu? Te ameţeşti atât de tare, încât a doua zi dimineaţă totul pare o gaură neagră.

Chris îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia. Trase aer în piept şi spuse:

— Această veche cunoştinţă din şcoală... Ştim vreun nume?

— Nu mi-a spus. Nu mi-a spus nici măcar dacă era o tipă sau un tip. Phil părea necăjit. Ar fi trebuit să-l întreb, nu-i aşa? Ar fi trebuit să am mai multă grijă de el.

Chris îşi ascunse dezamăgirea în spatele unui zâmbet.

— Nimeni nu te învinovăţeşte, Phil. Nu ştim când a fost otrăvit Robbie. Dar, din experienţa mea, când cineva e hotărât să atace o altă persoană, e foarte greu să-i stai în cale.

— Dar va fi bine, nu? Adică, doctorii ştiu ce fac, nu? Îşi muşcă buza de jos. E puternic ca un taur, aşa e Robbie. Şi e un luptător.

Kevin îşi feri privirea, lăsând-o pe Chris să decidă ce cale să urmeze.

— Fac tot ce le stă în putinţă, spuse ea. Veţi ieşi din nou în oraş cât de curând.

Phil îşi strânse buzele şi dădu din cap. Părea gata să izbucnească în plâns.

— Nu rămâi niciodată singur[11], nu-i aşa? Se ridică. Bun atunci. Ar fi bine să mă întorc.

Chris se ridică la rându-i şi-şi puse mâna pe braţul lui.

— Mulţumim, Phil. Ne-ai fost de mare ajutor.

Îl privi cum se îndepărta, cu umerii largi aduşi în faţă, şi orice urmă de vioiciune dispăruse din mersul său. Uşa se închise în spatele lui, iar Kevin se întoarse spre ea.

— Presupun că tu nu îl consideri suspectul principal?

Chris clătină din cap.

— El crede, probabil, că ricina e ceva ce ţine de cai şi de ogari. Cel puţin ne-a dat nişte informaţii.

— Vechea cunoştinţă din şcoală?

— Exact. O grămadă de motive potenţiale aici. Să fi fost băiatul de aur puţin cam băgăreţ? A furat prietena altcuiva? A făcut vreo chestie necinstită care a distrus şansele altcuiva de a deveni vedetă?

Kevin se îndreptă spre uşă.

— În mod clar, e o problemă de care să se ocupe şefa.

— Exact ce-i trebuia. Ceva care să îi abată gândurile de la faptul că nu i-a spus nimeni că Tony e în spital.

Kevin se crispă.

— Nu face asta! Îţi spun, dacă ar fi fost oricine altcineva de serviciu în locul Paulei în acest weekend, ar fi ieşit urât.

— Care e treaba cu Tony şi şefa? Prima oară când i-am întâlnit, eram convinsă că formează un cuplu. Dar toată lumea spune, ah, nu, niciodată. Nu pricep.

— Nimeni nu pricepe, spuse Kevin. Ei cu atât mai puţin, cred.

* * *

Dacă Sam Evans ar fi avut un motto, acela ar fi fost că informaţia înseamnă putere. Aplica acest aforism în mod nediferenţiat; se străduia să obţină informaţii înaintea colegilor săi – uneori chiar despre aceştia – cu acelaşi sârg de care dădea dovadă împotriva infractorilor. Aşa că, după ce Carol părăsi apartamentul lui Robbie Bishop, hotărî să arunce o privire rapidă asupra calculatorului fotbalistului, înaintea lui Stacey. Ştia că existau motive serioase pentru a nu-l atinge, dar, din puţinele lucruri pe care le aflase despre Robbie Bishop, Sam înţelesese că nu risca să dea în computerul lui peste o bombă logică menită să distrugă toate datele dacă un străin ar fi încercat să-l acceseze.

Avea dreptate. Nu era nici măcar protejat cu o parolă. Era tentant să înceapă să deschidă fişiere, dar ştia că asta ar fi lăsat urme pe care Stacey le-ar fi remarcat negreşit. Se gândi însă că era o soluţie să copieze fişierele pe CD-urile goale pe care le găsise într-unul dintre sertarele biroului.

Nu îi luă mult să constate că nu erau prea multe fişiere ce meritau copiate, cel puţin din punctul de vedere al informaţiei. Erau mii de fişiere de muzică; conform programului iTunes al lui Robbie, ar fi durat 7,3 zile să le asculte pe toate. O cantitate însemnată de muzică, dar care nu avea mari şanse să facă lumină în cazul uciderii lui Robbie. La fel de nefolositoare păreau şi cele câteva zeci de fişiere cu jocuri salvate, o dovadă în plus a obiceiului său de a folosi calculatorul pentru distracţii. În schimb, Sam se concentră pe e-mailuri, fotografii şi câteva fişiere Word. Chiar şi după o selecţie atât de riguroasă, avu totuşi nevoie de trei CD-uri pentru a salva ceea ce îşi dorea.

Apoi închise calculatorul, convins că era la adăpost. „Las-o pe Stacey să se joace cu el cât vrea.” El îşi oferise avantajul de care avea nevoie pentru a se asigura că se afla înaintea restului echipei.

Satisfăcut, Sam închise calculatorul şi reveni la birou. Acum, că avea ceva concret cu care să lucreze, era mai puţin deranjat de faptul că era prins aici, când ar fi trebuit să se afle afară, în prima linie, vorbind cu jucătorii-cheie. Afurisita de Jordan! Nu conta ce făcea el, ea refuza să se lase impresionată. Intenţiona să găsească o cale s-o evite dacă avea să obţină promovarea la care râvnea. Încă uşor enervat, se întinse după ţigări şi îşi aprinse una. Doar nu avea să se întoarcă Robbie Bishop şi să se plângă.

* * *

Carol stătea în umbră, urmărind cum ultimul act al tragediei lui Robbie Bishop se desfăşura în faţa ei. Nici măcar aparatura medicală nu-l mai putea ţine în viaţă. Denby îi explicase asta când ajunsese la spital.

— După cum v-am mai spus, ricina împiedică toate celulele corpului să producă proteinele de care au nevoie, astfel că încep să moară. Putem compensa acest lucru, într-o oarecare măsură, prin aparate, dar se ajunge la un moment dat ca presiunea sangvină să scadă atât de mult, încât chiar că nu mai putem asigura un flux suficient de oxigen către creier, şi toate sistemele încep să se prăbuşească. În stadiul ăsta suntem acum.

El nu avea dureri, ştia asta. Exista morfină pentru aşa ceva. Şi profanol, care să-l ţină adormit. Deşi, tehnic vorbind, era încă în viaţă, nu mai rămăsese nimic din ceea ce fusese identitatea lui Robbie Bishop. Era greu de crezut că bărbatul pe care îl vedea acum murind îşi condusese coechipierii la o victorie memorabilă cu doar câteva zile în urmă. Nu mai arăta ca un sportiv. Capul i se mărise aproape de două ori faţă de mărimea normală, corpul îi era umflat. Sub lenjeria de pat subţire, picioarele sale, în trecut frumoase, păreau doi stâlpi. Robbie Bishop, fotbalistul erou, idolul

a milioane de oameni, arăta de-a dreptul jalnic.

Mama lui era lângă el, strângând cu ambele mâini degetele fără vlagă, învineţite din cauza lipsei circulaţiei periferice, provocată chiar de medicamentele pe care i le administraseră într-o încercare de a-i ridica tensiunea. Lacrimi mute i se scurgeau pe obraji. Avea doar patruzeci şi ceva de ani, spre cincizeci, dar ultimele câteva zile o transformaseră într-o femeie bătrână, cocoşată şi tulburată. În spatele ei, în picioare, stătea soţul acesteia, strângând-o cu putere de umeri. Asemănarea dintre el şi fiul său, când fusese sănătos, era remarcabilă. Brian Bishop era o mărturie vie a ceea ce Robbie nu avea să mai devină vreodată.

De cealaltă parte a patului stătea Martin Flanagan, cu capul plecat şi cu mâinile încleştate. Carol vedea că faţa îi era schimonosită de efortul de a nu plânge. După ultima eliminare ruşinoasă a Angliei de la Cupa Mondială, Carol considerase că era acceptabil ca bărbaţii adevăraţi să plângă. Dar poate nu şi pentru cei din generaţia lui Flanagan, observă ea.

În timp ce privea, pieptul lui Robbie păru să se convulsioneze, iar corpul îi fu cuprins de spasme. Totul se termină în câteva secunde. În cele din urmă, cifrele de pe monitorul cardiac se stinseră, presiunea sangvină scăzu vertiginos, iar saturaţia de oxigen din sânge se pierdu treptat de pe afişajul digital.

— Îmi pare foarte rău, spuse Thomas Denby. Acum trebuie să-l deconectăm de la aparate.

Doamna Bishop gemu. Un singur bocet prelung, apoi se prăbuşi în faţă, cu capul lângă băiatul ei, mâna agăţându-i-se de pieptul umflat, de parcă ar fi putut cumva să-i insufle din nou viaţă. Soţul ei se întoarse, îşi acoperi chipul cu mâinile şi se cutremură. Flanagan stătea sprijinit de perete, ghemuit, cu capul pe genunchi.

Era prea mult. Carol se îndepărtă. Când ieşi în hol, Denby i se alătură.

— Va trebui să dăm o declaraţie, să organizăm o conferinţă de presă. Sugerez să facem una comună. Se uită la ceas. Vă ajunge o jumătate de oră pentru a vă pregăti?

— Nu sunt sigură că ar trebui să…

— Ascultaţi, va trebui să le spun ceea ce ştim, şi anume că Robbie Bishop a murit în urma otrăvirii cu ricină. Vor vrea să ştie cum vă descurcaţi. Nu încerc decât să mă asigur că întreaga poveste este spusă imediat, în loc să mă confrunt cu speculaţii care să învăluie orice anunţ pe care îl voi face ulterior.

Denby părea iritat – era un om care nu fusese obişnuit să întâmpine rezistenţă.

Carol nu avusese niciodată probleme când trebuia să înfrunte bărbaţi precum Denby, dar învăţase să-şi aleagă câmpurile de luptă.

— Presupun că am mai multă experienţă decât dumneavoastră atunci când vine vorba despre a ţine piept unei prese ostile care îşi agită săbiile, spuse ea blând. Dacă e mai uşor pentru dumneavoastră să aveţi parte de susţinerea mea la conferinţa de presă, sunt sigură că se poate rezolva. Unde ne vom întâlni cu presa?

Prins complet pe picior greşit, Denby spuse scurt:

— Sala consiliului de la etajul doi este, probabil, cel mai bun loc. Ne vedem acolo în douăzeci de minute.

Şi dispăru. Halatul său alb era atât de scrobit, încât de-abia se mişcă în curentul provocat de trecerea sa.

— Ticălosul, mormăi pentru sine.

— Probleme, şefa?

Paula stătea în cadrul uşii salonului pentru rude, unde discutase mai devreme cu Flanagan.

— Domnului Denby nu-i place să piardă vremea. Acum constată decesul şi imediat după anunţă

conferinţa de presă. Mi-ar fi să plăcut să am ceva mai mult timp, pentru a mă asigura că ştiu ce spun, atâta tot.

— Vrei să mă apuc să dau telefoane echipei? Să aflu ideile principale?

Lui Carol îi venea greu să ia zelul Paulei drept ceea ce era. Când se aflase într-o poziţie similară din punct de vedere profesional, simţise furie, resentimente şi o dorinţă arzătoare de a se răzbuna. Nu-şi mai putea imagina în ce circumstanţe ar fi lucrat pentru cei care o dezamăgiseră şi îi trădaseră încrederea. Însă, în loc s-o deteste, Paula părea şi mai hotărâtă să-i câştige aprobarea. Carol îi ceruse lui Tony să-i explice acest lucru, dar Tony nu putuse face asta din cauză că Paula îi era pacientă. O asigurase, însă că „ea chiar nu te învinovăţeşte pentru ceea ce n-a mers bine în acea noapte în Temple Fields. Înţelege că nu ai pus-o intenţionat în pericol. Că ai făcut tot posibilul pentru a-i garanta securitatea. Nu are planuri secrete, Carol. Poţi avea încredere că e de partea ta".

Aşa că acum se strădui. Zâmbi şi puse o mână pe braţul Paulei.

— Asta m-ar ajuta mult. Am să-mi fac câteva însemnări jos, la cafenea – am nevoie de cofeină. Ne vedem acolo într-un sfert de oră.

Când ieşi, Carol ignoră regula din spital care interzicea folosirea telefoanelor mobile şi îşi sună şeful. John Brandon, şeful poliţiei municipale din Bradfield, fusese cel care o readusese în această sferă de activitate atunci când ea îşi dorise cu disperare să o părăsească definitiv. El crease Brigada de Infracţiuni Majore (BIM) în fruntea căreia se afla ea şi el era singurul ofiţer de poliţie de rang înalt în care avea încredere fără rezerve. Îl puse la curent cu situaţia lui Robbie Bishop, explicându-i necesitatea de a organiza o conferinţă de presă comună.

— Dă-i bătaie, spuse Brandon. Tu eşti cea aflată la faţa locului. Am încredere în judecata ta.

— Ar fi un singur lucru de care nu sunt sigură – nu ştiu dacă să fac public faptul că e vorba despre crimă sau să rămân la moarte suspectă.

— Tu crezi că e crimă?

— Greu de imaginat că ar putea fi altceva.

— Atunci mergi pe varianta crimei. În cazurile în care sunt implicate personaje importante, precum acesta, lumea ne-ar omorî dacă ar crede că încercăm să ne salvăm spatele. Spune-i cum crezi tu.

— Mulţumesc, domnule.

— Şi, Carol, ţine-mă la curent cu progresele făcute în povestea asta.

Carol încheie convorbirea exact la momentul potrivit. Când îşi aruncă telefonul înapoi în poşetă, un reporter TV aflat pe flancul batalionului de presă o recunoscu. Se desprinse de ceilalţi şi o strigă pe nume, alergând spre ea.

Carol zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Pătrunsese deja în labirintul de coridoare al spitalului înainte ca el să ajungă la uşa principală. Se dădea startul.

* * *

Yousef intră în sufragerie imediat după începerea programului local de ştiri de seară. Începu să vorbească, dar Raj şi Sanjar îi făcură amândoi semn să tacă.

— Ce e? protestă el, împingându-l pe Raj mai încolo ca să-l lase pe Yousef să se aşeze pe capătul canapelei.

— E vorba despre Robbie Bishop, spuse Sanjar. E mort.

— Imposibil, protestă Yousef.

— Taci, insistă Raj. Dintre cei trei fraţi, el era singurul fan adevărat al fotbalului. Sanjar era

pasionat de crichet, iar Yousef nu fusese niciodată atins de microbul sportului. Însă, date fiind planurile sale pentru weekend, povestea era interesantă.

Pe ecran, prezentatoarea avea o mină solemnă.

— Iar acum dăm transmitem în direct conferinţa de presă de la spitalul Bradfield Cross, unde doctorul lui Robbie Bishop, domnul Thomas Denby, face o declaraţie.

Imaginea se schimbă. Un tip într-un costum sobru şi cu o tunsoare elegantă era aşezat la o masă, flancat de o blondă drăguţă şi de o brunetă neinteresantă în halat alb.

— Regret că trebuie să vă informez că Robbie Bishop, internat în secţia de terapie intensivă din spitalul Bradfield Cross, a murit cu o jumătate de oră în urmă. Părinţii săi şi Martin Flanagan, managerul echipei Bradfield Victoria, s-au aflat alături de el când a murit. Voce şic. Îşi drese glasul şi continuă: Ştiam deja de ceva timp că nu mai puteam face nimic pentru Robbie în afară de a ne asigura că ultimele sale ore aveau să fie cât mai liniştite.

Se iscă un zumzet de voci din fundal, de la reporterii care nu aveau răbdarea sau bunele maniere de a aştepta ca Denby să spună ce avea de spus. La fel ca fratele său cel mic, care repeta întruna:

— Deci de ce a murit?

Tipul cel şic ridică o mână, cerând linişte. Aşteptă câteva secunde, apoi începu din nou:

— În această dimineaţă, am primit rezultatele testelor de laborator care au demonstrat, fără echivoc, că Robbie Bishop nu suferea de nici un fel de infecţie. Ceea ce l-a ucis pe Robbie Bishop a fost o doză substanţială din otrava numită ricină.

Sala explodă.

— Pe toţi dracii, şuieră Sanjar. Nu asta făceau toţi acei băieţi pe care îi arestau? Acei aşa-zişi terorişti?

— Ba da, dar majoritatea au fost eliberaţi, spuse Yousef. Cred că a fost un tip care a fost judecat pentru asta.

— Atunci ne vor învinovăţi pe noi, spuse Raj, cu chipul solemn şi cu ochii strălucitori. Vor spune că au fost fundamentaliştii islamici. Îţi spun, am fost fan al echipei Vics încă de când eram copil! Dar asta nu va conta acum.

Yousef îl bătu stângaci pe umăr. Îi părea rău pentru Raj, dar trebuia să se gândească la imaginea de ansamblu, care părea mai promiţătoare acum. În ultima vreme, obişnuia să se retragă într-o lume a lui când se instala în faţa televizorului, dar din acest motiv mintea lui era în alertă.

— Hai să vedem ce au de spus.

Îşi îndreptară atenţia înapoi spre ecranul televizorului, unde tipul în costum îi cedase cuvântul blondei.

— Echipa mea a început deja ancheta pe marginea acestei morţi tragice, spunea ea. Considerăm că avem de-a face cu o crimă. Aşadar, era poliţistă.

— Am dori să discutăm cu oricine l-a văzut pe Robbie sau a vorbit cu el în clubul de noapte Amatis din Bradfield, la orele târzii ale nopţii de joi. Suntem interesaţi şi de ceea ce a făcut după ce a plecat din clubul de noapte. Trebuie să găsim vinovatul. Dacă cineva are informaţii, este rugat să sune la acest număr.

Ridică o hârtie cu un număr de telefon gratuit şi îl citi cu voce tare.

Imediat ce încetă să vorbească, frenezia jurnaliştilor reîncepu.

— Se pune cumva problema implicării teroriştilor? fu întrebarea care se ridică deasupra celorlalte.

Buzele blondei se strânseră într-o linie subţire.

— Nu avem motive să suspectăm terorismul în acest caz, spuse ea. Nu există nici o sugestie că

altcineva ar putea risca să aibă de suferit de pe urma împrejurărilor care l-au ucis pe Robbie Bishop.

— Când a început ancheta dumneavoastră?

— Spitalul ne-a informat în această dimineaţă, răspuse poliţista.

— Am anunţat poliţia imediat ce s-a confirmat diagnosticul privitor la ricină, interveni bărbatul în costum.

— Îşi salvează fundul, murmură Sanjar, în timp ce legătura reveni în studio, unde prezentatoarea promise să ofere alte informaţii imediat ce deveneau disponibile.

Trecură la un montaj realizat rapid cu cele mai bune momente pe teren ale lui Robbie Bishop. Raj le urmări cu aviditate, inspirând magia ce nu avea să se mai repete vreodată.

— Am fost acolo, spuse, când arătară şutul spectaculos al lui Robbie de la douăzeci şi cinci de metri, golul care asigurase echipei Vics un loc în semifinală în sezonul precedent al cupei UEFA. O, mamă, nu avem nici o şansă în prima ligă acum. Nu fără Robbie.

Yousef clătină din cap.

— Ar trebui să stai departe de meciuri. Până îl prind pe cel care a făcut asta.

— Am bilet pentru sâmbătă, protestă Raj. Şi la următorul meci pentru europene.

— Yousef are dreptate, spuse Sanjar. Până nu se află cine a făcut asta, oamenii vor căuta un ţap ispăşitor. Chiar dacă poliţista aia a spus că nu a fost o chestie teroristă, tot vor exista capete pătrate care vor considera că au un pretext să-i atace pe pakistanezi. Emoţiile vor fi foarte intense, Raj. Mai bine stai deoparte.

— Nu vreau să stau deoparte. Nu de meciuri, şi nici în seara asta. Toată lumea va fi la stadion, aducând omagii şi aşa mai departe. Vreau să particip. E şi clubul meu.

Raj era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Fraţii săi mai mari schimbară o privire.

— Sanjar are, probabil, dreptate în privinţa meciurilor. După ce încep să înţeleagă cu adevărat, vor exista resentimente, fără îndoială. Dar voi veni cu tine astă-seară dacă eşti hotărât să mergi, spuse Yousef, înţelegând foarte bine precaritatea punţii dintre cele două culturi ce aparţineau generaţiei sale. Vom merge împreună.

* * *

Tony porni televizorul şi se lăsă pe spate pe perne. Efectul morfinei intravenoase trecuse, şi simţea începutul unei dureri surde în genunchi. Asistenta îi spusese cu hotărâre că nu era nevoie să sufere, că trebuia să cheme o asistentă şi să ceară ceva pentru durere. Încercă să-şi mişte piciorul, testându-şi limitele rezistenţei la durere. Hotărî că mai putea aştepta puţin. Mai multe medicamente l-ar fi adormit, iar el nu voia să doarmă acum. Nu când exista perspectiva unei vizite.

Carol era în spital. Tocmai o văzuse la televizor, ţinând o conferinţă de presă în direct. Avea o crimă. Şi ce crimă! Victima era o celebritate, iar metoda fusese înfiorătoare. Avea să-şi dorească să discute cu el despre asta. De asta era sigur. Dar nu ştia când reuşea ea să scape.

Se gândi la Robbie Bishop şi la serile pe care le petrecuse în peştera confortabilă care era biroul său, urmărind meciurile echipei Bradfield Victoria pe canalul prin satelit. Îşi amintea de un jucător cumpătat, rareori neatent în pasele sale, care se stăpânea la fel de bine cum stăpânea mingea. Tony nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată pe Robbie Bishop primind vreun cartonaş galben. Dar faptul că era atent la ceea ce făcea nu echivala cu lipsa de pasiune. Robbie, în tricoul său cu numărul şapte, era dispus să alerge până cădea lat. Dar ceea ce-l făcuse special pe Robbie erau combinaţiile splendide pe care le crea din nimic, momente în care nu era nevoie să le explice scepticilor de ce

fotbalul era un sport frumos.

Iar cineva distrusese acel talent şi acea graţie. O făcuse în cel mai crud mod posibil, lăsându-l în viaţă fără a mai fi viu. De ce-ar alege cineva o astfel de moarte pentru Robbie Bishop? Era o chestie personală? Sau era o motivaţie mai generală? Oricare din variante era posibilă. Tony avea nevoie de mai multe detalii. Avea nevoie de Carol.

Nu avu mult de aşteptat. La zece minute după sfârşitul conferinţei sale de presă, Carol închidea uşa în urma ei, sprijinindu-se de ea de parcă s-ar fi aşteptat să fie urmărită.

— Nu-i place să se afle altcineva în lumina reflectoarelor, nu-i aşa? întrebă Tony, arătându-i cu mâna scaunul de lângă pat.

— Cum vreau eu sau deloc, spuse Carol, renunţând să mai blocheze uşa şi trântindu-se pe scaun. Cam ca toţi ceilalţi medici consultanţi cu care am avut de-a face.

— Ar trebui s-o cunoşti pe doamna Chakrabarti. Cel puţin ea te lasă să savurezi impresia eronată că e cât de cât atentă la ceea ce spui. Deci ai cupa otrăvită, nu-i aşa?

— Oh, da. Cei de la criminalistică au preluat apelul şi, imediat ce şi-au dat seama cu ce situaţie au de-a face, n-au ştiut cum să se descotorosească mai repede de ea. Nu aştept cu nerăbdare următoarele câteva zile. Dar de-ajuns cu mine şi cu problemele mele! Carol făcu un efort vizibil de a lăsa deoparte propriile probleme. Cum te simţi?

Tony zâmbi.

— Cu mine vorbeşti, Carol. Nu trebuie să te prefaci că ai loc în minte pentru orice altceva în afară de Robbie Bishop. Iar în ceea ce mă priveşte, dacă vrei chiar să ştii, mă voi simţi mult mai bine după ce încetezi să mă tratezi ca pe un invalid. Genunchiul meu e ăla făcut praf, nu creierul. Poţi discuta despre asta cu mine, aşa cum ai face cu orice altă crimă în care lipseşte un motiv evident.

— Eşti sigur? Nu pari să funcţionezi la capacitate maximă, ca să-ţi spun drept.

— Nu funcţionez, e clar. Puterea mea de concentrare nu e grozavă, motiv pentru care mi-e imposibil să citesc ceva complex. Arătă descurajat spre cărţile pe care îi ceruse să i le aducă. Dar au întrerupt administrarea intravenoasă de morfină, iar creierul meu revine la ceea ce poate fi acceptat drept normal. Când sunt treaz, prefer să-mi bat capul cu aşa ceva în loc să mă uit la emisiunile TV de peste zi. Deci ce ai să-mi spui?

— Deprimant de puţin.

Carol îi împărtăşi ceea ce aflaseră ea şi echipa ei până în acel moment.

— Deci, ca să rezumăm, spuse Tony, nu ştim pe nimeni care să-l fi urât într-atât încât să-l ucidă, a fost otrăvit într-un club de noapte plin ochi cu oameni şi nu ştim de unde provenea ricina.

— Cam asta e tot, da. Am găsit totuşi o bucăţică de hârtie mototolită în buzunarul ultimei perechi de blugi pe care a purtat-o. Conţinea adresa unui site pe care nu am apucat încă să-l verific, *www.bestdays.co.uk.*

— Ne-am putea uita acum, sugeră Tony, apăsând butonul pentru a ridica patul şi tresărind când îl împunse o nouă durere.

Deschise laptopul şi aşteptă nerăbdător să iasă din stand-by.

— Ai dureri? întrebă Carol.

— Puţin, recunoscu el.

— Îţi pot da ceva pentru durere?

— Încerc să reduc analgezicele la minimum, mărturisi Tony. Nu-mi place cum mă fac să mă simt. Prefer să-mi păstrez mintea liberă.

— Asta e o mare prostie, spuse Carol ferm. Durerea nu te ajută cu nimic.

Fără a-i cere permisiunea, apăsă butonul pentru a chema o asistentă.

— Ce faci?

— Te rezolv.

Îşi trase scaunul lângă el astfel încât să poată vedea monitorul.

Tony tastă adresa, care îi duse la o pagină pe care scria „The Best Days of Our Lives”[12]. În schimbul unui abonament de doar cinci lire pe an, site-ul promitea să asigure cele mai bune servicii pentru a reuni vechi colegi de şcoală şi de serviciu. O scurtă căutare dădu la iveală faptul că, după ce se înregistrau pe site, oamenii puteau vedea datele vechilor colegi şi puteau relua legătura cu aceştia prin e-mailuri, ce aveau să fie redirecţionate de către administratorii site-ului.

— De ce ar fi Robbie Bishop interesat să ia legătura cu vechi colegi de şcoală? întrebă Tony. Aş fi crezut că ei se înghesuie să reia legătura cu el.

Carol ridică din umeri.

— Poate voia să caute o veche iubită care l-a părăsit? Era liber ca pasărea cerului după ruperea logodnei.

— Nu cred. Era frumos, bogat şi talentat. Oriunde mergea, femeile săreau pe el. Şi, aparent, îi făcea destul de multă plăcere să le cucerească pe unele dintre ele. A fost logodit cu o tipă foarte tare, un adevărat trofeu. Dacă mai simţea ceva pentru cineva care l-a părăsit când el avea cincisprezece ani, nu cred că s-ar fi comportat aşa. Şi ar fi făcut mai devreme ceva în privinţa asta. Clătină din cap. Nu, abordarea psihologică nu funcţionează în cazul ăsta. Ştim sigur că e scrisul de mână al lui Robbie?

— Nu ştim. Criminaliştii îl analizează acum. Crezi că i l-a dat cineva?

— I-a spus lui Phil Campsie că bea un pahar cu cineva de la şcoală. Probabil că, oricine ar fi persoana cu care băuse, aceasta i-a sugerat să intre pe site să afle noutăţi despre câţiva vechi colegi. Robbie nu e interesat, dar nu vrea să pară nepoliticos, aşa că îndeasă hârtia în buzunar şi uită complet de asta.

— S-ar putea. Are noimă.

Tony deschise o fereastră şi scrise: „Liceul din Harriestown, Bradfield”.

— Ştii la ce şcoală a fost?

Carol părea suspicioasă.

— Mă uit la fotbal, Carol. Ştiu unde a crescut. Tatăl şi mama sa încă mai locuiesc în aceeaşi casă, în Harriestown. El s-a oferit să le cumpere o locuinţă nouă, dar ei au preferat să rămână acasă.

— Nu afli astfel de lucruri uitându-te la fotbal.

Tony avu politeţea de a părea ruşinat.

— Ei bine, şi ce, mai citesc şi bârfele din când în când. Asta nu înseamnă că sunt un om rău. Uită-te la asta!

Arătă spre monitor. Era o fotografie a liceului din Harriestown, vechiul corp central de cărămidă în stil victorian fiind flancat de construcţiile pătrăţoase de beton şi sticlă, din anii ’60. Dedesubtul unei scurte istorii a şcolii se afla o secţiune intitulată: „Absolvenţi celebri”. Câţiva parlamentari, două trupe rock care ajunseseră pentru scurtă vreme în topuri în timpul erei britpop, un autor mediocru de romane poliţiste, o măruntă vedetă de seriale, un designer de modă şi Robbie Bishop. Din câteva clicuri, dădu la iveală numele foştilor elevi ai liceului din Harriestown care frecventaseră cursurile, în acelaşi timp cu Robbie Bishop.

— Oricine i-ar fi dat adresa, e posibil ca numele lui să fie aici.

Carol oftă.

— Presupun că asta scurtează puţin lista. În loc să verificăm absolut fiecare persoană care a fost coleg sau colegă de şcoală cu Robbie, acum trebuie să ne batem capul doar cu cei care sunt membri

plătitori ai site-ului *The Best Days of Our Lives*.

— Cel puţin acum căutaţi acul într-o trusă de cusut, nu în de carul cu fân.

— Crezi că e mai uşor aşa? Tocmai asta e problema când nu ai un motiv evident. Nu ştii de unde să începi.

Tony tresări.

— Şi aici intervin eu, nu? Cel care reduce posibilităţile atunci când întrebarea „Cine are de câştigat?” nu e suficientă.

Carol zâmbi.

— Ceva de genul ăsta. Şi, pe această notă veselă, te las să te ocupi de problema asta. Plec la Londra să vorbesc cu fosta iubită a lui Robbie.

— Încântătoarea Bindie Blyth?

— Văd că ai vorbit serios în privinţa bârfelor. Ai perfectă dreptate. Şi, înainte de a pleca, trebuie să găsesc nişte oameni care să strângă cât mai multe imagini înregistrate de camerele cu circuit închis din centrul oraşului. Iar apoi bieţii de ei vor fi nevoiţi să analizeze tot acel material.

— Mai bine ei decât mine. Cum e acoperirea în zona Amatis?

Carol îşi dădu ochii peste cap.

— Variază de la excesivă la lipsă. Partea din faţă a clubului este bine acoperită, la fel şi traseele către cele mai apropiate parcări supraetajate. Dar există o ieşire lăturalnică lângă zona VIP. Aceasta dă într-o alee care duce spre partea laterală a clădirii. De acolo ajungi în labirintul de străzi lăturalnice din Temple Fields. Şi, în pofida tuturor eforturilor noastre, o mare parte din acea zonă nu are supraveghere prin camere cu circuit închis. Urmă o clipă de tăcere, în timp ce amândoi rememorară cazuri din trecut care se învârteau în jurul zonei Temple Fields, ce reuşea să cuprindă cartierul prostituatelor, comunitatea de homosexuali, apartamente de designeri transformate în depozite şi o mare varietate de firme mici. Temple Fields era culmea fiţelor şi a jocurilor de noroc, unde irascibilitatea se întâlnea cu spiritul întreprinzător pentru cetăţenii care variau de la infractori la oameni cinstiţi.

— E, în continuare, singura parte din oraş unde se poate întâmpla orice, spuse Tony pe un ton aproape visător. De bine sau de rău.

Carol râse scurt şi dispreţuitor.

— Va trebui să te cred pe cuvânt.

— Noi vedem întotdeauna doar ce e mai rău. Presupun că există şi chestii bune pe acolo.

— Spune-i asta Paulei.

Vocea lui Carol era amară, căci îşi amintea că Paula aproape murise într-o încăpere jegoasă din Temple Fields.

Tony zâmbi.

— Carol, Paula înţelege mult mai mult despre infracţiuni decât vom înţelege vreodată eu sau tu. Ştie ce zace în partea întunecată a zonei Temple Fields. Multă vreme, a fost singurul loc în care oameni ca ea puteau fi în siguranţă. Au existat homosexuali în Temple Fields cu mult înainte ca satul homosexualilor să devină o destinaţie mişto.

Era o mustrare blândă, dar una care îi aminti lui Carol că nu putea să-şi suprapună reacţiile peste cele ale Paulei şi să se aştepte la o potrivire perfectă.

— Ai dreptate, recunoscu ea. Înainte de a apuca să mai spună ceva, o asistentă bătu la uşă şi intră.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

— Are nevoie de medicamente pentru durere, dar nu recunoaşte, spuse Carol, ridicându-se şi

adunându-şi lucrurile.

— Aşa e?

Tony dădu din cap.

— Cred că da.

Asistenta consultă fişa şi zise:

— V-am spus, aici nu oferim medalii pentru martiri. O să vă aduc un calmant.

Carol o urmă până la uşă.

— Nu ştiu sigur când mă întorc de la Londra, dar voi încerca să trec pe-aici mâine.

— Succes, spuse Tony.

Nu-i părea rău s-o vadă plecând – vizita ei îi amintise cât de vlăguit se simţea. Era o uşurare să ştie că nu avea să mai primească vizitatori în acea seară. Existau şi avantaje în faptul că ţinea lumea la distanţă.

Multă vreme, refuzase să aibă încredere în acele câteva tentative de prietenie care îi ieşiseră în cale. Crezuse că acestea se bazau pe impresia greşită potrivit căreia masca pe care o prezenta lumii avea vreo legătură cu ceea ce se întâmpla în mintea sa. Era conştient de cât de firavă era legătura dintre cele două, dar şi de faptul că propriul istoric îl plasa mai aproape de cei pe care îi vâna decât de cei în numele cărora vâna. Ştia cât de mult suferise şi înţelegea că exista un preţ pentru darul empatiei. Până la data la care îşi adunase suficient curaj să arunce o parte din vină asupra mamei sale, dobândise suficiente cunoştinţe pentru a înţelege că aceea era o opţiune prea facilă. Petrecuse ani de zile simţindu-se ca un copil cu faţa lipită de o fereastră în spatele căreia familia perfectă sărbătoarea un Crăciun minunat în stilul lui Dickens. Îi luase destul de mult să înţeleagă că majoritatea acestor familii aparent fericite ascundeau la fel de multe secrete întunecate ca propria familie. Că nu era singurul care se călăuzea după principiul „încearcă măcar să pretinzi că eşti om”. Dar, până la acea dată, îşi construise o viaţă care accepta de bunăvoie singurătatea şi atitudinea de spectator.

Apoi apăruse Carol Jordan. Nici manualele sale de psihologie, nici miile de ore de practică medicală nu îl pregătiseră pentru cineva care putea trece direct prin toate sistemele sale de apărare de parcă acestea nici nu ar fi existat. Era în acelaşi timp prea simplu şi prea complicat. Dacă oricare din ei ar fi fost diferit, poate că ar fi fost capabili să se îndrăgostească şi să termine cu asta. Dar fuseseră prea multe dificultăţi la început, iar acum părea că, ori de câte ori încercau să se dea bătuţi, lumea le arunca obstacole în cale.

În cea mai mare parte a timpului, îşi dorea să fi fost altfel. Dar uneori, ca acum, recunoştea că poate era suficient ca fiecare din ei să ştie că exista măcar o relaţie în vieţile lor care nu avea să fie paralizată de exprimarea propriilor dorinţe. Orice ar fi făcut unul pentru celălalt, era un act individual. Când ea se asigurase ca el să aibă acces la internet din patul de spital, nu urmărise vreun scop ascuns. Iar acum el avea să cutreiere lumea informaţiei online şi a celei din propria minte ca să o ajute, doar fiindcă putea.

Când se întoarse asistenta, îşi înghiţi conştiincios medicamentele şi se întinse pe spate, lăsându-şi gândurile să zburde. Atunci când nu exista un motiv evident, talentul lui era să scormonească după un sens. Ce ar fi putut obţine ucigaşul lui Robbie Bishop din acea crimă? Înţelegerea motivaţiei ar fi însemnat un pas uriaş în încercarea de a-i da un chip şi o formă acestui străin. Era, din fericire, genul de pas uriaş pentru care nu avea nevoie de doi genunchi teferi. Doar de un creier care putea, eventual, să fie ajutat în procesele sale de minunatele calmante ce i se infiltrau în sânge.

* * *

O agenţie de ştiri care funcţionează non-stop e întotdeauna avidă de titluri importante. Acum, că Robbie Bishop murise, circul se mutase din faţa spitalului la stadionul Bradfield Victoria. Povestea se răspândise atât de iute, încât cea mai mare parte a presei o luase înaintea fanilor, având acces mai rapid la propriile maşini. Pentru început, erau mai mulţi jurnalişti şi echipe de cameramani decât oameni veniţi să jelească. Rătăceau pe acolo în aerul răcoros al serii, făcând glume morbide şi aşteptând nebunia care – ştiau – avea să se iște în scurt timp.

În decurs de o oră, obţinură ceea ce voiau. Sute de oameni se scurgeau în umbra tribunei de pe Grayson Street, respiraţia adunându-li-se în norişori în jurul capetelor. Deja parapetele de metal care delimitau zona deveniseră suporturi pentru buchete de flori, ursuleţi de pluş, mesaje de doliu, cărţi poştale înduioşătoare şi chiar fotografii cu Robbie. Femei înnebunite plângeau, bărbaţi în tricourile galben canar în dungi ale echipei oraşului păreau atât de tulburaţi, de parcă ar fi asistat la o înfrângere cu cinci la zero pe teren propriu. Copiii păreau năuciţi, iar tinerii – trădaţi. Reporterii circulau printre ei, îndreptându-şi microfoanele şi reportofoanele spre banalităţile unei emoţii artificiale. Poliţiştii patrulau discret printre cei veniţi să-l plângă, o precauţie împotriva oricărui tip de excese.

Yousef şi Raj ajunseră printre primii. Yousef se simţea prea expus şi penibil. Se gândi că era, probabil, singura persoană, în afară de poliţişti şi de presă, care nu purta un tricou sau un fular al echipei Vics. Refuză politicos când câţiva reporteri TV îi cerură să comenteze şi îl târî pe Raj, care protesta, departe de microfoane şi de camere video.

— De ce nu pot spune ceva? întrebă Raj.

— Se presupune că te afli aici pentru a plânge, nu pentru a-ţi afişa mutra la televizor, i-o tăie Yousef. Aici nu e vorba despre tine, ai uitat?

— Nu-i drept! Chiar mi-a plăcut Robbie. Îmi place echipa Vics. Jumătate dintre oamenii care ajung la televizor sau la radio nu dau doi bani pe echipă. Vor doar să se bage în seamă.

Raj mergea în spatele fratelui său, târşâindu-şi picioarele.

— Lasă-i s-o facă!

Un alt reporter le înfipse în faţă un reportofon.

— Unii asociază moartea lui Robbie Bishop cu producţia de ricină a teroriştilor islamici, recită el dintr-o suflare. Ce părere aveţi despre asta?

— E un rahat, spuse Yousef, forţat într-un final să vorbească. N-aţi auzit ce a spus poliţista mai devreme? Nu sunt motive să asociem întâmplarea asta cu terorismul. Voi nu încercaţi decât să stârniţi agitaţie. Oamenii ca voi provoacă tot felul de conflicte rasiale. Fratele meu, aici de faţă e fanatic doar când vine vorba despre echipa Bradfield Vics. Scuipă pe jos. Nu aveţi pic de respect. Haide, Raj.

Îşi prinse fratele de mânecă şi îl trase de acolo.

— Grozav, spuse Raj. Eu n-am voie să vorbesc despre Robbie, dar tu îţi strigi în gura mare nemulţumirea, făcându-ne să părem scandalagii.

— Da, ştiu. Nu e corect. Yousef îl conduse pe Raj departe de presă, spre zona unde se aduceau omagii, lângă parapete. Dar sunt atât de sătul de genul ăsta de rahaturi! De ce dracu' l-ar omorî teroriştii pe Robbie Bishop?

— Pentru că este un simbol al decadenţei Occidentului, prostule, replică Raj, imitând tonurile de papagal prost ale unor gură-spartă pe care îi auzise strigând în dughenele cu chebap şi în parcarea moscheii.

— Asta e adevărat, de fapt. Dar nu e un motiv suficient de bun pentru a-l ucide. Uciderea lui Robbie nu creează teroare, ci doar scandal.

Pentru ca terorismul să funcţioneze, trebuie să loveşti în oamenii obişnuiţi. Dar ăsta e un argument prea sofisticat pentru cei de teapa fraierului ăluia cu microfon, spuse Yousef amar.

Fără să îşi dea seama, ajunseseră la marginea unei mulţimi ce devenea tot mai mare care se adunase în jurul reflectorului pentru jocurile în nocturnă. Lumânările pâlpâiau în briza uşoară a serii, mai emoţionante parcă decât toate celelalte semne de respect ce se adunau în grămezi în jurul lor. Cineva cu o voce de tenor începu să cânte primul vers din *You'll Never Walk Alone*. Îl urmară şi alţii şi, în scurt timp, Yousef şi Raj intonau imnul absolut al fanilor fotbalului.

Yousef nu se abţinu să nu zâmbească, în timp ce vocea i se înălţa în cor. Ştia ce însemna să nu fii singur. Înţelegea forţa pe care compania o insufla unui bărbat. Când aveai pe cineva alături, orice era posibil. Absolut orice.

* * *

Kilometrii se scurgeau lin în urma lor. La acea oră din noapte, traficul care sufoca autostrada în timpul zilei se redusese. Cele şase benzi erau în continuare aglomerate, dar acum maşinile şi camioanele se deplasau cu un huruit ritmic printre sectoarele de drum îngustat şi blocajele din regiunea Midlands. Carol se întinse să schimbe postul şi trecu de la Radio Four, cu muzica lui liniştită, la ritmurile nebuneşti difuzate la Radio One. Din moment ce erau pe cale să discute cu Bindie Blyth, merita să îi asculte şi emisiunea.

Ştirile de la ora zece începură cu moartea lui Robbie Bishop. La volan, Sam clătină din cap când vocea care citea ştirile reuşi să o transforme, cu un dramatism spectaculos, într-o criză majoră.

— Ei chiar nu pricep, nu vezi? Cu o ştire atât de importantă, trebuie doar să prezinte faptele. Ultimul lucru de care avem nevoie e să devină isterici, întărâtându-i pe spectatori.

— La asta se pricep cel mai bine, spuse Carol, prudentă când venea vorba despre excesele presei. Cu câteva excepţii rare. Şi toată lumea le cântă în strună. Pe cât punem pariu că, până mâine dimineaţă, îşi va fi dat cu părerea, neîntrebat, şi prim-ministrul?

Sam rânji.

— Robbie va fi „jucătorul poporului” până la micul dejun.

— Doar că, de data asta, există un ucigaş adevărat în libertate, nu doar fantomele invocate de conspiraţionişti. Oftă. Şi nouă ne revine sarcina să-l găsim.

Buletinul de ştiri se încheie, trecând direct la o piesă dance ce păru să dureze la fel de mult ca primul act al unei opere. Într-un sfârşit, se potoli, iar vocea unei femei, joasă şi caldă, spuse:

— Am dat startul emisiunii de astăzi ascultând Kateesha *featuring* Junior Deff cu *Score Stead*y. Sunt Bindie Blyth şi vă voi însoţi până la miezul nopţii la Radio One, cel mai ascultat post cu muzică dance. Aţi auzit cu toţii că Robbie Bishop a murit în această seară. Până acum câteva luni, eu şi Robbie formam un cuplu. M-a cerut în căsătorie şi am acceptat. Nu am mai ajuns la altar, dar era, oricum, cel mai bun prieten al meu. Unul dintre motivele pentru care am rămas atât de apropiaţi era muzica. Amândoi preferam aceleaşi ritmuri, pe care le auziţi în fiecare noapte aici, la emisiune. Acum, toată lumea are propriul clasament cu cele mai bune zece piese, iar Robbie nu făcea excepţie. Eu şi Robbie obişnuiam să stăm în pat în dimineţile de duminică, discutând despre piesele noastre favorite, alcătuind discurile imaginare pe care le-am lua pe o insulă pustie. *Score Steady* se număra printre preferinţele lui Robbie. Astă-seară sunt tristă. Am pierdut pe cineva important pentru mine. Aşa că emisiunea din această seară va fi un omagiu pentru un bărbat pe care l-am iubit. Un bărbat care era cu adevărat special. Nu vă faceţi griji, nu am să-mi plâng de milă pe post. Fără lacrimi, cel puţin pentru următoarele două ore. În schimb, am să vă pun ritmurile pe care Robbie le iubea. Dance

şi trance, hip-hop şi trip hop şi poate chiar puţin acoustic chill. Aşa că relaxaţi-vă şi lăsaţi-vă picioarele să danseze pe *Stack My Beats* de la Rehab Boys. Ritmul frenetic începu imediat după ultimele sale cuvinte, crescând până la un ritm de drum and bass ce-ţi vibra în piept.

Carol dădu mai încet sonorul ca să se poată auzi din nou.

— Se pare că se descurcă mai bine cu asta decât reporterii de ştiri. Ce-i cu numele ei? Bindie? E o poreclă? Prescurtarea de la ceva?

— Prescurtarea de la Belinda, conform site-ului ei.

Carol zâmbi. Bineînţeles că Sam căutase informaţii despre ea pe net. Lui Sam nu-i scăpa nimic când venea vorba să obţină informaţii. Canalizat corect, ăsta putea fi un avantaj uriaş pentru echipa ei. Dar Sam nu avea spirit de echipă din instinct. Ea trebuia să se asigure întotdeauna că-şi amintea să împărtăşească informaţiile.

— Exact. Pun pariu că mama ei îi spune tot Belinda, şi asta o înnebuneşte. Deci de unde e? Detectez ceva în accentul ei, dar nu-mi dau seama exact.

— E de undeva din zona de est a Angliei, spuse Sam, unul dintre degete bătând în tăcere tactul pe volan. De lângă Norwich, cred. E bună.

— Cred că sunt puţin prea bătrână pentru genul ăsta de muzică.

— Nu ştiu. Cred că ţine mai mult de gusturi decât de vârstă. Eu, unul, cred că oamenii se clasifică în două categorii când vine vorba despre muzică. Asculţi fie pentru că îţi place să simţi ritmul vibrând în tine, fie pentru felul în care se potrivesc versurile şi muzica. Nu prea există cale de mijloc. Ritmurile sau versurile. Pe tine te-aş clasifica drept cineva care apreciază versurile.

— Cred că da. Nu că, mai nou, aş avea prea mult timp pentru muzică.

Tăcură, lăsând muzica să se reverse peste ei.

Când piesa se încheie, Bindie mai numi o dată piesa.

— Ceea ce am auzit azi cu toţii este că cineva l-a otrăvit pe Robbie. Eu, una, nu pot pricepe asta. Trebuie să fii un individ ţicnit ca să-i administrezi cuiva o otravă care îşi face efectul zile bune. E nevoie de multă ură pentru aşa ceva. Şi nu înţeleg cum putea cineva să-l urască pe Robbie atât de mult încât să-i facă asta. Cum ai putea urî un om care iubea piesa următoare? Avea dreptate. Muzica avea un ritm atât de contagios, încât o făcu pe Carol să bată din picioare fără să-şi dea seama. Se uită la ceas. Aveau să ajungă la Londra cu aproximativ o jumătate de oră înainte de sfârşitul emisiunii lui Bindie. Spera să fie încă în priză de la adrenalina emisiunii şi dispusă să vorbească. Carol avea nevoie ca Bindie să fie sinceră în privinţa lui Robbie. Dacă îi reuşea asta în acea noapte, ancheta avea să meargă mai departe. Asta era mult mai important decât somnul de frumuseţe al lui Bindie Blyth. Sau, că tot veni vorba, decât al ei.

* * *

Era ora unsprezece şi Amatis abia începea să se încălzească. Luminile erau discrete, volumul asurzitor şi aerul greu de la mirosul stătut de alcool, ţigări, parfum şi trupuri încinse. Paula şi Kevin o lăsaseră pe Chris în micul birou murdar al managerului, să discute cu angajaţii barului şi cu bodyguarzii. Nu prea sperase să obţină ceva de la ei.

— Până la ora la care Robbie a dat de fosta cunoştinţă din liceu, trebuie să fi fost haos în spatele barului, spusese ea. Prea mulţi clienţi încercau să se facă remarcaţi. Mă îndoiesc că au observat chiar şi cu cine era. Dacă vreunul dintre ei ar fi văzut că se întâmpla ceva dubios cu băutura lui, ar fi fost o pură întâmplare şi ne-ar fi anunţat pe noi sau pe cei de la ziarele de scandal. Nu, dacă cineva va avea noroc în seara asta, ăştia veţi fi voi doi.

Dintr-un motiv sau altul, Paula se îndoia de asta. Pentru majoritatea oamenilor care veneau la Amatis, ideea unei nopţi reuşite presupunea să consume suficiente băuturi şi droguri cât să reducă sau chiar să anihileze posibilitatea de a avea orice fel de amintiri despre acea noapte. Aceştia erau cei care păreau nedumeriţi când Paula îi întreba dacă fuseseră acolo joia trecută. După ce Paula reuşise să le explice cine era şi ce dorea, printr-un amestec de gesturi, arătându-le legitimaţia de poliţistă şi o fotografie cu Robbie, majoritatea mimau un da sau un nu – urmat de o ridicare din umeri ce exprima imposibilitatea de a-şi aminti – sau indiferenţa. Singura variaţie pe această temă venea de la cei care îşi propuseseră altceva decât să-şi rupă picioarele sau să se cupleze cu cineva – şi anume, să remarce pe cineva al cărui nume putea fi menţionat apoi, cu totul întâmplător, într-o conversaţie la locul de muncă, a doua zi.

— O, da, după cum îi spuneam lui Shelley azi-noapte… O ştiţi pe Shelley, Shelley Christie, din *Northeners*… Bineînţeles că o cunosc, uite, am şi o poză cu ea pe mobil, vedeţi?

Slabele speranţe ale Paulei se bazau pe ei.

După o oră, se văzu nevoită să accepte că norocul nu era de partea ei. Zăpăciţii cu care discutase erau fie consternaţi că-şi rataseră ultima şansă la o duşcă cu Robbie Bishop, fie plini de regret că îl văzuseră, dar nu remarcaseră acest lucru. Singura persoană ce aducea cât de cât a martor era un băiat care recunoscu că-l văzuse pe Robbie la bar, în timp ce bea cu cineva.

— Era bărbat sau femeie cel cu care bea, întrebă Paula cu interes.

— Un tip. Nu l-am recunoscut şi, prin urmare, nu l-am băgat în seamă. Adică, l-aş fi rugat să-mi facă o poză cu Robbie, dar uitasem să-mi încarc telefonul şi era mort, aşa că nu mi-am mai bătut capul.

— L-ai mai văzut vreodată pe tipul ăsta?

Paula încă nu era dispusă să renunţe.

— V-am spus. Nu l-am băgat deloc în seamă. Nu ştiu dacă l-am mai văzut înainte. Poate da, poate nu. Nu am remarcat nimic la el.

— Înalt? Scund? Blond? Brunet?

Paula încercă să-şi ascundă exasperarea.

Martorul clătină din cap.

— Sincer să fiu, băusem puţin. Nu prea m-am uitat la el. Aşa se întâmplă când dai peste cineva ca Robbie. Eşti atât de ocupat să te uiţi la el, încât nu observi cu cine e. Doar dacă nu e o altă celebritate. Sau vreo tipă tare. Te gândeşti doar: „Pe toţi dracii, stau chiar lângă Robbie Bishop”. Păru mâhnit pentru o clipă. Bietul băiat.

Dezamăgită, Paula îşi croi drum până în colţul barului şi încercă să-i facă semn unuia dintre barmani. Transpira ca un porc – avea nevoie să-şi refacă rezerva de apă din organism. În sfârşit, unul dintre angajaţi îi luă comanda. Aşteptându-şi restul, Paula aruncă o privire distrată prin bar.

Şi trase adânc aer în piept când observă minuscula cameră video cocoţată între spoturile ce luminau tejgheaua lipicioasă de granit a barului.

— O, frumoasa de tine, spuse ea încet.

Când barmanul se întoarse cu o mână de monede, observă cu surprindre că îi dispăruse clienta.

* * *

Uşa grea ce separa studioul de cabina producătorilor se deschise, iar Bindie Blyth ieşi cu o sticlă de apă minerală pe jumătate goală într-o mână. Cu cealaltă mână îşi dădu jos bentiţa de pe cap, apoi îşi scutură buclele de culoare închisă. „Probabil au format un cuplu remarcabil”, se gândi Carol.

Frumosul Robbie cu chipul său de englez şi Bindie cea cu pielea măslinie şi trăsături delicate, aidoma unui spiriduş dintr-un basm ilustrat pentru copii, încadrate într-o masă de bucle în dezordine. Volumul părului său, blugii negri şi topul negru mulat îi scoteau în evidenţă talia subţire. Carol se gândi că ar fi putut să poarte probabil haine de copii.

— E în regulă, Dixie? o întrebă ea pe femeia plinuţă de la panoul de control.

— La fix. Bună treabă, Bindie. Ai vizitatori, spuse Dixie, făcând un semn din cap spre Carol şi Sam, aşezaţi în celelalte două scaune.

Bindie le aruncă o privire, cu umerii căzuţi.

— Trebuie să facem asta chiar acum? Tocmai mi-am terminat treaba.

— Iar noi încă lucrăm, spuse Carol, scoţându-şi legitimaţia şi prezentându-se. Nouă ne revine sarcina să aflăm cine este responsabil de moartea lui Robbie Bishop.

— Da, păi e mort, nu? Ce mai contează cine a făcut-o? Contează doar că Robbie nu mai este. Nu puteţi schimba asta.

Aceasta era o Bindie foarte diferită de cea care petrecuse două ore punând muzică pentru a-i aduce un omagiu prietenului său mort. Acum părea, pur şi simplu, înverşunată şi furioasă. Dixie, producătoarea, era încremenită, mutându-şi privirea de la Bindie spre Carol.

— Îmi pare rău pentru Robbie, spuse Carol. Dar, din experienţa mea, oamenii care comit astfel de crime cu sânge-rece nu se opresc, de regulă, la una. Vreau să-l împiedic pe cel care l-a ucis pe Robbie să mai omoare pe altcineva.

— Mi se pare corect. Deci de ce aţi venit aici? De ce nu sunteţi pe teren, făcându-vă treaba, oricare ar fi ea? Bindie se apropie de cuier şi-şi luă puloverul verde-închis.

— Am un coleg, psiholog. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la el este să caut punctul în care se intersectează o victimă şi ucigaşul său. Cu cât aflu mai multe despre victimă, cu atât cresc şansele de a mă apropia de acel punct de intersecţie. Iar când vine vorba despre a-l cunoaşte pe Robbie Bishop, tu eşti unul dintre experţi. De asta trebuie să vorbesc cu tine, şi asta numaidecât.

Bindie îşi dădu ochii peste cap.

— Parcă eşti fraierul ăla din *Lege şi ordine: Intenţii criminale.* OK, ai câştigat. Dar hai s-o tăiem de aici! Am nevoie de un fum şi de ceva de băut. Se întoarse şi spuse: Ne vedem mâine, Dixie.

Dixie părea nemulţumită în vreme ce îşi lua rămas-bun.

Afară, pe coridor, Bindie spuse:

— Ne vedem la mine în apartament. E la doar zece minute cu maşina. Îl privi pe Sam pentru prima dată. Ai o foaie de hârtie şi un pix? Mâzgăli o adresă şi instrucţiuni. Dacă vă place să beţi ceaiul cu lapte, va trebui să treceţi pe la magazinul non-stop.

Şi dispăru, picioarele ei scurte purtând-o până în capătul coridorului mult mai rapid decât ai fi crezut.

Cincisprezece minute mai târziu, Sam înainta lent pe una dintre benzile largi din Notting Hill, căutând în zadar un loc de parcare.

— Dă-o dracului, murmură Carol. Am putea pierde toată noaptea cu asta. Parcheaz-o lângă alta. Lasă un bileţel cu numărul de mobil în cazul în care posesorul vrea să iasă.

Sam opri în faţa numărului pe care i-l dăduse Bindie. O lumină de siguranţă se aprinse când urcară treptele de sub veranda cu stâlpi albi, permiţându-le să citească numele ataşate celor patru butoane ale interfonului. „Blyth” era al treilea de sus. Sam apăsă pe buton şi aşteptă, lovindu-şi uşor coapsa cu sticla de lapte. Carol privi cu asprime în lentila unei camere de supraveghere.

După câteva secunde, o voce distorsionată spuse „Etajul întâi” şi uşa se deschise. Paşii lor

răsunară pe dalele de marmură ce acopereau holul îngust, înainte ca sunetul să fie înghiţit de covoarele groase de pe scări.

— Frumos cuibuşor, murmură Sam.

Bindie îi aştepta, sprijinită în pragul singurei uşi de la etajul întâi, cu braţele încrucişate. În ultimul sfert de oră reuşise să-şi aplice o brumă de machiaj ce părea să pună puţină distanţă între ei. Se dădu în tăcere un pas înapoi şi le făcu semn să intre. Holul era suficient de mare cât să încapă o masă de biliard, cu bilele adunate şi pregătite, şi patru tacuri prinse pe peretele din spatele ei. Între uşile ce dădeau în toate direcţiile, fotografiile alb-negru sumbre ce reprezentau săli de biliard şi obişnuiţii acelor locuri erau iluminate de un montaj cu spoturi suspendat din tavanul înalt.

— Tot în faţă, spuse, îndemnându-i să meargă înainte..

Intrară într-o cameră splendidă ce se întindea pe toată lăţimea casei. Canapele moi de piele şi fotolii moderne erau răspândite aparent la întâmplare, cu măsuţe joase de lemn pline cu reviste, ziare şi scrumiere curate. Pe trei dintre pereţi se găseau rafturi de CD-uri şi discuri de vinil, singurele spaţii libere fiind umplute de un sistem audio şi de un televizor cu plasmă; cel de-al patrulea perete era ocupat de obloanele de lemn care acopereau ferestrele înalte. Panourile erau decorate cu postere cu show-uri şi noi lansări de albume. Majoritatea posterelor aveau autografe. Camera mirosea a scorţişoară şi a fum. Carol recunoscu mirosul dulceag de marijuana amestecându-se cu notele mai acide de Marlboro Gold. Lumina venea de la câteva lămpi înalte cu abajururi de hârtie, plasate strategic prin cameră. Părea ciudat de intimă.

— Simţiţi-vă ca acasă, îi îndemnă Bindie. Văd că aţi adus lapte. Dădu din cap înspre Sam. Bucătăria e acolo, uşa din dreapta. Ceai, cafea în dulapul de deasupra ceainicului. Cola dietetică, suc şi apă în frigider.

Sam păru fâstâcit pentru o clipă.

— Eu vreau o cafea, Sam. Cu lapte, fără zahăr, spuse Carol, schimbând rapid o privire complice cu Bindie.

„Haide, Sam, intră în joc.” Şi Sam intră în joc, dându-şi seama că şefa lui se alia cu Bindie de dragul discuţiei pe care urma să o aibă cu aceasta. Nu încerca, în nici un caz, să-l umilească.

— Vă pot oferi ceva, domnişoară Blyth?

— Nu, mulţumesc, dragule, eu am. Arătă spre un pahar înalt pe care se formase deja condens. Era posibil să fi fost doar cola dietetică, însă Carol se îndoia. Bindie se cuibări într-un fotoliu lângă masa pe care se aflau băutura şi ţigările ei.

— Frumos apartament, spuse Carol.

— Nu-i tocmai stilul de viaţă rock-and-roll la care vă aşteptaţi, nu? Nu din salariul de la BBC îmi plătesc ipoteca, spuse Bindie. Din colaborarea mea cu diverse cluburi. Nu sunt o femeie proastă, inspector-şef Jordan. Am o diplomă în economie, pe care am plătit-o tot cu banii făcuţi din învârtitul discurilor. Ştiu că, probabil, mă voi bucura de statutul de persoană bine plătită doar pentru o perioadă limitată de timp, aşa că profit cât mai mult de asta, acum cât pot.

— E de înţeles.

— Întotdeauna am fost rezonabilă. Se strâmbă. Unii ar spune plictisitoare. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care Robbie le aprecia la mine, spunea el. Ştia că nu l-aş ispiti cu lucruri care i-ar fi distrus cariera. Deci e adevărat ce se spune la ştiri? Ricină? A fost otrăvit cu ricină?

— Cei de la spital i-au făcut teste cât era bolnav. Încă aşteptăm confirmarea. Dar da, se pare că a fost otrăvit cu ricină.

Bindie scutură neliniştită din cap.

— E o nebunie. Adică, nu se leagă. Robbie. Ricină. Care e legătura?

„Dacă am şti răspunsul la asta, am putea pleca toţi acasă.”

— În momentul de faţă, nu ştiu nici eu. Asta e unul dintre numeroasele lucruri pe care încerc să le aflu.

— Mi se pare corect. Deci ce vrei să mă întrebi?

Bindie se întinse după pachetul de Marlboro, îl deschise cu degetul mare şi scoase o ţigară.

— Cum era el?

Bindie îşi aprinse ţigara şi expiră primul fum, privind-o pieziş pe Carol.

— Habar n-ai de câte ori am fost întrebată asta. Deşi, de regulă, cu ceva mai mult entuziasm. Carol deschise gura să se apere, dar, înainte să apuce să vorbească, Bindie îşi flutură mâinile ca pentru a o calma. Nu fac pe deşteapta cu tine. Ştiu că trebuie să întrebi. Oftă şi zâmbi, iar chipul i se îndulcise. Cum era Robbie? Era un băiat bun. Şi ştiu ce spun când zic „băiat”. Încă mai avea de trecut prin multe procese de maturizare. Era talentat, şi ştia asta. Nu era arogant, ci doar conştient, dacă ştii ce zic. Ştia cât valora şi era mândru de ceea ce realizase. Ce altceva? Făcu o pauză pentru a mai trage din ţigară. Adora muzica şi fotbalul. Dacă n-ar fi fost fotbalist, cred că ar fi fost DJ. Îşi cunoştea meseria şi o iubea. Asta a fost ceea ce ne-a unit. Înghiţi o gură întreagă de fum. Asta şi sexul, presupun. Şi la asta era bun. Acum zâmbetul era visător. La început, eram extrem de îndrăgostită de el. Dar toată povestea cu îndrăgostitul este că nu durează.

Privi într-o parte, urmărind ţigara cum arde.

— Dacă ai noroc, devine ceva mai profund, spuse Carol.

— Asta funcţionează doar dacă sunt amândoi adulţi. Problema lui Robbie era că avea tot atâta maturitate emoţională cât au protagoniştii din *National Lampoon Animal House*[13]. Începea întotdeauna cu intenţii bune, dar se abătea invariabil de la ele, în special când se întâmpla ca blondele şi şampania să se întâlnească în apropierea lui. Îşi stinse ţigara şi se lăsă pe spate. Pur şi simplu, mă săturasem de fotografiile din *Heat* şi de ironiile meschine din articolele de scandal. I-am dat inelul înapoi şi i-am spus că am putea încerca din nou după ce se sătura să dea iama în femei ca un copil într-un magazin de dulciuri.

— Deci tu ai pus capăt relaţiei?

Clinchetul bilelor, urmat de bufnitura uşoară a unei bile în cădere, se făcu auzit prin uşa întredeschisă. Bindie zâmbi, arătând spre hol cu degetul mare.

— Domnul Tact şi Diplomaţie, nu? Da, eu am fost cea care i-a pus capăt.

— Cum a reacţionat Robbie?

Bindie se întinse după o altă ţigară.

— A fost supărat la început. Orgoliu rănit, cel mai probabil. Asta şi teama că nu avea să mai fie invitat la cele mai tari spectacole. Apoi, când şi-a dat seama că vorbeam serios când spuneam că voiam să rămânem prieteni, şi-a revenit. În ultimele câteva săptămâni ne-am înţeles bine. Am vorbit la telefon aproape zilnic, am făcut schimb de fişiere cu câteva piese, am luat cina când băieţii au venit la Londra, cu o săptămână în urmă, pentru meciul cu Arsenal.

— Deci ai spune că relaţia voastră era amicală?

Bindie se încruntă.

— Stai aşa, doar nu crezi că asta are ceva de-a face cu mine. Îi aruncă o privire lui Carol, aprigă şi intensă, lacrimi ivindu-i-se brusc pe gene.

— Încerc să-mi fac o idee despre viaţa lui Robbie, atâta tot, spuse Carol blând.

— Da, ei bine, uită-te peste listele lui de convorbiri telefonice. Verifică-le şi pe ale mele. Vei vedea cât de des discutam şi cât timp.

— Când aţi vorbit ultima dată?

— L-am sunat sâmbătă dimineaţă, spuse ea cu voce tremurândă. Întotdeauna vorbeam înainte de un meci. Mi-a spus că nu putea sta la telefon, credea că îl încerca gripa şi aştepta medicul echipei. Bindie clipi agitată. Fusese deja otrăvit, nu-i aşa?

Carol aprobă din cap.

— Aşa credem. Înainte de sâmbătă dimineaţă, când aţi vorbit ultima dată?

Bindie se gândi o clipă.

— Joi. La începutul serii. Ieşea cu Phil.

„Rahat."

— Când aţi vorbit sâmbătă, ţi-a spus că dăduse joi peste un vechi prieten din şcoală când fusese la Amatis?

— Nu. După cum ziceam, nu avea timp să stea la poveşti. I-am urat doar noroc şi i-am spus să mă sune când se simţea mai bine. O sclipire îi apăru în ochi. Credeţi că acest vechi prieten din şcoală a fost cel care l-a otrăvit?

— Ne gândim la toate posibilităţile. Dar i-a spus lui Phil că dăduse peste cineva cu care a fost coleg de şcoală. Asta ne-ar putea permite să ne formăm o idee mai clară despre seara lui Robbie. Asta e tot. Spune-mi, Bindie, Robbie consuma vreodată droguri?

— Glumeşti? Nici nu accepta să stea în aceeaşi încăpere cu cineva care fuma iarbă. Îi plăcea să mai bea, dar nu se atingea niciodată de droguri. Spunea întotdeauna că ştii exact ce efect va avea alcoolul asupra ta. Dar, când era vorba despre droguri, era imposibil să ştii ce aveau să-ţi facă. Dacă vă gândiţi că i-a introdus cineva substanţa asta în organism spunându-i că este cocaină sau mai ştiu eu ce, aţi luat-o pe o cale greşită.

Poate că încerca să-l scoată basma curată, dar poate că era adevărat. Oricum, examinarea post-mortem avea să arate dacă prietenii lui Robbie încercau să-l facă să pară mai sfânt decât sfinţii.

— Şi nimic din ultima voastră conversaţie nu a sugerat că asta s-ar fi schimbat?

— Nici vorbă. După cum am spus, am vorbit doar pe fugă.

— Cel puţin, v-aţi despărţit în termeni buni, spuse Carol.

— Măcar atât…

Schiţă un râs curajos. Ştii, dacă aş fi vrut să-l omor pe Robbie, aş fi făcut-o direct, nu pe la spate. Ar fi ştiut exact ce i se întâmplă şi de ce. Atâta că… Faţa i se schimonosi şi tuşi din cauza fumului. Eu n-am vrut niciodată să-l omor. Pe blonde, poate. Dar pe Robbie? În nici un caz!

— Deci cine să fi vrut să-l ucidă? Cine îl ura suficient de mult încât să-i facă asta?

Bindie îşi trecu o mână printre bucle.

— N-am nici cea mai vagă idee. Nu era genul de tip care să provoace o astfel de reacţie. După cum ziceam, era un băiat de treabă. Unii fotbalişti îşi trăiesc viaţa căutând în permanenţă conflicte. Trebuie să se simtă bărbaţi duri. Robbie nu era aşa. Era politicos, bine-crescut. Mai mult David Beckham decât Roy Keane. Dacă băieţii încercau să-l provoace în afara terenului, le întorcea pur şi simplu spatele. Singurul lucru care îmi vine în minte…

Vocea i se pierdu şi scutură din cap.

— Ce e?

— E o prostie, las-o baltă!

Carol se aplecă în faţă.

— Sunt nevoită să mă agăţ şi de un fir pai, Bindie. Accept orice sugestie, oricât de stupidă ţi s-ar părea.

Clătină din nou din cap, trăgând cu furie din ţigară.

— E vorba doar despre... pariuri. Ştiu că se vehiculează sume mari de bani în pariuri. Citeşti

despre toate acele sindicate, despre milioane de lire de încasat. Australia, Hong Kong, Coreea, Filipine. O mare parte dintre pariuri ţin de fotbal. Au fost dezvăluiri la emisiunea *Five Live* şi în presa scrisă. Mă întrebam dacă nu cumva… Echipa Vics se descurcă mai bine decât s-ar fi aşteptat oricine sezonul ăsta. Au şanse bune la primele locuri. Le dau dureri de cap cluburilor importante. Ce-ar fi dacă…

Se întinse după pahar şi luă o înghiţitură din băutura ei.

— Dar ar conta suficient eliminarea unui singur jucător? întrebă Carol, gândind cu voce tare.

Vocea lui Sam răsună din uşă!

— Da, dacă ar fi vorba despre Robbie. Gândeşte-te la toate golurile care au fost înscrise datorită paselor lui Robbie. Gândeşte-te la toate golurile care nu au fost înscrise fiindcă Robbie a intervenit în momentul crucial. Unii jucători pot ridica întreaga echipă. Robbie era un astfel de jucător.

Urmă o tăcere îndelungată, în vreme ce toţi meditau la cuvintele lui Sam. Apoi Bindie vorbi:

— Nici nu vă pot spune cât de tare mă enervează gândul ăsta. Să răpeşti atâta frumuseţe lumii doar pentru bani.

Bindie scoase un sunet ca şi cum ar fi scuipat. Îşi acoperi gura cu mâna, inspirând.

— E o sugestie interesantă, spuse Carol.

Bindie ridică privirea, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Bietul meu băiat! murmură ea. Oftă din rărunchi şi se luptă să se ridice din fotoliu. Cred că e cazul să plecaţi. Nu-mi vine în minte nimic altceva ce v-ar putea ajuta şi am de ascultat nişte muzică. Dacă îmi mai aduc aminte ceva, vă sun. Dar, în momentul de faţă, am nevoie să fiu singură.

Afară, pe stradă, se sprijiniră de capota maşinii, contemplând reflexia de un portocaliu murdar a norilor.

— Interesantă idee asta cu sindicatele de pariuri, spuse Sam.

— E primul lucru logic pe care l-am auzit, recunoscu Carol.

— Dar o modalitate a naibii de ciudată de a o face. Aş fi crezut că ultimul lucru pe care şi-l doresc este să atragă atenţia asupra lor. N-ar încerca să facă astfel încât să pară un accident?

Sam căscă.

— Poate că asta au şi crezut că fac.

— Ce vrei să spui? Carol se îndreptă de spate şi întinse mâna. Conduc eu prima oră.

— Din câte am înţeles, majoritatea doctorilor nu şi-ar fi dat seama că e vorba despre otrăvire cu ricină, spuse Sam, înconjurând maşina pentru a ajunge la locul pasagerului. Dacă n-ar fi fost mica bănuială a lui Elinor Blesssing, probabil ar fi pus totul pe seama vreunui virus. Pentru aşa ceva îl şi tratau înainte ca ea să aibă revelaţia.

Carol porni maşina şi înaintă încet.

— Bine zici, Sam. Poate ai dreptate. Poate nu ar fi trebuit să dezvăluim faptul că e vorba despre crimă.

[5] Lanţuri de magazine ce vând o serie de produse la preţuri mult mai mici (n.red.)

[6] Atacul terorist asupra Turnurilor Gemene din New York, ce a avut loc pe 11 septembrie 2001 şi care a fost pus la cale de al-Qaeda (n.red.)

[7] Atacul terorist de la metroul londonez, din 7 iulie 2005, revendicat de al-Qaeda (n.red.)

[8] Cunoscută jucărie americană – un cartof de plastic ce poate fi ornat cu diverse elemente (urechi, ochi etc.) pentru a crea un chip (n.red.)

[9] Gran Turismo (n.red.)

[10] *Cash in the Attic*, show de televiziune britanic, difuzat pe BBC din anul 2002; are şi a avut mai mulţi prezentatori, astfel că nu ştim exact la cine se face referire în text (n.red.)

[11] În engleză, în original *You'll never walk alone*, titlul celui mai cunoscut, la nivel internaţional, cântec din lumea fotbalului (n.red.)

[12] „Cele mai bune zile din viaţa noastră" (n.red.)

[13] Comedie americană regizată în 1978 de John Landis (n.red.)

Miercuri

Ceasul din colţul dreapta jos al monitorului de la laptop arăta 4:27. Somnul profund nu fusese niciodată una dintre performanţele lui Tony, dar se părea că anestezia generală îl dăduse complet peste cap. Reuşise să adoarmă destul de uşor în jur de zece, dar nu prea mult. Somnul părea să vină în felii de cincizeci de minute, punctate cu intervale neregulate de veghe. Deşi orele de cincizeci de minute păreau, într-adevăr, ironic de potrivite pentru un psiholog clinic, şi-ar fi dorit ca efectele să fi fost mai terapeutice.

Ultima dată se trezise la scurt timp după ora patru. De data asta, ştiu din instinct că nu avea să adoarmă la loc în viitorul apropiat. La început, stătu nemişcat, gândurile roindu-i în jurul apariţiei mamei în viaţa lui, în pofida celor mai sincere intenţii ale sale de a trece peste trecut şi de a merge mai departe. Nu conta că nu mai exista nimic în afară de frustrare şi de regret, un ghem tot mai strâns de durere şi de amărăciune care îl împiedica să doarmă. Părea imposibil de ignorat.

Cu un efort de voinţă, îşi adună gândurile şi se concentră asupra morţii lui Robbie Bishop. Trecuse de la amintirile sale privitoare la graţia şi succesele lui Robbie la acele elemente care ţineau mai mult de propria lui expertiză.

— Nu eşti începător, spuse Tony, cu voce şoptită, dar distinctă. Nici măcar cu norocul începătorului nu ai fi putut scăpa dacă asta ar fi fost prima ta tentativă. Nu în cazul cuiva atât de cunoscut ca Robbie. Indiferent dacă ai făcut asta din motive personale sau fiindcă ai fost plătit, ai mai făcut-o şi înainte. Îşi întoarse capul pe perne, încercând să reducă senzaţia de amorţire a gâtului. Hai să-ţi spunem Hărţuilă. E un nume la fel de bun ca oricare altul, şi ştii că-mi place întotdeauna să dau o notă personală lucrurilor. Întrebarea este: Erai într-adevăr un vechi prieten din şcoală, Hărţuilă? Poate că doar te prefăceai. Poate că Robbie era prea politicos ca să-ţi spună că nu-şi amintea de tine. Sau poate era conştient că statutul său de vedetă îl făcea memorabil în comparaţie cu alţi puşti cu care fusese coleg. Poate că nu voia să fie considerat un nemernic dacă se purta ca şi cum nu te-ar mai fi văzut niciodată. Chiar şi aşa, având în vedere reputaţia lui Robbie de tip de treabă, oricum ţi-ai asumat un risc al naibii de mare. Dar, dacă erai cu adevărat un vechi prieten din şcoală, ţi-ai fi asumat un risc şi mai mare. În fond, e vorba despre Bradfield. Sunt şanse mari ca o bună parte dintre oamenii din Amatis din acea noapte să fi fost şi ei la liceul din Harriestown. L-ar fi recunoscut pe Robbie, asta e sigur. Dar te-ar fi recunoscut şi pe tine – asta doar dacă nu te-ai schimbat foarte mult din şcoală. O strategie foarte riscantă. Găsi butoanele de control ale patului şi se ridică în capul oaselor, strâmbându-se de durere când articulaţiile i se mişcară. Trase spre el noptiera şi deschise laptopul, apăsând butonul de pornire. Ţi-ai asumat multe riscuri, orice ar fi. Şi ţi le-ai asumat plin de încredere. Ai ajuns exact lângă Robbie, şi nimeni nu te-a observat. Fără îndoială, ai mai făcut asta. Aşa că hai să găsim victima ta de dinainte, Hărţuilă!

Lumina monitorului îşi schimbă culoarea şi intensitatea când Tony îşi începu căutarea, proiectând lumini şi umbre pe chipul său, creând mişcare acolo unde totul era imobil.

— Haide! murmură. Arată-te! Ştiu că vrei asta.

* * *

Carol trase jaluzelele care o separau de restul echipei. Anunţase şedinţa pentru discutarea cazului la ora nouă, dar, deşi era doar opt şi zece, ajunseseră deja toţi. Chiar şi Sam, care nu o lăsase

acasă decât la patru fără cinci. Se întrebă dacă somnul lui fusese mai reconfortant decât al ei. Simţise cum o privise până ajunsese în siguranţă în apartamentul de la subsol pe care îl închiriase de la Tony. Apoi fusese rândul ei să privească şi să aştepte. În timp ce îl hrănea pe Nelson, care miorlăia de nerăbdare, Carol se uitase atentă pe geam până când farurile lui Sam măturaseră fereastra bucătăriei sale şi gardul viu care separa aleea vecinilor de a lor. După ce se asigurase că plecase, îşi turnase o porţie sănătoasă de brandy şi urcase la etaj.

Îşi amintise că s-ar fi cuvenit să preia corespondenţa de pe covoraşul de la intrare, ceea ce îi oferise pretextul să urce scările până în biroul lui Tony, aflat la etajul întâi. Pusese scrisorile pe birou, apoi se instalase în fotoliul din faţa celui în care se aşeza el de obicei. Îi plăcea mult acest fotoliu – adânc şi confortabil, cu pernele care o învăluiau şi păreau s-o îmbrăţişeze. Îi părea ca o peşteră, aşa cum le par copiilor fotoliile adulţilor. Aşezată aici, îşi discutase cazurile, îşi analizase sentimentele faţă de membrii echipei sale, explorase nevoia de dreptate care o determina să facă această muncă, în pofida tuturor pericolelor şi a dezamăgirilor. Tony vorbise despre teoriile sale referitoare la comportamentul infractorilor, despre frustrările sale legate de sistemul de sănătate mintală, despre dorinţa sa arzătoare de a-i face pe oameni mai buni. Nu se aventura nici măcar să ghicească numărul orelor de relaxare petrecute împreună în această cameră.

Carol îşi încolăcise picioarele sub ea şi se aşezase confortabil, dând pe gât jumătate din paharul de brandy fără să clipească. Încă cinci minute, apoi avea să se întoarcă jos.

— Aş vrea să fii aici, spusese cu voce tare. Am impresia că nu iese nimic. În mod normal, nimeni nu s-ar aştepta să existe prea multe progrese în faza asta, într-un astfel de caz. Dar aici e vorba despre Robbie Bishop, iar lumea e cu ochii pe noi. Aşa că lipsa de rezultate nu este o opţiune. Căscase, apoi îşi terminase băutura. M-ai speriat, să ştii, spusese, cufundându-se şi mai mult în pernele moi. Când Chris mi-a spus că ai dat peste nebunul cu topor, am simţit că inima îmi stă în loc, ca şi cum lumea şi-ar fi încetinit brusc ritmul. Să nu-mi mai faci asta niciodată, ticălosule! Îşi întorsese capul, înfoind o pernă pentru a fi mai confortabilă, închisese ochii şi simţise cum corpul i se relaxa pe măsură ce alcoolul îşi făcea efectul. Dar aş fi vrut să mă fi avertizat în privinţa mamei tale. E o figură. Nici nu-i de mirare că eşti atât de ciudat.

Următorul lucru pe care şi-l aminti Carol fu răcnetul deşteptătorului din dormitorul aflat de cealaltă parte a holului. Înţepenită şi dezorientată, se ridicase greoi în picioare şi se uitase la ceas. Ora şapte. Un pui de somn de mai puţin de trei ore. Şi gata, avea s-o ia de la capăt.

Şi iat-o acolo, cu haine curate şi cu nivelul de cofeină ajuns la cote acceptabile. Carol îşi trecu degetele prin părul blond şi des şi începu să răsfoiască mulţimea de articole despre Robbie Bishop pe care Paula i le îndosariase deja. Se concentra cu greutate, fiindcă ultimul lucru de care avea nevoie era să analizeze cum îşi petrecuse noaptea. Ridică privirea doar atunci când Chris Devin bătu la uşă şi intră, ţinând în mână o pungă de hârtie maro.

— Chiflă cu şuncă şi ou, spuse ea scurt, lăsând punga pe birou. Suntem gata când eşti şi tu gata.

Carol zâmbi, dar Chris se îndrepta deja spre ieşire. Chris era foarte pricepută la gesturi de solidaritate, la micile detalii care îi făceau pe colegii ei să nu se simtă singuri. Carol se întrebă cum se descurcaseră înainte ca ea să li se alăture. Stabiliseră de la început ca tânăra să fie cu ei de la început, dar cancerul în fază terminală al mamei sale o obligase să rămână în postul din cadrul poliţiei municipale cu trei luni mai mult decât preconizase. Carol oftă. Poate că, dacă Chris ar fi fost alături de ei de la început, detectivul-inspector Don Merrick ar fi fost şi acum printre ei.

— Inutil, se dojeni singură, întinzându-se după pungă şi începând să înfulece fără a-şi da seama, de fapt, ce mânca.

Nu trecea aproape nici o zi fără să se întrebe dacă un detaliu sau altul ar fi putut conta pentru

Don. În adâncul sufletului, ştia că încerca pur şi simplu să găsească o cale de a se învinovăţi pe ea, nu pe el. Tony îi spusese în repetate rânduri că era OK să fie furioasă pe Don pentru ceea ce făcuse. Dar, oricum, nu i se părea posibil, cu atât mai puţin corect.

În timp ce mânca, îşi luă câteva notiţe, schiţând câteva subiecte de discutat în şedinţa pe marginea cazului. La nouă fără un sfert era gata. Nu avea nici un motiv să aştepte până la ora stabilită, aşa că ieşi din biroul ei şi-şi adună echipa. Carol stătea în faţa uneia dintre tablele albe pe care era scris un rezumat al tuturor informaţiilor strânse până la acea dată în legătură cu Robbie Bishop.

La rugămintea ei, Sam începu şedinţa cu o recapitulare a interviului cu Bindie Blyth. Încheie cu teoria vagă a lui Bindie despre pariuri.

— Are cineva comentarii? întrebă Carol.

Stacey, specialistul lor în calculatoare şi în informatică, îşi agită pixul.

— Bindie are dreptate când spune că se obţin sume uriaşe din pariuri, care se vehiculează în Orientul Îndepărtat. Şi o mare parte dintre ei sunt pariaţi pe fotbal. Australienii, în special, au realizat foarte multe anchete privind felul în care aceştia utilizează reţelele de calculatoare pentru a aduna banii. Şi da, e vorba despre infracţionalitate şi corupţie. Dar ideea e că sindicatele pariurilor nu sunt nevoite să recurgă la asasinate pentru a trage sforile în favoarea lor. Îşi pot cumpăra ceea ce le trebuie.

— Vrei să spui că, în ciuda sumelor pe care le plătim fotbaliştilor noştri, ei se lăcomesc la mai mult?

Paula se prefăcu şocată.

— Există mai multe modalităţi de a aranja un meci, reluă Stacey. Se poate spune că arbitrii au mai multă influenţă asupra rezultatului. Iar ei nu au salarii uriaşe.

Sam râse scurt şi dispreţuitor.

— Şi sunt atât de proşti, încât nimeni n-ar observa dacă ar face-o intenţionat. Dacă un arbitru îi poate acorda unui jucător trei cartonaşe galbene în cursul aceluiaşi meci, deşi ar trebui să-l elimine după cel de-al doilea, imaginaţi-vă ce ar putea face dacă ar fi plătit cu bani murdari. Deci tu susţii că, deşi aceste organizaţii de pariuri ar putea sări calul pentru a se asigura că sumele ies în favoarea lor, nu crezi că ar recurge la crimă?

Stacey aprobă din cap.

— Exact asta vreau să spun. Nu se potriveşte cu abordarea lor obişnuită.

Kevin ridică privirea de la pistolul pe care îl mâzgălea în carneţel.

— Mda, dar asta e ceea ce ai putea numi capătul tradiţional al pariurilor dubioase. Vezi tu, treaba asta cu ricina aduce a mafie rusească, după părerea mea. Mulţi dintre indivizii ăştia sunt foşti membri ai KGB-ului şi ai FSB-ului. KGB-ul a fost cel care i-a ajutat pe bulgari să-l asasineze pe Gheorghi Markov folosind ricină. Ce-ar fi dacă ruşii ar hotărî că vor o felie din sumele din pariuri ce se vehiculează la nivel internaţional? Ar fi cât se poate de tipic pentru afurisiţi să opereze atât de agresiv.

Stacey ridică din umeri.

— Are o oarecare logică, cred. Dar nu am auzit nimic despre implicarea ruşilor în aşa ceva. Poate ar trebui să-i întrebăm pe cei de la MI6?

Carol se înfioră. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să permită accesul serviciilor secrete la datele operaţiunii ei. Reputaţia lor le-o lua înainte, în special refuzul de a pleca cu mâna goală, odată ce fuseseră invitaţi să se implice. Carol nu voia ca ancheta ei pe marginea crimei să se transforme într-o conspiraţie sinistră până nu se asigura că nu era o crimă săvârşită dintr-un motiv cu totul obişnuit.

— Până nu avem ceva mai concret care să demonstreze legătura ruşilor cu asta, n-am de gând să apelez la agenţii secreţi, spuse ferm. În acest moment, nu avem nimic care să sugereze că uciderea lui Robbie Bishop a avut vreo legătură cu pariurile sau cu mafia rusească. Haideţi să aşteptăm până obţinem ceva dovezi, înainte să îmbrăţişăm prea entuziast teorii precum cea a lui Bindie. O vom lua în considerare, dar în acest moment nu cred că merită să investim resursele noastre de investigaţie în aşa ceva. Stacey, tu ce ai pentru noi?

Stacey nu se simţea niciodată în largul ei când avea de-a face cu oameni, aşa că se foi în scaun şi se strădui se evite să privească pe cineva în ochi.

— Deocamdată, nu am găsit nimic interesant în calculatorul lui Bishop. Nu a trimis e-mailuri după ieşirea de joi noaptea, cu excepţia unuia adresat agentului său, în care îşi dădea acordul pentru un interviu ce urma să apară într-o revistă spaniolă pentru bărbaţi. Şi nici nu a accesat vreodată site-ul *bestdays.co.uk*. Cel puţin nu de pe calculatorul lui de acasă. Istoricul site-urilor vizitate cuprinde aproape exclusiv chestii despre fotbal sau despre muzică. Săptămâna trecută şi-a cumpărat de pe net un nou set de boxe. Ceea ce cam elimină ideea sinucierii, dacă se gândea cineva la asta.

— Nu ştiu, eu, dacă m-aş simţi deprimat, cred că aş cheltui câţiva gologani ca să mă înveselesc, spuse Sam. O observă pe Carol dându-şi ochii peste cap, aşa că adăugă în grabă: Nu că ne-am gândi la varianta sinuciderii.

— Nu cu ricină. Prea obscură, prea dureroasă, prea lentă, spuse Carol, reluând ceea ce-i spusese Denby. În ceea ce priveşte site-ul respectiv, ţinând cont că Robbie avea adresa la el, cred că putem presupune că, oricine ar fi fost tipul cu care a băut în acea noapte, sigur cunoştea site-ul. Stacey, crezi că asta ne-ar putea ajuta în vreun fel?

— Depinde de atitudinea lor, începu ea.

— Şi dacă sunt sau nu fani ai fotbalului, completă Kevin.

Stacey păru şovăielnică.

— Poate. M-am gândit că am putea cere în primă fază ca site-ul să trimită un e-mail tuturor membrilor de la liceul din Harriestown, cerându-le să ne expedieze la adresa noastră o fotografie recentă şi o relatare a ceea ce au făcut joi noaptea. Astfel, punem lucrurile în mişcare fără a fi nevoiţi să aşteptăm mandatul.

— Asta n-ar însemna să-i trimitem o avertizare foarte clară ucigaşului nostru? întrebă Kevin. Să-i arătăm cam ce ne interesează? Şi eu am fost la liceul din Harriestown, să ştiţi. Nu eram nişte elevi care se dau în vânt după autorităţi. Pe atunci, Harriestown nu fusese încă transformat într-un loc atractiv, era destul de dur. Nici măcar pe vremea lui Robbie nu era genul de loc unde lumea s-ar fi îngrămădit să dea o mână de ajutor poliţiei. Aveţi de-a face cu genul de oameni care ar putea să trimită fără ezitări poza cuiva complet diferit, doar pentru a ne face pe noi să ne dăm peste cap, ca să nu mai vorbesc despre faptul că ne pun pe o pistă falsă. Eu zic să le cerem administratorilor site-ului numele şi adresele membrilor şi, dacă nu vor să ne ajute de bunăvoie, să apelăm la mandate.

Carol observă un licăr de iritare în privirea lui Stacey. De regulă, îşi ţinea pentru ea părerile legate de lipsa de înţelegere a colegilor ei faţă de lumea tehnologiei informaţiilor; se întâmpla rar să surprinzi o tresărire din ceea ce simţea cu adevărat.

Afişând o atitudine răbdătoare, Stacey spuse:

— Singura adresă pe care site-ul o are de la abonaţii săi este cea de e-mail. E posibil să aibă date legate de adresele de facturare pentru cărţile de credit, dar, chiar dacă e aşa, ele cad sub incidenţa legilor privind protecţia datelor, şi în mod cert am avea nevoie de un mandat pentru a le obţine. Ceea ce contează aici însă este că, indiferent cum am lua legătura cu aceşti oameni, e imposibil să păstrăm secretul. Prima persoană cu care vom vorbi va fi online înainte să ajungem noi

înapoi în maşină, postând informaţii despre mersul anchetei noastre. Am putea la fel de bine să fim sinceri de la bun început. Comunitatea online e mult mai tentată să coopereze atunci când e inclusă în proces. Dacă îi luăm de partea noastră, ne vor ajuta. Dacă îi tratăm drept potenţiali inamici, ne vor face viaţa de două ori mai grea.

Era un discurs de mare anvergură pentru Stacey, iar asta arăta, îşi dădu Carol seama, cât de serios se implica în acest caz.

— OK. Hai să încercăm, Stacey. Vezi dacă îi poţi convinge pe cei de la Best Days să coopereze. Dacă întâmpini rezistenţă, vii la mine. Kevin, poţi arunca o privire peste fotografiile din vremea ta, să vezi dacă foştii tăi colegi îţi înşală aşteptările şi ne spun adevărul? Chris? Carol se întoarse spre aceasta. Voi cum v-aţi descurcat la Amatis?

Chris clătină din cap.

— Barmanii care au fost de serviciu joi îşi amintesc că l-au văzut pe Robbie la bar, dar erau prea ocupaţi pentru a fi atenţi la cine îi ţinea companie. La fel şi clienţii. Cred că putem exclude, probabil, o blondă fatală. Ar fi remarcat aşa ceva, cred. Paula a observat însă ceva… Chris îi făcu un semn cu capul Paulei şi scoase o foaie dintr-un dosar. Zona barului e supravegheată de o cameră video cu circuit închis. Din păcate pentru scopurile noastre, rolul ei e de-a supraveghea angajaţii, nu clienţii. Asta e metoda managementului de a se asigura că toţi banii ajung în casierie şi că nimeni nu vinde droguri din spatele barului. Deci nu este îndreptată spre clienţi. Am reuşit totuşi să obţinem asta. Se îndreptă spre tabla albă şi prinse pe ea o fotografie mărită cu aspect granulat. Ăsta e Robbie, spuse, arătând spre o mână aflată chiar la marginea fotografiei.

— Ştim că este el datorită inelului celtic tatuat pe degetul său mijlociu. Şi lângă el se vede altcineva. La câţiva centimetri de degetele lui Robbie se afla o jumătate de mână, o încheietură şi o parte din antebraţ. Bărbat, completă, cu o expresie în care se amestecau dezgustul şi triumful. Dacă unghiul camerei ar fi fost mai mare cu câteva grade, l-am fi prins. Dar, aşa cum stau lucrurile, ştim doar că e un bărbat şi că nu are nici un tatuaj pe jumătatea din dreapta a mâinii sale drepte, a încheieturii sau a primei părţi din antebraţ. Se îndepărtă de tablă şi se aşeză. Deci Stacey le poate spune administratorilor site-ului că suntem interesaţi doar de tipi.

— Dar putem să facem asta? Putem fi siguri că aceasta e persoana la care se referea? interveni Sam.

— Cât se poate de siguri. Am analizat tot filmul şi nu am reuşit să observăm pe nimeni altcineva lângă Robbie. Cineva care ar fi vorbit cu el din spate nu ar fi putut să ajungă la băutura lui. Vedeţi, e prea aproape de Robbie pentru a se atinge cineva de ea, cu excepţia persoanei care stă faţă în faţă cu el la bar.

— OK, cedă Sam. Am înţeles.

— Mulţumesc, Chris. Mai are cineva ceva de spus?

— Am rezultatele de la camera cu circuit închis care supraveghea strada, spuse Paula. Le-am cerut celor care lucrau în tura de noapte la departamentul criminalistic să o analizeze. În mod cert, Robbie nu a plecat pe uşa principală, ceea ce e o mare problemă, fiindcă acea zonă e înţesată cu camere. Probabil a plecat pe uşa laterală, aşa-zisa ieşire pentru VIP-uri. Acolo nu există supraveghere video – clubul vrea să rămână în relaţii bune cu aşa-numiţii săi clienţi celebri. Astfel, paznicii clubului nu sunt tentaţi să vândă poveşti revistelor de scandal. Dacă nu există poze cu ticăloşi de categorie inferioară, dintre cei care apar în reality-show-uri la TV, trăgându-şi-o cu vreo fană beată, sprijiniţi de un zid, atunci nu vor ajunge să fie publicate în presă. Asta e teoria.

— Aleea din spatele clubului se deschide în Goss Street, care este, de fapt, graniţa cu Temple Fields… Paula se întrerupse pentru o clipă, cu buzele strânse şi cu ochii mijiţi. Şi, desigur, Temple

Fields are o supraveghere destul de slabă. Prea multe dintre afacerile de acolo se bazează pe viaţa de stradă pentru a-şi dori camere cu circuit închis, aşa că se opun consiliului de fiecare dată când acesta vrea să mai adauge camere. Prin urmare, nu avem nici o înregistrare cu Robbie intrând pe Goss Street. Avem totuşi o imagine de foarte scurtă durată de la una dintre camerele de pe Campion Way. Tocmai am încărcat-o în reţea – veţi putea s-o vedeţi cu toţii pe monitoare. Dar, deocamdată, iat-o aici! Trase spre ea un laptop şi atinse uşor mouse-ul. Tabla interactivă de lângă Carol se aprinse imediat şi înfăţişă o imagine întunecată, un clarobscur abstract de umbre şi lumini creat de felinarele de pe Campion Way. Nu este foarte prelucrată, spuse Paula. Cred că vom reuşi s-o curăţăm puţin. Dar nu ştiu cât de mult ne va ajuta.

Camera supraveghea strada în lungime, fiind orientată astfel încât să surprindă plăcuţele de înmatriculare când Campion Way era străbătută lent de maşini ieşite la agăţat fetiţe. La început, nu se observă nici o mişcare. Apoi două siluete apărură de pe o stradă laterală, se opriră la curbă aşteptând să treacă un autobuz, apoi traversară iute strada şi dispărură de cealaltă parte a străduţei laterale. Ştiind că Robbie Bishop era cel căutat, au putut observa că silueta cea mai apropiată de cameră era cea a fotbalistului. Dar persoana de lângă el nu a rămas decât o pată mai întunecată, cu excepţia unui scurt moment, când o figură albă ceţoasă apăru lângă umărul lui Robbie.

— Iar ucigaşul e Caspar, nenorocita de fantomă prietenoasă, spuse Kevin. Cel puţin ştim că e alb. Aproape îţi vine să crezi că ştia că se afla o cameră acolo.

— Cred că, într-adevăr, ştia, spuse Paula. Cred că e foarte grăitor faptul că aceasta e singura înregistrare a unei camere cu circuit închis care îi surprinde pe Robbie şi pe potenţialul ucigaş. Chiar şi cu supravegherea precară din Temple Fields, e imposibil să ajungi dintr-o parte în cealaltă fără a fi surprins măcar o dată de o cameră. Atinse din nou uşor mouse-ul. De data aceasta, apăru o hartă a zonei Temple Fields, pe care erau marcate camerele de la Amatis şi cea din sistemul cu circuit închis. Un nou clic. Acum apăru o linie stacojie ce trecea în zigzag printre străzi, evitând toate camerele cu excepţia celei de pe Campion Way. Pe acest traseu, erau surprinşi doar din lateral. Şi pentru mai puţin de un minut. Pe orice alt traseu, ar fi fost filmaţi din faţă. Iată pe unde au venit, probabil. Nu faci atâtea ocolişuri şi întoarceri din întâmplare. Şi nu cred că Robbie era cel care evita camerele.

Priviră toţi îndelung harta.

— Bună descoperire, Paula, spuse Carol.

— Cred că putem presupune că persoana pe care o căutăm e un localnic. Cineva care a fost elev la liceul din Harriestown şi care cunoaşte bine Temple Fields. Cu tot respectul, Kevin, seamănă mai mult cu unul dintre foştii tăi colegi de şcoală decât cu mafia rusească. Asta, desigur, doar dacă nu a folosit mafia un ucigaş dintre localnici. Aşadar, să ţinem cont de toate posibilităţile. Paula, ştim cum au ieşit din Temple Fields?

— Imposibil de aflat, şefa. În zilele noastre, există o grămadă de apartamente elegante în partea aceea din oraş. E, de asemenea, posibil să fi urcat într-o maşină. N-avem de unde să ştim. Putem spune cu certitudine doar că nu apar mergând pe nici una dintre străzile principale din acea parte a cartierului Temple Fields.

— OK. Să vedem dacă putem obţine şi alte înregistrări video din acea zonă, de la alte firme. Am făcut ceva progrese în legătură cu locul de unde ar fi putut obţine ricina?

Kevin se uită prin propriile notiţe.

— Am vorbit cu un lector de la catedra de farmacologie a universităţii. Spune că e uşor de preparat. Nu e nevoie decât de nişte boabe de ricin, leşie şi acetonă şi de câteva obiecte banale – un borcan de sticlă, un filtru de cafea, o pensetă, genul ăsta de lucruri.

— De unde poţi face rost de boabe de ricin? întrebă Chris.
— Ricinul creşte peste tot la sud de Alpi. Se pot cumpăra boabe de pe net fără probleme. Practic, dacă oricare dintre noi ar vrea să prepare suficientă ricină pentru a omorî toţi oamenii din această clădire, am putea s-o facem de miercuri într-o săptămână. Nu cred că ajungem undeva dacă încercăm să dăm de urma acestor componente, spuse Kevin obosit.
Era greu să împiedici deznădejdea să se infiltreze în şedinţă. Carol constată că făcuseră totuşi ceva progrese, chiar dacă nu păreau importante. În fiecare anchetă existau etape în care drumul părea că se înfundă. În scurt timp, aveau să primească rezultatele de la laboratorul de criminalistică şi pe cele ale autopsiei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, poate acestea aveau să le ofere o idee de care să se agaţe pentru a înainta cu ancheta.

* * *

Viermi incandescenţi acoperiţi cu sârmă ghimpată îi sfâşiau carnea. Renunţând la stoicism, Tony urlă. Durerea cedă, devenind un junghi pulsatil, un ţipar electric în interiorul coapsei sale. Respiraţia îi ieşea din plămâni în scurte gemete chinuite.
— Toată lumea spune că scoaterea tuburilor de drenaj e partea cea mai grea, spuse calm asistenta de vârstă mijlocie.
— Îhiî, mormăi Tony. Au dreptate. Sudoarea i se adunase în broboane pe faţă şi pe gât. Întregul corp i se crispă când simţi o urmă de mişcare în cel de-al doilea tub. Numai o clipă. Lasă-mă un minut, gâfâi el.
— Mai bine să iasă decât să rămână, spuse asistenta şi continuă.
Chiar dacă ştia ce urma să se întâmple, nu îi era cu nimic mai uşor să îndure şi partea a doua. Îşi strânse pumnii, închise strâns ochii şi inspiră adânc. Când ţipătul se stinse, o voce familiară îi zgârie timpanul.
— Dintotdeauna a fost ca o fetiţă, îi spuse mama sa asistentei, pe un ton relaxat, de conversaţie.
— Am văzut bărbaţi puternici plângând când li se scoteau tuburile, replică asistenta. El s-a descurcat mai bine decât alţii.
Vanessa Hill o bătu pe asistentă pe umăr.
— Îmi place că voi, fetele, le luaţi apărarea. Sper că nu vă face probleme.
Asistenta zâmbi.
— Oh, nu, este foarte cuminte. Chiar puteţi fi mândră de el, doamnă Hill. Şi dispăru.
Buna dispoziţie a mamei sale dispăru odată cu asistenta.
— Am avut o întâlnire cu conducerea spitalului Bradfield Cross. M-am gândit că ar fi cazul să-mi fac apariţia. Ce mai spun doctorii?
— O să încerce să-mi pună o proteză pentru picior, să vadă dacă pot să mă dau jos din pat, azi sau mâine. Mă străduiesc să scap de aici până săptămâna viitoare. Recunoscu spaima de pe chipul ei şi fu ispitit să o nelinştească şi mai tare. Dar băieţelul din el interveni, avertizându-l că, probabil, consecinţele aveau să fie mult mai rele în comparaţie cu acel scurt moment de satisfacţie. Nu-ţi face griji, n-am să-i las să mă dea în grija ta. Chiar dacă le spun că merg acolo, nu trebuie decât să-ţi faci apariţia când mă trimit acasă. Apoi mă poţi lăsa la mine.
Vanessa rânji dispreţuitor.
— Prietena ta o să aibă grijă de tine, nu-i aşa?
— Pentru ultima dată, nu e prietena mea.
— Nu, presupun că asta ar fi o speranţă prea îndrăzneaţă. O fată atât de drăguţă! Şi deşteaptă,

fără îndoială. Presupun că şi-ar putea găsi pe cineva mai bun. Buzele i se strânseră într-o linie subţire de dezaprobare. Nu ai avut niciodată talentul meu de a atrage oameni interesanţi. Cu excepţia tatălui tău, desigur. Dar, până la urmă, toţi avem dreptul la o greşeală.

— N-am cum să comentez, nu? Din moment ce nu mi-ai spus niciodată nimic despre el.

Tony auzi amărăciunea din vocea sa şi-şi dori ca aceasta să dispară.

— A considerat că i-ar fi mai bine fără noi. Din punctul meu de vedere, asta înseamnă că nouă ne e mai bine fără el. Se întoarse, privind pe fereastră cerul cenuşiu. Ascultă, am nevoie să-mi semnezi ceva. Se întoarse cu faţa spre el, punându-şi geanta pe pat şi scoţând un dosar cu documente. Nenorocitul ăsta de guvern încearcă să ne fure la fiecare bănuţ. Casa bunicii tale e pe numele amândurora. A făcut asta ca să mă scutească de plata unui impozit pe moştenire. A fost închiriată în toţi aceşti ani. Dar, la cum merge piaţa imobiliară...

— Stai puţin! Cum adică locuinţa bunicii e pe numele amândurora? E prima oară când aud aşa ceva.

Tony se împinse într-un cot pentru a se ridica, tresărind de durere, dar fără a se da bătut.

— Bineînţeles că e prima oară când auzi aşa ceva. Dacă era după tine, o transformai în pensiune pentru cei eliberaţi condiţionat sau în casă de tranzit pentru scumpii tăi ţăcăniţi, spuse Vanessa, fără urmă de afecţiune în glas. Uite ce, nu trebuie decât să-mi semnezi instrucţiunile pentru avocat şi actul de vânzare.

Scoase câteva foi şi i le puse pe noptieră, apoi luă telecomanda patului şi apăsă câteva butoane.

Tony se trezi manevrat în sus şi-n jos, în timp ce Vanessa încerca să-şi dea seama cum să-l facă să stea în fund.

— De ce aflu abia acum despre asta? Ce s-a întâmplat cu banii de chirie?

Mulţumită de poziţia patului, Vanessa îi răspunse cu un gest indiferent:

— Tu i-ai fi irosit. Ce-ai fi făcut cu ei? Ţi-ai fi cumpărat mai multe nenorocite de cărţi? Oricum, îţi vei primi partea după ce semnezi pentru vânzare. Scotoci în poşetă şi scoase un pix. Uite, semnează astea!

— Trebuie să le citesc, protestă Tony, în vreme ce ea îi vâra pixul între degete.

— La ce bun? Nu ai şti cu nimic mai mult după ce le-ai citi. Semnează, Tony, atâta tot.

Era imposibil să-şi dea seama dacă încerca să-l fraierească. Atitudinea ei ar fi fost la fel în orice situaţie. Nerăbdare, iritare, convingerea inconfundabilă că şi el, la fel ca restul lumii, încerca să-i arunce în cale toate obstacolele posibile. Putea încerca să i se împotrivească, să-i ceară să-l lase să citească documentele în întregime şi să-i dea timp să cântărească ceea ce voia ea. Dar, în acel moment, nu îi păsa. Îl durea piciorul, îl durea capul şi ştia că ea nu-i putea lua nimic din ceea ce conta. Da, poate că îl priva de lucruri care erau ale lui. Dar, până în acest moment, se descurcase şi fără ele, şi probabil că avea să se descurce şi în continuare. Să scape de insistenţele ei şi s-o vadă dusă din camera lui era mult mai important.

— OK, încuviinţă el şi oftă.

Dar, înainte de a apuca să folosească pixul, uşa se deschise larg şi doamna Chakrabarti îşi făcu intrarea ca o goeletă războinică, cu flota adunată în jurul ei în dispozitiv de luptă.

Dintr-o singură mişcare, Vanessa luă hârtiile şi le ascunse iute în geantă. Sub acoperirea unei bătăi prieteneşti pe mână, îi luă pixul, în tot acest timp onorând-o pe doamna Chakrabarti cu cel mai frumos şi mai oficial zâmbet.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi faimoasa doamnă Hill, spuse doctoriţa.

Tony surprinse un ton sec în vocea ei care i se păru incredibil.

— Vă datorez foarte multă recunoştinţă pentru că aţi avut atâta grijă de genunchiul fiului meu,

replică Vanessa cu dulceaţă. Ideea de a rămâne infirm pe viaţă e una pe care cu greu ar putea s-o accepte.

— Cred că pentru majoritatea oamenilor ar fi greu. Chirurgul se întoarse spre Tony. Am ştiut că au reuşit să vă scoată tuburile fără să vă omoare.

Tony afişă un zâmbet chinuit şi obosit.

— Nici mult n-a lipsit. Cred că a durut mai tare decât atunci când am fost lovit.

Doamna Chakrabarti ridică din sprâncene.

— Voi, bărbaţii, sunteţi ca nişte copii. E bine că nu trebuie să naşteţi, fiindcă rasa umană ar fi dispărut de mult timp. Acum o să scoatem atela cea mare şi grea, să vedem ce se întâmplă. Va fi o durere năucitoare, dar, dacă această durere este insuportabilă, atunci încercarea de a sta în picioare va fi, cu siguranţă, peste puterile dumneavoastră.

— Eu plec, interveni Vanessa. N-am suportat niciodată să-l văd suferind.

Tony nu dezminţi această minciună. Nu voia decât s-o vadă că pleacă.

— Faceţi ce aveţi de făcut, spuse el când uşa se închise în spatele Vanessei. Sunt mai dur decât par.

* * *

Stacey Chen era, la rândul ei, mai dură decât părea. Fusese nevoită să devină dură. În ciuda unui talent uriaş pentru programare şi analiză a sistemelor, obţinuse prea puţine lucruri fără efort. Lumea informaticii ar fi trebuit să ignore faptul că era femeie şi statutul ei de copil al unor imigranţi, dar se trezise la fel de dezavantajată ca peste tot. Acesta era unul dintre motivele pentru care întorsese spatele unei cariere academice strălucite şi alesese să lucreze pentru poliţie. Câştigase primul milion când era încă studentă, cu un cod pe care îl vânduse unui gigant american de software şi care proteja sistemul de operare împotriva potenţialelor conflicte de software. Dar succesul venise la pachet cu o doză mare de condescendenţă, iar ea ştia că nu voia să facă parte din acea lume.

În poliţie, ştiai exact unde te aflai. Nimeni, în afară de şefii din birourile aflate undeva departe de linia întâi, nu pretindea că sexul şi originea etnică nu contau. Aveau prejudecăţi, dar erau sinceri. Putea suporta asta fiindcă, mai mult decât orice altceva, Stacey iubea oportunitatea pe care i-o oferea munca în poliţie de a scotoci prin vieţile şi prin computerele altor oameni. Putea să-şi bage nasul în e-mailurile altor oameni, să-şi croiască drum prin perversiunile lor şi să dea la iveală secrete pe care le credeau îngropate. Şi totul era legal.

Celălalt aspect legat de munca în poliţie era faptul că nu aveau cum să apară conflicte între viaţa ei de salariat şi activitatea ei de freelancer. Pachetul salarial lunar de-abia acoperea cheltuielile apartamentului ei de lux din centrul oraşului, cu atât mai puţin costumele şi cămăşile făcute de comandă pe care le purta la birou. Restul banilor – şi era vorba despre sume importante – proveneau din programele pe care le concepea în biroul ei de acasă, pe propriile calculatoare. Asta era una dintre satisfacţii. Să-şi vâre nasul în intimitatea altor oameni era cealaltă. Zilele astea, avea ce îşi dorea, dar, Dumnezeule, muncise din greu pentru asta!

Singurul dezavantaj era că, din când în când, era nevoită să discute cu oamenii faţă în faţă. Dintr-un motiv sau altul, poliţiştii încă mai credeau că obţineai rezultate mai bune când respirai acelaşi aer cu oamenii pe care îi interogai. „Chestie total învechită”, se gândi Stacey, în timp ce sistemul ei GPS o anunţa: „Aţi ajuns la destinaţie”.

Sediul firmei Best Days of Our Lives nu semăna cu nici o altă companie de software pe care o vizitase Stacey vreodată. Era un duplex suburban aflat la periferia oraşului Preston, la mică distanţă

de autostrada M6, deşi pe un traseu sufocat de trafic. Părea ciudat că o firmă căreia i se făcuse o propunere de cumpărare în valoare de mai multe milioane de dolari, cu doar câteva luni în urmă, îşi avea sediul într-o clădire din anii ’70 care, cu toată bunăvoinţa din lume, nu ar fi putut valora mai mult de câteva sute de mii. Dar aceasta era adresa înregistrată la Registrul Comerţului şi cea pe care ei i-o oferiseră prin e-mail.

Uşa din faţă se deschise când Stacey coborî din maşină, iar o femeie de aproape treizeci de ani, îmbrăcată în blugi zdrenţuiţi şi un tricou al echipei de rugby Commonwealth Games, îi zâmbi vesel.

— Dumneavoastră trebuie să fiţi detectivul Chen, spuse cu un accent specific celor din regiunea West Country. Poftiţi înăuntru!

Stacey, care se îmbrăcase foarte atent în pantaloni Gap şi bluză cu glugă, ca o tocilară şic, zâmbi şi ea.

— Gail?

Femeia îşi dădu pe spate părul blond şuviţat şi îi întinse mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, poftiţi înăuntru! O conduse pe Stacey într-o sufragerie plină ochi cu canapele şi cu scaune. Jucăriile copiilor erau strânse într-o grămadă dezordonată în colţul de lângă televizor. Pe o măsuţă de cafea se aflau reviste şi liste scoase la imprimantă. Îmi cer scuze pentru dezordine. Tot încercăm să ne mutăm cam de un an, dar nu reuşim niciodată să ne găsim timp să ne uităm la case.

Ideea de a nu avea niciodată copii îi plăcea lui Stacey. Îi plăceau liniile precis definite ale apartamentului ei, spaţiul şi armonia sa. Ar fi înnebunit dacă ar fi locuit aici. Nu încăpea îndoială în privinţa asta.

— E în regulă, minţi ea.

— Vă pot oferi ceva de băut? Ceai, cafea, ceai de plante, Red Bull, Cola dietetică…. lapte?

— Nu e nevoie, mulţumesc. Stacey zâmbi, ochii ei întunecaţi şi migdalaţi ridicându-se. Nu mi-am dat seama că vă conduceţi afacerea de acasă. Grozavă idee, dacă tot veni vorba.

— Mulţam. Gail se trânti pe una dintre canapele şi se strâmbă. A început ca un hobby. Apoi a pus stăpânire pe vieţile noastre. Aproape zilnic suntem contactaţi de firme mari, care vor să ne cumpere. Dar noi nu vrem să ne schimbăm şi să fim interesaţi doar de bani. Vrem ca afacerea noastră să fie legată de oameni, de vieţi care se reconectează. Au fost cazuri în care oamenii s-au întâlnit după ce au fost separaţi o viaţă întreagă. Am fost la nunţi. Avem un întreg panou cu fotografii ale bebeluşilor Best Days. Gail zâmbi. Mă simt ca o zână bună.

Stacey recunoscu citatul. Îl citise în câteva interviuri online pe care Gail le acordase, în legătură cu afacerea sa şi cu impactul acesteia asupra vieţilor oamenilor.

— Dar nu e totul lapte şi miere, nu-i aşa? Am auzit că au existat căsnicii care s-au destrămat.

Gail îşi făcu de lucru cu husa uzată de pe braţul canapelei.

— Nu poţi să faci omletă fără să spargi ouă.

— Dar nu e o publicitate bună, nu?

Gail păru uşor nedumerită, ca şi cum s-ar fi întrebat cum de conversaţia deraiase atât de repede de la tonul optimist şi cald.

— Ei bine, nu. Sinceră să fiu, am încercat să evităm discuţiile despre acest aspect. Rânji din nou, dar cu mai puţină siguranţă de această dată. Nu-i nevoie să facem mare caz din asta.

— Desigur. Şi sunt convinsă că ultimul lucru pe care vi-l doriţi este să fiţi asociaţi într-o manieră negativă cu ancheta asupra unei crime, spuse Stacey.

Gail arăta ca trăsnită.

— Crimă? Nu se poate aşa ceva!

— Anchetez uciderea lui Robbie Bishop.

— Nu e unul dintre membrii noştri, spuse Gail tăios. Mi-aş fi amintit dacă era.

— Avem motive să credem că, în noaptea în care a fost otrăvit, a stat la un pahar cu cineva care este membru al site-ului vostru. E posibil…

— Vreţi să spuneţi că unul dintre membrii noştri *l-a ucis* pe Robbie Bishop? Gail se lăsă pe spate pe canapea, ca şi cum ar fi încercat să se îndepărteze de Stacey.

— Te rog, Gail, ascultă-mă! Răbdarea lui Stacey era pe punctul de a se epuiza. Credem că persoana cu care a băut ar fi putut să vadă ceva sau că poate Robbie i-a spus ceva. Trebuie să dăm de acea persoană, şi credem că este membru al site-ului *Best Days of Our Lives.*

— Dar de ce? Gail părea năucită. De ce credeţi asta?

— Pentru că Robbie i-a spus unui alt prieten că bea ceva cu un fost coleg de şcoală. Şi am găsit un petic de hârtie cu adresa site-ului în buzunarul pantalonilor pe care îi purta.

— Asta nu înseamnă…

Gail continuă să clatine din cap, de parcă mişcarea ar fi putut s-o facă pe Stacey să dispară.

— Nu vrem decât să trimiteţi un mesaj tuturor membrilor voştri de sex masculin care au învăţat la liceul din Harriestown cu Robbie, întrebându-i dacă s-ar fi întâlnit cu Robbie joi seara. Şi, fiindcă s-ar putea să se codească să recunoască, vrem să vă trimită şi o fotografie recentă şi o relatare a modului în care şi-au petrecut timpul începând cu joi de la ora zece şi până vineri la ora patru. Crezi că puteţi face asta pentru noi?

Stacey zâmbi din nou. Bine că nu erau acasă copiii, fiindcă expresia ei i-ar fi făcut în mod sigur să izbucnească în plâns, înspăimântaţi.

— Nu cred… Vocea lui Gail se stinse. Adică… Nu pentru asta se înscriu oamenii, nu?

Stacey ridică din umeri.

— Internetul este, în cea mai mare parte, un spaţiu pozitiv. Cred că oamenii vor răspunde bine când li se va cere ajutorul. Robbie era un tip popular. Scoase un telefon de pe care putea trimite şi e-mailuri. Îţi pot expedia mesajul pe care am vrea să-l transmiteţi.

— Nu ştiu. Trebuie să discut cu Simon. Soţul meu.

Gail se aplecă în faţă, întinzându-se după mobilul de pe măsuţa de cafea.

Stacey clătină din cap, cu o expresie serioasă.

— Problema e că noi nu putem să pierdem timpul. Fie facem asta frumos, iar tu păstrezi controlul asupra adreselor şi asupra sistemului tău, fie alegem cealaltă cale, care presupune să obţinem un mandat şi să vă luăm toate computerele de aici şi să facem orice e nevoie pentru a-i determina pe abonaţii voştri să coopereze. S-ar putea să nu iasă prea frumos, şi mă îndoiesc că vă va mai rămâne ceva din afacere cu care să atrageţi marile companii dacă presa va afla că aţi încercat să obstrucţionaţi ancheta privind uciderea lui Robbie Bishop. Stacey îşi întinse mâinile. Dar, vezi bine, tu decizi. Chris Devine ar fi fost mândră s-o vadă înghesuind-o pe biata femeie cu atâta de sârg.

Gail o privi cu ură.

— Credeam că sunteţi una de-a noastră, spuse cu amărăciune.

— Nu eşti prima care face greşeala asta, replică Stacey. Hai să mergem să trimitem nişte e-mailuri.

* * *

Vanessa îşi dădu jos ochelarii de citit şi-i aruncă lângă carneţelul ei.

— Cred că e rândul nostru, spuse.

Femeia plinuţă din faţa ei se aşeză înapoi în scaun.

— O să mă ocup de tot, spuse. Melissa Riley era asistenta Vanessei Hill de patru ani. În pofida tuturor dovezilor ce arătau contrariul, continua să creadă că profesionalismul de oţel al Vanessei ascundea o inimă de aur. Nici o persoană atât de vicleană şi de perspicace în evaluarea comportamentului şi a personalităţii oamenilor nu putea fi cu adevărat atât de dură pe cât părea Vanessa. Iar astăzi, în sfârşit, avea dovada acestui lucru. Vanessa îşi anulase toate întâlnirile pentru a fi la căpătâiul fiului său rănit. OK, reapăruse pe la mijlocul dimineţii şi muncise cu sârg, dar orişicât. Plecase de acolo doar fiindcă partenera fiului său insistase s-o înlocuiască.

— Cum vă simţiţi? o întrebă, faţa ei netedă strălucindu-i de îngrijorare.

— Cum mă simt? Vanessa se încruntă. Sunt bine. Nu eu sunt în spital.

— Cred că a fost un şoc teribil, oricum. Şi să vă vedeţi fiul în asemenea hal… Ca mamă, vreau să spun, îţi doreşti ce e mai bine pentru ei, vrei să le alini durerea…

— Aşa e, spuse Vanessa, tonul ei indicând că discuţia se încheiase.

Vedea că Melissa se sufoca de nerăbdare să afle ceva mai intim. Pregătirea ei în domeniul social o făcuse avidă de dezastrele altor oameni. Uneori Vanessa se întreba dacă excelentele abilităţi organizatorice ale Melissei erau suficiente pentru a contrabalansa dorinţa ei de a-şi vârî degetele mici şi grăsuţe în fiecare crevasă a oricărui suflet ce-i ieşea în cale. Astăzi, era greu de decis.

— Şi, desigur, sunteţi absolut copleşită de nelinişte în legătură cu recuperarea sa, continuă Melissa. Au spus dacă va mai putea umbla vreodată normal?

— S-ar putea să şchiopăteze. Probabil va trebui să mai treacă printr-o operaţie.

Era un efort uriaş pentru Vanessa să dezvăluie atât de multe, dar înţelegea că uneori trebuia să ofere un dram de informaţii pentru a menţine respectul echipei sale.

În timp ce Melissa turuia în continuare, se întrebă cum era să fii chinuită de îngrijorare maternă. Mamele vorbeau despre felul în care se legau de copiii lor, dar ea nu simţise niciodată intimitatea arzătoare despre care pomeneau ele. Simţise nevoia să-şi protejeze bebeluşul, dar nu păruse ceva prea diferit de ceea ce simţise pentru primul ei căţeluş, cel mai mic pui dintre toţi, pe care fusese nevoită să-l hrănească cu biberonul. Într-un fel, se simţea uşurată. Nu voia să fie legată cu lanţuri de acest copil, să simtă o absenţă fizică în clipele când erau separaţi, aşa cum auzise din descrierile altor femei. Dar ştiuse încă de la început că lipsa ei de reacţie nu era genul de lucru pe care era acceptabil să-l recunoşti. Din câte ştia ea, existau milioane de femei care se simţeau la fel de detaşate ca ea.

Dar, atâta vreme cât existau unele ca Melissa, care se credeau reprezentante ale înaltei moralităţi, Vanessa şi multe alte femei ca ea aveau să fie nevoite să se prefacă. Ei bine, asta nu era mare scofală. Îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii prefăcându-se, dintr-un motiv sau altul. Uneori se întreba dacă mai ştia cu adevărat ce era real şi ce inventat.

Nu că ar fi contat. Avea să facă exact ceea ce făcuse dintotdeauna. Să se pună pe ea pe primul plan. Nu-i datora absolut nimic lui Tony. Îl hrănise, îl îmbrăcase şi îi oferise un acoperiş deasupra capului până când plecase la universitate. Dacă cineva avea o datorie faţă de altcineva, nu ea era acea persoană.

* * *

Conducerea unui departament ca al său însemna că nu exista loc unde să te ascunzi, constată Carol cu amărăciune, când un al şaselea simţ interveni şi o făcu să-şi ridice privirea şi să vadă că, în faţa uşii deschise a biroului principal, se afla John Brandon. În răstimpul în care acesta traversă

biroul până la locul ei, Carol apucă să se pregătească în minte şi să rememoreze puţinele informaţii pe care i le putea împărtăşi.

Se ridică în momentul când bărbatul intră pe micul său domeniu. Era conştientă de faptul că Brandon şi soţia lui îi erau prieteni, însă asta o făcea şi mai mult să respecte ceremonialurile de fiecare dată când se întâlneau în spaţiul semipublic al sediului poliţiei.

— Domnule, spuse cu un zâmbet tensionat, arătându-i un scaun.

Brandon, pe al cărui chip lugubru de ogar se reflecta propria dispoziţie proastă, se lăsă în scaun cu toată grija unui om care suferă de dureri de spate.

— Lumea ne urmăreşte cu atenţie azi, Carol.

— Cazul lui Robbie Bishop va avea parte de tot atâta seriozitate din partea echipei mele ca orice altă victimă, domnule.

— Ştiu asta. Dar anchetele noastre nu atrag, de regulă, chiar atât de multă atenţie.

Carol luă un pix şi începu să-l învârtă între degete.

— Am avut şi noi momentele noastre, spuse. Nu mă deranjează să mă aflu în centrul atenţiei presei.

— Însă pe alţii îi deranjează. Am şefi, iar ei vor un rezultat rapid. Consiliul de administraţie al echipei Bradfield Victoria doreşte o rezolvare cât mai rapidă. Îi nelinişteşte pe jucători, se pare. De regulă Brandon era suficient de diplomat pentru a-şi ascunde sentimentele, dar azi iritarea sa era, pur şi simplu, vizibilă. Şi se pare că toţi locuitori din Bradfield erau cei mai mari fani ai lui Robbie Bishop. Oftă. Deci cum stăm?

Carol îşi cântări opţiunile. Era cazul să dea de înţeles că puţinul pe care îl ştia era mai mult sau mai puţin decât în realitate? Dacă dădea impresia că era mai mult, se crea presiune asupra ei să se ridice la nivelul aşteptărilor; dacă părea mai puţin, era nevoită să găsească o pistă pe care s-o urmeze. Se hotărî să prezinte lucrurile exact aşa cum erau. La sfârşitul scurtei sale relatări, John Brandon părea şi mai nefericit.

— Nu te invidiez, spuse el. Dar asta nu înseamnă că nu vreau un rezultat. Dacă ai nevoie de ceva la capitolul mână de lucru sau resurse, orice, anunţă-mă.

Se ridică.

— Nu e o problemă de resurse acum, domnule. E o problemă de informaţii.

— Ştiu. Dădu să plece. Era cu mâna pe clanţă, dar se întoarse şi privi în urmă. Vrei să-ţi găsesc un psiholog criminalist având în vedere că Tony nu este disponibil?

Carol simţi un val de panică. Nu voia să-şi construiască o relaţie de serviciu cu cineva ale cărui judecăţi aveau să se bazeze pe o cunoaştere sumară a propriei persoane şi a echipei sale. Nu voia să fie nevoită să-şi bată capul pentru a tempera concluziile altui psiholog.

— Are piciorul făcut praf, nu creierul, spuse ea în grabă. O să mă descurc. Când vom obţinem informaţii care să poată fi analizate de un psiholog criminalist, doctorul Hill ne va sta la dispoziţie.

Brandon ridică din sprâncene.

— Să nu mă dezamăgeşti, Carol!

Apoi dispăru, dând o tură prin birou cu câte un cuvânt de încurajare.

Carol îl fixă cu privirea, fierbând de mânie. Critica subînţeleasă din cuvintele sale nu-şi avea locul. Nici un alt ofiţer aflat sub comanda lui John Brandon nu făcuse mai multe şi cu un mai mare devotament faţă de munca sa – sau faţă de principiile abstracte de dreptate care o insufleţeau. Nici un alt ofiţer nu avea un istoric mai bun când venea vorba despre cazurile distrugătoare, legate de persoane cunoscute, care dădeau vieţile unora peste cap şi îi făceau pe locuitorii din Bradfield să privească temători în urmă. Iar el ştia asta. Probabil că cineva, undeva, îl trecuse prin toate chinurile

posibile pentru a-l face să se poarte de parcă n-ar fi ştiut.

* * *

Detectivul Sam Evans ar fi trebuit să se ocupe de interogarea celor care locuiau în depozitul modificat în care stătuse şi Robbie Bishop. Şefa lui avea impresia că era posibil ca Robbie să-i fi spus ceva vreunui vecin, în saună sau în baia de aburi, după noaptea petrecută la Amatis, ceva care i-ar putea duce la cel care îl otrăvise. Sam considera asta o prostie. Primul lucru pe care-l învăţau oamenii precum Robbie Bishop era să-şi ţină gura în faţa oricui ar fi putut fi tentat să-ţi vândă povestea în paginile revistei *Heat* sau ale ziarului *Bradfield Evening Sentinel.* Ştia că, până la urmă Carol Jordan considera că trebuia să-şi revizuiască metodele nonconformiste, mai ales după ce decizia lui Don Merrick de a urma o pistă fără a mai aştepta întăriri se încheiase atât de dezastruos. Ea îi dăduse de înţeles că, acum, nu mai putea accepta decât spiritul de echipă, dar ştia că nu ajunsese unde se afla azi punând pe locul doi propriile interese. Nu-l putea învinovăţi că lucra după propriile metode atâta timp cât obţinea rezultate.

Aşa că, în loc să bată inutil din uşă în uşă, se refugiase în propria sufragerie, cu laptopul pe genunchi, citind e-mailurile lui Robbie Bishop. Stacey spusese că nu conţineau nimic, dar el nu credea că avusese timp să le verifice pe toate, unul câte unul. Nu în timp ce se ocupase şi de toate chestiile alea tehnice cu hardul calculatorului. Poate că se uitase rapid peste e-mailuri, dar punea pariu pe salariul lui pe-o lună că nu le analizase în detaliu.

După o oră, nu găsi în adâncul sufletului nici un motiv s-o acuze pe Stacey pentru presupusa ei neglijenţă. Era destul de rău că Robbie folosea în e-mailuri prescurtăti specifice SMS-urilor, fapt ce îngreuna teribil citirea lor. Şi mai insuportabilă era banalitatea mesajelor sale. Dacă exista un corespondent mai neinteresant decât Robbie Bishop, Sam spera din tot sufletul că nu avea să fie vreodată nevoit să-i citească e-mailurile. Presupunea că mesajele legate de muzică ar fi putut conţine ceva care să merite atenţia dacă aveai o pasiune arzătoare pentru cele mai mici detalii ale unor piese obscure de trip hop. Poate că fascinaţia lui Robbie pentru muzică era cea care o atrase pe Bindie. Dar, în cazul lui Sam, nu făcea decât să-i stârnească un chef nemaipomenit de somn.

Partea cu dragostea era aproape la fel de plictisitoare ca muzica. Şi, din moment ce corespondenta lui principală era Bindie, cea mai mare parte a materialelor se învârteau în jurul muzicii şi dragostei. Dar Sam nu era gata să se dea bătut. Ştia că, de multe ori, informaţiile cele mai interesante se găseau în materialele cele mai ascunse vederii. Aşa că persevera.

Indiciul apăru la jumătatea celei de-a treia ore de istovitoare declaraţii de dragoste şi de analize muzicale. Era pomenit atât de fugar printre alte chestii pe care le scrisese Robbie, încât aproape îl rată.

„Poate ar trebui să-l denunţi pe ţicnitul ăsta. Zici că nu-ţi vrea răul, dar mie? Oamenii k el fac tot felul de kkturi cu pistoale & kestii. Hai să vb despre asta mai târziu.”

Mesajul nu prea avea sens luat separat. Sam se întoarse la programul de arhivare a e-mailurilor şi deschise folderul cu e-mailuri primite. Când dădu clic pe el să-l deschidă, îi apăru un text: „Aveţi 9743 de mesaje în acest director. Va dura puţin până organizăm aceste mesaje. Doriţi să continuaţi?” Dădu clic pe „da” şi, în timp ce aştepta, verifică data mesajului trimis de Robbie.

Îi luă doar câteva secunde să găsească mesajul de la Bindie care determinase răspunsul lui Robbie.

„Încep să fiu uşor îngrozită de tipul ăsta care tot apare la spectacole”, citi Sam.

* * *

Îmi tot trimite scrisori de ceva vreme – caligrafie frumoasă şi îngrijită, par scrise cu stiloul – şi-n toate îmi spune că suntem meniţi să fim împreună şi că BBC-ul complotează să ne ţină despărţiţi. Nimic prea raţional, dar, în fine, părea destul de puţin periculos. Oricum, şi-a dat în sfârşit seama că mixez şi în cluburi şi a început să-şi facă apariţia acolo. Din fericire, de cele mai multe ori nu-l lasă să intre fiindcă nu are ţinută corespunzătoare, dar atunci rămâne prin zonă, aşteaptă afară. S-a obişnuit să defileze de-a lungul şi de-a latul cu o pancartă pe care scrie că există o conspiraţie care îl ţine departe de mine. Aşa că unul dintre bodyguarzi s-a ocupat personal, săptămâna trecută, să-i arate fotografiile pe care le-am făcut noi doi pentru *Sunday Mirror* cu ocazia Zilei Îndrăgostiţilor. Şi se pare că a fost foarte dezamăgit. De-atunci le tot spune bodyguarzilor că tu m-ai hipnotizat şi m-ai transformat în sclava ta sexuală. Şi că are de gând să îndrepte lucrurile. Nu-mi închipui nici o clipă că ar face altceva decât să se târască înapoi în vizuina lui, în cele din urmă, dar e PUȚIN cam ţăcănit.

* * *

Sam oftă încet. Fusese sigur că avea să găsească ceva pe calculatorul lui Robbie. Ceva care să le ofere, în sfârşit, o pistă concretă. Şi iată că găsise. Un monstru în toată legea. Era exact genul care ar fi inventat o intrigă complicată care să presupună o otravă rară şi o moarte lentă, oribilă.

Îi zâmbi monitorului. Câteva telefoane pentru a pune totul la punct, apoi avea să-i arate lui Carol Jordan ce greşeală făcea dându-l la o parte pe Sam Evans.

* * *

Tony redefini termenii căutării. Google făcea o treabă bună la căutări cu spectru larg, dar, când venea vorba despre munca de fineţe, nimic nu prea putea întrece motorul de căutare pe care un coleg de la FBI, psiholog criminalist, i-l dăduse cu un semn din cap şi făcându-i cu ochiul. „Durează ceva mai mult, dar poţi să le vezi şi perii din urechi şi din nas”, îi spusese. Tony bănuia că o mare parte dintre operaţiile motorului de căutare încălcau legile europene privind protecţia datelor, dar nu se temea că s-ar putea trezi cu poliţişti pe urmele sale în viitorul apropiat.

Avantajul major pe care îl avea faţă de colegii săi americani era faptul că eşantionul pe care îl cerceta el era mult mai mic decât eşantionul lor. Dacă un psiholog criminalist al FBI-ului voia să verifice moartea suspectă a unor bărbaţi albi cu vârsta între douăzeci şi treizeci de ani, survenită pe parcursul ultimilor doi ani, ar fi trebuit să analizeze ceva de ordinul a 11 000 de cazuri. În Marea Britanie însă, numărul total de crime comise pe parcursul a doi ani abia dacă atingea 1 600. Când se adăugau morţile suspecte, totalul creştea puţin, dar nu cu mult. Dificultatea cu care se confrunta Tony era, de fapt, aceea de a identifica grupul-ţintă care îl interesa. Numărul de crime comise fiind relativ mic, nu mai era necesar să fie împărţite pe categorii de vârstă, sex şi rasă. Îşi irosise o mare parte a zilei acumulând informaţii care se dovediseră complet irelevante. Procesul era încetinit şi mai mult din cauză că intervalul în care se putea concentra fusese redus temporar de efectul medicamentelor şi al anesteziei. Tony se simţea ruşinat de fiecare dată când se trezea brusc, cu laptopul în stand-by şi cu saliva prelingându-i-se pe bărbie.

Până la sosirea lui Carol, la începutul serii, reuşise să restrângă căutarea la nouă cazuri. Şi-ar fi dorit să se fi descurcat mai bine, să aibă ceva să-i arate, să-i demonstreze că nu ieşise din joc. Dar era clar că nu era cazul, nu încă. Aşa că hotărâse să nu-i spună nimic despre cercetările sale.

Părea să-şi fi pierdut din eficienţă, constată el, urmărind-o cum îşi scoate haina şi-şi trage

scaunul lângă pat. Ochii îi erau umflaţi şi obosiţi, cu riduri recente ce trădau lipsa somnului. Gura – doar o linie posomorâtă. O cunoştea suficient de bine încât să observe procesul, înainte ca ea să se adune şi să-i zâmbească.

— Deci cum a mers azi? îl întrebă. Se pare că au fost nişte schimbări.

Arătă din cap spre forma de sub pături.

— A fost o zi destul de plină. Mi-au scos tuburile, ceea ce a fost, sincer, cea mai dureroasă experienţă din viaţa mea de până acum. După aceea, îndepărtarea atelei a fost floare la ureche. Zâmbi slab. De fapt, exagerez. Nici când mi-au dat jos atela n-a fost tocmai uşor. Dar totul e relativ. Iar acum am o proteză pentru picior, care ţine articulaţia fixată. Arătă spre umflătura de sub pături. Se pare că rana se vindecă bine. M-au dus jos la radiografie, iar osul pare şi el într-o formă destul de bună. Aşa că mâine voi fi dat pe mâna sadicilor de la fizioterapie, să vadă dacă mă pot da jos din pat.

— Asta e grozav, spuse Carol. Cine ar fi crezut că vei fi din nou pe picioare atât de rapid?

— Hei, să nu ne lăsăm duşi de val! Jos din pat înseamnă câţiva paşi împleticiţi cu un cadru pentru mers, nu marele maraton nordic. Va dura foarte mult până să mă apropii de forma în care eram înainte.

Carol râse scurt.

— Vorbeşti de parcă ai fi Paula Radcliffe[14]. Haide, Tony, oricum nu prea erai tu marele hoinar din Bradfield.

— Poate că nu. Dar mă mişcam grozav, spuse el imitând un atlet cu partea de sus a corpului.

— Şi o vei face din nou, spuse Carol cu îngăduinţă. Deci a fost o zi destul de bună.

— Mai mult sau mai puţin. A trecut mama pe aici, ceea ce îmi amărăşte orice perioadă de douăzeci şi patru de ore. Se pare că sunt stăpân peste jumătate din casa bunicii.

— Ai şi o bunică, pe lângă mamă, de care eu nu ştiu?

— Nu, nu. Bunica mea a murit acum douăzeci şi trei de ani. Când încă eram student. Jumătate din casă ar fi fost foarte utilă la acea vreme. Eram mai tot timpul falit, spuse el sec.

— Nu sunt sigură că înţeleg, murmură Carol.

— Nici eu nu sunt sigur că am înţeles, nu în întregime. Cred că nu am eliminat încă toată morfina din sistem. Dar am înţeles că Vanessa afirma că mama ei mi-a lăsat jumătate din casă când a murit. Se pare că mama mea a uitat să-mi spună asta. A fost închiriată pe parcursul ultimilor douăzeci şi trei de ani, dar mama crede că e timpul s-o vindem, aşa că are nevoie de semnătura mea pe documente. Desigur, nu ştiu dacă o să văd vreodată vreun ban din vânzare, dar asta e deja o altă problemă.

Carol îl fixă cu privirea, nevenindu-i să creadă.

— Asta e hoţie, să ştii! Dacă judecăm lucrurile la rece.

— O, ştiu. Dar e mama mea. Tony se aşeză într-o poziţie mai confortabilă. Şi are dreptate. La ce-mi trebuie mie bani? Am tot ceea ce îmi pot dori.

— E şi ăsta un punct de vedere. Aruncă o pungă pe noptieră. Cu toate astea, nu pot spune că sunt de acord.

— Mama mea e o forţă a naturii. Acordul e irelevant, sincer.

— Credeam că mama ta e moartă. Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, să ştii.

Tony îşi feri privirea.

— Nu am avut niciodată o relaţie apropiată. Bunica mea s-a ocupat în cea mai mare parte de educaţia mea.

— Asta trebuie să fi fost ciudat. Cum ţi s-a părut?

El se forţă să râdă scurt şi sec.

— Varianta de Yorkshire a cărţii *Arhipelagul Gulag*. Fără zăpadă. „Te rog, Doamne, fă ca

gluma să-i abată atenţia.”

Carol îşi drese glasul.

— Voi, bărbaţii, sunteţi nişte plângăcioşi. Pun pariu că nu ţi s-a întâmplat niciodată să mergi la culcare înfrigurat sau flămând.

Tony nu spuse nimic, nedorind să stârnească nici furie, nici milă. Carol scoase o cutie de lemn din plasă şi o deschise, dând la iveală o tablă de şah. Tony se încruntă, nedumerit.

— De ce ai scos o tablă de şah?

— Se presupune că asta fac oamenii inteligenţi când unul dintre ei este în spital.

Tonul lui Carol era ferm.

— Te-ai uitat pe ascuns la filmele lui Ingmar Bergman[15], sau ce te-a apucat?

— Cât de greu poate fi? Ştiu mutările. Sunt convinsă că şi tu le ştii. Amândoi suntem deştepţi. E o modalitate de a ne exersa mintea fără să lucrăm.

Carol continuă să aranjeze piesele.

— De cât timp ne cunoaştem?

Tony râdea acum.

— Şase, şapte ani?

— Şi de câte ori am jucat vreun joc, cu atât mai puţin şah?

Carol se opri pentru o clipă.

— Nu am jucat noi odată… Nu, ăia au fost John şi Maggie Brandon. Ridică din umeri. Niciodată, cred. Asta nu înseamnă că nu ar trebui.

— Te înşeli, Carol. Există motive foarte bune pentru care nu ar trebui.

Ea se lăsă pe spate.

— Ţi-e teamă că te voi bate.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Amândoi iubim prea mult victoria. Ăsta e doar unul dintre motive.

Îşi trase lângă el carneţelul şi pixul şi începu să mâzgălească.

— Ce faci?

— Am de gând să-ţi fac pe plac, spuse distrat, în timp ce scria.

— Voi juca o partidă de şah cu tine. Dar, mai întâi, voi scrie motivele pentru care va fi un dezastru. Continuă să mai scrie câteva minute, rupse pagina şi o împături. Hai s-o facem, atunci.

Acum era rândul lui Carol să râdă.

— Glumeşti, nu?

— N-am fost niciodată mai serios. Luă un pion alb şi unul negru, îi ascunse în mâini şi-i întinse pumnii.

Carol alese albul, şi-i dădură drumul.

Douăzeci de minute mai târziu, ambii mai aveau doar câte trei piese şi se anunţa o luptă de strategie tărăgănată. Carol oftă din rărunchi.

— Nu mai rezist. Mă dau bătută.

Tony zâmbi şi îi întinse bucata de hârtie. Ea o deschise şi citi cu voce tare.

— Îmi ia mult prea mult să fac o mutare, fiindcă analizez toate posibilităţile cu patru mutări înainte. Carol joacă în stil kamikaze, încercând să elimine de pe tablă cât mai multe piese posibil. Când nu mai sunt decât câteva piese rămase şi e clar că va dura o veşnicie, Carol se plictiseşte, se supără şi se dă bătută. Ea dădu drumul hârtiei şi-l lovi blând peste braţ.

— Ticălosule!

— Şahul reflectă cu multă fidelitate felul în care gândesc oamenii, spuse Tony.

— Dar eu nu sunt genul care renunţă, protestă Carol.

— În viaţa reală, nu. Nu atunci când e ceva important în joc. Dar când e vorba doar despre un joc, nu vezi rostul în a cheltui atât de multă energie fără un rezultat garantat.

Întristată, Carol amestecă piesele şi le închise în cutie.

— Mă cunoşti mult prea bine.

— Şi reciproca e valabilă. Aşa că, având în vedere că ai evitat cu grijă discuţia până la această oră din seară, pot să te întreb cum merge ancheta referitoare la cazul lui Robbie Bishop?

Carol deschise din nou cutia de şah, cu o pocnitură.

— Ce-ai zice de încă o partidă?

Tony îi aruncă o privire plină de compasiune.

— E chiar atât de rău?

Cinci minute mai târziu, după ce ascultase relatarea minuţioasă a lui Carol despre ceea ce se întâmplase de la ultima lor întâlnire, se văzu nevoit să îi dea dreptate. Situaţia era, într-adevăr, gravă. Mai târziu, când ea se retrase pe vârfuri în timp ce lui îi picau ochii de somn, colţul gurii i se ridică într-o umbră de zâmbet. Poate că a doua zi urma să-i poată oferi lui Carol ceva mai bun decât o partidă de şah.

[14] Alergătoare de cursă lungă din Marea Britanie, deţinătoarea câtorva recorduri mondiale (n.red.)

[15] Regizor suedez de teatru şi unul dintre cei mai influenţi regizori ai celei de-a doua jumătăţi a secolului XX (n.red.)

Joi

Seria de evenimente care o îngropase, practic, pe Paula McIntyre o aruncase totodată în braţele nicotinei. Detesta mirosul de fum stătut în casă; îi amintea prea mult de perioada în care Don Merrick locuise provizoriu în camera ei liberă. El îi fusese mentor, învăţând-o multe dintre abilităţile pe care acum le considera ca venind de la sine. Apoi îi devenise prieten. Ea fusese cea la care apelase când căsnicia lui se prăbuşise şi, după moartea sa, ei îi revenise sarcina de a strânge toate obiectele lui personale şi de a le returna soţiei care îl făcuse să simtă că avea ceva de dovedit. Acum, Paula suferea de-ajuns de dorul prieteniei lui pentru a nu mai crea şi alte ocazii de a-şi aminti de el. Aşa că investise timp, bani şi energie pentru a construi o verandă în spatele casei, cu o zonă acoperită, unde se putea ghemui dimineaţa, cu cafeaua şi cu ţigările, încercând să îşi adune forţele pentru a ajunge la duş, iar apoi la birou. Nu-şi făcea iluzii în legătură cu relaţia ei cu slujba. Încă îi placea ce făcea suficient de mult încât să fie aproape de a trece peste tot ceea ce îi făcuse. Iar timpul pe care îl petrecuse discutând cu Tony Hill o ajutase să înţeleagă că singura soluţie pentru a-şi vindeca vreodată cât de cât cicatricile era să rămână în cadrul poliţiei din Bradfield. Unii oameni îşi reveneau după o traumă punând o distanţă cât mai mare între ei şi trecut, atâta cât era omeneşte posibil. Ea nu era unul dintre aceştia.

Trase din ţigara Marlboro, savurând senzaţia, dar detestând nevoia. În fiecare dimineaţă, se mustra fiindcă se apucase din nou. Şi, în fiecare dimineaţă, se întindea după pachet, înainte ca prima înghiţitură de cafea să-i fi ajuns în stomac. La început, îşi spusese că era doar un sprijin temporar. După primul caz la a cărui rezolvare avea să contribuie, avea să se poată lăsa de fumat. Nu se înşelase niciodată mai amarnic. Cazurile veniseră şi trecuseră, dar ţigările încă făceau parte din viaţa ei.

Ziua de azi începea cu o dimineaţă mohorâtă tipică pentru Bradfield: cerul greu, aerul îmbâcsit de atâta poluare, o adiere de vânt umed ce reuşea cumva să treacă prin haine, ajungându-i până la oase. Paula fuma tremurând. Sări speriată din scaun când telefonul începu să sune. Îl scoase din buzunar şi se încruntă. Doar cineva de la lucru ar fi îndrăznit să o sune la o asemenea oră matinală. Dar nu recunoscu numărul. Înlemni o clipă, se înjură cu voce tare şi apăsă un buton.

— Alo? spuse prudent.

— Sunteţi detectivul McIntyre? Accent de Ulster, vocea ca un mârâit întunecat.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Martin Flanagan. De la Bradfield Victoria.

Îl recunoscuse cu o fracţiune de secundă înainte să-i audă numele.

— Domnul Flanagan, desigur. Îmi pare rău, nu avem…

— Nu, nu, am eu ceva pentru voi. Cu toată îngrijorarea pentru starea lui Robbie, pur şi simplu mi-a ieşit din minte. Până azi-dimineaţă, când am venit la birou şi mi-am amintit.

Paula înghiţi fumul şi încercă să rămână calmă. Nu reuşise să devină maestra echipei de interogări manifestându-şi vădit nerăbdarea.

— E de înţeles, replică ea. Ia-o încet, Martin.

Îi auzi respiraţia în telefon.

— Scuze, m-am cam precipitat. Îmi pare rău. Unul dintre lucrurile pe care le facem la Vics este să supunem băieţii unor teste neanunţate, pentru droguri. E în interesul nostru să ne asigurăm că sunt curaţi. Uitasem complet că am făcut un test vineri dimineaţă. Şi, desigur, asta înseamnă că şi Robbie a

fost testat.

Paula îşi aruncă ţigara şi o strivi cu călcâiul.

— Şi aţi obţinut rezultatele azi-dimineaţă? întrebă, încercând să nu-şi trădeze entuziasmul din voce.

— Exact. De asta vă sun. O, Doamne… Vocea lui Flanagan deveni răguşită, şi tuşi pentru a ascunde acest lucru. Nici măcar nu ştiu dacă ar trebui să vă spun asta. Adică, a fost cu câteva zile înainte să moară.

— A apărut ceva în testul lui Robbie?

— S-ar putea spune şi-aşa. Conform celor de la laborator… Iisuse, nu reuşesc s-o spun.

Flanagan chiar părea pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Paula intra deja pe uşa bucătăriei şi se îndrepta spre scări.

— Vin acolo chiar acum, Martin, spuse ea. Stai liniştit. Nu spune nimănui nimic. Ne vedem în jumătate de oră. OK?

— Mi se pare în regulă, replică el. Voi fi în biroul meu. Le voi spune că veniţi.

Spre surprinderea ei, Paula simţi cum lacrimile îi înţepau ochii

— Va fi bine, spuse, ştiind că era o minciună şi totodată conştientă că nu conta.

* * *

Departamentul de autopsii al spitalului Bradfield Cross era ca o a doua casă pentru echipa de specialişti ai lui Carol Jordan. Aici ajungeau cadavrele care îi interesau, sub bisturiul atent şi privirea vigilentă a doctorului Grisha Shatalov. Străbunicii lui Shatalov emigraseră din Rusia la Vancouver în urmă cu optzeci şi cinci de ani. Grisha se născuse în Toronto, şi îi plăcea să afirme că venirea lui în Anglia făcea parte din lenta migraţie a familiei înapoi spre est. Lui Carol îi plăceau accentul său moale şi autoironia. Îi plăcea şi felul în care îi trata pe morţi, acordându-le acelaşi respect pe care, credea ea, l-ar fi acordat propriei sale familii. Pe Carol morga o ajuta să-şi reafirme angajamentul personal de a găsi dreptatea. La vederea victimelor, dorinţa de a-i aduce pe răufăcători în faţa justiţiei îi devenea chiar mai arzătoare. Respectul lui Grisha faţă de victime îşi găsise ecou în ea şi crease o punte între cei doi.

Astăzi, se afla aici pentru Robbie Bishop. Examinarea post-mortem ar fi trebuit făcută cu o zi în urmă, dar Grisha fusese la Reykjavik la o conferinţă, iar Carol nu acceptase să disece altcineva acest cadavru. Grisha se apucase de lucru devreme şi, până ajunse Carol, aproape terminase. Ridică privirea când intră ea, salutându-i prezenţa cu o scurtă mişcare din cap.

— În zece minute terminăm, inspectore-şef Jordan. Adoptase un ton oficial pentru că discuţia lor era înregistrată şi ştia că era posibil ca, la un moment dat, să fie prezentată la tribunal. În rest, îi spunea Carol.

Se rezemă de perete. Imposibil să nu o străbată un fior de tristeţe când se gândea la ceea ce fusese Robbie. Iubit, fiu, prieten, sportiv. O persoană a cărei faimă făcuse înconjurul lumii, al cărei talent adusese bucurie în sufletele oamenilor. Toate acestea dispăruseră acum, dispăruseră fiindcă dorinţa unui ticălos ca el să nu existe în lume fusese mai puternică decât toate aspectele pozitive. Ei îi revenea sarcina să descopere cine era acel ticălos şi să se asigure că nu mai apuca niciodată să-şi repete actul de distrugere. Nu-i plăcuse niciodată slujba ei – şi nici nu-i urâse dificultăţile – mai mult decât o făcea în acea zi.

Într-un final, Grisha termină. Corpul era cât de cât din nou întreg; probele erau prelevate, organele cântărite şi incizia cusută. Grisha îşi dădu jos mănuşile şi masca, îşi dezbrăcă şorţul şi îşi

scoase cizmele de laborator. În şosete, străbătu coridorul până la biroul său, urmat de Carol.

Biroul era un soi de sfidare la adresa conceptului de loc de muncă fără hârţogăraie. Dosare burduşite, hârtii desprinse, teancuri de foi legate acopereau toate spaţiile cu excepţia scaunului din spatele biroului şi a unui taburet de laborator de lângă perete. Carol se cocoţă la locul ei obişnuit şi întrebă:

— Deci ce poţi să-mi spui?

Grisha se trânti în scaun ca un pietroi. Faţa sa perfect ovală era cenuşie din cauza lipsei de somn şi a luminii diurne, o combinaţie între locul de muncă şi existenţa în viaţa lui a unui bebeluş care nu descoperise încă plăcerile somnului neîntrerupt. Ochii săi cenuşii, de forma unor piramide lungi şi joase, aveau cearcăne, iar buzele sale pline păreau să fi rămas fără sânge. Semăna mai mult cu un prizonier decât cu un medic legist. Îşi scărpină un obraz neras şi spuse:

— Nu mare lucru în afară de ceea ce ştii deja. Cauza morţii: insuficienţă multiplă a organelor determinată de otrăvirea cu ricină. Ridică un deget. Aş argumenta spunând că am ajuns la această concluzie pe baza informaţiilor puse la dispoziţie de doctorii care îl tratau în momentul morţii. Trebuie să aşteptăm propriul screening toxicologic pentru a confirma oficial, să fie clar, bine?

— Nimic altceva?

Grisha zâmbi.

— Aş putea să-ţi spun o grămadă de lucruri despre condiţia lui fizică, dar nu cred că asta te-ar ajuta să progresezi. Există un lucru care s-ar putea – sau nu – să aibă un oarecare impact asupra felului în care a murit. Există o oarecare traumă anorectală – nu mare lucru, doar câteva contuzii interne în zona anală. Şi o slabă iritaţie a ţesutului imediat deasupra sfincterului anal.

— Provocate de ce? întrebă Carol.

— Contuziile par să indice activitate sexuală. Aş spune consensuală, dar mai dură. Nu viol. Adică, nu viol în sensul că ar fi fost imobilizat şi penetrat cu forţa. Dar destul de în forţă. Nu sunt urme de spermă, deci nu m-aş putea pronunţa dacă a fost penetrat de un penis sau de altceva. Un dildo, o sticlă, un morcov. Putea fi orice de mărime rezonabilă, de fapt. Zâmbi. După cum ne-a învăţat propria meserie, se poate cu tot felul de obiecte.

— Pare să fi practicat genul ăsta de activitate sexuală în mod regulat?

Grisha îşi mângâie bărbia, obicei de pe vremea când avea barbişon.

— Aş zice că nu. Nu există dovezi că Robbie ar fi practicat cu regularitate sexul anal. Poate a optat pentru un mic dildo anal drăguţ, dar nimic de mărimea unui penis.

— Şi iritaţia de la nivelul ţesutului? Ce e cu asta? Ce ne spune?

Grisha ridică din umeri.

— Greu de spus. Având în vedere amplasarea, e clar că orice urmă va fi dispărut de mult. E genul de iritaţie cu care te-ai putea alege dacă ţi-ar fi introdusă în anus vreo substanţă străină.

— De exemplu, ricină? Ar produce, oare, o astfel de reacţie?

Grisha se lăsă pe spate şi-şi fixă privirea într-un punct pe tavan.

— Teoretic, cred că da. Reveni brusc în poziţie verticală. Credeam că porniţi de la prezumţia că a inhalat-o?

Carol clătină din cap.

— Am presupus că i-a fost pusă în băutură sau în mâncare.

— Imposibil. Nu dacă relatarea doctoriţei Blessing referitoare la procesul morţii lui este corectă. Uite ce se întâmplă, Carol… Simptomele se manifestă diferit dacă înghiţi ricina în loc s-o inhalezi. Dar dacă ai absorbit-o printr-o membrană mucoasă sensibilă precum rectul, atunci simptomele vor semăna mai mult cu cele ale inhalării decât cu cele ale ingestiei. Acum, înainte de a

fi făcut examinarea post-mortem, eu aş fi optat pentru teoria inhalării.

Carol clătină din cap.

— Toţi cei cu care am vorbit susţin sus şi tare că nu consuma droguri. Nu cred că încearcă să-i apere memoria. Cred că spun adevărul. În plus, la laboratoarele spitalului s-au testat probele, şi nu au găsit urme de droguri recreative.

Grisha ridică din sprâncene, în mod evident sceptic.

— În funcţie de ce i s-a dat şi de momentul administrării, e posibil să nu fi rămas urme până în momentul când au prelevat ei probele. Dar dacă, într-adevăr, nu trăgea droguri pe nas, aş spune că e posibil ca aşa să fi ajuns ricina în sistemul său. Ar fi fost simplu: un supozitor solid, o capsulă de gel, ceva de genul ăsta. Dar, repet, nu vom găsi urme, nu la atâta timp după eveniment. Am luat probe, desigur. S-ar putea să avem noroc, dar nu te baza pe asta.

Carol oftă.

— Grozav! Începe să pară un caz de coşmar. Şefii şi şacalii din presă îmi stau toţi în coaste, aşteptând o rezolvare rapidă. Ceea ce, sinceră să fiu, e la fel de probabil ca ideea ca Bradfield Vics să mă ia pe mine în echipă în locul lui Robbie.

Grisha se aplecă în faţă şi făcu clic pe mouse.

— Voi face tot ce pot să te ajut, dar, ai dreptate, e un caz dificil. Îi aruncă un zâmbet fugar de compasiune. Dar, dacă tot eşti aici... a trecut prea multă vreme de când n-ai mai luat cina cu noi. Ştiu că Iris s-ar bucura să te vadă. Aruncă o privire spre monitor. Ce-ai zice de sâmbătă?

Carol se gândi o clipă.

— Mi se pare o idee bună.

— La şapte?

— Mai bine opt. Trebuie să trec pe la spital mai întâi.

— Pe la spital?

— Tony.

— Ah, sigur. Am auzit despre asta. Cum se simte? Până să apuce Carol să răspundă, se auzi o bătaie în uşă. Intră, strigă Grisha.

Paula îşi vârî capul pe uşă.

— Bună, doctore, o caut pe…

— Ai găsit-o, spuse Grisha.

Paula zâmbi şi intră.

— Nu-i rău că eşti şi tu aici, doctore. Flutură un plic în faţa lor. Cred că, în sfârşit avem ceva, şefa. Tocmai am fost la o întâlnire cu Martin Flanagan. Nu voia el să scuipe tot...

— Dar l-ai vrăjit cu farmecul McIntyre, spuse Carol. Văzuse suficient din tehnica folosită de Paula în intervievarea criminalilor pentru a fi surprinsă.

— Cred că îl interesează mai mult să-l prindem pe ucigaşul lui Robbie decât să salveze reputaţia clubului, sinceră să fiu. Oricum, conform domnului Flanagan, acesta a uitat complet că vineri clubul efectuase o testare de rutină pentru droguri. Ca toţi ceilalţi, Robbie a urinat într-o sticluţă. Spre deosebire de ceilalţi, în cazul lui au ieşit sedative.

Scoase o foaie de hârtie din plic şi i-o oferi lui Grisha.

— Testul a ieşit pozitiv pentru Rohypnol, citi Grisha.

— Am auzit de laboratorul ăsta, şi se zice că cei de acolo sunt foarte conştiincioşi. Dar ar trebui să iei legătura cu ei, să-i întrebi dacă mai au ceva din probele prelevate de la Robbie. Nu găsesc suficiente detalii aici pentru a înţelege exact cât de mult a luat şi când.

Îi dădu hârtia lui Carol.

— Cred că ştim când. Joi noaptea în Amatis, spuse Carol pe un ton tăios.

Grisha se încruntă.

— Probabil că nu. Apăsă câteva taste şi făcu clic pe mouse. Aşa credeam şi eu. Pilula uitării. Începe să-şi facă efectul la distanţă de douăzeci, treizeci de minute după ce a fost ingerată. Deci, dacă i-ar fi fost administrată lui Robbie în clubul de noapte, până să plece de-acolo ar fi ajuns să se poarte de parcă ar fi fost praf.

— Nimeni nici măcar n-a sugerat că ar fi fost beat, spuse Paula. Şi se mişca normal în acea înregistrare a camerei cu circuit închis.

— Deci probabil că a avut suficientă încredere în persoana care îl însoţea încât să meargă în altă parte împreună cu ea. Într-un loc unde i s-a dat o băutură amestecată cu Rohypnol, spuse Carol, gândind cu voce tare.

— Efectele sale sunt agravate de alcool, aşa că, având în vedere că băuse mai devreme, probabil şi-a pierdut cunoştinţa la o oră după administrare, completă Grisha. Pe urmă a acceptat tot ce i s-a întâmplat. Nu s-a împotrivit penetrării anale. Nu l-a deranjat să i se introducă un supozitor în rect. Şi nu şi-a amintit nimic despre asta. E crima perfectă, de fapt. Până când victima ta moare, legătura dintre voi doi rămâne cu mult timp în urmă.

Carol îi înapoie hârtia Paulei.

— Bine lucrat, spuse ea. Dar e un caz dat naibii. Fiecare frântură de informaţie pe care o obţinem pare să complice lucrurile.

* * *

O jumătate de oră mai târziu, lucrurile se complicau şi mai mult. Carol stătea la birou, cu uşile închise şi cu jaluzelele trase pentru a nu fi deranjată. Îşi ţinea coatele pe masă şi cu o mână ţinea telefonul la ureche, iar cu cealaltă se juca cu o şuviţă de păr.

— Sper că nu te-am trezit, spuse ea.

— Ba da, de fapt. Dar e cu atât mai bine, pentru că am nişte chestii de rezolvat, răspunse Bindie Blyth, cu vocea răguşită de somn.

Tuşi, îşi drese vocea, apoi îşi trase nasul. Carol o auzi mişcându-se.

— Trebuie să te întreb ceva. E o chestie cam personală.

Clinchetul inconfundabil al unei brichete, apoi inhalarea fumului.

— Nu aici e partea în care eu trebuie să spun: „Nici o problemă, nimic nu e personal într-o anchetă a unei crime”? replică Bindie cu un accent american acceptabil.

„Nu există un răspuns uşor la aşa ceva”, se gândi Carol.

— Cred că e vorba, mai degrabă, despre faptul că nu poate fi vorba despre intimitate într-o anchetă a unei crime. Trebuie să aflăm tot ce putem despre victimele noastre, chiar dacă se dovedeşte ulterior că informaţiile sunt irelevante. Nu suntem lacomi. Doar prudenţi. Izbucni în râs. Îmi cer scuze, sună aiurea. Nu asta a fost intenţia. Ţi-am spus despre colegul meu, psihologul. El îmi aminteşte mereu că nu poţi şti niciodată prea multe despre victima unei crime. Aşa că sper că mă vei ierta pentru o întrebare ce poate părea indiscretă.

— E în regulă, mă cam ascund sub masca frivolităţii. Daţi-i bătaie cu întrebările! Nu mă voi simţi jignită.

Carol luă o gură mare de aer. Nu avea rost să se mai codească.

— Lui Robbie îi plăcea sexul anal? întrebă ea.

Un hohot surprins de râs explodă la celălalt capăt al firului.

— Robbie? Robbie s-o ia pe la spate? Cred că glumiţi. Am încercat să-l conving că nu era aşa dezastru, dar susţinea sus şi tare că orice bărbat hetero căruia îi plăcea să o ia în găoace era homosexual în secret.

— Să o ia în găoace?

Carol se simţi bătrână şi desprinsă de realitate, în comparaţie cu Bindie.

— O, ştiţi. Treburi de genul ăsta. Să i-o tragi tipului tău cu un dildo.

— Nu am mai auzit expresia asta până acum.

— Asta fiindcă locuiţi în nord, spuse Bindie. Tonul ei arăta că glumea, însă Carol se simţi disperat de provincială. Fostul meu prieten, tipul cu care am fost înainte de Robbie, era foarte pasionat de asta. Încă mai am hamul, şi dildourile şi tot echipamentul. Am încercat să-l conving pe Robbie să încerce, dar, sincer, parcă i-aş fi sugerat să ieşim şi să găsim nişte câini vagabonzi cărora să le-o tragem. Nu-i plăcea nici măcar să-i vâr un deget în fund când ne-o trăgeam.

— Am găsit un dildo anal în sertarul noptierei, la el acasă, spuse Carol pe un ton neutru.

O clipă de tăcere.

— Era al meu, zise Bindie. E în regulă, nu-l vreau înapoi.

— Bun, încuviinţă Carol.

— Mulţumesc că ai fost atât de sinceră cu mine.

— Nici o problemă. Acum, care era acea întrebare personală? Bindie râse cu amărăciune. Îmi cer scuze, v-am spus că sunt neserioasă. De ce vreţi să ştiţi ce-i plăcea lui Robbie să facă în pat?

— Îmi pare rău, nu-ţi pot da detalii despre o anchetă în desfăşurare, spuse Carol, dându-şi seama că dorea totuşi să-i ofere lui Bindie ceva în schimb. Urmărim mai multe direcţii de anchetă. Dar, voi fi sinceră, e un proces lent.

— Nu timpul e problema, inspectore-şef, spuse Bindie, mai serioasă ca niciodată. Problema e să-l prindeţi pe nenorocitul care a făcut asta.

* * *

Imran deschise şi închise din nou sertarele din dormitorul său. Era deja a cincea oară când făcea asta, socoti Yousef.

— Imposibil să nu ai tot ce-ţi trebuie până la ora asta, omule, spuse el. Ai verificat deja de un milion de ori.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti. Nu vreau să ajung la aeroport şi acolo, bang, n-am iPod. Sau să ajung în Ibiza şi să descopăr că perechea mea favorită de adidaşi e încă aici, sub pat. Ştii ce vreau să zic?

Imran se culcă pe podea şi întinse un braţ sub pat.

— N-ai să mai ajungi deloc la aeroport dacă nu-ţi mişti fundul, spuse Yousef. Maşina ta e o furgonetă Vauxhall rablagită, nu maşina lui Batman.

— Da' nici tu nu eşti Jeremy Clarkson, vere. Imran se ridică din nou. OK, sunt gata. Trase fermoarul genţii de voiaj, cu un aer uşor nesigur, apoi îşi pipăi buzunarele. Paşaport, bani, bilete. Hai să mergem!

Yousef îl urmă pe Imran la parter şi aşteptă răbdător să-şi ia rămas-bun de la mama sa. Ar fi zis că pleca într-o expediţie de trei luni în Antarctica, nu într-o excursie gratuită de trei zile în Ibiza. În cele din urmă, reuşiră să iasă din casă. Imran îi aruncă lui Yousef cheile furgonetei.

— Mai bine să te obişnuieşti cu ea cât nu sunt eu aici, ca să rezolvi eventualele probleme, spuse el. Uneori ambreiajul se blochează puţin, ştii ce vreau să zic?

Lui Yousef nu-i păsa de ambreiaj. Îi păsa doar să pună mâna pe o furgonetă cu sigla „A1 Electricals” vopsită pe-o parte.

— Cum zici tu, mormăi, după care porni maşina şi băgă în viteza întâi.

Casetofonul porni şi el, scuipând un remix de drum and bass atât de tare, încât Yousef tresări. Se întinse după butonul de control al volumului şi îl dădu la minimum.

— Las-o moale, Imran! La urechile mele nu te gândeşti?!

— Scuze, omule. Soldaţii ăştia scoţieni ştiu meserie. Imran îl împunse uşor în umăr. Uau, o să ascult nişte chestii grozave în Ibiza. Apreciez foarte mult gestul, vere.

— Hei, nici o problemă. Muzica de club n-a fost niciodată pe gustul meu, spuse Yousef.

De îndată ce-şi dăduse seama că planul lor ar fi devenit mult mai uşor dacă ar fi reuşit să pună mâna pe furgoneta unui negustor adevărat, ştiuse că vărul său Imran era răspunsul. Apoi s-a pus întrebarea cum să-l despartă pe Imran de maşina sa timp de două sau trei zile, în care să nu bănuiască nimic. Discutaseră despre asta de câteva ori, încercând să găsească un plan care să funcţioneze, apoi Yousef avusese o revelaţie. Nu era neobişnuit ca furnizorii şi clienţii să ofere excursii gratuite, teoretic pentru a încuraja loialitatea. Nici Yousef şi nici Sanjar nu erau interesaţi de viaţa de club, dar Imran adora să danseze toată noaptea. Yousef putea pretinde că i se oferise o excursie de clubbing de trei zile în Ibiza, apoi să i-o dăruiască lui Imran ca un gest de bunăvoinţă. Imran pleca în Ibiza, iar Yousef îşi asigura astfel accesul la furgonetă. Funcţionase perfect. Imran fusese atât de entuziasmat, încât nici nu-i trecuse prin minte să se întrebe de ce mergeau la aeroport în furgoneta lui, nu în a lui Yousef.

— Cu plăcere, omule, zise Yousef.

Şi chiar vorbea serios.

— Da, dar vreau să spun, ai fi putut să vinzi biletul cuiva, să fi scos ceva verzişori gheaţă.

Imran îşi frecă degetul mare de restul degetelor.

— Hei, tu faci parte din familie. Yousef ridică din umeri. Trebuie să ne susţinem reciproc. Simţi un ghimpe de vinovăţie. Ceea ce plănuia să facă avea să-i zguduie din temelii familia. Avea să răstoarne perspectiva şi să creeze o imagine complet diferită asupra acţiunilor sale. Nu credea că vreuna dintre rudele sale avea să ridice în slăvi spiritul de familie în viitorul apropiat.

— Da, asta spune toată lumea, dar, când vine vorba să-şi bage bani în buzunar, se schimbă treaba, spuse Imran cinic. Aşa că, da, sunt foarte impresionat, vere.

— Ei bine, să ai grijă de tine acolo.

— Voi fi super. Degetele lui Imran se întinseră după butonul de volum. Doar puţin, bine?

Yousef dădu din cap.

— Sigur.

Muzica se răspândi în furgonetă. Chiar şi încet, basul îi reverbera în oase. Era cu doar doi ani mai mare decât Imran, dar avea impresia că vărul său era încă un puşti. La fel fusese şi el nu cu mult timp în urmă, dar se schimbase. I se întâmplaseră unele lucruri care îl făcuseră să se maturizeze şi să devină responsabil. Acum, când îl privea pe Imran, avea impresia că erau din generaţii diferite. Chiar de pe planete diferite. Era uimitor în ce măsură perspectiva altcuiva asupra lumii putea să te facă să pui sub semnul întrebării ceea ce consideraseşi de la sine înţeles toată viaţa. Recent, Yousef ajunsese să înţeleagă cum funcţiona cu adevărat lumea, şi asta dăduse peste cap cam tot ceea ce fusese încurajat să creadă.

— Singurul lucru de care îmi pare rău e că voi rata meciul de sâmbătă. Va fi cu mult tam-tam, îşi vor lua adio de la Robbie. Raj merge?

Yousef dădu din cap.

— Mare nebunie, omule. S-ar zice că am murit eu sau Sanjar, nu un fotbalist.

Imran se lăsă pe spate în scaun.

— Hei, asta e o erezie, vere. Robbie nu era doar „un fotbalist”. Desenă în aer, cu degetele, semnul ghilimelelor. Era *acel* fotbalist. Băiatul din partea locului devenit erou. Toţi îl iubeam pe Robbie, îţi spun. Îl iubeam. Aşa că să-i spui lui Raj să-şi ia adio de la Robbie şi în numele meu.

Yousef îşi dădu ochii peste cap. O luase lumea razna? Doliu isteric pentru Robbie Bishop, dar nici un cuvânt despre oamenii care mureau zilnic în Irak, Palestina şi Afghanistan. Sistemul lor de valori o luase într-o direcţie greşită. Nu putea spune că el fusese cel mai bun musulman din lume, dar cel puţin modul lui de gândire nu ajunsese niciodată să se schimbe atât de mult ca al lui Imran.

Imran tăcu, ţinând ritmul melodiei bătând cu degetele pe coapsele îmbrăcate în blugi şi lovind ritmic cu adidaşii covoraşul de cauciuc de pe podea. Cu asta se ocupă tot restul drumului până la aeroportul Manchester. Yousef parcă lângă terminalul unu, fără a opri motorul, în vreme ce Imran îşi luă geanta şi ieşi, după care îşi vârî capul prin geamul deschis.

— Ai grijă de tine, Yousef! Ne vedem luni.

Yousef zâmbi. Nu avea să-l vadă pe Imran luni. Dar nu era cazul să-i spună asta vărului său.

* * *

Tony se trezi dintr-un somn delicios. Delicios fiindcă fusese provocat de o epuizare autentică, nu de evadarea indusă de medicamente. Cine ar fi crezut că putea fi atât de obositor să te dai jos din pat, să mergi trei metri până la o toaletă, sprijinindu-te de cadru, să urinezi şi să te întorci în pat? Când se trânti din nou pe perne, se simţi de parcă ar fi escaladat un munte. Fizioterapeuta se arătase mulţumită de progresele sale. El fusese încântat. Ea îi promisese cârje cu sprijin pe antebraţ pentru a doua zi. Entuziasmul era aproape copleşitor.

Se ridică în capul oaselor, frecându-şi somnoros ochii, şi îşi readuse laptopul la viaţă. Înainte de a adormi, pregătise un ultim set de căutări, dar îl furase somnul înainte să încheie. Nu era prea optimist, începuse chiar să accepte că era posibil să nu găsească ceea ce căuta. Asta nu însemna că informaţia nu exista – doar că era prea bine ascunsă.

Ecranul se lumină şi, spre surprinderea sa, o căsuţă din mijlocul ferestrei purta mesajul „(1) rezultat găsit”. Parantezele însemnau că potrivirea nu era perfectă, dar corespundea în măsură de peste 90% cu termenii căutării. Pe deplin treaz acum, Tony verifică rezultatul căutării.

Era un articol dintr-un ziar gratuit ce scria despre partea de vest a oraşului Sheffield. Nu existau prea multe detalii, însă era suficient pentru a-i da de gândit lui Tony şi pentru a-i oferi materiale pentru noi căutări detaliate.

Entuziasmat, introduse un nou set de parametri. Se anunţa ceva interesant. Se părea că avea şanse să-i arate ceva lui Carol, până la urmă.

* * *

Sam Evans îşi lăsă jacheta atârnată pe scaun şi ieşi relaxat din birou de parcă n-ar fi avut nimic mai urgent pe cap decât un drum la toaletă. Însă, după ce uşa se închise în urma lui, grăbi pasul şi se îndreptă spre lifturi. Coborî în parcare şi urcă în maşină. Scoase mobilul şi formă numărul lui Bindie Blyth.

Aceasta răspunse la al doilea apel. Când îi spuse cine era, ea ripostă:

— Nu mai vreau întrebări. Am vorbit deja cu şefa ta azi-dimineaţă.

Pe fruntea lui Sam apărură broboane de sudoare. Bine că n-a sunat-o mai devreme, înaintea lui Carol Jordan. Cum s-ar fi justificat în faţa femeii care îl considera deja cam prea rebel? La naiba, trebuia să fie atent cu chestiile astea!

— Îmi pare rău că ai fost deranjată de două ori. Fiecare dintre noi urmăreşte o anumită direcţie a anchetei, spuse, sperând din tot sufletul că nu avea să o întrebe acelaşi lucru ca şefa lui.

— Ce uşurare! Nu am chef de încă o expediţie pe tărâmurile sălbatice ale vieţii mele sexuale. Deci cu ce te pot ajuta, domnule detectiv?

— În februarie i-ai scris un e-mail lui Robbie despre un tip care te hărţuia. Apărea în cluburile tale. Chestii de hărţuitor mărunt. Îţi aminteşti?

Bindie gemu.

— Dacă îmi amintesc? Ar fi greu de uitat.

— Poţi să-mi spui ceva mai multe despre ce s-a întâmplat?

— Doar nu crezi că are vreo legătură cu moartea lui Robbie? Omul ăla jalnic era un nimeni, nu vreun geniu al crimei.

— Nu mi-aş face bine treaba dacă nu aş verifica fiecare posibilitate, replică Sam. Aşa că spune-mi despre tipul ăsta.

— A început cu scrisori, felicitări, flori, chestii de genul ăsta. Apoi a început să-şi facă apariţia atunci când o făceam pe DJ-ul în cluburi. De cele mai multe ori, nu-l lăsau să intre fiindcă arăta prea stupid sau ciudat, sau mai ştiu eu cum. Dar uneori reuşea, şi atunci stătea în apropierea scenei sau boxei, încercând să-mi vorbească sau să-şi facă o poză cu mine. Era deranjant, dar mi se părea destul de inofensiv. Apoi eu şi Robbie ne-am certat puţin în public, într-o seară. Ştii cum e. Bei câte ceva, lucrurile o iau puţin razna... Am sfârşit prin a ţipa unul la celălalt în faţa unui club. Paparazzii au aflat, aşa că povestea a apărut în toate ziarele şi revistele. Adică, ne împăcaserăm până au ieşit pozele în public, dar despărţirile – nu împăcările – sunt cele care ajung pe prima pagină. O auzi aprinzându-şi o ţigară şi aşteptă să continue. Aşteptarea. Un truc pe care îl învăţase de la Paula. Aşa că tipu' ăsta consideră că e de datoria lui să-mi apere onoarea împotriva prietenului cel rău care nu se poartă cu mine aşa cum ar trebui. Îl înfruntă pe Robbie la ieşirea din hotelul unde se cazase cu echipa în Birmingham. Începe să-i ţină un discurs moralizator. Nimic violent, doar că în gura mare şi puţin jenant, după Robbie. Deşi, fireşte, Robbie ar fi fost ultimul om din lume care să admită că era speriat. Oricum, a fost chemată poliţia, tipu' a fost dus la puşcărie. Se pare că era exact şutul în fund de care avea nevoie. Conform poliţistului cu care am vorbit, după ce i-au fost explicate posibilele consecinţe ale purtării sale, i s-au deschis ochii. Regreta din tot sufletul, înţelegea că sărise calul. Şi bineînţeles că avea să ne lase în pace pe mine şi pe Robbie. Aşa că i-au dat drumul cu o avertizare. Şi, sinceră să fiu, nu am mai avut nici o treabă cu el de atunci. Şi asta e tot ceea ce-ţi pot spune.

Dintr-un motiv sau altul, Sam avea impresia că fusese mult prea simplu. Din ceea ce ştia el despre hărţuitori, aceştia nu se mulţumeau să-şi strângă jucăriile şi să plece acasă când erau scuturaţi puţin. Dacă erau proşti, continuau să facă acelaşi lucru şi mai abitir, până ajungeau, în cele din urmă, să fie închişi. Iar când se ajungea deja la asta, lucrurile luau, de regulă, o întorsătură sângeroasă. Dacă erau deştepţi, ori îşi găseau un alt obiect al afecţiunii lor denaturate, ori deveneau mai subtili. Iar cei deştepţi sfârşeau adesea prin a provoca un deznodământ şi mai sângeros. Yoko Ono ar fi putut aduce mărturie în privinţa asta.

— Şi chiar n-a mai luat legătura cu tine de atunci?

— Nu. Nici măcar un mesaj de condoleanţe după moartea lui Robbie.

— Ai primit multe asemenea mesaje? întrebă Sam.

— Patruzeci şi şapte aduse personal ieri la BBC. Presupun că vor veni şi altele cu poşta de azi.

— S-ar putea să fim interesaţi să le vedem.
Bindie scoase un sunet de exasperare.
— Avea dreptate şefa ta. Nu poate fi vorba despre intimitate în ancheta unei crime. Ce vrei să fac? Să le împachetez şi să ţi le trimit prin poştă?
— Dacă ai putea să le împachetezi, voi ruga pe cineva să vină să le ridice. Când îţi convine ţie, desigur. Dacă am reuşi să dăm de urma…
— Îl chema Rhys Butler. Locuia în Birmingham. Asta e tot ce-ţi pot spune. Toate scrisorile şi felicitările le-am dat poliţiştilor din Brummie. În caz că-l apuca din nou.
— Mulţumesc. Mi-ai citit gândurile.
Bindie râse scurt.
— Nu-i chiar o performanţă demnă de un premiu Booker, domnule detectiv.
Sam detesta martorii care se credeau mai deştepţi decât poliţiştii.
— M-ar ajuta şi numele poliţistului care s-a ocupat de caz, spuse, străduindu-se să-şi ascundă sarcasmul din voce.
— Stai o clipă, mi-am notat undeva datele lui de contact… Se auzi mişcare, un sertar ce era deschis, o altă ţigară aprinsă. În sfârşit, găsi informaţia.
— Detectivul Jonty Singh. Doamne, e atât de frumos, ce s-a întâmplat cu numele din ţara asta? Jonty Singh. Ce nume fabulos! Îmi place că în crichet – cel mai englezesc lucru din lume – există Ramprakash şi Panesar pe lângă Trescothick şi Strauss[16]. Ador felul în care s-a trecut de la imperiu la multiculturalism în decursul a cincizeci de ani. Asta nu te face să zâmbeşti, Sam?
Lui nu prea îi păsa. Conta doar că Jonty Singh era genul de nume pe care nu i-ar fi greu să-l identifice într-un corp de poliţie atât de numeros ca acela al poliţiei din West Midlands. Remarcă şi că trecuse de la „domnule detectiv” la „Sam” şi se întrebă dacă flirta cu el. Era greu să-şi dea seama, având în vedere meseria şi felul lui de-a fi. Şi, chiar dacă ar fi flirtat, el nu era interesat să intre în joc. Nu voia să fie următoarea sa jucărie sexuală.
— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse el.
— Nu mă deranjează, replică ea, din nou serioasă. Doar atât mai pot face pentru el acum. Chiar am ţinut la el, să ştii.
— Ştiu, zise Sam, nerăbdător să închidă telefonul şi să se ocupe de pista lui. Păstrăm legătura.
Închise brusc. Măcar de-ar fi avut un calculator în maşină, aşa cum aveau tipii de la patrula în uniformă. Ar fi ajuns deja departe, degetele i-ar fi zburat pe taste, ducându-l la următoarea etapă a călătoriei sale. În schimb, era nevoit să se întoarcă la birou şi să spere că Stacey nu-i urmărea fiecare mişcare la calculator. Prinsese un fir şi, pe toţi dracii, nu avea de gând să lase pe nimeni altcineva să tragă cu ochiul.

* * *

Tony stătuse ca pe jar aşteptând sosirea ei, însă nu-şi anunţă descoperirea imediat ce Carol îşi făcu apariţia. Voia să savureze aşteptarea. În plus, trebuia să admită că exista ceva plăcut în grija pe care ea o arăta faţă de starea lui de sănătate. Întregul flux şi reflux de durere şi pericol care se infiltrase în relaţia lor lăsase prea puţin loc pentru ceva atât de simplu precum momentele petrecute împreună purtându-se frumos unul cu celălalt. El era conştient că ea experimentase acest stil de viaţă – încă o făcea, din câte ştia el – alături de familia ei, dar pentru el nu existase niciodată o astfel de experienţă. Bunătatea fusese întotdeauna considerată o slăbiciune în familia lui. Aşa că, deşi nu ştia prea bine ce să facă, nu era dispus să sacrifice un moment din intimitatea lor pentru a se dedica

muncii. Aveau să ajungă şi la asta în scurt timp.

Era, recunoscu el, o reorganizare a priorităţilor sale. Acea parte din el care privea propriile reacţii drept un experiment perpetuu era curioasă să vadă dacă urma să dureze şi ce avea să însemne. Dar, spre surprinderea sa, exista şi o altă parte care se mulţumea, pur şi simplu, să se lase dusă de val.

Carol îl întrebă cum îi mersese în acea zi, iar el îi spuse. Purtară o conversaţie de genul celor pe care prietenii obişnuiţi – sau chiar iubiţii, credea el – le purtau de obicei. Dar, fireşte, nu avea cum să dureze. Se ajunsese la un punct unde echilibrul impunea ca el s-o întrebe cum îi mersese ei. Iar ea îi spuse.

La sfârşitul relatării, se sprijini într-un cot pe braţul scaunului şi-şi trecu degetele prin părul des.

— Nu seamănă cu nici un alt caz la care am lucrat. Când are loc o crimă, doi sau mai mulţi oameni ajung faţă în faţă. Se săvârşeşte fapta şi cineva moare. Poţi vedea legătura logică. Ai criminalişti, martori, probe. Un moment bine determinat în timp. Dar în acest caz nu există nimic de genul ăsta. E o prăpastie uriaşă între gestul care l-a ucis pe Robbie Bishop şi moartea însăşi. Şi nu ştim când, sau unde, sau cine a făcut acest gest fatal. Râcâi covorul cu vârful pantofului. Cu cât aflăm mai multe, cu atât lucrurile devin mai neclare. Kevin avea dreptate, ucigaşul e Caspar, nenorocita de fantomă prietenoasă.

Tony aşteptă o clipă, pentru a se asigura că îi spusese tot ce avea pe suflet.

— Nu e chiar aşa de rău cum spui tu. Ştim câte ceva despre el. Adică, în afară de legătura cu liceul din Harriestown şi de faptul că se descurcă în Temple Fields la fel de bine ca o curvă.

Carol îi aruncă o privire sceptică.

— De exemplu?

— Ştim că e genul care îşi face planuri. A gândit totul în detaliu şi a decis ce nivel de risc îşi poate asuma fără nici un pericol, aşa că ştim că nu e necugetat. Nu simte nevoia să vadă suferinţa victimei sale. E mulţumit să ştie că se întâmplă undeva în spatele scenei. Deci oricine ar fi fost, nu era bătăuşul şcolii. Ştim cumva dacă Robbie era bătăuş în şcoală?

Carol clătină din cap.

— Se pare că nu. Era un tip încântător, din câte spune lumea. Deşi încă mai avem de căutat printre membrii site-ului Best Days care l-au cunoscut.

— Bun. Deci nu e vorba despre răzbunare pentru o umilinţă din adolescenţă. Doar dacă nu cumva răzbunarea ţine de succes… Vocea lui Tony se pierdu, iar el se încruntă. Trebuie să mă gândesc mai mult la asta. Dar ştim sigur că trebuie să aibă ceva cunoştinţe de chimie sau de farmacologie. Adică, nu prepară doar ricină, ci şi supozitoare din ricină. Eu n-aş avea cum să fac aşa ceva.

Carol se aplecă şi vârî mâna în punga pe care o adusese cu ea, de unde scoase o sticlă cu dop înşurubat, cu Syrah australian.

— Eu aş începe cu internetul. De acolo afli toate noutăţile, nu-i aşa? Ai voie să bei puţin din vinul ăsta?

— Probabil că nu, dar nu lăsa asta să te împiedice. Sunt câteva păhărele de plastic în baie.

Când Carol se întoarse cu două pahare zdravene de vin roşu, el spuse:

— Şi dacă tot veni vorba despre internet …

— Mda?

Carol îşi savura băutura. Dăduse pe gât câteva păhărele după autopsie, dar lăsând asta deoparte, azi bea primul ei pahar – o mică realizare în sine.

— Nu cred că e prima dată când a făcut aşa ceva. E prea multă siguranţă aici pentru un

începător.

Îi citi scepticismul pe chip.

— Tu vezi peste tot criminali în serie, Tony. Ce fel de dovezi poţi avea pentru a susţine teoria asta? În afară de faptul că nu-ţi place că ucigaşul e sau foarte bun, sau foarte norocos.

— Nu cred în noroc. Noroc e termenul pe care îl folosim atunci când intuiţia ne duce în direcţia potrivită. Iar intuiţia rezultă din studiu şi experienţă. Ştiai că există câteva cercetări recente care sugerează că luăm decizii mai bune când ne bazăm pe reacţiile intuitive decât atunci când analizăm argumentele pro şi contra ale unei situaţii?

Carol zâmbi.

— Captain Tangent[17] îşi cam face iar simţită prezenţa. Nu mi-ai răspuns la întrebare, Tony. Ce dovezi ai pentru a susţine că a mai făcut asta?

— După cum ziceam, Carol, internetul. Sursa tuturor tâmpeniilor şi a unor frânturi de înţelepciune, totodată. După ce am vorbit aseară, am ieşit la vânătoare. Şi am găsit ceva foarte interesant. Se întinse după laptop şi îl întoarse spre Carol. În timp ce ea se uita rapid peste scurtul articol dintr-un ziar local, afişat pe monitor, el spuse:

— Danny Wade. În vârstă de douăzeci şi şapte de ani. A murit acum două săptămâni în luxoasa sa casă de la periferia oraşului Sheffield. A fost otrăvit cu mătrăgună. Beladona, doamna cea frumoasă. Se presupune că fusese introdusă într-o prăjitură cu fructe pregătită de menajera sa poloneză. Prăjitura cu fructe e potrivită, vezi tu, fiindcă se ştie că boabele de mătrăgună sunt dulci. Şi există un tufiş de mătrăgună lângă curtea interioară. Trebuie să afli dacă a fost o plantă la ghiveci, că tot veni vorba. E posibil ca ucigaşul s-o fi adus cu el. Menajera neagă că ar fi făcut vreo prăjitură cu fructe, deşi s-au găsit în frigider resturile unei prăjituri ce conţinea fructe otrăvitoare de mătrăgună. Iar în noaptea în care a murit el, ea avea liber. Dormea la prietenul ei, în Rotherham, ca în fiecare miercuri şi sâmbătă. S-a deschis o anchetă, apoi aceasta a fost suspendată, în aşteptarea altor investigaţii.

— Nu înţeleg de ce crezi că povestea asta... are ceva de-a face cu Robbie Bishop, spuse Carol şi arătă spre monitor. Lucrurile par clare. Menajera a încurcat fructele, iar acum minte. Un accident tragic. Asta se spune în articol.

— Dar dacă nu minte? Dacă spune adevărul, e al doilea caz în care un bărbat de douăzeci şi ceva de ani e victima unei otrăviri foarte bizare.

Tony încercă să se întoarcă astfel încât s-o poată privi pe Carol în faţă, dar nu reuşi.

— Mută-ţi scaunul ca să te pot vedea mai bine, spuse nerăbdător. Te rog.

Uşor surprinsă, Carol făcu întocmai ce îi ceruse.

— OK, acum mă poţi vedea. E doar o presupunere, Tony.

— Întotdeauna e doar o presupunere până se descoperă dovezi clare. Presupunerile sunt meseria mea. Noi o numim „evaluarea unui profil”. Oamenii, alţii decât mine, vorbesc despre asta ca despre o ştiinţă, dar este presupunere bazată pe experienţă, probabilitate şi instinct. Mai mult artă decât ştiinţă, de multe ori, dacă e să fim sinceri. Chiar şi algoritmii pe care îi folosesc psihologii criminalişti specializaţi pe profiling geografic, se bazează pe probabilităţi, nu pe certitudini.

— Atunci arată-mi ceva care să infirme probabilitatea ca o menajeră imigrantă să mintă în legătură cu uciderea şefului ei, îi ceru Carol.

El îşi dădu seama că ea îl cam lua în glumă, că avea impresia că gândirea sa pătrunzătoare fusese ameţită de durere, medicamente şi de orarul ciudat de somn.

— Danny Wade nu era originar din locul unde a fost ucis. S-a mutat în Dore, la marginea vestică a oraşului Sheffield, în urmă cu câţiva ani, fiindcă se săturase să fie hărţuit acolo unde locuia. În

Bradfield. Motivul pentru care nu era lăsat deloc în pace era faptul că, acum trei ani, a câştigat la loterie. În stil mare. A câştigat puţin peste cinci milioane. Înainte, fusese conductor la Virgin Trains. Era necăsătorit. Singurele lucruri care îl interesau erau căile ferate în miniatură şi câinii săi, o pereche de terieri de Lakeland. Era un singuratic. Până când a câştigat la loterie. Apoi, brusc, toată lumea a ieşit din umbră. Vechi prieteni din şcoală care aşteptau daruri. Foşti colegi de lucru care se purtau de parcă le-ar fi datorat ceva. Rude îndepărtate amintindu-şi dintr-odată că, teoretic, sângele apă nu se face. Şi totul a fost de-a dreptul copleşitor pentru Danny.

— Dar măcar avea banii, spuse Carol.

— Cu cinci milioane îţi poţi cumpăra multă pace şi linişte.

— Aşa a considerat şi Danny. Şi-a luat lumea în cap şi şi-a cumpărat o casă drăguţă la marginea mlaştinilor. Ziduri înalte, porţi electrice. O grămadă de spaţiu pentru a-şi amenaja căi ferate în miniatură. Nu a spus nimănui unde s-a dus, nici măcar părinţilor. Nimeni care să-l deranjeze cu excepţia Janei Jankowicz, care este, din câte spune lumea, o tânără foarte drăguţă, cu un logodnic electrician pe un şantier de construcţii din Rotherham.

Carol clătină din cap cu neîncredere.

— De unde ai aflat toate astea? Ai mult mai multe informaţii decât scrie în ziarul local.

Tony păru mulţumit de el însuşi.

— Am vorbit cu reportera. În astfel de articole, reporterii au întotdeauna mai multe detalii în notiţele lor decât ajunge în ziare. Mi-a dat numărul de mobil al Janei. Aşa că am sunat-o. Şi, conform drăguţei de Jana, Danny era cât se poate de fericit cu câinii săi, cu şinele de cale ferată şi cu cele trei mese pe zi. Dar uite partea interesantă! Aflasem deja că Danny a fost elev la liceul din Harriestown. Cu doi ani înaintea lui Robbie Bishop. Şi, deşi engleza Janei nu era la nivel de conversaţii profunde şi pline de sens, a înţeles suficient cât să-mi spună că Danny se întorsese de la cârciuma din oraş cu câteva seri înainte de moartea sa, zicând că se întâlnise cu cineva care îi fusese coleg de şcoală. Rânji, peste măsură de mulţumit. Ce zici de asta?

Carol clătină din cap.

— Cred că ai înebunit din cauza plictiselii.

El îşi întinse braţele înainte într-un gest de frustrare.

— Există legături, Carol! Crimă de la distanţă prin intermediul unor otrăvuri ciudate. Ambele victime au fost la aceeaşi şcoală. Amândoi erau bărbaţi bogaţi. Şi amândoi s-au întâlnit cu un vechi prieten din şcoală înainte de a muri.

Carol îşi umplu paharul şi luă o înghiţitură de vin. Limbajul ei nonverbal era la fel de înverşunat ca propriile cuvinte.

— Haide, Tony. Moartea lui Danny nu a fost o crimă. Din câte îmi dau seama, nimeni în afară de tine nu crede că a fost altceva decât un tragic accident. Nu ştiu mare lucru despre otrăvuri, dar ştiu că, dacă îi strecori cuiva o doză otrăvitoare de mătrăgună într-o cârciumă, persoana respectivă va muri în aceeaşi noapte, nu după câteva zile. Iar Danny nu a fost în acelaşi an cu Robbie. Aminteşte-ţi anii tăi de şcoală. Stai în compania colegilor din anul tău. Puştii mai mari nu vor să aibă nimic de-a face cu tine, şi doar rataţii stau în compania elevilor mai mici decât ei. Deci oricine ar fi fost prieten din şcoală cu Robbie probabil că nu avea cum să fie prieten şi cu Danny. Adică, nu pare să fi avut prea multe în comun. Carol îşi desfăcu braţele, ca şi cum ar fi cântărit două lucruri, comparându-le. Să vedem! Fotbalist de succes. Tocilar pasionat de căi ferate în miniatură. Hmm. Stai să mă gândesc! Arătă spre articolul de ziar de pe ecranul laptopului. Uită-te la Danny! Nu arată bine. Nu e atletic. Ce-ar putea avea în comun cu Robbie Bishop?

Tony păru dărâmat.

— Ambii au ajuns foarte bogaţi pornind foarte de jos, încercă el.

— Şi mare bucurie le-a adus! E mai bine să fii norocos decât bogat, dacă bogat înseamnă să mori înainte de a împlini treizeci de ani. Carol dădu pe gât restul vinului. Frumos gândit, Tony. Foarte interesant. Dar cred că te agăţi de fantome. Iar eu trebuie să plec acasă şi să încerc să mă bag în pat la o oră decentă. Se ridică şi-şi îmbrăcă haina, apoi se aplecă peste el, oferindu-i o îmbrăţişare ciudată şi un sărut pe obraz. Am să încerc să vin mâine. Vezi ce mai poţi inventa ca să mă distrezi, OK?

— Mă voi strădui, spuse el.

Aflase cu mult timp în urmă că dezamăgirea era, adesea, motivaţia din care se năşteau cele mai bune rezultate ale sale.

* * *

Jonty Singh semăna cu un urs mare şi zbârlit, înfipt în colţul restaurantului indian din centrul oraşului Dudley, arătând nelalocul lui pe fundalul decorului tradiţional cam kitsch. Când Sam dăduse de el, detectivul Singh sugerase să se întâlnească la masă în acest local. Din moment ce îi făcea o favoare lui Sam, chiar nu se punea problema să nu accepte.

— Eu voi fi individul mare din spate, într-un costum maro cu dungi şi fără turban, spusese.

Sam nu se aştepta să aibă probleme în a-l identifica, şi avu dreptate. De îndată ce intră în Shishya Balti, îl observă pe Singh discutând vioi cu un chelner. Nu minţise în privinţa mărimii; era înghesuit în scaunul din colţ al unei mese de patru persoane şi, chiar şi aşezat, domina masa. Avea o claie de păr negru şi lucios, ochi căprui mari, un nas cărnos şi o bărbie proeminentă. Nu era o faţă pe care s-o uiţi prea repede.

Sam îşi croi drum prin restaurantul aglomerat. După câţiva paşi, uriaşul îşi întrerupse conversaţia şi îşi îndreptă privirea spre străin. Chelnerul se făcu nevăzut, iar Sam se îndreptă spre el. Când se apropie, Singh se ridică. Avea puţin peste un metru optzeci, dar era o prezenţă impunătoare.

— Sam Evans? întrebă el cu o voce mult mai subţire decât te-ar fi lăsat să bănuieşti statura lui. Îşi întinse braţele şi-i scutură mâna lui Sam cu amândouă mâinile. Eu sunt Jonty Singh. Mă bucur să te cunosc. Ce faci? Aceste câteva cuvinte, rostite cu accentul inconfundabil din Black Country, îl zgâriară pe Sam pe creier.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Ia un loc! Singh îi arătă scaunul din faţa lui şi-i făcu semn chelnerului. Două beri Cobra mari, cât mai repede. Zâmbetul său era larg şi prietenos. Ai încredere în mine să comand pentru amândoi sau nu?

Sam ştia care era răspunsul corect.

— Chiar te rog, spuse, resemnându-se cu perspectiva unei porţii gigantice de carne înecată în sos, cu garnitură de legume imposibil de identificat şi cu o porţie de orez lipicios. Nu era cazul să conducă până în Dudley pentru aşa ceva, dar, dacă de asta era nevoie pentru a afla ceea ce îl interesa despre Rhys Butler, avea să înfulece bărbăteşte şi să oprească pe autostradă după medicamente împotriva acidităţii.

— Iubesc localul ăsta, îi mărturisi Singh. Doi dintre unchii mei sunt proprietari, dar ăsta e doar un bonus. Aş mânca aici în fiecare seară, dacă aş putea.

Sam încercă să nu privească burta considerabilă a lui Singh şi se abţinu să-i dea o replică mai dură.

— Nimic nu întrece un curry de calitate, minţi el.

Singh chemă ospătarul şi îi turui îndelung în ceea ce Sam presupunea că e punjabi.

Singh îşi mută atenţia asupra lui Sam.

— Deci eşti interesat de Rhys Butler. Ei bine, pricep unde baţi, Sammy. Nu trebuie să fii geniu ca să-ţi dai seama că te ocupi de cazul Robbie Bishop. Interesant, discutam dacă să vă dăm un telefon în legătură cu Rhys al nostru, dar sergentul meu a considerat că şansele erau mult prea mici. Iar apoi te aud pe tine pe mesageria mea vocală, cerându-mi o informare. Râse zgomotos, făcând capetele să se întoarcă de la trei mese distanţă. E plăcut să ai dreptate.

— Sincer să fiu, Jonty, n-avem absolut nimic. Mă agăţ de un fir de pai, spuse Sam.

Chelnerul apăru în grabă cu un munte de lipii indiene şi cu un platou cu murături asortate. Jonty se aruncă asupra lor ca un dulău care atacă o pisică. Sam aşteptă să treacă măcelul iniţial, apoi îşi rupse delicat o bucată dintr-o lipie. Cel puţin erau crocante şi proaspete, observă el când gustul uşor afumat de piper negru îi invadă gura.

— Aşadar, atunci când drăguţa de Bindie ţi-a spus despre Rhys Butler, te-ai gândit să adulmeci puţin povestea? Cât se poate de corect, Sammy, exact ce aş fi făcut şi eu în locul tău.

Sam nu se obosi să corecteze convingerea sa greşită privind modul în care fusese adus în anchetă numele lui Butler.

— Deci ce-mi poţi spune despre Rhys Butler?

O grămadă impresionantă formată din chifteluţe cu ceapă şi gogoşi umplute fu aşezată pe masă, iar Singh se apucă să înfulece. Între înghiţituri, şi uneori, în mod alarmant, în timpul lor, îi spuse povestea lui Rhys Butler.

— În mod normal, ar fi o problemă a poliţiştilor în uniformă, o bătaie în faţa unui bar. Dar am fost târâţi şi noi în asta din cauza persoanei care era implicată. Rânji. Desigur, există unii care cred că ar fi trebuit să-l lăsăm pe tânărul Rhys să-l bată măr pe Robbie, din cauză că Robbie a dat pasa decisivă pentru victoria celor de la Vics împotriva băieţilor de la Villa în sfertul de finală al campionatului de anul trecut. Dar, în pofida a ceea ce poate ai auzit despre West Midlands, noi nu mai acceptăm astfel de idioţenii pe aici.

Sam muşcă dintr-o gogoaşă cu peşte desăvârşită – crocantă la exterior, suculentă la interior − şi începu să-şi schimbe părerea iniţială că Shishya era doar un alt restaurant indian făcut după acelaşi tipar.

— Grozavă mâncare, spuse, estimând corect metoda de a-l atrage pe Singh de partea sa.

Uriaşul se lumină la chip.

— A naibii de fantastică, nu-i aşa? Oricum, până când am ajuns noi, bătaia se terminase. Conform martorilor, Robbie a ieşit din club cu câţiva amici, iar Rhys Butler s-a aruncat asupra lui cu pumni şi cu picioare. Din fericire pentru Robbie, Butler al nostru nu e mare bătăuş. A împărţit vreo câteva picioare şi vreo câţiva pumni, dar, în scurt timp, prietenii lui Robbie l-au îndepărtat şi l-au imobilizat până au ajuns la faţa locului colegii mei în uniformă. Când am sosit şi noi, am decis să-i ducem pe toţi la secţie şi să rezolvăm acolo treaba, departe de ochii curioşilor şi de camerele de filmat.

Nu mai rămăsese nimic din aperitive în afară de câteva firimituri. Înainte ca Sam să apuce să respire, platoul fu luat şi înlocuit cu o jumătate de duzină de castroane cu diverse mâncăruri. Apăru o tavă cu pilaf cu ciuperci, flancată de pâini indiene asortate. Diversele arome gâdilară nările lui Sam, stârnindu-i o foame la care nu se aşteptase. Singh îşi umplu cu vârf farfuria, făcându-i semn lui Sam să îi urmeze exemplul. Acesta nu aşteptă să i se spună de două ori.

— La început, Robbie zice s-o lăsăm baltă. Nu a fost rănit, oamenii se lasă duşi de val, nimeni n-a avut de suferit, bla, bla, bla. Apoi menţionez numele lui Butler şi, brusc, se răzgândeşte. Daţi-i pe

coajă nemernicului, băgaţi-l la răcoare, e un pericol pentru societate. Nu pricep, sincer. Îl las să turuie în faţa reportofonului meu şi mă duc în camera de anchetă să văd dacă Butler e dispus să discute despre asta. Şi atunci iese totul la iveală. Despre cum Bindie Blyth e iubirea vieţii lui, doar că Robbie s-a băgat între ei şi nu se poartă cu ea cum ar trebui. Aşa că Butler s-a hotărât să-i dea o lecţie. Singh arătă cu furculiţa spre o tocană cu un sos maro-închis. Trebuie neapărat să încerci din aia. Miel cu spanac, vinete şi condimente după o reţetă pe care doar mătuşa mea o ştie. Îţi spun, ţi-ai vinde şi bunica pentru o farfurie de aşa ceva. Îşi rupse o bucată de pâine nedospită şi o înmuie în tocana de miel, reuşind cu abilitate să-şi vâre pâinea în gură fără a irosi vreo picătură. Aşa că i-am explicat cum stau lucrurile. Că, dacă o ţine tot aşa, va sfârşi după gratii. Şi că asta va distruge un băiat burghez de treabă ca el. Că îşi va pierde casa, locul de muncă… Şi atunci s-a cam pierdut cu firea. Lacrimi şi muci, tot tacâmul. Aflu că a rămas deja fără loc de muncă. Asta a fost picătura care a umplut paharul. Aşa că discutăm puţin şi, într-un final, ajunge să înţeleagă de ce nu era bine cum proceda el. Se întrerupse pentru a-şi îndesa şi mai multă mâncare în gură.

— Grozavă haleală, sublinie Sam. Chiar mă bucur de invitaţie după săptămâna pe care am avut-o. Deci ce s-a întâmplat apoi?

— Ei bine, mă întorc să vorbesc din nou cu Robbie. Îi explic că nu îi ajută cu nimic nici pe el, nici pe prietena sa dacă îl târăşte pe mizerabilul ăsta jalnic prin tribunale. Îi spun că Butler a promis să n-o mai contacteze niciodată pe Bindie, s-o lase în pace începând din acea zi şi că eu cred că lucrul cel mai bun pentru toată lumea e să-i dăm o avertizare lui Butler şi să uităm toată povestea. Robbie nu a fost încântat, dar a înţeles că era preferabil să evite să apară în presă. În cele din urmă, îi promit că îl voi supraveghea personal pe Butler, iar Robbie cedează. Şi hotărâm că, dacă Butler o să mai ia legătura cu Bindie, o să-l pun sub acuzare pentru hărţuire.

Îi aruncă o privire întrebătoare lui Sam.

— Şi? spuse Sam îndatoritor.

— M-am ţinut de cuvânt. În lunile care au urmat, o dată la câteva săptămâni, îi făceam vizite neanunţate lui Butler. Prima dată, locuinţa era tapetată cu fotografii cu Bindie şi cu articole despre ea. I-am spus că ar trebui să se descotorosească de chestiile alea. Că, dacă voia să uite de ea şi să-şi vadă de viaţă, trebuia să n-o mai aibă în faţa ochilor în fiecare clipă. Când m-am dus a doua oară, locul era curat. N-ai fi zis că a auzit vreodată de ea. Şi aşa a continuat toată treaba. Nu am auzit nici o plângere nici de la ea, nici de la Robbie, aşa că presupun că s-a ţinut de cuvânt. Apoi, acum aproximativ şase săptămâni, a reuşit, în sfârşit, să-şi găsească un alt loc de muncă. S-a mutat în Newcastle. Asta e tot ce ne-a anunţat. Pentru scurt timp, îşi abătu atenţia de la mâncare şi-şi scotoci buzunarele. Scoase o bucată de hârtie împăturită şi i-o dădu lui Sam. Adresa de corespondenţă din Newcastle.

Sam o puse în buzunar fără să se uite.

— Noul său loc de muncă… Cu ce se ocupă, de fapt, Butler?

Jonty Singh îi aruncă un rânjet răutăcios, dând la iveală un fir de spanac prins între dinţii din faţă.

— Credeam că n-ai să mă mai întrebi niciodată, spuse el.

— Lucrează ca asistent de laborator. În industria farmaceutică.

* * *

Carol avea dreptate. Se agăţa, într-adevăr, de fantome. Dar nu de cele la care se gândea ea. Tony îşi întoarse capul pe pernă dintr-o parte în alta. Trebuia să vorbească, dar nu exista nimeni care

să-l asculte. Nu putea s-o implice pe Carol în asta, fiindcă erau lucruri pe care nu voia ca ea să le ştie. Singurul psihiatru în care avea suficientă încredere pentru a-şi descărca sufletul era în concediu sabatic în Peru. Şi nu se vedea explicându-i aceste probleme unuia dintre acoliţii doamnei Chakrabarti.

Oftă şi apăsă butonul pentru a chema o asistentă. Exista cineva în care putea avea încredere că îi păstra secretele. Singura întrebare era dacă aveau să-i dea voie lui Tony să-i facă o vizită.

Fu nevoie de douăzeci de minute, un telefon la Grisha Shatalov, un scaun cu rotile şi un portar, dar în cele din urmă Tony rămase singur lângă cadavrul rece al lui Robbie Bishop. Scaunul lui Tony era cu spatele spre compartimentele de inox ale morgii, iar targa lui Robbie fusese scoasă şi trasă lângă el.

— Nu te-aş fi recunoscut, spuse Tony când uşa se închise în urma portarului. Promit să fac tot ce pot ca s-o ajut pe Carol să descopere persoana care ţi-a făcut asta. În schimb, tu poţi să mă asculţi o vreme. Există unele lucruri pe care nu poţi să le spui niciodată vreunui alt om în viaţă. Nu atunci când faci ceea ce fac eu. Nimic nu poate să te pregătească pentru oroarea şi dezgustul pe care le vei citi pe chipurile lor. Iar ăsta ar fi doar începutul. Nu ar putea să uite aşa ceva şi s-ar simţi obligaţi să facă numaidecât ceva în această privinţă. Ceva în privinţa mea. Iar eu chiar nu vreau ca ei să facă absolut nimic în privinţa mea. Nu fiindcă aş fi fericit, lipsit de suferinţe şi adaptat social. Pentru că, evident, nu sunt nimic din toate astea. Cum aş putea fi când fac ceea ce fac? Sunt însă un om echilibrat. Cum spune W.B. Yeats? „În echilibru şi cu viaţa, şi cu moartea.” Ăsta sunt eu. În echilibru perfect la momentul de cotitură dintre viaţă şi moarte, normalitate şi nebunie, plăcere şi durere. Dacă intervii în aşa ceva, o faci pe riscul tău. Deci nu e vorba că aş vrea eu să mă schimb. Fiindcă nu simt deloc nevoia de o schimbare. Pot să trăiesc foarte bine cu mine însumi, mulţumesc. Dar, când faci ceea ce fac eu, e imposibil să negi că ar avea vreun impact. Sunt supus părerilor altora. Oameni care nu sunt ca mine – iar ei alcătuiesc aproximativ nouăzeci şi nouă la sută din populaţie, aş spune – emit în permanenţă judecăţi despre mine, care se bazează mai mult pe nevoile lor decât pe adevărul meu. De asta nu vreau să audă nimeni ce am de spus despre mama mea. Mai ales Carol. Când m-am dus după lapte într-o dimineaţă, zilele astea, am trecut pe lângă şcoala primară din zonă, şi erau toţi acolo, copii şi părinţi, având întipărite pe chip, şi unii, şi alţii, toate expresiile posibile, de la încântare la disperare. M-a făcut să-mi pun întrebări în legătură cu propriile mele amintiri din copilărie. Există numeroase fragmente – o imagine cu o sufragerie pe al cărei proprietar nu mi-l pot aminti după nume, gustul de păpădie şi de brusture asociat pentru totdeauna cu sunetul ploii pe acoperişul bucătăriei de vară, mirosul câinelui bunicii mele, atingerea ierbii umede pe genunchii mei, intensitatea şocantă a fragilor sălbatici pe limbă. Fragmente, dar prea puţine întâmplări închegate. Îşi trecu o mână peste faţă şi oftă. Am participat la şedinţe de terapie în grup şi am ascultat alţi oameni vorbind pe îndelete şi cu detalii remarcabile despre lucruri care li s-au întâmplat în copilărie. Nu pot fi sigur dacă ceea ce îşi aminteau era adevărat, dacă inventau sau construiau o poveste despre care credeau că s-ar potrivi cu puţinele elemente-cheie pe care reuşeau să le dea cu adevărat la iveală din mâlul amintirilor. Tot ce ştiu este că nu se potriveşte cu felul în care funcţionează memoria mea. Nu că mi-aş dori amintirile lor. Variază de la chestii banale la unele cu adevărat oribile. Nici unul dintre ei nu vorbeşte despre copilărie aşa cum o fac scriitorii, poeţii şi producătorii de film. Astea nu sunt istorii faţă de care ai resimţi vreo nostalgie. Ăsta e singurul lucru pe care îl am în comun cu aceşti naratori nefragmentari. Nu am nici o nostalgie faţă de copilăria mea. Nu sunt genul care, la o petrecere de seară, o dă pe poezie vorbind despre verile nesfârşite ale copilăriei, despre lumina aurie ce cade pe genunchii zdreliţi şi despre plăcerile ascunse ale colibelor de lemn şi ale caselor din copaci. În rarele ocazii când sunt invitat, sunt singurul care rămâne mut când vine vorba despre

tinereţea sa. Crede-mă, nimeni nu vrea să audă puţinele fragmente puse cap la cap pe care mi le amintesc. Un singur exemplu. Mă joc pe covor în faţa focului în casa bunicii mele. Bunica colecţionează monede de jumătate de peni cu corabie, din motive prea obscure pentru a-mi fi rămas în minte. Are o cutie de biscuiţi plină, aproape prea grea ca s-o pot ridica. Am voie să mă joc cu monedele şi îmi place să construiesc ziduri de castele din acestea. Partea cea mai distractivă e să mă prefac că eu sunt duşmanul după ce le-am terminat; e foarte satisfăcător felul în care se prăbuşesc. Aşa că stau pe covor cu monedele şi-mi văd de joaca mea. Bunica se uită la televizor, dar e un program pentru adulţi, aşa că nu mă interesează. Uşa se deschide şi intră mama, udă de ploaie, după ce a venit pe jos din staţia de autobuz. Miroase a fum, a ceaţă şi a parfum stătut. Îşi dă jos haina ca şi cum s-ar lupta cu ea. Se trânteşte într-un fotoliu, scotocind în geantă după ţigări şi oftând. Bunica îşi strânge buzele şi se ridică să facă nişte ceai. Cât e plecată, mama mă ignoră, dându-şi capul pe spate pentru a sufla fumul spre tavan. Amintindu-mi chipul ei acum, îl văd iritat şi încărcat de griji. Nu aveam cuvintele potrivite la îndemână, copil fiind, dar ştiam chiar şi atunci să stau deoparte. Bunica a adus ceaiul şi i-a dat o cană mamei. Ea a luat o înghiţitură, s-a strâmbat fiindcă era prea fierbinte, apoi a aşezat cana pe braţul lat al fotoliului. Probabil că mâneca i s-a prins de cană când şi-a retras mâna, fiindcă i s-a răsturnat în braţe. A sărit în sus, opărită, executând un mic dans caraghios, împrăştiind monedele peste tot pe podea. Iar eu am râs. Nu râdeam de ea. Dumnezeu mi-e martor, înţelegeam foarte bine pe atunci că durerea nu era niciodată comică. Râsul meu era nervos, o eliberare de anxietate combinată cu surprindere. Însă, scoasă din fire de durere şi de şoc, mama n-a înţeles nimic din asta. M-a ridicat în picioare apucându-mă de păr şi m-a pălmuit atât de tare, încât mi-am pierdut auzul. O vedeam că-şi mişca gura, dar nu auzeam nimic. Pielea capului îmi era ca un înveliş în agonie, iar faţa mă ustura de parcă aş fi fost biciuit cu un mănunchi de urzici. Apoi bunica a împins-o pe mama înapoi în fotoliu. Mama mi-a dat drumul la păr, în cădere, iar bunica m-a prins de umăr, m-a împins până pe hol şi m-a aruncat în şifonier cu atâta forţă, încât m-am lovit de peretele din spate. Se făcuse dimineaţă când s-a deschis din nou uşa. Ştiu că ăsta n-a fost un incident izolat. Ştiu asta fiindcă am mai multe fragmente diferite cu perioade petrecute în şifonier. Ceea ce nu am, în general, sunt întâmplările complete. Diverşi profesionişti s-au oferit să mă ajute să umplu golurile, de parcă asta ar fi fost ceva de dorit. De parcă ar fi fost un dar pentru mine să am acces la şi mai multe amintiri precum aceea. Ei sunt mai nebuni decât mine. Oftă. Iar acum ea s-a întors. A lipsit atât de mult din viaţa mea, încât am reuşit să mă amăgesc că am scăpat de ea. Ca după o poveste urâtă de dragoste. Dar n-am scăpat. Îşi împinse scaunul în faţă şi închise compartimentul. Mulţumesc că m-ai ascultat. Îţi rămân dator.

Clipind pentru a scăpa de lacrimile din ochi, Tony îşi manevră scaunul până la telefon. Nu înţelegea prea bine de ce, dar ceva din el se schimbase, făcându-l să se simtă, în mod inexplicabil, mai uşor. Formă numărul de la poartă.

— Bună, spuse el. Am terminat.

* * *

Mama Satanei. Aşa se numea produsul final pe care îl avea în vedere Yousef. Triperoxid de triacetonă. TATP. Se presupunea că numele i se trăgea de la instabilitatea sa. Şi, din acest motiv, era mai atent acum decât fusese vreodată în viaţa sa. Atenţia îţi permitea să faci lucruri extraordinare. Atentatorii de la metroul din Londra o căraseră de colo-colo în rucsacuri. Urcaseră şi coborâseră din trenuri. Merseseră pe jos de la tren la metrou. Aşa că, dacă făcea totul bine, avea să fie o treabă sigură. Atâta timp cât voia el să fie sigură, bineînţeles.

Citi încă o dată instrucţiunile. Le învăţase deja pe de rost, dar le scosese şi la imprimantă cu caractere mari. Prinse foile pe peretele de deasupra mesei sale improvizate de laborator. Îşi luă echipamentul de protecţie, apoi scoase substanţele chimice din frigider una câte una, punând cele trei recipiente pe masă. Peroxid de hidrogen optsprezece la sută, cumpărat de la un furnizor de chimicale pentru albirea lemnului. Acetonă pură de la compania specializată în vopsele. Acid sulfuric pentru baterii de la magazinul de piese pentru motociclete. Pregăti un pahar gradat, un tub manometric, un termometru, o baghetă pentru amestecat şi o pipetă, toate din sticlă, şi un borcan cu închidere etanşă. Se simţea foarte ciudat. Nu mai făcuse niciodată în viaţa sa o asemenea chestie „de om mare", însă avea impresia că era din nou la şcoală, în laboratorul de chimie. Savantul cel nebun în pantaloni scurţi.

Se îndepărtă de masă şi-şi dădu jos mănuşile şi căştile. Avea nevoie de ceva care să-l ajute să se calmeze. Îşi scoase iPod-ul din rucsac, introduse micile căşti în urechi şi alese setarea „*shuffle*" pentru playlistul selectat de el pentru relaxare. Se auziră câteva ritmuri lente de Talvin Singh. Imran ar fi râs de selecţia sa muzicală, dar nu-i păsa. Yousef îşi puse la loc echipamentul şi se apucă de lucru.

Mai întâi umplu cu gheaţă chiuveta, turnând puţină apă rece pentru a eficientiza răcirea. Puse paharul gradat în baia de gheaţă şi trase aer în piept. Acesta era punctul dincolo de care nu se mai putea întoarce. Din acest moment, era un terorist care pregătea un atentat cu bombă. Oricât de îndreptăţite ar fi fost motivele sale, în ochii lumii trecea o linie pe care nimic nu o putea răscumpăra. Norocul lui era că nu-i păsa câtuşi de puţin de ceea ce credea lumea despre el. Acolo unde conta avea să fie considerat pentru totdeauna un erou, un bărbat care a făcut ceea ce trebuia şi care a transmis astfel un mesaj.

Măsură cantitatea de peroxid de oxigen, apoi o turnă în paharul gradat. Înghiţi cu greu, apoi făcu acelaşi lucru cu acetona. Puse uşor termometrul în pahar şi aşteptă ca temperatura să scadă la nivelul adecvat. Stătu în picioare, fredonând încet pe piesa *Migration* a lui Nitin Sawhney. Orice numai să nu se gândească la ceea ce avea să se întâmple după acest proces.

Urma partea dificilă. Luă cu pipeta o cantitate precisă de acid sulfuric. Încet, picătură cu picătură, o adăugă în amestec, ţinând sub control temperatura. Dacă aceasta trecea de zece grade, avea să explodeze. Ăsta era punctul în care majoritatea fabricanţilor amatori de bombe deveneau prea entuziaşti şi adăugau prea mult sau prea repede, astfel că se formau mici fărâme pe marginile paharului. Yousef ştia că asta nu avea să i se întâmple. Degetele îi tremurau, dar era atent să îndepărteze pipeta de pahar de fiecare dată când adăuga o picătură.

După ce termină de preparat reţeta, începu să amestece cu bagheta de sticlă. Cincisprezece minute, atâta indica reţeta. Se cronometră. Apoi, foarte, foarte încet, scoase paharul din baia de gheaţă şi-l puse în frigider, asigurându-se că temperatura era la nivelul potrivit. În seara următoare, avea să se întoarcă şi să execute ultima etapă. Dar, deocamdată, făcuse tot ceea ce trebuia.

Yousef închise frigiderul şi simţi cum umerii i se relaxează de uşurare. Avusese încredere în reţetă; nu era prost, aşa că o verificase comparând-o cu altele pe care le găsise pe internet. Dar ştia că lucrurile puteau lua o întorsătură proastă, şi de regulă o luau atunci când pregăteai explozivi. Ce pierdere fără rost ar fi fost asta! Se dezbrăcă de echipamentul de protecţie şi-l aruncă pe salteaua noduroasă.

Era timpul să meargă acasă şi să îşi joace rolul de fiu şi de frate respectuos. Încă două seri, apoi gata cu asta. Îşi iubea familia. Ştia că acest lucru avea să fie pus sub semnul întrebării prin ceea ce făcea, dar era ceva incontestabil pentru Yousef. Îi iubea pe toţi şi detesta faptul că avea să-i piardă. Dar unele lucruri erau mai puternice decât legăturile de familie. Iar el tocmai descoperise cât de

puternice.

[16] Mark Ravin Ramprakash, Mudshuden Singh (Monty) Panesar, Marcus Edward Treschothick şi Andrew Strauss, jucători de crichet englezi (n.red.)

[17] Personaj negativ din *WordGirl*, desene animate pentru copii de 6-12 ani (n.red.)

Vineri

Cerul cenuşiu şi murdar al oraşului începea să pălească în depărtare când Carol parcă maşina în umbra tribunei de pe Grayson Street. Chiar înainte să fi oprit motorul, o poliţistă în uniformă, mişcându-se greoi din cauza echipamentului de la centură, se îndreptă spre ea. Carol ieşi din maşină, aşteptându-se exact la următoarele cuvinte:

— Îmi pare rău, nu puteţi parca aici, zise poliţista, pe un ton de toleranţă obosită.

Carol îşi scoase legitimaţia din buzunarul jachetei de piele şi spuse:

— Nu stau mult.

Chipul tinerei poliţiste se îmbujoră de ruşine.

— Scuze, doamnă, nu v-am recunoscut…

— Nici nu aveai cum, spuse Carol. Nu sunt în uniformă. Arătă spre blugii şi spre bocancii greoi. Nu voiam să arăt a poliţist.

Femeia în uniformă zâmbi derutată.

— Atunci poate că nu ar fi trebuit să parcaţi aici? murmură ea, ştiind prea bine că-şi forţa norocul.

Carol râse.

— Ai dreptate. Şi, dacă nu aş fi atât de presată de timp, aş muta-o. Se îndreptă spre balustradele ce străjuiau trotuarul inundat de flori, mesaje şi jucării de pluş, atât de multe în unele locuri, încât abia mai era loc pentru o persoană să treacă.

Fără îndoială, priveliştea îi provoca o reacţie emoţională complexă. Prin natura muncii sale, Carol devenise imună la sentimentele reflexe. Nu puteai să te laşi antrenat în aşa ceva şi să faci munca pe care o făcea ea. Poliţiştii, pompierii, echipele de pe ambulanţă – toţi erau nevoiţi să înveţe încă de la început să nu se lase absorbiţi de durerea autentică şi personală a celor cu care interacţionau la muncă.

Dispuneau de un anumit grad de imunitate în faţa valurilor de emoţie făţişă ce se asociau unor evenimente precum moartea Dianei şi crimele din Soham. Teoretic, ştia că orice viaţă curmată prematur era la fel de valoroasă ca oricare alta. Dar, când era vorba despre uciderea unei persoane precum Robbie Bishop – un bărbat tânăr, talentat, care încânta milioane de oameni –, îi era greu să nu simtă mai multă furie, mai multă durere, mai multă hotărâre de a îndrepta lucrurile.

Văzuse câteva frânturi din aceste scene în spatele reporterilor TV, dar Carol nu-şi imaginase amploarea fenomenului din afara terenului de fotbal. Priveliştea o emoţionă, dar nu din cauza încărcăturii emoţionale a durerii. O emoţionă prin dramatismul său. Jucăriile de pluş şi mesajele erau pătate de stropii de apă murdară proiectaţi de roţile maşinilor care treceau, înmuiate de ploaia de peste noapte. Presărat cu flori ofilite, trotuarul începuse să semene cu o groapă de gunoi neamenajată.

La acea oră matinală, ea era singurul pelerin la altar. Câteva maşini trecură încet pe lângă ea, şoferii fiind prea puţin atenţi la drum. Încet, o luă la pas de-a lungul balustradelor. Când ajunse la capăt, se opri şi-şi scoase telefonul. Era pe punctul de-a apăsa pe tasta de apel, când se răzgândi. Având în vedere că se afla într-un spital de stat, Tony era, probabil, deja treaz. Dar, dacă dormea, nu voia să-l trezească. Aşa se justifică în propriii ochi în vreme ce-şi îndesa nerăbdătoare telefonul înapoi în geantă.

Adevărul era că nu voia să o ia din nou de la capăt cu firavele legături dintre Robbie Bishop şi Danny Wade. Internat în spital, Tony se plictisea atât de tare, încât inventa fantome pentru a-şi

stimula creierul. Voia ceva care să-l ţină ocupat, aşa că îşi permisese să se lase dus de val cu o serie de coincidenţe care i-ar fi stârnit râsul în alte circumstanţe. În loc să-i întoarcă spatele, vedea criminali în serie acolo unde nu era cazul. Era de aşteptat, credea ea. La asta se pricepea el cel mai bine şi probabil că asta îi lipsea cel mai mult. Carol se întrebă cât urma să mai dureze până când avea să se poată întoarce la serviciu, fie şi pentru câteva ore. Cel puţin nebunii de la Bradfield Moor ar fi putut să-l ţină departe de demonii săi.

Putea doar să spere. Iar, între timp, se putea încrede în propriile instincte. Instincte, îşi reaminti, care fuseseră şlefuite de experienţa unei strânse colaborări cu Tony. De cele mai multe ori, nu era cazul să-şi expună ideile în faţa lui pentru a-i fi confirmate. Scoase din nou telefonul şi formă un număr.

— Kevin, spuse ea, scuze că te deranjez acasă. În drum spre birou, vreau să te aranjezi şi să vină câţiva oameni la Victoria Park şi să facă fotografii cu ce se întâmplă aici. Vreau fotografii cu toate scrisorile şi mesajele, şi orice lucru ce pare cât de puţin suspect vreau să fie ridicat şi adus la secţie, ca să fie examinat de echipa noastră. Ne vedem mai târziu!

Închise telefonul şi se întoarse la maşină. Era timpul să meargă acasă şi să se schimbe. Era timpul să-şi dovedească faptul că încă mai putea să rezolve cazurile grele şi fără Tony, dacă era nevoită.

Stacey Chen era, invariabil, prima la birou. Îi plăcea să stea linştită cu calculatoarele ei. Când intră în birou în acea vineri şi-l găsi acolo pe Sam Evans, când văzu ceainicul cu apă fierbinte şi un pliculeţ de Earl Grey în cana ei, deveni brusc prudentă. Era adevărat că nu se întâmpla prea des în această echipă, dar în toate celelalte echipe în care lucrase colegii stăteau întotdeauna la coadă să-i ceară favoruri. Toată lumea avea nevoie de ceea ce putea face electronica pentru ei, dar nimeni nu se obosea să-şi bată capul pentru a face computerele să lucreze pentru ei. Se foloseau pur şi simplu de ea pentru că asta era varianta rapidă. Şi treaba asta o enerva mult mai mult decât lăsa să se vadă.

Îşi acceptă cana de ceai cu o recunoştinţă detaşată, apoi se instală în spatele celor două monitoare ale sale, întrerupându-se doar pentru a-şi pune pe umeraş sacoul sobrului său taior de la Prada. Sam părea destul de fericit în faţa propriului calculator, aşa că Stacey se relaxă şi se concentră pe analiza profundă a secretelor ascunse de hard diskul lui Robbie Bishop. Erau câteva fotografii care fuseseră şterse recent, iar ea părea hotărâtă să pună cap la cap fragmentele rămase. Probabil nu avea să găsească nimic, dar lui Stacey nu-i plăcea niciodată să se recunoască învinsă.

Era atât de absorbită, încât nici nu observă că Sam se ridicase şi venise la biroul ei decât în clipa în care el ajunse chiar lângă ea şi se aplecă deasupra ei, mirosind a lămâie, a condimente şi a masculinitate. Stacey îşi simţi muşchii încordându-se, ca şi cum s-ar fi pregătit să încaseze o lovitură. „Nu fi proastă”, îşi spuse. „E Sam, ce naiba! Doar n-o să te invite în oraş sau ceva de genul ăsta.” Oricât de mult îi displăcea, ar fi vrut să creadă că el urmărea un interes ce ţinea de realitate, nu unul virtual.

— Ce e? întrebă ea, fără urmă de bunăvoinţă în voce.

— Mă întrebam dacă nu vrei o mână de ajutor cu e-mailurile lui Robbie şi chestii din astea.

Stacey ridică brusc din sprâncene. Nu ţinea minte ca Sam să se fi oferit vreodată să facă munca de jos în domeniul calculatoarelor.

— Mă descurc, mulţumesc, spuse, ţeapănă ca o cămaşă apretată.

Sam îşi ridică mâinile într-un gest pe care ea îl consideră împăciuitor.

— Ştiu asta, reluă el. Am vrut doar să spun că pot să citesc efectiv anumite chestii. Sunt la ordinele tale când vine vorba despre lucruri complicate. Dar m-am gândit că poate ţi-ar prinde bine puţin ajutor în chestiile pe care orice nătărău le-ar putea accesa.

— Chiar mă descurc, mulţumesc. Totul e sub control. Robbie Bishop n-a fost nici pe departe un geniu în ale calculatoarelor, spuse Stacey, fără a-şi ascunde dispreţul pentru cei mai puţin pricepuţi în acest domeniu. Poate că, dacă faptul că îi spunea direct că nu avea nevoie sau că nu-şi dorea ajutorul lui nu dădea rezultate, avea să aibă sorţi de izbândă adresându-i jigniri indirecte.

Sam ridică din umeri.

— Cum doreşti. Atâta că eu nu pot progresa în ceea ce fac acum până nu îmi oferă cineva mai multe informaţii. Şi hai să fim cinstiţi…

Avea totuşi un zâmbet frumos, observă ea. Foarte ispititor, dacă erai genul de femeie dispusă să se lase ispitită.

— Cu ce să fim cinstiţi? insistă Stacey.

— Ei bine, tu te iroseşti cu genul ăsta de rahaturi, sincer. După cum ziceam, orice nătărău o poate face. Dar celelalte chestii, lucrurile de care idioţi ca mine n-au habar – pentru asta avem nevoie de tine. Munca de jos? Ar trebui s-o pasezi celor ca mine.

— Adică ăia care vor să primească laudele fără să muncească? Stacey zâmbi pentru a-şi îndulci cuvintele.

Sam păru jignit. Lui Stacy nu-i venea să creadă îndrăzneala lui. Toată lumea ştia că era vânător de aplauze. Îşi duse mâna la piept, prefăcându-se dezolat.

— Nu-mi vine să cred că ai spus asta.

— Sam, ce rost are să te prefaci? Nu sunt naivă. Ţin minte ancheta din cazul Creeper, când ai încercat să-i dai de capăt pe la spatele şefei. Trebuie să fii complet orbit de ambiţie ca să îţi propui ceva atât de nebunesc.

El luă un aer spăşit.

— Asta a fost atunci. Crede-mă, Stace, mi-am învăţat lecţia din acel mic dezastru. Hai, lasă-mă să te ajut! Mă plictisesc.

— Te-ai plictisi şi mai tare dacă ţi-aş da colecţia de flecăreli ale lui Robbie Bishop. Asta ştiu deja.

Uşa se deschise, şi ridicară amândoi privirea când intră Chris Devine, îmbrăcată pentru o plimbare la ţară cu jacheta impecabilă, pantalonii de catifea reiată şi cizmele verzi de cauciuc. Le observă expresia şi se strâmbă.

— Ştiu, ştiu. Am dormit prea mult, câinele trebuia scos la plimbare, Sinead e în Edinburgh cu afaceri, ce puteam face?

Îşi scoase cizmele şi se încălţă cu o pereche de pantofi pe care îi luă dintr-o geantă Tesco. Sub jachetă purta un pulover de caşmir elegant.

— Ce mai transformare, observă Sam.

— Da, ştiu, mă aranjez rapid pentru o fată bătrână, îi dădu replica Chris. Voi cu ce vă ocupaţi?

Se îndreptă spre ceainic şi spre cafetiera pe care o adăugase echipamentului lor de bucătărie

— M-am oferit s-o ajut pe Stacey, dar ea nu mă lasă, se plânse Sam.

Stacey strânse din buze. O spuse de parcă ea ar fi fost problema.

— Nu mă surprinde, murmură Chris. Tu şi calculatoarele? Din câte am văzut…

— E mult mai competent decât lasă să se vadă, o contrazise Stacey, surprinzându-se cu propria sinceritate.

Privirea pe care i-o adresă Sam nu avea pic de căldură, ci doar speculaţie raţională. O observă pe Chris cântărind situaţia. Din câte văzuse ea, singurul lucru care o interesa pe Chris era cum să exploateze la maximum această tensiune dintre ea şi Sam, într-un mod creativ, avantajos pentru echipă. Stacey se temea de ceea ce se pregătea.

— Tu ce vrei să faci, Sam? întrebă Chris, privindu-i pe amândoi.

— Mă gândeam că Stacey ar avea mai mult timp pentru chestiile complicate dacă aş citi eu e-mailurile, spuse Sam cu ochii mari.

Chris se uită la Stacey.

— Şi asta e o problemă fiindcă…?

„Fiindcă, dacă găseşte ceva, se va asigura că eu voi pica prost, iar el va culege laurii. Fiindcă nu am încredere în el. Fiindcă am impresia că s-ar putea să-mi placă prea mult şi nu-l vreau în spaţiul meu."

— Din motive de securitate, sergent. Nu vrem ca lucrurile astea să circule haotic prin sistem. Într-un caz ca ăsta, dacă informaţiile vor ajunge pe mâinile cui nu trebuie, vor apărea cât ai clipi în toate ziarele de scandal.

— Înţeleg ce zici, dar Sam e de-al nostru, Stacey, şi înţelege importanţa confidenţialităţii. Nu văd care e problema. Dacă Sam n-are altceva de lucru, poate să se ocupe de mărunţişuri.

— Nici o problemă, sergent. Stacey îşi întoarse privirea spre monitoarele ei, ca să nu-i arate lui Chris cât de tare se enervase. O să printez toate fişierele relevante, spuse într-o ultimă încercare disperată de a-l împiedica să obţină acces direct.

— Nu-i nevoie, replică Sam.

— Copiază-mi-le pe un CD sau trimite-mi-le pe adresa mea de e-mail. Nu mă deranjează să citesc direct pe monitor.

Stacey trebuia să se recunoască învinsă. Sincer, care mai era rostul să ai lesbiene în echipă dacă luau partea bărbaţilor?

— Bine, mormăi.

Când Carol ajunse la birou, o oră mai târziu, Stacey nu mai părea preocupată de faptul că Sam citea e-mailurile lui Robbie Bishop, ci de altceva, mult mai îngrijorător.

* * *

Carol se holbă la monitor cu o expresie de neîncredere. Contul temporar de e-mail pe care Stacey îl crease pentru a primi răspunsurile de la abonaţii site-ului *Best Days of Our Lives* conţinea deja peste două sute de e-mailuri. Îi aruncă lui Stacey o privire nedumerită.

— Cred că asta demonstrează teoria ta legată de ajutorul comunităţii online, spuse sec.

— Ce anume i-ai întrebat?

Stacey părea plictisită.

— Chestiile evidente. Anii de şcoală, dacă l-au cunoscut pe Robbie, tot ce ne pot spune din proprie experienţă despre Robbie din timpul şcolii sau de după. Le-am cerut fotografii recente cu ei înşişi şi cu colegi de şcoală. I-am întrebat ce făceau joi noaptea. Cine putea confirma ceea ce afirmau. Şi dacă au vreo idee genială despre persoana care i-ar fi dorit moartea lui Robbie şi despre motivul acesteia. Zâmbi. Cred că e posibil ca mulţi dintre ei să sugereze că ar fi vorba despre barosanii ăia care deţin Chelsea şi Man United.

Carol nu putea contesta logica lui Stacey.

— OK. Chris şi Paula, vreau să le împărţiţi între voi. Eliminaţi chestiile improbabile. Printaţi fotografii. Iar diseară vă întoarceţi la Amatis cu pozele. Să vedem dacă vreunul dintre petrecăreţii noştri sau angajaţii de la bar recunoaşte vreun chip.

Chris se apleca să privească ecranul.

— E mult de lucru. Au mai venit patru răspunsuri doar acum, cât vorbeam. S-ar putea să avem

nevoie de mai mulţi oameni.

— Ai dreptate. Vedeţi cum vă descurcaţi în dimineaţa asta. Dacă durează prea mult, o să cerem o mână de ajutor. Carol privi prin încăpere. Sam, la ce lucrezi? îl întrebă.

— E-mailurile lui Robbie, spuse el fără să ridice privirea.

— OK. Dacă Paula şi Chris au nevoie, ajută-le. Carol îşi verifică în minte lista cu lucruri de făcut. Kevin era ocupat, asigurându-se că altarul de la stadionul din Victoria Park era cercetat şi evaluat corespunzător; avea să se întoarcă la un moment dat cu o serie de potenţiale probe de adăugat. Se întâmplau multe. Dar întrebarea era: Avea vreun sens? Erau pe calea cea bună? Şi cum aveau să-şi dea seama când o porneau în direcţia corectă?

În astfel de momente, lui Carol îi lipsea confortul de a se putea baza pe ideile lui Tony, oricât de ciudate i s-ar fi părut uneori. Nici ei nu îi era teamă să gândească neconvenţional, dar era întotdeauna mai linştitor să facă un pas îndrăzneţ atunci când exista cineva care să o încurajeze de sub plasa de siguranţă de dedesubt.

Cel puţin se putea baza pe echipa ei pentru a săpa în adâncime. Dacă exista vreun lucru ce merita găsit, aveau să-l găsească. Partea dificilă era să-şi dea seama ce însemna acel lucru şi încotro avea să-i ducă. Dar, deocamdată, nu putea face altceva decât să aştepte.

* * *

„Să înveţi din greşelile altora era întotdeauna de preferat suferinţei de a face propriile greşeli", se gândi Yousef. Precum teroriştii de la metroul din Londra. Îşi dăduseră întâlnire şi călătoriseră cu trenul până la Londra în gaşcă. În momentul când serviciile de securitate au început să verifice filmările camerelor cu circuit închis, au ieşit imediat în evidenţă. Erau uşor de observat, uşor de urmărit şi, prin urmare, uşor de pus sub acuzare. Aşa a fost reconstituit drumul lor în sens invers, până la propriile case, aşa a fost descoperită reţeaua lor de susţinători şi prieteni.

Toate aceste lucruri ar fi fost încetinite considerabil dacă s-ar fi deplasat fiecare separat până la ţintă. Distrugerea atenţiei forţelor de securitate era cea mai bună opţiune după producerea evenimentului, dar, dacă asta nu ar fi funcţionat, încetinirea lor ar fi fost de preferat uşurării muncii acestora. Cel mai rezonabil ar fi fost să aibă cât mai puţin contact unul cu celălalt în perioada de dinaintea atentatului. Având în vedere că britanicii erau poporul cu cea mai intensă supraveghere din lume şi că majoritatea înregistrărilor camerelor cu circuit închis nu erau păstrate mai mult de câteva săptămâni, căzuseră de acord să nu se întâlnească în această perioadă decât dacă apărea vreo urgenţă. Aveau să menţină doar un contact minim şi, dacă era necesar, aveau să folosească SMS-uri cu coduri stabilite. Ţinta avea să fie numită „casă", „bombă" „cină", şi aşa mai departe. Fiecare ştia ce avea de făcut şi era pregătit.

Aşa că Yousef stătea în cafeneaua de pe acoperişul galeriei de artă a oraşului Bradfield, la a treia masă de lângă peretele din stânga, cu nimic deosebit de cafegiii de la orele târzii ale dimineţii, cu spatele la tejghea. În faţă avea o cola şi o felie din prăjitura însiropată cu lămâie care era specialitatea hipercalorică a cafenelei. Nu reuşise să ia decât câteva înghiţituri; i se oprea în gât ca un bulgăre de nisip dulce. Nu doar acasă se confrunta cu lipsa poftei de mâncare. Avea numărul din acea dimineaţă al ziarului *Guardian* întins pe masă, mai puţin pagina de sport. Se prefăcea că citea suplimentul G2, ţinându-şi mâna stângă astfel încât să-şi poată vedea ceasul. Piciorul drept îi tremura din cauza aşteptării şi a anxietăţii.

Pe măsură ce minutarul se târa spre şi zece, faţa i se înfierbânta şi broboane de sudoare i se întinseră pe gât şi pe umeri. Aşteptarea îi făcea stomacul ghem.

Totul se termină în câteva secunde. O femeie într-un impermeabil cochet trecu pe lângă masa lui. El o văzu doar din spate când ea deschise uşile şi ieşi pe terasa de pe acoperiş, unde se aşeză cu spatele spre el, cu o sticlă de apă minerală alături. Un batic de culoare închisă îi acoperea capul. Îşi dorea să poată merge lângă ea, să-şi aline singurătatea pe care o simţea.

Pe masa din faţa lui Yousef se afla pagina de sport. Se forţă să înghită restul de prăjitură, ajutându-se cu o înghiţitură zdravănă de cola. Apoi, relaxat, încercă să-şi ascundă disconfortul dat de refluxul brusc de zahăr, îşi strânse ziarul şi plecă încet.

Nu mai avea răbdare să se întoarcă la furgonetă. Se strecură în toaleta bărbaţilor din afara cafenelei şi se încuie în cabină. Cu degete neîndemânatice din cauza emoţiilor şi a transpiraţiei, răsfoi până la paginile de sport. Acolo, vârâte în mod destul de ironic între două pagini pe care se discutau şansele echipei Bradfield Victoria de a reuşi în prima ligă fără Robbie Bishop, adăpostite într-un dosar de plastic, se aflau hârtiile care aveau să-l ducă unde voia să ajungă a doua zi. Era un fax, aparent de la managerul general al echipei Bradfield Victoria, adresat contractorilor obişnuiţi pentru lucrări electrice, prin care li se semnala existenţa unei probleme urgente la un tablou electric aflat sub tribuna Albert Vestey. Mai era şi un al doilea fax de la contractori către A1 Electricals, prin care se subcontracta lucrarea de urgenţă.

Yousef trase aer în piept şi se relaxă puţin. Avea să funcţioneze. Avea să fie extraordinar. Peste numai o zi, lumea avea să fie un loc cu totul diferit. *Insha'Allah.*

* * *

Tony îşi adună tot curajul şi-şi coborî pe podea piciorul teafăr. Acest lucru fu suficient pentru a trimite un fior de durere prin celălalt picior, în pofida protezei care îi ţinea fixă partea rănită. Strânse din dinţi şi se folosi de mâini pentru a-şi trage din pat piciorul cu proteză printr-o mişcare arcuită. Când aduse piciorul la marginea saltelei, îi dădu drumul şi aproape căzu, lăsând gravitaţia să-l aducă într-o poziţie mai mult sau mai puţin dreaptă. Pe frunte îi apărură broboane de sudoare pe care le şterse cu dosul palmei. Trebuia să înveţe să facă asta înainte să-i dea drumul de aici.

Se opri, cu greutatea distribuită între fesele aşezate pe pat şi piciorul său drept. Când gâfâitul încetă, se întinse după cârjele cu sprijin pe antebraţ pe care învăţase să le folosească mai devreme în ziua respectivă. Le prinse cu atenţie, asigurându-se că antebraţele intraseră în manşetele de plastic. Fixă picioarele de cauciuc în podea. Inspiră adânc.

Tony se împinse în poziţie verticală, surprinzându-se cu stabilitatea sa. Împinse cârjele în faţă, se balansă pe piciorul sănătos, lăsă piciorul rănit să-l urmeze, cu degetele atingând podeaua, o greutate infimă pe genunchiul rănit. Simţi un junghi de durere. Dar nu era chiar insuportabil. Putea îndura strângând din dinţi şi din fese.

Cinci minute mai târziu, reuşise să ajungă până la toaletă. Întoarcerea îi luă opt minute, dar, chiar şi în acel scurt interval, simţi că mişcările îi erau mai line, mai sigure; avea ce să-i arate lui Carol când venea. Avea nevoie de ajutorul ei dacă voia să meargă acasă. Avea să-i fie greu să-i ceară sprijinul, dar presupunea că i-ar fi fost şi mai greu să aştepte ca ea să se ofere.

Îi luă câteva minute să se întoarcă în pat şi să se aşeze confortabil. Jură că nu avea să mai considere niciodată un lucru de la sine înţeles simplul fapt de a se ridica pentru a urina. Nu-i păsa dacă oamenii râdeau, avea să stea acolo fericit, gândindu-se: „Uitaţi-vă la mine. Tocmai m-am ridicat şi am venit până aici. Aţi văzut? Uimitor!"

Odată instalat, nu mai avu nici o scuză să nu se gândească la Robbie Bishop şi la Danny Wade. Sau, mai degrabă, la Danny Wade şi la Robbie Bishop. Era posibil ca Danny Wade să nu fi fost

prima victimă a lui Hărţuilă, dar, după căutări complete pe internet, Tony nu găsise nici o moarte prealabilă care să-i poată fi pusă în cârcă.

— Te încântă complotul şi rezultatul, dar nu prea ţii la fapta în sine, spuse. Strict vorbind, nu eşti criminal în serie, dar cred că spre asta te îndrepţi. Şi ceea ce te face deosebit e faptul că, de cele mai multe ori, crimele în serie ţin de sex. Sunt oameni cu circuite bolnave, care au nevoie de scenarii bolnave pentru a obţine ceea ce majoritatea oamenilor reuşesc relativ firesc. Dar la tine nu e asta, nu-i aşa? Nu eşti interesat de corpurile lor, nu îi vezi drept obiecte ale dorinţei. Cel puţin nu ale dorinţei sexuale. Deci ce-ţi iese din asta? E o chestie politică? Un fel de mesaj de genul „distrugeţi bogătaşii"? Eşti oare un războinic neomarxist hotărât să-i pedepsească pe cei care câştigă averi şi nu le împart cu cei încă prizonieri ai lumii din care s-au ridicat eroii lor? Are o oarecare noimă… Îşi fixă privirea în tavan, analizând ideea în minte, examinând-o pe toate părţile. Dacă ăsta eşti tu, de ce nu strigi în gura mare? Nu poţi transmite un mesaj politic dacă e scris într-o limbă abstractă pe care n-o înţelege nimeni. Nu. Nu faci asta din dorinţa de a transmite vreo idee politică abstractă. E o chestie personală, cumva.

Se scărpină în cap. Doamne, cât de mult tânjea după un duş adevărat, să se înmoaie sub un torent de apă, să-şi spele părul şi să-şi limpezească mintea. Mâine, poate, spusese asistenta. Aveau să-i învelească proteza în folie PVC, să i-o fixeze pe picior, urmând să vadă ce se va întâmpla.

— Deci, dacă fapta nu e de natură sexuală şi nici politică, atunci care e rostul? Ce-ţi iese din asta? Dacă ar fi doar Robbie, aş putea crede că e o răzbunare pentru ceva ce s-a întâmplat în şcoală – ţi-a luat ceva, te-a făcut să te simţi neînsemnat, te-a rănit într-un fel de care probabil că nici nu avea habar. Dar e de neconceput ca Danny Wade să fi putut face vreunul dintre aceste lucruri. Danny era tipul tocilarului – căi ferate în miniatură, pentru numele lui Dumnezeu! Asta se situează atât de jos în lanţul trofic, încât singurul lucru plasat şi mai jos sunt cei scăpaţi de la secţia de nevoi speciale. Oftă. Nu are logică.

Ceea ce avea logică însă era că ucigaşul lăsase, în mod sigur, urme. Având în vedere că localnicii clasificaseră cazul drept un accident tragic, probabil că, la acea vreme, nu se făcuseră decât investigaţii nesistematice la locul faptei, mai ales că se stabilise deja că Jana nu profita cu nimic de pe urma morţii lui Danny. Dar, chiar şi acum, dacă se puneau întrebările corecte, era posibil să apară răspunsuri. Poate că îl văzuse cineva pe Danny întâlnindu-se cu ucigaşul său în bar. Era posibil să-l fi observat cineva ajungând la Danny în noaptea crimei. Dacă n-ar fi fost legat de acest pat de spital, nu ar fi contat că, una peste alta, Carol îi respingea ideile intuitive. Ar fi putut merge personal la Dore să discute cu localnicii. Deşi, dacă se gândea mai bine, asta nu era întotdeauna cea mai bună metodă.

Pentru fiecare persoană cu care reuşea să aibă vreo legătură exista, de regulă, cel puţin o alta care ghicea bizareria din el şi se înspăimânta. Toată viaţa Tony simţise că încerca să treacă drept om. Era o prefăcătorie care nu înşela pe toată lumea, nu întotdeauna. Iar proteza de la picior nu ar fi ajutat, asta era clar.

Dar nici unul dintre aceste lucruri nu conta, desigur, fiindcă nu avea să poată merge la Dore pentru a face cercetări pe cont propriu. Tony oftă frustrat. Apoi făcu brusc ochi mari. Exista cineva care putea să stoarcă informaţii şi din piatră seacă. Cineva care îi era dator cu o favoare.

Tony zâmbi şi se întinse după telefon.

* * *

Carol îşi privi membrii echipei. Toţi erau fie cu privirea fixată pe ecran, fie prinşi în

conversaţii telefonice. Scoase pe furiş, din sertar, o sticlă mică de votcă, o desfăcu sub birou, apoi o înclină discret deasupra cafelei sale. Învăţase din propriile traume profesionale că alcoolul era un prieten bun şi un stăpân rău. Aproape reuşise să o transforme în sluga sa, dar se agăţase cu unghiile şi-şi croise drum înapoi din acel punct, iar acum putea să se convingă uşor că ea deţinea controlul. Adevărul era că, în perioade de stres şi de frustrare, în momente precum acesta, alcoolul era refugiul şi puterea ei. Mai ales atunci când Tony nu era prezent.

Nu că el era fi certat-o. Nimic atât de ostentativ. Nu, atâta că prezenţa lui era un reproş pentru ea, îi amintea că existau alte opţiuni pentru a evada. Opţiuni în care aproape se angajaseră de câteva ori înainte. Dar întotdeauna, de câte ori se apropiau, intervenea ceva. De regulă, ceva legat de muncă. Era, se gândi ea, ironia perfectă. Ceea ce îi apropia sfârşea invariabil prin a le arunca obstacole în drum. Şi nici unul din ei nu reuşea vreodată să îşi dea seama cum să depăşească obstacolele decât după ce trecuse momentul prielnic.

Îşi sorbi băutura, savurând felul în care căldura i se răspândea în corp. Doamne, dar aveau nevoie de ceva care să-i ajute să dea de capăt acestui caz.

Parcă răspunzând rugăminţii sale fierbinţi, Sam Evans îşi băgă capul pe uşă. Carol îi făcu semn să intre. Simţea întotdeauna o oarecare ambivalenţă faţă de Sam. Ştia că era ambiţios şi, întâlnise cândva şi la ea, această trăsătură ştia cât de valoroasă şi de periculoasă era pentru un poliţist. Îi recunoştea şi instinctele de rebel ca fiind apropiate de ale sale. Nu avea spirit de echipă. Pe de altă parte, şi ea fusese destul de individualistă pe vremea când avea rangul lui. Spiritul de echipă îi apăruse doar după ce descoperise o echipă cu care merita să colaboreze. Se regăsea suficient în Sam pentru a-l înţelege şi, astfel, pentru a-l ierta. Ceea ce nu-i putea ierta era însă caracterul lui parşiv. Ştia că îşi spiona colegii, deşi o făcea suficient de bine ca ei să nu-şi dea seama. Odată o pusese pe ea într-o situaţie proastă în faţa lui Brandon doar pentru a face ca propriile lui realizări să pară mai importante decât erau de fapt. Ideea era că nu putea avea încredere în el, ceea ce i se părea din ce în ce mai problematic pe măsură ce activitatea echipei se extindea.

— Cred că s-ar putea să am ceva, şefa, spuse, aproape umflându-se în pene în timp ce se aşeza. Îşi netezi pantalonii pentru a păstra dunga şi îşi îndreptă spatele, îmbrăcat în cămaşa lui bine călcată.

Ea de-abia dacă îndrăzni să spere.

— Ce anume?

Îi aruncă printul cu e-mailul original pe birou şi aşteptă ca ea să-l citească.

— Am vorbit cu Bindie. Hărţuitorul ăsta, Rhys Butler, a sărit la Robbie în faţa hotelului din Birmingham. L-au înhăţat poliţiştii, dar i-au dat drumul cu o avertizare. Am vorbit cu ofiţerul care l-a arestat. Au lăsat-o mai moale cu Butler fiindcă Robbie şi Bindie nu voiau să se afle. Oricum, poliţistul ăsta, Singh, l-a ţinut pe Butler sub observaţie. I-a făcut vizite acasă, s-a asigurat că şi-a golit peretele de poze cu obsesia lui şi că se ţinea la distanţă de amândoi. Butler a jurat că a depăşit momentul. Îşi pierduse locul de muncă, şi asta fusese picătura care umpluse paharul, a susţinut el. A fost băiat cuminte câteva luni, apoi a obţinut un nou loc de muncă şi s-a mutat în Newcastle. Dar uite care-i treaba interesantă, şefa. Făcu o pauză dramatică. E şoarece de laborator într-o companie farmaceutică.

Carol ştia din experienţă că existau mai multe momente false de cotitură într-o anchetă criminalistică decât mâncăruri decente într-o cantină a poliţiei. Dar, neavând altceva mai concret de care să se agaţe, era mai mult decât dispusă să verifice această pistă.

— Bine lucrat, Sam. Vreau să iei legătura cu cei din Northumbria şi să vezi dacă ne pot face rost de o adresă.

Zâmbetul lui Sam îi aminti de motanul ei Nelson când se afla lângă un castron cu ficăţei de pui.

Îi puse în faţă a doua foaie de hârtie.

— De la lucru şi de acasă, spuse el.

Acum îşi permise şi ea să-i zâmbească. Singura întrebare era dacă să-i lase pe poliţiştii din Northumbria să-l aresteze. Nu-i luă mult să decidă. Carol îşi spuse că voia să vadă personal casa lui Rhys Butler. Nu voia să lase asta pe mâna vreunui poliţist în uniformă care nu ştia ce anume trebuia să caute. Îşi împinse scaunul în spate şi se ridică.

— Ce mai aşteptăm?

* * *

Yousef deschise frigiderul. Paharul gradat de sticlă stătea pe raft, umplut în cea mai mare parte cu un lichid transparent. Dar stratul de la fund era praful cristalin de care avea nevoie. Cu grijă, scoase paharul şi-l aşeză pe masa de lucru. Pregătise deja o pâlnie de sticlă tapetată cu hârtie de filtru. Închise ochii şi murmură o rugăciune, cerându-i profetului să intervină şi să-l ajute să-şi îndeplinească planul. Apoi ridică paharul şi turnă lichidul prin filtru.

Dură mai puţin decât se aşteptase. Aruncă o privire prin vizorul măştii de protecţie la grămăjoara de cristale albe. Nu păreau suficiente pentru a produce carnagiul la care se aştepta. Dar ce ştia el? Comerţul cu textile şi covoare, la asta se pricepea. Trebuia să se bazeze pe ceea ce i se spusese. Altfel nimic nu avea sens. Nici nopţile nedormite, nici transformarea sufletului său, nici suferinţa pe care avea s-o provoace familiei sale. Nu putea fi singurul care să simtă asta. Trebuia doar să-şi depăşească slăbiciunile şi să se concentreze asupra scopului.

Cu mişcări uşoare, scoase hârtia de filtru din pâlnie şi scutură conţinutul într-un bol cu apă cu gheaţă. Spălă cristalele, curăţându-le de lichidul din care se precipitaseră. Apoi împărţi explozibilul pe câteva farfurii de carton, ca să se usuce cu un risc minim de explozie accidentală.

Îşi împinse masca de pe faţă şi clătină din cap uimit. Reuşise. Produsese suficient TATP cât să arunce în aer tribuna principală a stadionului Victoria Park. Nu mai avea altceva de făcut decât să asambleze restul componentelor, a doua zi dimineaţă.

Apoi putea s-o transporte în locul de unde avea să demonstreze că, în mod cert, războiul împotriva terorii nu era câştigat. Yousef îşi îngădui un zâmbet strâmb. Avea să le arate ce însemnau cu adevărat şoc şi groază.

* * *

— Eşti nebun, spuse Paula cu fermitate. O gândise de multe ori, dar nu găsise niciodată un moment potrivit s-o spună.

— Unde anume e nebunia? întrebă Tony pe un ton suav.

— Unde nu e? Privi în jurul ei. Ai un scaun cu rotile? Putem ieşi de aici?

— Nu, nu. N-ai nevoie de-o ţigară pentru a purta o conversaţie.

— Ba am, dacă e atât de nebunească, spuse ea.

— Îmi tot spui asta. Dar numai fiindcă inspectorul-şef Carol Jordan nu vrea să urmărească această pistă nu înseamnă că e o idee nebunească. Ştii, Carol nu-i infailibilă.

Fraza: „Iar asta tu ştii mai bine ca oricine” rămăsese nespusă, dar se subînţelegea.

Paula arătă spre piciorul lui.

— Şi nici tu nu eşti.

— N-am susţinut niciodată asta. Ideea e, Paula, că pista asta trebuie verificată. Dacă aş putea s-

o fac chiar eu, aş face-o. Dar nu pot. Gândeşte-te aşa! Dacă mă înşel, nu e nici o problemă. Dar, dacă am dreptate, ancheta privind uciderea lui Robbie îşi schimbă complet direcţia.

Paula ezită. Trebuia să se apere împotriva argumentelor lui şi împotriva sentimentului că îi era datoare fiindcă o ajutase să iasă la liman pe când se îneca în propria nefericire şi în autocompătimire.

— Ţi-e uşor să spui că nu e nici o problemă. Nu cariera ta e în joc. Nu pot să mă bag pe teritoriul unei alte autorităţi poliţieneşti şi să sper că şefa nu va afla nimic.

— De ce-ar trebui să afle? În prima fază, nu-ţi cer decât să vorbeşti cu oamenii. Cei care frecventează cârciuma locală, cei care îşi plimbă câinii pe acolo, Jana Jankowicz. Nu-ţi zic: „Dă buzna peste poliţiştii din Sheffield şi spune-le că au dat-o în bară şi cere-le să-ţi arate dosarul legat de crima pe care n-au recunoscut-o".

— Cu atât mai bine, bombăni Paula. Asta ar fi sinucidere profesională.

— Vezi? Nu-ţi cer să faci asta. Doar câteva întrebări, Paula. Trebuie să recunoşti, merită să arunci o privire.

Şi cu asta reuşi s-o prindă în mreje. Ea avea un respect profund pentru Carol Jordan. Ştia că era, poate, puţin îndrăgostită de şefa ei. Dar, după cum sugerase el, ştia mai bine ca oricine că aceasta mai greşea uneori. Fără a-şi da seama, Paula îşi frecă încheietura. Rănile se vindecaseră de mult, dar mai rămăsese o reţea de cicatrici fine abia vizibile la baza palmei şi a încheieturii.

— E destul de puţin probabil, replică ea, încercând să-i dea de înţeles că ea credea că ideile lui aveau un temei, fără a recunoaşte însă că şefa lor s-ar putea înşela.

— Din câte îmi spune Carol, puţin probabil e mai bine decât ceea ce aveţi voi.

Paula se fâţâi agitată prin cameră.

— Poate că nu. Ea şi Sam au plecat la Newcastle pe urmele unei piste promiţătoare. Un hărţuitor al lui Bindie Blyth care a sărit să-l bată pe Robbie în faţa hotelului în care era cazată echipa.

Tony pufăi.

— Pierdere de vreme. I-am zis asta când a sunat să-mi spună că nu va veni astă-seară. Când hărţuitorii îşi pierd cumpătul, vor ca lumea întreagă să ştie de ce sunt în stare pentru dragoste. Uite, John Hinckley a încercat să-l asasineze pe Reagan ca s-o impresioneze pe Jodie Foster. Ăştia nu sunt şoricei timizi, sunt genul care se fac auziţi sus şi tare. Oricine l-ar fi ucis pe Robbie, n-a făcut-o ca s-o impresioneze pe Bindie.

— Şi când anume ar trebui să merg să mă ocup de aceste interogatorii? întrebă Paula, înţelegând imediat că tocmai se dăduse bătută.

Tony îşi desfăcu mâinile, mimând inocenţa.

— În seara asta? Acum nu eşti în timpul serviciului.

— Ba sunt în timpul serviciului, spuse Paula, strângând din dinţi. Nici măcar n-ar trebui să fiu aici. Ar trebui s-o ajut pe Chris să se ocupe de avalanşa de e-mailuri venite de la membrii site-ului Best Days, ca să putem merge din nou în Amatis în seara asta, cu un set de poze, să vedem dacă putem identifica pe careva.

Tony nici măcar nu clipi.

— Ei bine, atunci mâine?

Paula dădu un picior în tăblia patului, sperând că îl zdruncinase puţin.

— Nu mai face pe prostul, Tony! Ştii cum procedăm noi. Când avem un caz important, lucrăm cât e omeneşte posibil. Nu există ore suplimentare în cadrul unităţii noastre. Dormim când se termină.

Tony clătină din cap.

— Grozav discurs, Paula. Ar putea chiar să ţină în cazul cuiva care nu ştie cum funcţionează această echipă de incidente majore. Vorbiţi mult despre munca în echipă. Veneraţi conceptul de echipă. Dar v-am văzut la treabă sub ochii mei. Sunteţi, de fapt, ca Real Madrid. O mână de galacticos care îşi vede, fiecare, de pasiunea sa. Uneori, pasiunile vă duc în aceeaşi direcţie şi daţi impresia că aţi fi o echipă. Dar asta se întâmplă mai mult accidental decât intenţionat.

Paula se opri brusc, şocată să-l audă pe Tony vorbind astfel despre fala şi mândria lui Carol Jordan. Nu crezuse că avea tupeul să fie atât de direct în privinţa lor.

— Te înşeli, spuse.

Nici măcar nu era o provocare, nega din reflex.

— Nu mă înşel. Fiecare dintre voi încearcă să demonstreze ceva. Vă implicaţi cu tot sufletul în ceea ce faceţi. Şi fiecare vrea să fie cel mai bun, aşa că porneşte într-o mică misiune proprie. Părea furios acum. Când funcţionează, e grozav. Dar când nu…

— Don Merrick. Paula se chinui să-şi păstreze vocea calmă şi fără vreun tremur de emoţie.

Tony îşi înfipse pumnul în saltea.

— La naiba, Paula, treci peste asta! Nu a fost vina ta.

— A vrut să ne demonstreze tuturor că îşi merita promovarea. Că merita să facă parte din micul nostru grup de elită. Paula îşi feri privirea. Erau câteva lucruri pe care încă nu voia ca Tony să le vadă. Ai dreptate. Ne facem singuri legea.

— Atunci ajută-mă cu asta!

Era implacabil. Asta făcea din el un doctor grozav, refuzul de a accepta un răspuns negativ. Dar uneori îl transforma şi într-o mare pacoste. Se întrebă cum îi făcea faţă Carol.

— Dacă pot, spuse ea. Nu promit nimic.

— Nu am nici o pretenţie, replică el. Nu ţi-aş cere asta dacă n-aş crede că e important, Paula.

Ea dădu din cap, învinsă şi, fără voia ei, complice.

— Iar dacă se află totul la vârf, o să dau vina pe tine.

Tony râse.

— Bineînţeles că aşa vei face. În fond, dacă încearcă să mă concedieze, pot oricând s-o dau afară din casă.

* * *

Ora ceaiului într-o zi de vineri pe A1 era o experienţă menită să zgândăre nervii până şi celui mai răbdător şofer. Sam Evans nu se dovedise niciodată un exemplu de răbdare, iar Carol Jordan nu era mai brează. Ca majoritatea pasagerilor, era convinsă că ar fi putut să ajungă la destinaţie mai repede decât persoana care se afla la volan. Mai înaintară puţin şi se pomeniră blocaţi în trafic. Camioane, furgonete şi maşini se înghesuiau pe autostradă, blocajul fiind complicat şi mai mult de oportuniştii care tot încercau să se strecoare pe altă bandă unde avansarea părea mai rapidă. Argintii, albe şi negre în umbrele tot mai adânci ale înserării, maşinile formau o pată monocromă în peisaj.

— Asta ne scuteşte de luarea unei decizii, spuse Carol, arătând spre zidul de maşini din jurul lor.

— Poftim?

Sam părea smuls, împotriva voinţei sale, dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Dacă să-l abordăm la lucru sau acasă. A durat atât de mult să ajungem aici, încât nici n-are rost să ne gândim să mergem în altă parte decât acasă.

Răsfoi printre hărţile pe care le printase înainte de a plecare.

— Ar fi trebuit să luăm maşina mea, are GPS, murmură ea, încercând să îşi dea seama unde se aflau faţă de locul unde voiau să ajungă.

Le luă aproape o oră să găsească locuinţa lui Rhys Butler, o casă simplă din cărămidă roşie, cu două camere la etaj şi două la parter, amplasată în mijlocul unei terase pe una dintre zecile de străzi identice care duceau la Town Moor. Casa părea căzută într-o paragină tristă, de parcă singurul lucru care o mai ţinea în picioare era simpla voinţă a vecinilor săi aflaţi de-o parte şi de alta. Nu se vedea nici o lumină şi nu era nici o maşină parcată afară. Carol se uită la ceasul de la mână.

— Probabil e în drum spre casă acum. Hai să aşteptăm o jumătate de oră!

Găsiră un bar la câteva străzi distanţă. Aglomerată şi prietenoasă, atmosfera compensa faptul că trecuse cam mult de când clădirea nu mai fusese renovată. Barul plin ochi cu trei grupuri distincte – tineri care beau bere blondă la halbă şi purtau cămăşi scoase din pantalonii; bărbaţi mai în vârstă în pulovere şi blugi, cu fesuri îndesate în buzunarul de la spate, cu mâini înăsprite de muncă, bând bere neagră şi bere brună Newcastle; şi tinere în haine ce ar fi părut, cu indulgenţă, sumare în mijlocul verii, machiate strident, ce dădeau pe gât Bacardi Breezer şi shoturi cu votcă de parcă sperau din tot sufletul că ziua de mâine nu avea să mai vină. Toţi cei care i-au observat pe Carol şi pe Sam s-au holbat puţin la ei, dar nu într-o manieră ostilă. Semăna mai mult cu felul în care un naturalist ar fi privit o antilopă sud-africană neclasificată – ceva exotic, dar nu ceva după care să te înnebuneşti, am mai văzut noi dintr-astea.

Carol îi arătă lui Sam o masă din colţul îndepărtat şi se întoarse cu un pahar mare de votcă şi apă tonică pentru ea şi cu apă minerală pentru Sam. El o privi scârbit.

— Tu conduci, spuse ea.

— Şi ce dacă? Aş fi putut bea oricum o bere, se plânse Sam.

— N-o meriţi. Carol luă o gură şi îi aruncă o privire dură. Am avut timp să mă gândesc pe drum încoace. Ai revenit la vechile obiceiuri, nu-i aşa?

Privirea lui de inocenţă ofensată fu atât de convingătoare, încât aproape că îi acordă prezumţia de nevinovăţie.

— Ce vrei să spui?

— N-ai scos chestiile astea la iveală azi-dimineaţă. Ai obţinut prea multe şi prea repede. Ai aruncat pe furiş o privire când verificai apartamentul lui Robbie, nu-i aşa?

Nu făcea decât să ghicească, dar felul în care el îşi feri privirea îi arătă că avea dreptate.

— Mai contează? ripostă el arţăgos, dar nu foarte războinic. Nu am încercat să ţin totul pentru mine. Te-am informat din clipa în care am avut un punct de pornire.

— E drept. Dar de ce ai aşteptat? De ce ai ţinut informaţiile pentru tine? Singurul motiv pe care îl văd este că ţi-ai dorit altceva decât laudele pentru descoperirea acestei piste. Voiai şi să o pui pe Stace la punct. Fiindcă asta era partea ei din anchetă. Deci ea a ratat-o. Despre asta a fost vorba?

Carol vorbea atât de încet, încât Sam fu nevoit să se aplece spre ea pentru a o auzi. Ei i se păru că vede o urmă de roşeaţă pe obrajii de culoarea cafelei, dar putea să fie doar de la căldura din bar.

Sam îşi feri privirea, aparent fascinat de piercingul din buric al femeii de la masa alăturată.

— Ştiam că e extrem de aglomerată. Voiam să mă asigur că nu îi scapă nimic.

— Astea-s gogoşi, Sam. Am avut anchete cu probleme de IT de cinci ori mai complexe decât asta, iar Stacey s-a descurcat. Stacey s-ar fi prins de asta. Poate cu o zi sau două în urma ta, dar s-ar fi prins. Ai vrut să fii eroul pe spinarea lui Stacey. Am mai trecut prin asta. Carol clătină din cap. Nu vreau să te pierd, Sam. Eşti inteligent şi descurcăreţ. Dar ceea ce îmi trebuie şi mai mult e să pot avea încredere că toată lumea din echipă colaborează. Am văzut odată o felicitare ieftină pe care scria că dragostea nu înseamnă să te pierzi în privirile celuilalt. Înseamnă să staţi umăr la umăr, cu

faţa în aceeaşi direcţie. Ei bine, aşa ar trebui să fie şi cu echipa pentru intervenţii majore. De data asta, chiar e ultima avertizare. Dacă te mai prind cu aşa ceva, vei fi mutat în altă echipă. Dădu pe gât restul de băutură fără a-şi dezlipi privirea de la el. Iar acum aş dori o votcă şi o apă tonică, te rog.

Carol îl urmări cum se îndepărtă. Furia era vizibilă în mişcările lui. Ea spera că exista ceva dincolo de furie, ceva care să-l facă să se oprească şi să se gândească la viitorul lui. Îşi dorea să fi existat o cale de a-i vorbi pe limba lui, de a-i explica de ce era atât de aspră cu el. Dar ştia şi că el ar fi înţeles-o greşit.

Când se întoarse cu băutura, îşi înghiţise deja furia. Nimic din atitudinea lui nu mai sugera că ar fi fost altceva decât un subordonat îndatoritor.

— N-am fost cinstit, spuse, fără a o privi în ochi. În şcoală, am fost alergător, nu fotbalist. N-am priceput niciodată cum stă treaba în echipă. Ştii ce vreau să spun?

— Oricât ar părea de ciudat, ştiu. Îşi sorbi băutura, care era atât de slabă, încât aproape nu merita să se obosească s-o dea pe gât. Ce crezi? E timpul să mai aruncăm o privire?

Zece minute mai târziu, se aflau din nou în faţa casei lui Rhys Butler. Se lăsase deja întunericul. Şi tot nu se vedea nici un semn de viaţă.

— Crezi că ar trebui să facem o tură prin spate? întrebă Sam.

— De ce nu?

Merseseră în josul străzii până aproape de colţ. Un interval gol între case îi duse la o alee ce se întindea de-a lungul curţilor interioare. Sam numără casele din mers, oprindu-se la ultima de din spatele casei lui Butler. Încercă clanţa uşii din zid şi clătină din cap.

Carol îşi duse degetul în spatele urechii.

— Ai auzit asta, domnule poliţist?

Sam zâmbi.

— Să fie oare ţipătul sau sunetul sticlei ce se sparge?

— Probabil ţipătul, spuse Carol, dându-se înapoi pentru a-i lăsa suficient spaţiu de manevră lui Sam.

La naiba cu egalitatea atunci când alternativa însemna că puteai să scapi de o durere de umăr. El lovi uşa cu umărul, rotind în acelaşi timp clanţa. Lemnul moale din jurul încuietorii se despică, iar uşa se deschise.

Curtea din spate părea şi mai întunecată decât aleea din cauza umbrelor aruncate de zidurile sale înalte. Din casă nu se vedea nici o lumină. Carol vârî mâna în poşetă şi scoase un dreptunghi de carton plastifiat de mărimea unui card de credit. Îl îndoi, şi din el ţâşni un fascicul îngust de lumină.

— Mişto, spuse Sam.

— Cadou de Crăciun.

— E clar că ai pile la Moş. Eu am primit şosete.

Carol plimbă lumina în jurul său. Curtea era mai mult sau mai puţin goală. O toaletă exterioară ocupa unul dintre colţuri, cu uşa întredeschisă.

— Nu a stat prea mult timp aici încât să se adune rahatul, spuse. Spatele casei era în formă de L, cu bucătăria orientată spre ei. Ferestrele de la bucătărie şi de la camera din spate dădeau amândouă spre curtea goală. Carol se apropie de fereastra bucătăriei şi proiectă fasciculul de lumină înăuntru.

Bucătăria era mobilată cu garniturile de lemn de culoare închisă populare în anii ’70. Părea să fi rămas neatinsă de atunci. Carol văzu un ceainic electric, un prăjitor de pâine şi o cutie pentru pâine pe blatul mesei din partea opusă. În chiuvetă zări un bol, o cană şi un pahar. Pe uscătorul de vase se aflau un castron de tăieţei şi un pahar de vin. Privind peste umărul ei, Sam spuse:

— Se pare că încă nu şi-a întâlnit aleasa inimii.

„Mie mi se pare familiar”, se gândi Carol cu o tresărire de recunoaştere.

Se întoarse şi se strădui să lumineze cealaltă fereastră. Pereţii păreau dintr-un colaj uriaş ce se întindea dintr-un colţ al încăperii în celălalt.

— Futu-i, spuse Sam. Se pare că am dat de-o mină de aur.

Înainte să apuce Carol să răspundă, auzi un zgomot în spatele ei. Pe fondul bâzâitului monoton al sunetelor din trafic, se desluşi ticăitul unei roţi de bicicletă ce puse frână. Se întoarse exact la timp pentru a observa un bărbat şi o bicicletă profilându-se în pragul uşii.

— Ce dracu’? strigă el.

Sam se năpusti, dar fu prea încet. Uşa se închise cu o izbitură în faţa sa. Carol fugi spre el să-l ajute să deschidă uşa, dar nu era loc suficient să se desfăşoare amândoi.

— Prea târziu, strigă vocea de cealaltă parte.

— Mi-am legat bicicleta cu lanţ de uşă. Nu veţi reuşi s-o deschideţi. Chem poliţia, hoţilor.

— Noi... Carol îi acoperi cu palma gura lui Sam înainte să apuce să-i servească replica răsuflată atât de apreciată de scriitorii de comedii.

— Taci, îi şuieră ea. Dacă îi spunem cine suntem şi e vinovat, o va lua la fugă în beznă şi ne va fi al dracului de greu să-l găsim. Hai să ne calmăm până ajung aici băieţii de la poliţia locală şi rezolvăm atunci.

— Dar…

— Fără nici un dar.

Auziră piuitul slab făcut de tastele telefonului.

— Bună ziua, cu poliţia vă rog…

„Povestea asta era un coşmar”, se gândi ea.

— Ai putea să-mi ţii scara să urc pe acoperişul toaletei. E mai joasă decât zidul, murmură Sam. Cel puţin pot să îl supraveghez, să mă asigur că stă cuminte.

— Nenorociţii de poliţişti din Keystone, bombăni Carol.

— Da, tocmai am prins doi oameni care încercau să-mi spargă casa. Am reuşit să-i închid în curtea din spate… Butler. Rhys Butler. Le dădu adresa. După cum ziceam, nu pot ieşi, i-am prins… Nu, nu voi face nici o prostie, am să aştept până ajungeţi. O pauză, apoi o voce strigă: Aţi văzut? Poliţia e pe drum, aşa că nu încercaţi nici o tâmpenie.

— Nimic nu poate fi mai rău de-atât, murmură Carol.

— Ajută-mă să ajung pe acoperiş, insistă Sam.

— Vrei doar să-ţi iei un costum nou pe banii firmei, spuse Carol, urmându-l după colţ până la capătul toaletei, care era cel mai departe de poartă. Cu toate acestea, îşi adună toate forţele şi făcu un fel de leagăn din mâini. Se aplecă pentru ca Sam să-şi poată fixa piciorul. Unu, doi, trei, şopti, ridicându-se când el se desprinse de pământ.

Sam se ridică, folosindu-se de forţa umerilor şi a braţelor pentru a ajunge la acoperiş.

— Eşti dus complet cu pluta, amice, ai să regreţi asta, strigă Carol pentru a acoperi târşâitul corpului lui Sam pe ţigle.

— Tu să taci, strigă Butler înapoi. Poliţia va ajunge imediat, şi atunci o să vă pară rău că v-aţi pus cu mine.

Era, bănui Carol, bravada de cocoş a omului mărunt care avea ceva de demonstrat. O singură privire aruncată furiş fusese de ajuns pentru a vedea cât de slăbuţ era Rhys Butler. Să-l provoace pe Robbie Bishop la o bătaie cu pumnii fusese o nebunie. Un motiv în plus să-l atace de la distanţă.

— Vom vedea noi cui o să-i pară rău, strigă Carol. Omuleţ mare ce eşti!

Se sprijini de toaletă, enervată şi înfrigurată. Nu era obişnuită să facă pe grozava, dar un astfel

de episod avea să facă rapid înconjurul secţiei şi era probabil să sfârşească pe blogul cuiva. Carol Jordan capturată de răufăcătorul pe care voia să-l aresteze.

Nu durǎ mult până îşi făcură apariţia şi copoii locali. Doi dintre ei, după zgomote. Butler, entuziasmat la culme ca un copil de ziua lui, le spuse ce credea că se întâmplase.

— Am ajuns acasă, şi ei erau acolo şi încercau să intre cu forţa în camera din spate. Stricaseră deja poarta, uitaţi-vă, se vede unde e despicată, am fost nevoit să-mi leg bicicleta de mâner.

Butler continua să se repete. Unul dintre poliţişti decise, în mod evident, că îi era de ajuns.

— Poliţia, strigă. Deschidem uşa acum. Vă sfătuiesc să rămâneţi calmi şi să nu vă mişcaţi.

Sam îşi întinse capul peste marginea acoperişului.

— Sus sau jos, doamnă?

— Stai unde eşti, mormăi ea. O să fie foarte jenant.

Îşi scoase legitimaţia şi o ţinu în faţă. De cealaltă parte a zidului, se auziră diverse zgomote metalice, apoi uşa se deschise puţin.

Un bărbat masiv aproape umplu cadrul uşii, ţinându-şi lanterna la nivelul umărului şi orbind-o.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el.

— Detectiv inspector-şef de la poliţia din Bradfield, spuse ea. Iar acela... Făcu un semn spre acoperiş, şi raza lanternei îi urmă braţul. Acela este detectivul ofiţer Evans. Iar el, spuse arătând peste umărul poliţistului spre locul unde Butler se încrunta lângă celălalt poliţist în uniformă, este Rhys Butler, pe care tocmai voiam să-l invit la Bradfield să răspundă la câteva întrebări legate de uciderea lui Robbie Bishop.

— Glumeşti, exclamă el! Apoi, văzând expresia de pe chipul ei, zise: Ba nu, nu-i aşa? Şi, după cum era de aşteptat, o luă la sănătoasa.

Făcuse doar doi paşi când Sam îi ateriză în spate, lăsându-l fără respiraţie şi fără doi dinţi din gură.

„O să fie o seară foarte lungă şi ridicolă”, se gândi Carol ostenită.

* * *

Paula mângâie paharul cu degetul mare şi cu cel arătător, desenând o linie în condensul format.

— Aşa că, vezi tu, nu ştiu ce e mai bine să fac, spuse ea. Pe de-o parte, îi sunt datoare lui Tony pentru ajutorul pe care mi l-a acordat după… după ce am fost rănită. Pe de altă parte, nu vreau să fac ceva pe la spatele şefei.

Chris avea un teanc de fotografii pe care le printaseră din e-mailurile cerute de Stacey. Toţi cei care le trimiseseră fuseseră colegi de şcoală cu Robbie şi nici unul dintre ei nu avea un alibi, în afară de parteneră sau soţie, pentru joia anterioară. Le răsfoi din nou, aranjându-le după un set de criterii pe care doar ea îl ştia.

— Poţi să te consulţi oricând cu ea, spuse Chris.

— După cum mi-a zis Tony, a respins deja ideea considerând-o nefondată.

Paula se întinse după fotografii şi le privi cu un ochi critic. Majoritatea ieşiseră destul de bine la imprimantă. Arătau a oameni adevăraţi, spre deosebire de pozele care se făceau la poliţie.

Chris ridică din umeri.

— Ce faci în timpul liber te priveşte doar pe tine. Atâta timp cât nu pui în pericol o anchetă în desfăşurare.

— Dar ar trebui s-o fac?

Pe măsură ce orele treceau, Paula devenea tot mai puţin convinsă de ceea ce-i cerea Tony.

Chris îşi întinse mâinile pe măsuţa de bar, cu degetele mari dedesubt, ca şi cum ar fi avut de gând s-o răstoarne dintr-o singură mişcare. Îşi privi unghiile cu manichiura îngrijită.

— A fost odată ca niciodată cineva căruia credeam că îi datorez o favoare. Oarecum aşa cum eşti tu cu Tony, dar din alte motive. Mi-a cerut ceva. Doar un număr de telefon, atât. Un număr pe care eu puteam să-l obţin cu uşurinţă, dar ea nu, nu fără a da naştere la întrebări. Într-un final, am făcut ceea ce voia. Iar acela a fost primul pas dintr-o călătorie care i-a adus moartea. Chris îşi trase nasul adânc, apoi o privi pe Paula în ochi. Nu mă învinovăţesc pentru ceea ce s-a întâmplat. Dacă nu i-aş fi făcut acea favoare, ar fi găsit o altă cale de a obţine ceea ce voia. Ceea ce contează pentru mine e că, atunci când mi-a cerut ajutorul, am fost acolo. Când mă gândesc la ea acum, ştiu că n-am dezamăgit-o. Chris dădu drumul măsuţei şi-i aruncă Paulei un zâmbet plin de regret. Depinde de tine. Ştii ce înseamnă să trăieşti asumându-ţi nişte consecinţe. Trebuie să te gândeşti unde te-ar putea duce asta peste şase luni, peste un an.

Paula se simţi mişcată. Chris nu vorbea prea des despre lucruri personale, nici măcar cu ea. Ştia că toată lumea avea impresia că exista o legătură specială între ele din cauză că erau amândouă lesbiene, dar se înşelau. Chris o trata pe Paula exact aşa cum îi trata pe toţi ceilalţi. Fără favoruri. Fără dezvăluiri. Doar un sergent şi un poliţist care se respectau reciproc din punct de vedere profesional şi cărora le plăcea ceea ce ştiau una despre cealaltă. Paula se simţea bine în această relaţie. Avea suficienţi prieteni în afara serviciului, iar singura dată când cedase tentaţiei de a avea o prietenie strânsă cu cineva de la serviciu, povestea sfârşise prin a-i provoca mai multă suferinţă decât era dispusă să-şi amintească. Dar dezvăluirea din această seară îi aminti că mai avea încă multe de învăţat despre Chris. Dădu din cap.

— Am înţeles. Singura întrebare e când voi reuşi să mă ocup de asta. Nu sunt şanse ca acest caz să devină mai uşor prea curând.

Chris aruncă o privire la ceas.

— Ai putea ajunge în Sheffield până la nouă dacă ai pleca acum. Asta ţi-ar lăsa timp să discuţi cu oamenii din cârciumă. Iar dacă te cazezi la un motel ieftin, ai putea discuta cu menajera la prima oră.

Paula păru surprinsă.

— Dar ar trebui să…

— Eu şi Kevin ne putem descurca la Amatis. Probabil că oricum ne pierdem vremea. Te acopăr eu dimineaţă. Dacă şefa are noroc în Newcastle, nici nu va observa că nu eşti acolo.

— Dacă are anchete, s-ar putea să observe. Îi place să mă bage pe mine la înaintare dacă apar probleme.

— O să-ţi asigur spatele câteva ore. Pot să-i spun că erai extenuată, iar eu ţi-am zis să vii mai târziu. Dar trebuie să-ţi faci şi tu treaba. Trebuie să te asiguri că te întâlneşti cu menajera cât se poate de devreme. Crezi că localnicii din Rotherham acceptă întâlniri la micul dejun?

Paula rânji.

— E poloneză. Ei muncesc de dimineaţa până seara. Va accepta, fără îndoială, o întâlnire la o oră matinală.

Chris împinse spre ea teancul de fotografii.

— Ar fi bine să iei astea. Dacă e acelaşi ucigaş, s-ar putea să se regăsească printre ei.

— Dar ce veţi face tu şi Kevin?

— Eu mă voi întoarce la birou şi voi printa încă un set. Nu va dura mult, fiindcă Stacey a pregătit deja fişierul. Dacă o sun acum, vor fi gata până îmi termin eu băutura şi mă întorc. Se întinse după pahar. Iar tu trebuie să-ţi mişti fundul, domnişoară poliţist.

Paula nu se lăsă rugată de două ori. Luă fotografiile şi se îndreptă spre uşă cu pas vioi. Nu voia să se gândească la cât de penibil ar fi fost să demonstreze că şefa ei se înşelase. Se concentra pe dorinţa de-a dovedi că Tony Hill avea dreptate.

* * *

Paula nu jucase niciodată la loterie. Era un joc pentru fraieri, credea ea. Dar, când păşi în barul Blacksmith's Arms, aflat la periferia oraşului Dore, se întrebă dacă nu cumva se înşelase. Casa lui Danny Wade era la doar câteva sute de metri distanţă de bar, şi trecuse pe lângă ea pe drum încoace. Ceea ce reuşise să vadă printre porţi o făcuse să fluiere. Îi veneau în minte o grămadă de feluri de a umple un astfel de conac fără a fi nevoită măcar o dată să recurgă la căi ferate şi la trenuri în miniatură. Îşi puse în gând să verifice cine avea s-o moştenească. Nu strica niciodată să elimini chestiile evidente. Sau mai puţin evidente, după cum se dovedea adesea.

Barul se potrivea cu mediul. Paula se gândi că era mult mai modern decât părea. Tavanul era mult prea înalt. Îşi dădu seama că bârnele erau făcute, probabil, din polistiren, dar nu conta. Păreau autentice. Barul era decorat cu lambriuri de lemn şi creton, mesele şi scaunele fiind astfel aranjate încât localul imita mai degrabă un atelier de desen decât un bar vechi. La un capăt al încăperii, bănci vechi ce semănau cu cele din biserică flancau un şemineu pe colţ, în care buştenii ardeau pe suporţi de fier de mărime considerabilă.

Paula îşi dădu seama că aveau clientelă serioasă la orele prânzului şi în weekend. Dar, la nouă şi un sfert într-o seară de vineri, barul era mult mai liniştit decât unul din centrul oraşului. O jumătate de duzină de mese erau ocupate de cupluri şi grupuri de câte patru. Pentru ea, toţi păreau contabili şi manageri ai unor societăţi de construcţii. Îmbrăcaţi elegant, înspăimântător de uniformi. Cupluri din Stepford. În jacheta ei de piele, blugi negri şi neînsoţită, ieşea în evidenţă de parcă ar fi apărut în hanorac la un dineu conservator. Îndreptându-se spre bar, conştientiză faptul că discuţiile se întrerupeau şi capetele se întorceau după ea. O versiune de clasă mijlocie a filmului *Ameninţarea*[18].

Câţiva tipi erau aşezaţi pe scaune înalte la bar, în pulovere Pringle şi în pantaloni de culoare închisă. Ar fi putut s-o taie direct spre terenul de golf din apropiere. Când se apropie, observă că păreau cu câţiva ani mai tineri decât ea. Aveau în jur de douăzeci şi cinci de ani, după cum presupuse ea. Se gândi că până şi tatăl ei avea mai mult simţ al aventurii. Probabil intrau în aceeaşi categorie ca Danny Wade.

Paula îi zâmbi barmanului, care părea că s-ar fi potrivit mai degrabă într-un bar spaniol de karaoke decât aici.

— Cu ce te servesc? o întrebă, cu un accent ce îi confirmă aşteptările.

Doamne, cât se săturase să bea sucuri când lucra.

— Suc de portocale şi limonadă, te rog, spuse.

În timp ce el îi pregătea băutura, Paula scoase setul de fotografii. Nu avea rost să o ia pe ocolite aici. Nimeni nu avea să se împrietenească cu ea. Nici barmanul spaniol, nici clonele lui Nick Faldo[19], nici cuplurile ce nu păreau să aibă vreo grijă. Îşi pregătise deja legitimaţia când i se aduse băutura aşezată chiar în mijlocul suportului pentru bere.

— Mulţumesc. Sunt poliţistă.

Barmanul păru plictisit.

— E din partea casei, spuse.

— Mulţumesc, dar nu e cazul. Am să plătesc.

— Cum vrei.

Luă banii şi îi aduse restul. Gemenii în pulovere Pringle se holbau fără jenă la ea.

— Anchetez moartea lui Danny Wade. Locuia mai sus de aici?

— Ăsta e tipu' care a fost otrăvit? Barmanul nu părea foarte aţâţat de subiect.

— Asta păţeşti când foloseşti forţă de muncă ieftină din străinătate, spuse băiatul Pringle cel mai apropiat de ea.

Era ori incredibil de prost, ori incredibil de nesimţit, ori incredibil de obraznic. Paula nu-şi dădea seama exact care dintre ele. Trebuia să aştepte următoarea sa afirmaţie pentru a fi sigură.

— Domnul Wade a fost otrăvit, da, spuse ea cu răceală.

— Credeam că povestea aia s-a lămurit, interveni celălalt Pringle. Menajera a făcut o tragică greşeală, nu asta s-a întâmplat?

— Trebuie doar să lămurim câteva detalii, spuse Paula.

— Pe toţi dracii, vrei să spui că a făcut-o intenţionat? izbucni Pringle Unu, întorcându-se şi aruncându-i o privire avidă.

— L-aţi cunoscut pe domnul Wade? întrebă ea.

— Îl cunoşteam cât să vorbesc cu el. Se întoarse spre prietenul lui. Îl cunoşteam cât să-l salutăm, nu-i aşa, Geoff?

Geoff dădu din cap.

— Doar cât să povestim la bar, ştii. Avea o pereche minunată de terieri de Lakeland, câini foarte cuminţi. Vara îi aducea cu el şi stătea pe terasă la bere. Ce s-a întâmplat cu câinii? Carlos, tu ştii ce s-a întâmplat cu câinii?

Se uită cu speranţă la barman.

— Habar n-am.

Carlos continuă să lustruiască pahare.

— Era întotdeauna singur? întrebă Paula. Sau venea cu prietenii?

Pringle Unu pufni.

— Prieteni? Scuteşte-mă!

— Mi s-a spus că a dat recent peste un vechi prieten din şcoală. Nu vă amintiţi de asta?

— Eu îmi amintesc, spuse Carlos. Voi doi îl ştiţi pe tip. A venit de câteva ori singur, apoi într-o seară a venit Danny şi l-a recunoscut pe tipul ăsta. Au băut câteva pahare împreună, acolo, lângă şemineu. Arătă un punct din celălalt capăt al încăperii. Votcă şi cola, asta a băut.

— Vă mai amintiţi orice altceva despre el? întrebă Paula, păstrând un ton voit indiferent.

Niciodată să nu-i laşi să creadă că e important; atunci vor dori să-ţi facă pe plac, iar imaginaţia lor va completa lipsurile.

Gemenii Pringle clătinară din cap.

— Avea întotdeauna o carte cu el, spuse Carol.

— O carte mare, nu ca acelea obişnuite. Descrise cu mâinile ceva de genul unui format de douăzeci pe douăzeci şi cinci de centimetri. Cu poze. Flori, grădini cred.

— N-ai cu ce să-ţi umpli timpul, asta e problema, îşi dădu cu părerea Pringle Unu.

Paula întinse fotografiile pe bar.

— Îl recunoaşteţi aici?

Toţi trei se înghesuiră în jurul fotografiilor. Geoff clătină din cap nesigur.

— Ar putea fi oricare dintre ăştia, spuse, arătând spre trei bărbaţi bruneţi, cu ochi albaştri şi chipuri lunguieţe.

Barmanul se încruntă, luând în mână câteva fotografii pentru a le studia mai atent.

— Nu, spuse ferm. Nu sunt ei. Ăsta este! Puse degetul arătător pe o a patra fotografie şi o

împinse spre Paula. Acest chip avea păr de culoare închisă şi ochi albaştri. Faţa îi era prelungă, ca a celorlalţi trei, dar mult mai lată în dreptul ochilor, îngustându-se într-o bărbie teşită. Are părul mai scurt acum, pieptănat într-o parte. Dar el e.

Geoff privi fotografia aleasă.

— Eu nu l-aş fi ales pe ăsta, dar acum, că mă uit mai bine… S-ar putea să ai dreptate.

— Îmi petrec tot timpul uitându-mă la chipuri, asociindu-le cu băuturi, spuse Carlos. Sunt destul de sigur că ăsta e.

— Vă mulţumesc. Ne-aţi fost de mare ajutor. Aţi auzit cumva vreo frântură din conversaţia lor? întrebă Paula, strângând fotografiile, cu cea identificată deasupra.

— Nu, spuse Carol.

— Engleza mea nu e suficient de bună pentru astfel de discuţii. Îşi desfăcu mâinile într-un gest atât de străin, încât Paula ştiu din instinct că minţea.

— Eu doar primesc comenzi pentru băutură şi mâncare.

„Da, sigur." Avea să discute cu el din nou, în curând.

— Nu contează, spuse ea, cu un zâmbet liniştitor. M-aţi ajutat foarte mult. S-ar putea să fiu nevoită să revin şi să discut din nou cu tine, Carlos. Îşi scoase carneţelul.

— Eşti amabil să-ţi notezi numele complet şi datele de contact?

Cât timp el scria, ea îşi îndreptă atenţia spre gemenii Pringles.

— L-aţi mai văzut pe tipul ăsta pe aici după seara în care s-a întâlnit cu Danny?

Cei doi schimbară o privire. Geoff clătină din cap.

— N-am văzut nici picior de el, nu-i aşa?

„Ca şi cum şi-a îndeplinit misiunea şi nu mai era nevoit să se întoarcă." Paula îşi strânse caietul şi plecă. Înapoi în maşină, privi fix fotografia pe care o identificase Carlos. Numărul 14. Conform legendei lui Stacey, acesta era Jack Anderson. Nu trimisese o fotografie proprie. Apăruse într-un grup de trei persoane în fotografia altcuiva. Dar fusese elev la Harriestown High şi fusese coleg de şcoală cu Robbie Bishop.

Paula se uită la ceasul de la bord. Era abia zece fără un sfert. Urma să o întâlnească pe Jana Jankowicz la opt a doua zi. Putea fie să găsească un motel ieftin în Sheffield şi să doarmă prost, fie să se întoarcă la Bradfield pentru câteva ore de somn confortabil în propriul pat. Şi astfel ar fi putut să-şi arate faţa în Amatis. Poate aveau noroc şi se alegeau cu o a doua identificare. Cu siguranţă, avea să plătească o parte din datoria presupusă de favoarea pe care i-o făcuse Chris Devine. Pentru Paula, care preferea datornicii în locul datoriilor, nu era o alegere dificilă.

Miezul nopţii

Avea el să-şi dea seama că petrecuse atât de mult timp aici? Prezenţa ei avea să lase urme? Avea el să se întoarcă spre ea, precum unul dintre cei trei ursuleţi, întrebând: „Cine a stat pe scaunul meu?"[20]

O fi fost Carol blondă, dar nu era Goldilocks. Înghiţi ultima gură de vin din pahar şi se întinse după sticlă, aşezată convenabil pe podea, aproape de ea. Era ceva reconfortant în faptul că se afla acolo. Deşi tocmai arestase un suspect care contrazicea convingerile lui Tony legate de uciderea lui Robbie Bishop, Carol se simţea încrezătoare în judecata ei profesională.

Emoţiile ei personale erau cele care îi dădeau mai mult de furcă. Îi venea uşor să fie sigură de sentimentele ei când el nu se afla acolo – îi era dor de el, ar fi putut înfiripa o conversaţie între ei pe orice subiect din lume, îşi imagina expresiile ce s-ar fi succedat pe chipul său. Aproape putea să îndrăznească să se gândească la cuvântul cu „i". Dar, când erau împreună undeva, toate certitudinile ei se schimbau. Avea prea multă nevoie de el, iar teama că ar putea face sau spune ceva care să-i

transforme în rivali devenea un gând obsedant. Şi astfel, lucrurile rămase nespuse sau nefăcute pluteau deasupra a tot ceea ce spuneau şi făceau. Ea nu avea habar cum să rezolve asta. Şi, cu toată expertiza lui profesională, bănuia că nici Tony nu era cu nimic mai priceput în privinţa acestui aspect esenţial.

În salonul său de la spital, Tony stătea întins, cu lumina stinsă şi cu draperiile trase. Norii grei reflectau strălucirea oraşului, reducând din profunzimea beznei. Aţipise ceva mai devreme, dar nu durase mult. Voia să fie acasă, în propriul pat. Sau cel puţin pe propria canapea, având în vedere cât de imposibil îi părea în acel moment să urce nişte scări. Nu era nimeni care să-l trezească la şase cu o cană de ceai pe care n-o voia. Nu era nimeni care să-l judece pe baza preferinţelor sale în materie de boxeri. Nimeni care să-l trateze ca pe un copil de cinci ani incapabil să ia singur decizii. Mai presus de orice, nimeni care să-i deschidă uşa mamei sale.

Oftă, un suspin adânc şi lung ce-l făcu să se simtă gol pe dinăuntru. Pe cine amăgea? Ar fi fost la fel de neliniştit şi de nefericit şi acasă pe cât era aici. Lui îi lipsea, de fapt, munca. Asta îl făcea să funcţioneze, asta făcea ca mintea lui să nu fie un loc pustiu. Fără muncă, fără nici o direcţie, gândurile lui erau ca un hamster într-o roată, învârtindu-se şi ţopăind fără destinaţie şi fără a putea ajunge undeva. Când muncea, putea să evite orice gânduri în afara celor superficiale despre Carol Jordan şi sentimentele sale faţă de ea. Cândva, poate că ar fi existat o speranţă firavă să-şi construiască un viitor. Dar împrejurările şi reacţiile lui faţă de ele distruseseră acea speranţă. Dacă existase vreodată o posibilitate reală ca ea să-l iubească, aceasta făcea parte din trecut.

Şi probabil că aşa era cel mai bine, pentru toţi cei implicaţi. Mai ales acum, că mama sa revenise în scenă.

* * *

Basul puternic părea să se fi instalat în coapsele lui Chris. Cu fiecare bătaie, muşchii i se contractau o fracţiune de secundă, iar oasele păreau să-i vibreze. Transpira în locuri în care nici nu ştiuse că se poate transpira, iar ritmul inimii părea să fi trecut într-o treaptă superioară de viteză. Interesant, când ieşea în cluburi să se distreze, nu observa niciodată aceste reacţii. Era prea absorbită de ritmuri, prea interesată să se simtă bine cu Sinead sau cu altcineva, trăind cu prea multă implicare şansele nopţii pentru a simiţi nelinştea pe care muzica o crease în ea în această noapte.

Trecea printre dansatori, ocolind ringul de dans, ţinându-şi în faţă legitimaţia, apoi desfăcând fotografiile în evantai, obligându-i să se oprească şi să le privească. De câteva ori, fusese nevoită să prindă câte un tricou şi să dea nas în nas cu cei fie prea recalcitranţi, fie prea drogaţi pentru a fi dispuşi să coopereze. Din când în când, îi observa pe Kevin sau pe Paula făcând acelaşi lucru.

Aprecia faptul că Paula se întorsese. Chris fusese surprinsă s-o vadă pe tânăra poliţistă avansând prin mulţimea de la bar, dar fusese a naibii de încântată să afle despre reuşita ei din Dore. Mai devreme, auzise că Sam şi Carol plecaseră după Rhys Butler. Aşa că acum aveau două piste de urmat. Într-un fel sau altul, căutarea ucigaşului lui Robbie Bishop părea să capete avântul de care aveau cu toţii nevoie.

„Sinead ar fi putut la fel de bine să rămână cu prietenii ei în Edinburgh peste weekend”, se gândi Chris. După cum mergeau lucrurile, se părea că nu urma să aibă prea mult timp liber în viitorul apropiat. Dar, ce să-i faci, aşa stăteau lucrurile cu munca asta. Iar flexibilitatea pe care Carol Jordan o adusese în echipă îi asigurase mai mult timp de relaxare decât avusese vreodată de când intrase în poliţie.

Un singur regret în toată treaba asta. Nu cunoştea nici un poliţist cu vechime pe care să-l

respecte şi care să nu poarte o povară similară. Discuţia de mai devreme cu Paula îi trezise amintirile. Chris lucrase odată cu o tânără poliţistă care ar fi fost fabuloasă dacă ar fi apucat să trăiască suficient cât să ajungă în echipa lor. O poliţistă care tocmai începuse să zboare atunci când un nenorocit îi tăiase definitiv aripile. O femeie pe care Chris nu se putuse împiedica să n-o iubească mai mult decât ar fi trebuit. O moarte pentru care nu se putea abţine să nu-şi asume o parte din responsabilitate. Un gol care avea să existe întotdeauna. Un gol pe care încerca să-l umple făcându-şi treaba cât mai bine.

— Vacă sentimentală ce eşti! bombăni Chris şoptit.

Îşi îndreptă spatele şi se aşeză în faţa următorului dansator. Nu conta pentru cine o făcea. Conta doar s-o faci.

* * *

Fragmente de coduri i se desfăşurau pe monitor. Algoritmii le bombardau constant, dând la iveală indiciile şi făcând ca şirurile de numere să aibă din nou sens. Stacey se lăsă pe spate, căscând. Făcuse tot ce era omeneşte posibil cu hard diskul lui Robbie Bishop. Acum era treaba calculatoarelor.

Se ridică din scaunul ei ergonomic şi-şi întinse braţele deasupra capului, simţind pârâiturile şi pocniturile din gât şi din umeri. Se duse până la fereastră, pentru a-şi mai dezmorţi muşchii şi încheieturile care-i înţepeniseră de cât stătuse în aceeaşi poziţie, apoi privi oraşul de dedesubt. Atât de mulţi oameni pe stradă, la o asemenea oră târzie. Ieşeau în oraş încercând să-şi afle mulţumirea. Sperau, căutau, disperau.

Stacey le întoarse spatele. Cu asta te alegeai dacă te lăsai condus de nevoi. Vineri seara în Temple Fields, nenorociţii ăştia patetici tânjeau după ceva care să-i facă să supravieţuiască nopţii. Dacă aveau ghinion, era posibil chiar să se lase atraşi în vreuna dintre acele relaţii lacome ce consumau atât de multă energie şi o grămadă de resurse.

Văzuse prea mulţi oameni înghiţiţi astfel. Oameni buni, care aveau de oferit ceva ieşit din comun. Dar acele dependenţe emoţionale jalnice îi nenorociseră de fiecare dată. Dacă se cupla totuşi cu Sam Evans, nu aveau să întreţină niciodată o asemenea relaţie canibală şi epuizantă. Pentru că singurul lucru de care era sigură era că nu avea să o ia pe acel drum. Nimeni nu avea să intervină între ea şi misterele pe care voia să le dezvăluie, soluţiile pe care avea să le găsească.

Părinţii ei voiau ca ea să se căsătorească şi să aibă copii. Trăiau cu ideea ciudată că, mai întâi Stacey, apoi soţul şi copiii ei aveau să preia afacerea familiei, ce consta dintr-un lanţ de supermarketuri chinezeşti şi comerţ angro cu produse alimentare. Nu pricepuseră niciodată cât de mult se deosebea destinul ei de visele lor. Fără o căsnicie care să intervină între ea şi calculatoarele ei. Dacă ceasul ei biologic îi cerea să aibă copii, ei bine, existau căi de a rezolva asta şi suficienţi bani pentru a o face într-un mod cât mai convenabil pentru ea.

Trebuia să-ţi satisfaci propriile nevoi, asta era tot. Ar fi fost plăcut să se joace cu Sam, dar se putea descurca foarte bine şi fără el. Desculţă, traversă încăperea de la mansardă, dezbrăcându-se din mers. Se instală pe patul cel mare, întinzând automat mâna după telecomandă. Ecranul sistemului home cinema se aprinse, DVD-playerul porni şi el. Pe ecran, o femeie introducea un dildo în anusul unui bărbat, care, la rândul lui, îşi vâra penisul în gura altei tipe. Mormăiturile şi gemetele lor se revărsară în aerul antiseptic al apartamentului lui Stacey. Scotoci printre aşternuturi până îşi găsi vibratorul. Îşi desfăcu picioarele.

Era pregătită să-i dea drumul.

* * *

Luminile stroboscopice pulsau, iar muzica se revărsa ca nişte tunete. Era ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul unei furtuni, constata Sam, mişcându-şi rapid picioarele pentru a păstra ritmul. Se descurca bine, dansul fiind singurul limbaj care îi permitea să exprime tot ceea ce, în mod normal, ţinea sub control. Iar noaptea asta era unul dintre acele momente când îşi dorea cu adevărat să-şi scoată din cap ziua anterioară. Drumul obositor cu maşina, nedreptatea mustrării primite de la Jordan, umilinţa de a fi fost luat prizonier de suspectul lor, corvoada de a fi stat prin preajmă în timp ce Butler era supus unui tratament stomatologic de urgenţă – una peste alta, ziua de azi nu fusese una pe care s-o pună la colecţie.

În maşină cu Jordan şi cu Butler, pe drumul de întoarcere din Newcastle, se rugase ca ea să nu ceară să treacă direct la interogatoriu. Din fericire, Butler îşi cunoştea drepturile şi solicitase un avocat din oficiu. Iar primul lucru pe care îl ceruse în documentaţia preliminară fusese o pauză de somn de opt ore. Jordan îi dăduse voie să plece, astfel că, în mai puţin de o oră, ajunsese pe ringul de dans, pregătit de acţiune şi ţanţoş ca un păun.

Pentru foarte multă vreme, în copilărie, dansul fusese suficient. Nu-şi amintea vreo perioadă în care muzica să nu trezească în el dorinţa de a se mişca. Bătea din degetele de la picioare, îşi bâţâia genunchii, rotea şoldurile, îşi balansa umerii, pocnea din degete. Îi nedumerise pe părinţii săi, care, amândoi, nu dansau decât la ocazii speciale. Învăţătoarea recomandase cursuri de dans, dar tatăl său se opusese pe motiv că era o chestie de fete. Însă lui Sam nu-i păsă – dansa ori de câte ori avea ocazia.

În adolescenţă, descoperise marele avantaj. Fetele se dădeau în vânt după băieţii cărora le plăcea să danseze. Orice tip care le salva de statul pe margine avea deja fericirea asigurată pe jumătate după orice petrecere dansantă. În adolescenţă, acesta fusese biletul său către plăcere.

În prezent, vechiul truc încă funcţiona şi avea şi avantajul de a-l menţine în formă. Nu reuşea să ajungă pe ringul de dans atât de des cât şi-ar fi dorit, dar asta însemna doar că avea şi mai multe rezerve de energie la îndemână. Asta era singura sa formă de relaxare, şi îi plăcea la nebunie.

Când ceasul bătu miezul nopţii, Sam era deja sufletul petrecerii şi câştigase simpatia fetelor. Bău o jumătate de sticlă de apă minerală şi îşi turnă restul în cap. Cunoaşterea însemna putere. Dar dansul însemna glorie.

* * *

În cealaltă parte a oraşului, Yousef Aziz stătea întins pe spate, cu degetele prizoniere între cap şi perna pe care o avusese din copilărie, pernă ce purta în mod reconfortant mirosul său. În seara asta, prezenţa familiară a pernei nu avea nimic din efectul său obişnuit de calmare subliminală. În seara asta, Yousef nu se putea gândi decât la ceea ce-l aştepta. Era ultima sa şansă de a dormi bine, dar ştia că asta nu avea să se întâmple. Nu conta. Ultimele câteva săptămâni îi demonstraseră că existau şi alte surse de energie.

În celălalt pat, Raj sforăia uşor, plapuma lui ridicându-se şi coborând la fiecare respiraţie. Nici măcar moartea idolului său nu-i tulbura odihna. În fiecare noapte, dormea dus când Yousef se ducea să se culce şi nimic nu părea să-l trezească. Nici becul din tavan, nici piuitul insistent al unui joc, nici zumzetul muzicii indiene, nici foşnetul ambalajelor de la dulciuri. Băiatul dormea de parcă inocenţa ar fi fost o invenţie ce-i aparţinea.

Inocenţă. Nu încăpea îndoială că Yousef o pierduse. Învăţase să privească altfel lumea, iar a

doua zi lumea avea să înveţe să facă acelaşi lucru cu el. Aproape îşi dorea să fie prin preajmă să vadă ce aveau de spus cu toţii. Nu-i plăcea că trebuia să-şi lase părinţii şi fraţii să înfrunte furtuna în numele lui. Dar nu exista altă cale.

* * *

Peste tot în Bradfield, oamenii dormeau împreună pentru ultima dată. Unii se iubeau, alţii de-abia se suportau reciproc, alţii erau indiferenţi unii faţă de alţii. Punctul lor comun era faptul că habar nu aveau că vieţile lor aveau să fie despărţite în scurt timp. Din câte ştiau ei, era doar o altă seară de vineri. Unii aveau anumite ritualuri – un meniu chinezesc comandat acasă; închirierea unui DVD şi sex de mântuială; câteva lungimi de bazin de înot şi saună la un club de fitness; sau o partidă de Monopoly, Cranium ori Risk cu copiii. Alţii îşi petreceau seara de vineri după cum aveau chef – câteva pahare, apoi o porţie de curry; cină pe genunchi în faţa televizorului; bilete cumpărate în ultima clipă la un concert rock; sau o plimbare printre rafturile magazinului Tesco. Indiferent ce-ar fi fost, era ultima dată când făceau aceste lucruri împreună. Evenimentele acelei nopţi aveau să capete o semnificaţie oarecum sacră din cauza a ceea ce urma să se întâmple.

Peste tot în Bradfield, cuplurile dormeau împreună pentru ultima dată. Şi nu puteau face nimic pentru a schimba asta.

Lista 1

1. Să fiu milionar înainte de a împlini treizeci de ani
2. Să joc fotbal profesionist în prima ligă
3. Să am o casă pe Dunelm Drive
4. Să conduc propriul meu Ferrari
5. Să scot un CD care ajunge în topuri
6. Să am o prietenă top-model

[18] *Straw Dogs*, thriller psihologic regizat în 1971 de Sam Peckinpah, avându-i în rolurile principale pe Dustin Hoffman şi Susan George (n.red.)

[19] Nicholas Alexander Faldo, jucător englez profesionist de golf (n.red.)

[20] Aluzie la povestea pentru copii *Goldilocks şi cei trei ursuleţi*. Goldilocks (Bucle Aurii) este o fetiţă drăguţă cu părul blond, care ia locul, în unele versiuni ale poveştii, unei bătrâne vagaboande (n.red.)

Sâmbătă

Devenea din ce în ce mai uşor. Nu era doar imaginaţia lui Tony. Se trezise imediat după şase, simţind că avea nevoie la toaletă. Îi luase mai puţin timp şi mai puţin efort să ajungă la cârje şi era sigur că reuşea să sprijine mai multă greutate pe genunchiul său făcut ţăndări. Poate o convingea pe fizioterapeută să-l lase să încerce azi scările.

Se întoarse în pat şi savură uşurarea de a fi din nou în poziţie orizontală. Era timpul să reia legătura cu lumea. Îşi trase măsuţa mai aproape şi porni laptopul. Printre e-mailurile noi, cel de la Paula îi sări în ochi. Scris la 2.13 a.m., spunea: *Se pare că ai avut dreptate. Identificare sigură în barul din Dore. Mai multe mai târziu. Bravo, doctore, mă bucur să văd că nu ţi-ai ieşit din mână.*

Tony strânse pumnul şi lovi uşor aerul. Poate că nu părea mare scofală, dar, din locul unde se afla el acum, era ceva important. Munca sa de psiholog criminalist era ca mersul pe sârmă. Încrederea era o parte esenţială a execuţiei. Dacă nu aveai încredere în tine, dacă nu te încredeai în instinctele şi în judecata ta, ajungeai să-ţi îngrădeşti atât de mult presupunerile, încât profilul rezultat nu mai avea nici o valoare. Era un proces în trepte. Dacă nimereai ceva, aveai mai multă încredere când o făceai din nou, iar astfel îţi creşteau şansele de a fi util. Invers, era suficient s-o dai în bară o singură dată, şi o luai apoi de la zero cu prima ocazie.

Aşadar, având în vedere că era în convalescenţă după o intervenţie chirurgicală majoră şi se simţea la fel de greoi ca o intrigă din serialul The Archers, şi ţinând cont că de la bun început Carol respinsese deja ideea ca fiind o prostie, faptul că avusese dreptate în privinţa lui Danny Wade îl făcu să se simtă al naibii de mulţumit de el însuşi. Dacă aceeaşi persoană îi ucisese pe Danny şi pe Robbie, trebuia să se gândească la ce aveau în comun cele două victime şi care era legătura lor cu ucigaşul. Poate că reuşea să fie util şi dintr-un pat de spital, până la urmă.

* * *

Apartamentul pe care Jana Jankowicz îl împărţea cu prietenul ei era impecabil. Mirosea a lac pentru mobilă şi a odorizant de cameră. În mod evident, le fusese oferit gata mobilat. Nimeni atât de ordonat şi de curat nu ar fi ales elemente de mobilier atât de ponosite, desperecheate şi şubrede. Însă aerul de cămin îi era dat de cuverturile cusute de mână de pe canapea şi de fotografiile de pe pereţi – scoase la o imprimantă color şi laminate, o alternativă ieftină şi veselă la posterele profesioniste şi la ramele scumpe. Jana, o femeie cu faţă rotundă şi cu păr de culoare închisă, drăguţă într-un mod greu de definit, stătea în faţa Paulei dincolo de o masă de pal melaminat, bine lustruită, cu margini tocite şi zgâriate. Între ele se aflau un vas smălţuit cu cafea tare şi o scrumieră. „Prezenţa scrumierei explica mirosul puternic de chimicale”, se gândi Paula. Sinusurile ei ar fi intrat în grevă de protest dacă ar fi fost nevoită să locuiască acolo.

Jana nu pusese întrebări în legătură cu motivul vizitei Paulei. Acceptase interviul cu o resemnare cordială şi o întâmpinase politicos. Era ca şi cum ar fi decis că modul cel mai sigur de a discuta cu poliţia într-o ţară străină era cooperarea. Paula intuia că nu ăsta era felul de a fi al Janei.

Jana cercetă pe rând pozele pentru a doua oară. Clătină din cap.

— Nu l-am văzut niciodată pe vreunul dintre aceşti bărbaţi cu domnul Wade, spuse, într-o engleză ce avea doar un slab accent.

Era, după cum îi zise Paulei, profesoară calificată de engleză şi franceză, acasă, în Polonia.

Talente pe care ţara ei nu şi le permitea în acest moment. Ea şi logodnicul ei se aflau aici pentru a câştiga suficienţi bani cât să-şi cumpere o casă în Polonia. Apoi aveau să meargă acasă. Puteau s-o scoată la capăt cu banii, de la o lună la alta, dacă nu aveau de plătit chirie, socotea Jana.

Se opri la fotografia lui Jack Anderson.

— Bărbatul acesta totuşi. Cred că l-am văzut, dar nu ştiu unde sau când.

— Poate a venit pe la vilă?

Paula îi oferi Janei pachetul ei de ţigări. Îşi luă şi ea una şi amândouă le aprinseră, în timp ce Jana se încrunta în faţa fotografiei.

— Cred că a venit pe la vilă, dar nu ca să-l vadă pe domnul Wade, spuse încet, suflând un fir subţire de fum. Vindea ceva. Nu-mi amintesc. Avea o furgonetă. Închise ochii, încruntându-se. Nu, n-are rost. Nu reuşesc să-mi amintesc. A fost în urmă cu ceva vreme. Clătină din cap, cerându-şi scuze. Nu pot fi sigură.

— Nu te chinui, spuse Paula. L-ai auzit vreodată pe domnul Wade vorbind despre un bărbat pe nume Jack Anderson?

Jana trase din ţigară şi clătină din cap.

— Trebuie să înţelegeţi, domnul Wade nu vorbea despre nimic personal. Nici măcar nu ştiam că se trăgea din Bradfield.

— Dar despre fotbal? A menţionat vreodată un fotbalist pe nume Robbie Bishop?

Jana păru surprinsă

— Fotbal? Nu, căi ferate în miniatură. Asta îl interesa pe domnul Wade. Îşi desfăcu mâinile. Nu se uita niciodată la fotbal.

— E în regulă. A venit cineva la vilă să-l viziteze pe domnul Wade? Paula trase în piept. Chiar dacă discuţia nu era foarte productivă, cel puţin putea fuma. Ceea ce nu era cazul cu multe interogatorii din ultima vreme. Chiar şi în încăperile pentru interogatorii fumatul era interzis, lucru pe care unii prizonieri îl percepeau drept o încălcare a drepturilor lor fundamentale. Paula tindea să le dea dreptate.

Jana nici măcar nu trebuia să se gândească.

— Nimeni, spuse. Dar nu cred că e cazul să-l compătimiţi pentru asta. Unii oameni sunt mai fericiţi singuri. Cred că şi el era aşa. Îi plăcea că eram eu acolo să gătesc şi să fac curăţenie, dar nu voia să fim prieteni.

— Să nu mă înţelegi greşit… Paula ridică puţin din umeri, neputincioasă, ca pentru a spune: „Trebuie să te întreb asta deşi mi-aş dori să nu fie cazul”. Ştii ceva despre viaţa lui sexuală? Adică, era un bărbat tânăr, se presupune că avea dorinţe sexuale…

Jana nu păru câtuşi de puţin jignită.

— Habar n-am, spuse. Nu a fost niciodată necuviincios cu mine. Totuşi, nu cred că era homosexual.

Paula ridică o sprânceană. Jana zâmbi.

— Nu avea prin casă reviste pornografice pentru homosexuali. Doar, uneori, reviste din alea pe care le poţi cumpăra de la chioşc. Nimic foarte dur. Dar fete, nu băieţi. Uneori lua maşina şi pleca fără câini pentru câteva ore. Când se întorcea, părea puţin jenat şi de obicei făcea baie. Poate că mergea la prostituate, nu ştiu. Îi aruncă Paulei o privire pătrunzătoare. De ce îmi puneţi întrebările astea? Oare începeţi să mă credeţi când spun că nu eu am făcut prăjitura?

— E posibil ca moartea domnului Wade să aibă legătură cu o crimă din Bradfield. Dacă aşa stau lucrurile, atunci da, s-ar părea că ai spus adevărul, răspunse Paula.

— Ar fi bine dacă s-ar întâmpla asta, replică Jana. Un zâmbet strâmb i se ivi pe buzele pline. E

cam greu să-ţi găseşti de lucru ca menajeră când ziarele publică articole conform cărora ţi-ai otrăvit ultimul şef.

— Înţeleg asta. Paula zâmbi şi ea. Dar, dacă avem dreptate în privinţa conexiunii, pun pariu că va fi şi mai multă publicitate în jurul faptului că nu tu ai făcut prăjitura decât dacă ai fi făcut-o. Poate că asta îţi va servi drept referinţă. Strânse fotografiile şi le puse înapoi în plic. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Aş vrea să fi ştiut mai multe, spuse Jana. Şi de dragul lui, şi de al meu. Era un angajator bun, ştiţi. Nu era pretenţios, era foarte recunoscător. Nu cred că era obişnuit să aibă pe cineva care să-l servească. Ar fi bine dacă aţi descoperi persoana care l-a ucis.

* * *

Rhys Butler îşi ţinea braţul stâng peste pieptul îngust, cu cotul drept sprijinit, în vreme ce cu mâna dreaptă îşi acoperea gura şi bărbia. Umerii îi erau aduşi în faţă şi îi arunca priviri mânioase lui Carol Jordan de sub sprâncenele roşcate. Părul i se ridicase vâlvoi, coafură specifică unei nopţi petrecute în puşcărie.

— Clientul meu va depune o plângere împotriva Poliţiei Municipale din Bradfield pentru atacul asupra sa, spuse suav avocata sa, dându-şi după ureche o şuviţă din părul lung şi negru, cu o unghie lăcuită.

„Nenorocita de Bronwen Scott”, se gândi Carol.

„Dovadă că diavolul se îmbracă de la Prada.”[21] Norocul ei că avocatul din oficiu numit cu o seară în urmă se dovedise unul dintre avocaţii stagiari din cadrul bine-cunoscutei firme de avocaţi specializaţi în cazuri penale a lui Scott. Şi, desigur, deoarece cazul reprezenta o combinaţie irezistibilă între Robbie Bishop, Carol Jordan şi o acţiune civilă cu potenţial lucrativ împotriva poliţiei, Bronwen în persoană se repezise să-l preia cu amândouă mâinile. În taiorul ei cu croială perfectă şi machiată ca la carte, era, în mod evident, pregătită pentru interviurile „spontane” de presă pe care avea să le acorde, fără îndoială, în cea de-a doua parte a acelei dimineţi. Astfel că vechile adversare se înfruntau din nou

— Mă bucur să aflu că a luat o decizie, spuse Carol. Eu, una, încă mă gândesc dacă să înaintez o plângere împotriva clientului dumneavoastră pentru sechestrare.

Sam se aplecă în faţă.

— Ca să nu mai vorbim că nu ar fi trebuit s-o taie în momentul în care a aflat că suntem poliţişti. Ceea ce cam înseamnă că s-a opus arestării.

Bronwen le aruncă amândurora o privire plină de compătimire şi clătină din cap, ca pentru a spune că se aştepta la mai mult din partea lor.

— Clientul meu are încă dureri provocate de acţiunile dumneavoastră. Cu toate acestea, este dispus să vă răspundă la întrebări.

Vorbea de parcă acest lucru ar fi fost o favoare extraordinară acordată de cineva sus-pus.

Încrederea lui Carol încasă o nouă lovitură. Din experienţa ei, clienţii lui Bronwen Scott aveau tendinţa să opteze pentru „Fără comentarii”, ceea ce se traducea în mintea lui Carol prin „Sunt vinovat”. Faptul că îi dădea voie lui Rhys Butler să vorbească îi arăta lui Carol că, era foarte probabil, să-şi piardă vremea. Însă poate că aceasta era unica ocazie când un client prost reuşea s-o reducă la tăcere pe băţoasa domnişoară Scott. Îşi adună gândurile şi îi zâmbi lui Butler.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat o săptămână care, probabil, se anunţa reuşită, spuse amabil.

Fruntea lui se încreţi precum coaja de pe o budincă de orez.

— Ce vreţi să spuneţi? mormăi cu mâna la gură.
— Faptul că Robbie Bishop a murit, desigur. Cred că asta te-a binedispus.
Butler îşi feri privirea şi nu spuse nimic.
— Probabil crezi că a meritat-o, continuă ea. Adică, ştim că nu aveai o părere prea bună despre felul în care se purta cu Bindie.
–Butler îi aruncă o privire întunecată. Îşi trase mâna din dreptul feţei şi vorbi cu venin:
— Bindie i-a dat papucii cu mult timp în urmă. De ce m-ar interesa ce i se întâmplă lui?
— Păi, aş crede că nu voiai să se împace.
Butler clătină din cap.
— Nici vorbă! Ea nu s-ar fi înjosit. Aşteaptă doar momentul potrivit ca să fim împreună.
— Iar acum, că Robbie e mort, acel moment nu poate fi prea departe.
— Nu spune nimic, Rhys, interveni avocata sa. N-o lăsa să te prindă în joc. Răspunde doar la întrebări.
— Vrei o întrebare? OK. Unde te aflai joia trecută, între zece seara şi ora patru a dimineţii de vineri? rosti Carol pironindu-l cu privirea.
— Acasă. Singur, înainte să întrebaţi. Dar am fost la serviciu până la şase şi m-am întors la lucru vineri la opt. Şi nu am maşină. Doar o bicicletă. Sunt rapid, dar nu atât de rapid, spuse Butler, încercarea sa de a rânji insolent transformându-se într-o strâmbătură din cauza durerii din zona gurii.
— Există trenuri, spuse Sam.
— Două ore jumătate, până la trei ore, de la Newcastle la Bradfield. Depinde dacă e direct sau cu schimbare la York.
— Ai fi putut împrumuta o maşină. Sau să şterpeleşti una. Oricum ar fi, există soluţii.
— Atâta că n-am făcut-o eu. Am fost în Newcastle toată noaptea.
Aveau să fie nevoiţi să ia la întrebări angajaţii din gări şi din trenuri, îşi dădu seama Carol. Şi-ar fi dorit să fi făcut asta înainte de a-l fi arestat pe Butler, dar fusese clar, de îndată ce-l înhăţaseră din spatele casei sale, că nu avea de gând să-i însoţească de bunăvoie. Fusese nevoită să-l aresteze pentru a se asigura că nu o lua la sănătoasa. Şi acum timpul se scurgea, iar ea nu avea dovezi.
— Te-ai gândit că îi faci o favoare lui Bindie dacă te descotoroseşti de Robbie?
— Oricine ar fi fost cel care s-a descotorosit de Robbie i-a făcut, într-adevăr, o favoare, dar nu eu am fost ăla, spuse cu încăpăţânare.
— Eşti sigur de asta? Fiindcă mă gândesc că otrava ar fi exact domeniul tău, interveni Sam, după cum hotărâseră dinainte. Hai să fim cinstiţi! Când ai încercat să-l înfrunţi bărbăteşte, Robbie te-a pus imediat cu botul pe labe. Era absolut imposibil să-l învingi în luptă dreaptă. Cu otrava mai vii de acasă. Un bărbat nu se poate lupta cu otrava.
Butler roşi, pielea sa palidă şi pistruiată căpătând o culoare neplăcută.
— Eu am arătat ce aveam de arătat. I-am demonstrat lui Bindie că oamenii care chiar ţineau la ea erau pregătiţi să-i ia apărarea. Iar ea s-a descotorosit de el. Nu eu l-am ucis.
— Clientul meu s-a exprimat foarte clar, doamnă inspector-şef. Vă sugerez să vă rezumaţi la întrebări, nu la insinuări şi la zvonuri.
Scott îşi notă ceva în carneţelul ei.
— Farmacologie, ăsta e domeniul în care lucrezi, nu-i aşa? întrebă Carol, sperând că schimbarea subiectului îl va destabiliza.
— Aşa e, spuse Butler.
— Deci ştii cam totul despre ricină?
— Probabil că dumneavoastră ştiţi mai multe despre ricină decât mine. Sunt tehnician de

laborator la o firmă care produce medicamente pentru tuse. N-aş recunoaşte o boabă de ricin nici dacă mi-ar apărea pe felia de pâine.

Interveni o clipă de tăcere neplăcută. Carol ar fi putut jura că o văzuse pe Bronwen Scott dându-şi ochii peste cap pentru o clipă.

— Deci ştii din ce se extrage ricina, spuse Carol.

— La fel şi jumătate din ţară, replică Butler, ridicând vocea.

— Aflăm şi noi chestiile alea din articolele despre teroriştii care fabrică ricină. Iar acum Bishop moare din cauza asta? Toţi ştim din ce naiba se extrage.

Carol clătină din cap.

— Eu nu mi-am amintit. A trebuit să mă informez după ce Robbie a primit diagnosticul. Pun pariu că majoritatea oamenilor au fost nevoiţi s-o facă. Dar tu îţi aminteşti.

Butler se întoarse spre avocata sa.

— N-aveţi de gând să-i faceţi să înceteze? N-au nimic concret împotriva mea.

Scott zâmbi, dezvelindu-şi dinţii mici şi ascuţiţi. Carol se gândi că, probabil, învăţase asta de la un peşte piranha.

— Clientul meu are dreptate. E un interogatoriu menit să stoarcă informaţii. Dacă nu mai aveţi altceva în afară de ceea ce ne-aţi dezvăluit până acum, nu aveţi motive să ne ţineţi aici. Vreau să-mi eliberaţi clientul fără a-l pune sub acuzare, chiar acum. Fiindcă noi am terminat. El nu va mai scoate un cuvânt, iar voi nu aveţi nici o dovadă.

Partea cea mai proastă era că avea dreptate.

— Clientul dumneavoastră este liber, spuse Carol, ridicându-se. Ne vom reîntâlni la această masă, domnişoară Scott.

Bronwen Scott zâmbi din nou.

— Nu până nu vă faceţi temele, inspectore Jordan. Vă vom contacta în legătură cu procesul pentru atac.

Carol îi privi plecând, apoi ridică din umeri plină de regret.

— Asta o să mă înveţe minte să nu mai fiu nerăbdătoare, spuse. Au să râdă de noi de la un capăt la celălalt al pământului. Se cutremură toată. Data viitoare când încerci să-ţi mai faultezi unul dintre colegi, Sam, vezi dacă poţi să obţii ceva care să merite efortul, bine?

* * *

Când Carol se întoarse în birou, Chris şi Paula o aşteptau. Amândouă arătau ca şi cum le-ar fi prins bine încă două, trei ore de somn, iar Paula nu părea deloc în apele ei.

— Aţi avut ceva noroc cu Butler? întrebă Chris.

— Noi n-avem nimic, iar el o are pe nenorocita de Bronwen Scott. Nu era cazul să mai spună şi altceva. Îşi înăbuşi un căscat, îşi zise în gând că nu avea nevoie de o băutură şi se instală în scaun. Dar voi două? Ceva rezultate azi-noapte în Amatis?

Cele două schimbară o privire.

— Am avut rezultate, dar nu în Amatis, spuse Chris, foindu-se în scaun. I-am permis Paulei să urmărească o altă pistă...

— Nu aşa a fost, şefa, interveni Paula. Nu a fost responsabilitatea sergentului Devine. Eu am convins-o. Mie îmi revine răspunderea. Dacă vor fi probleme de orice fel, mi le asum în întregime.

— Despre ce tot vorbiţi voi două? întrebă Carol, amuzată de zelul lor. Dacă înregistrăm ceva progrese, nu prea mă interesează cine e de vină. Dă-i drumul, Paula! Care a fost cealaltă pistă?

Paula plecă privirea.

— Nu ştiu dacă ştii, dar doctorul Hill m-a… ajutat să mă refac, spuse, vizibil chinuită. Aveam de gând să renunţ. Dar m-a făcut să văd lucrurile dintr-o altă perspectivă.

— Ştiu cât e de bun la asta, spuse Carol blând. Şi ea avusese nevoie de talentul lui de a repara oamenii, deşi bănuia că Paula avusese mai mult de câştigat de pe urma procesului datorită lipsei de intimitate dintre ei doi.

Paula ridică ochii şi înfruntă privirea lui Carol.

— Îi sunt datoare. Aşa că, atunci când mi-a cerut să îl vizitez ieri, nu am stat pe gânduri. Mi-a spus despre un alt caz despre care credea că are legătură cu Robbie Bishop. Mi-a zis că tu nu ai fost de acord cu ideea, şi recunosc că n-am fost surprinsă când am auzit despre ce era vorba.

Carol reuşi să-şi păstreze chipul neclintit, dar, în interior, stăpânirea de sine dispăruse. De-a ce se juca el, fir-ar să fie? În cel mai bun caz, resimţea acest lucru drept o lipsă de încredere. În cel mai rău caz, aducea a trădare. Cum îndrăznise să recruteze un membru al echipei sale şi să se folosească de acel detectiv pentru a încerca să-i arate cum ar trebui făcută treaba?

— Vrei, cumva, să-mi spui că ai făcut investigaţii în legătură cu moartea lui Daniel Wade? întrebă pe un ton periculos de calculat.

Paula se crispă în scaunul ei, dar nu tresări.

— Da, şefa.

Carol îşi plecă uşor capul într-o parte, privind-o pe Paula cu acelaşi dispreţ pe care îl arăta prizonierilor în sala de interogatorii.

— Şi aminteşte-mi, domnişoară poliţist McIntyre, când anume ţi-ai dat demisia din echipa noastră şi ai devenit angajata doctorului Hill?

— Nu aşa se pune problema, începu Paula. Îi sunt datoare.

— Ţi se atribuise o sarcină în cadrul unei anchete criminalistice, iar tu ai decis să o abandonezi pentru că un civil care colaborează ocazional cu această unitate ţi-a spus să mergi să faci altceva?

Vocea lui Carol ar fi potolit şi o furtună. Vedea cum cuvintele ei o loveau adânc pe Paula şi fu destul de meschină încât să savureze acel moment.

Spre surprinderea ei, Chris sări în apărarea Paulei.

— Cred că în momentul de faţă important e ceea ce a aflat Paula, şefa. Vezi bine că nu e mândră de ce a făcut, dar nu încape îndoială că a obţinut un rezultat important. E un poliţist bun şi nu merită să fie mustrată fiindcă a acţionat împotriva regulilor. Toţi facem asta din când în când.

Privirea ei o provocă pe Carol. Fuseseră colege în poliţia municipală. Carol era conştientă că Devine ştia mai multe despre ea decât oricine altcineva din echipa sa.

— Vom avea timp să ne ocupăm de aspectul disciplinar al problemei după încheierea anchetei, spuse Carol cu răceală, nedorind să recunoască teama pe care cuvintele lui Chris o treziseră în ea.

Paula obţinuse un rezultat. Ceea ce însemna că ea se înşelase atunci când respinsese părerea lui Tony. Îşi pierdea oare îndemânarea? Îşi sabota singură intuiţia pentru a-l sfida pe el, fiindcă văzuse lucruri pe care ea ar fi trebuit să le observe, dar nu o făcuse? Băutura începea să-i influenţeze judecata? Dumnezeu îi era martor că văzuse multă lume trecând prin asta.

— Ce ţi-a cerut doctorul Hill să faci?

Vizibil afectată, Paula îi spuse lui Carol despre discuţiile din bar şi despre interogarea Janei Jankowicz. Puse pe masă fotografia lui Jack Anderson.

— Ăsta e bărbatul pe care l-a identificat Carlos. Jana crede că a trecut pe la vilă când Danny era plecat, dar nu-şi aminteşte de ce sau când.

— În Amatis nu am obţinut identificări sigure pentru Anderson, dar unul dintre barmani crede că

e posibil ca el să fi fost tipul cu care a stat Robbie în acea noapte de joi, adăugă Chris. Totul e puţin vag, dar ne-am gândit că s-ar putea să merite efortul de a-l pune pe Carlos să colaboreze cu Stacey, să vedem dacă putem transforma acea poză, ca să semene mai bine. O altă freză, câteva retuşuri pe calculator, ceva de genul ăsta.

Carol se simţi copleşită de emoţii contradictorii. O parte din ea îşi dorea să îşi dea frâu liber furiei şi să le arate ce însemna să îi nesocotească instrucţiunile, iar cealaltă parte îşi dorea să le felicite şi să se apuce de treabă pentru găsirea şi arestarea lui Jack Anderson. Chiar în momentul în care conştientiza contradicţia, copilul furios era pus la colţ de poliţistul din ea. În aceeaşi clipă, observă că Paula remarcase transformarea şi se relaxase puţin.

— La naiba, spuse Carol, zâmbind fără să vrea. Habar n-aveţi cât de mult detest să mă înşel. Dar, data viitoare, Paula – dacă mai există o dată viitoare –, vino la mine înainte de a porni într-o misiune pe baza unei bănuieli de-a lui Tony. Nu are mereu dreptate, să ştii. Iar eu te voi asculta întotdeauna.

În timp ce vorbea, observă că umerii Paulei se lăsară. Mai rămăsese un miez fierbinte de furie în inima lui Carol, dar îl păstra pentru persoana care chiar îl merita.

— Deci cine este Jack Anderson şi unde îl găsim?

— Aici, zise Chris cu un oftat, e punctul unde ne împotmolim puţin. După spusele lui Stacey, el nu există.

— Şi ce înseamnă asta? Carol era încă iritată, nu avea chef de jocuri de-a ghicitul. Avem fotografia lui. Asta trebuie să fi provenit de undeva.

— Am vorbit cu persoana care ne-a trimis-o şi cu cea de-a treia persoană din fotografia originală. Amândouă spun acelaşi lucru. Au fost colegi de şcoală cu Jack Anderson, şi el obişnuia, la fel ca ei, să participe la aceleaşi concursuri de cultură generală organizate în baruri. Cele de marţi seara din barul Red Lion din Downton. Făcea parte dintr-o echipă ce se autointitula Funhouse. În urmă cu aproximativ trei ani, a încetat să mai vină. Băieţii noştri i-au întrebat pe membrii echipei Funhouse de ce se lăsase Anderson, iar ei au spus că se mutase în Stockport. Iar ăsta e punctul unde îi pierdem urma, zise Paula.

— Fiindcă, din câte spune Stacey, nu s-a dus în Stockport, continuă Chris. Sau, dacă a făcut-o, nu s-a înregistrat în calitate de cetăţean cu drept de vot. Nu plăteşte taxe la bugetul local, nu e înregistrat în cartea de telefon, nu are cod de identificare fiscală şi nu şi-a mai depus de patru ani declaraţia de venit. Nu a depus cerere de insolvenţă şi nu are card de credit curent. Nu e înspăimântător cât de multe poate afla fata asta într-o dimineaţă de sâmbătă?

Carol se prefăcu înfiorată.

— Încerc să nu mă gândesc. Ce ştiţi despre familie? Vechi prieteni din şcoală?

— Ne ocupăm şi de asta, spuse Paula. Conform tipului care ne-a dat prima dată fotografia, tatăl lui Anderson a făcut parte din armată. Se pare că a fost ucis în Primul Război din Golf, la scurt timp după ce Anderson a ajuns la liceul din Harriestown. Informatorul nostru nu e sigur dacă îşi aminteşte corect, dar crede că a fost ucis accidental de propria tabără, într-un schimb de focuri.

— Asta trebuie să doară, spuse Carol.

— Iar mama sa?

Chris se uită în caietul ei.

— Încă încerc să obţin detalii despre ea, dar ni s-a spus că s-a sinucis în vara de după primul an universitar al lui Anderson. Se pare că a aşteptat ca el să fie cât de cât pe propriile picioare, apoi a făcut ceea ce avea de făcut. Nu ştim sigur la ce universitate a fost. Unul dintre tipi credea că la Leeds, celălalt la Manchester. Şi nici nu ştim sigur ce a studiat. E posibil să fi fost biologie, dar se poate şi

zoologie. Putea să fie şi arta tricotajului, sinceră să fiu. Cred că, ajunşi în acel punct, cei doi începuseră deja să inventeze. Clătină din cap dezgustată. De ce se străduiesc atât de mult să ne facă pe plac?

— Probabil fiindcă avem autoritatea de a-i arunca în puşcărie, Chris, spuse Paula sarcastic.

— Bine, bine, ajunge cu replicile de comedie. Valea, voi două! Şi să nu vă întoarceţi până nu ştiţi tot ce se poate şti despre Jack Anderson. Inclusiv adresa lui actuală. Se ridică şi-şi luă jacheta din cuier. Am să trec pe la casa mamei şi a tatălui lui Robbie. Poate ei îşi amintesc de Jack Anderson. Nu se ştie niciodată. Iar apoi voi discuta cu un bărbat despre desfăşurarea forţelor de poliţie. E mai bine că se află deja în spital, nu va fi nevoit să meargă prea departe pentru a se face bine.

* * *

Fostul detectiv-şef Tom Cross deţinea una dintre cele mai scumpe case din Bradfield, datorită unui câştig spectaculos din pariurile la fotbal, obţinut cu câţiva ani înainte de pensionarea sa forţată. Pensia lui era suficientă pentru a le asigura o viaţă confortabilă lui şi soţiei sale. Dar nimic nu l-ar fi putut convinge că era norocos. Există unii oameni incapabili să fie mulţumiţi, iar Tom Cross era unul dintre ei.

Privi morocănos de pe fereastra băii la gazonul impecabil, ce cobora într-o pantă lină care ducea la râul Brade, unde o barcă drăguţă era ancorată de un ponton de beton. „O zi a naibii de urâtă pentru meci”, se gândi. Oricât de bine s-ar fi înfofolit, nasul lui avea să devină un bulb de gheaţă până la pauză. Cross se întoarse spre oglindă, pornindu-şi aparatul de ras şi apropiindu-l de obrajii săi mari. Ochii lui verde-deschis erau cam bulbucaţi, ceea ce îi atrăsese vechea poreclă de Popeye. Ca tizul lui din desene animate, Cross încă mai avea umerii musculoşi şi braţele fundaşului de rugby care fusese cândva. Oglinda nu reflecta burta dolofană ce apăruse după ani întregi de bere şi fast-food. Cross avusese întotdeauna tendinţa de a evita adevărul ori de câte ori acesta îl făcea să se simtă inconfortabil. Unii ar fi spus că asta fusese sursa prăbuşirii sale profesionale. Cross însuşi ar fi aruncat vina pe ipocrita aia nenorocită de Carol Jordan.

Se rase rapid, apoi umplu lavoarul cu apă călduţă. Îşi scufundă tot capul, trecându-şi degetele peste perii cenuşii care îi înconjurau creştetul chel. Se ridică din apă gâfâind, cu gura arcuită împrăştiind picături în jurul chiuvetei de marmură. Nenorocita de Jordan şi nenorocitul de John Brandon! Doi porci. Jordan se instalase în locul lui, iar Brandon dăduse sfoară-n ţară că Tom Cross era un trişor şi un mincinos. Din cauza asta îi fusese al naibii de greu să pună laba pe serviciul ăla de pază pe care îl merita. Măcar astăzi, înainte să-i îngheţe fundul urmărindu-i pe cei de la Vics cum se chinuiau să joace fără Robbie Bishop, avea să lucreze cu cineva care îi recunoştea valoarea.

Scrisoarea de la liceul din Harriestown apăruse din senin. Nu mai fusese pe acolo de la aniversarea vârstei de şaisprezece ani, când se lăsase de şcoală pentru a-şi găsi de lucru pe un şantier de construcţii până să fie admis în forţele de poliţie. Dar, conform scrisorii de la directorul liceului, şcoala avea acum o politică de angajare a foştilor elevi ori de câte ori era posibil. Când venise vorba despre organizarea pazei pentru un eveniment major de strângere de fonduri, numele lui Tom Cross fusese prima propunere.

După cum i se ceruse, sunase la numărul aflat pe antetul scrisorii. Spre surprinderea sa, îi răspunse un robot care spuse doar:

— Aţi sunat la liceul din Harriestown. Vă rugăm să vă lăsaţi numele şi numărul de telefon şi vom lua legătura cu dumneavoastră cât mai curând.

Fusese sunat cinci minute mai târziu chiar de directorul liceului.

— Îmi cer scuze pentru robot, spusese acesta. N-o să vă vină să credeţi cât de multe telefoane abuzive şi de ameninţare primim de la părinţi.

Cross pufnise.

— Ba da, vă cred. Pe vremea mea, dacă şcoala sau poliţia lua legătura cu părinţii tăi, aveai probleme serioase. Acum, părinţii sar în apărarea copiilor, şi noi suntem cei care o încasăm.

— Asta cam aşa e. Vă mulţumesc că mi-aţi răspuns. Dacă sunteţi interesat de acest proiect, cred că fi cel mai bine ar fi să vă întâlniţi cu Jake Andrews. Jake se ocupă de toată treaba. Cunoaşte toate detaliile. Va fi un eveniment destul de important. Robbie Bishop a promis deja să ne susţină prin prezenţa sa şi a convins-o pe fosta logodnică să vină să mixeze. Ea lucrează la Radio One, ştiţi, îi spusese pe un ton conspirativ.

— Îi voi zice lui Jake să vă sune.

Iar câteva ore mai târziu, Jake sunase. Avuseseră o întâlnire preliminară la prânz într-un restaurant franţuzesc foarte bun din oraş. Genul de local pe care Cross nu l-ar fi ales în mod normal, deşi trebuia să admită că ştiau cum să pregătească friptura cu cartofi pai. Acum aveau să discute planurile în detaliu, inclusiv amplasarea clădirii situate pe impunătorul domeniu al lordului Pannal şi al soţiei sale. Deşi Dumnezeu ştia pe cine aveau să aducă pentru a spori valoarea evenimentului, acum că Robbie Bishop murise.

Cross îşi dădu cu aftershave pe obraji, neclintit în faţa usturimii. Se uită la ceasul său de mână, agăţat acum de oglindă. Era cazul s-o ia din loc. Se întâlnea cu Jake la un bar din celălalt capăt al cartierului Temple Fields. Aveau să bea o bere, apoi să meargă la apartamentul lui Jake să ia prânzul. Băiatul se scuzase: „Îmi pare rău că trebuie să ne întâlnim la bar. Doar că apartamentul meu e foarte greu de găsit. Toată lumea se rătăceşte. Am descoperit că e mai uşor să ne întâlnim mai întâi la bar. Toate materialele de care avem nevoie sunt în apartament, aşa că o să pregătesc ceva pentru prânz şi putem lucra în timp ce luăm masa. Eu sunt vegetarian, dar nu-ţi face griji, pentru oaspeţi gătesc carne, adăugase cu un zâmbet”.

Cross se duse la garderobă şi-şi scoase din sertarul de lenjerie o pereche de izmene. Haine călduroase pe dinafară, un prânz bun pe dinăuntru. Avea să supravieţuiască fără probleme unei după-amiezi de fotbal.

* * *

Yousef trânti uşa apartamentului şi se rezemă de ea, închizând pleoapele, aproape sufocat de nodul din gât. Făcuse atâtea eforturi pentru a nu-şi trăda ţelul. Îşi recitase în tăcere motivaţia, ca pe o incantaţie, zi şi noapte, fără încetare. Ţinuse cu dinţii de convingerea sa că inima şi mintea formau un tot unitar, că tot ceea ce făcea nu era doar în interesul lor, ci şi singura cale posibilă de a merge înainte.

Nu se punea problema că ar fi încercat să se amăgească singur că nu aveau să existe consecinţe. Îşi îngăduise să se gândească la cum urma să îi fie afectată familia. Din punct de vedere raţional, ştia că aveau să fie şocaţi şi înnebuniţi, că nu aveau să-l creadă capabil de aşa ceva. Dar aveau să treacă peste asta. Aveau să depăşească momentul, să-l şteargă din vieţile lor. Comunitatea urma să-i susţină. Nu toată lumea avea să fie de acord cu ceea ce făcuse, dar nu aveau să ostracizeze întreaga familie Aziz din cauza asta.

Dar, în dimineaţa asta, enormitatea întregului plan îl izbise cu forţa unui tren. Nu că s-ar fi întâmplat ceva special. Toţi îşi văzuseră de treburile lor obişnuite de sâmbătă dimineaţa. Mama sa

plecase la piaţa asiatică din cartier să cumpere carne halal, legume şi fructe pentru weekend. Tatăl său era la moschee, pentru a se ruga şi a discuta cu prietenii. Raj plecase la şcoala islamică pentru o oră de studii din Coran. Sanjar rămăsese în pat, recuperând orele de somn pierdute în timpul săptămânii. Iar Yousef plecase la depozit să se asigure că totul mergea bine. Se simţise ciudat ştiind că făcea asta pentru ultima dată. Ciudat, dar nu emoţionat. Era greu să simţi vreo emoţie în privinţa unei fabrici vechi şi a unei mâini de muncitori care nu aveau să-i devină niciodată prieteni.

Cu adevărat greu fusese prânzul de sâmbătă. Tradiţia le impunea să mănânce împreună. Mama sa pregătea întotdeauna o mâncare miraculoasă, gătită la foc mic, din miel condimentat şi legume, cu o grămadă de pâinici indiene de înmuiat în sos. Era un scurt interludiu petrecut în familie, pe parcursul unei vieţi în care fiecare era ocupat cu propriile probleme. Faptul că ştia că era ultimul asemenea moment la care lua parte îl făcuse pe Yousef aproape incapabil să mănânce. Iar acest lucru, la rândul său, o determinase pe mama lui să se întrebe ce nu era în regulă cu el. O lăsase mai moale doar atunci când Raj începuse să se văicărească fiindcă Sanjar avea de făcut o livrare urgentă în Wakefield, aşa că nu-l mai putea duce până la locul de întâlnire cu prietenii săi, de unde să meargă la fotbal.

— Nu-ţi face griji, te va duce Yousef, zise mama.

— Nu pot, spuse el. Mi-am programat să merg la Brighouse, să mă întâlnesc cu un tip în legătură cu un contract nou. Nu am timp.

— Cum adică nu ai timp? Nu trebuie să ocoleşti prea mult ca să-l duci pe băiat să se întâlnească cu prietenii lui, insistă maică-sa.

— Ce contract nou? întrebă tatăl său.

— Nimeni nu se ocupă niciodată de mine, se smiorcăi Raj.

Sanjar îl privi şi-i făcu cu ochiul. În mod clar nu credea nici el în povestea cu contractul cel nou, dar orice şi-ar fi imaginat că făcea Yousef, era imposibil să bănuiască adevărul.

Şi atunci aproape îşi pierduse cumpătul. Era ultima lui masă cu familia, şi totul se transforma într-o ciorovăială. Când aveau să se gândească la asta retrospectiv, nimeni nu urma să aibă amintirea plăcută a unei mese fericite în familie pe vremea când încă aveau iluzia că el era un băiat normal. Nu avea să rămână decât gustul amar al resentimentelor.

Fusese nevoit să plece înainte de a se prăbuşi în faţa lor. Pe drumul până la apartament, privirea îi fusese împăienjenită de lacrimi. Îi iubea, dar nu avea să-i mai vadă niciodată.

Yousef clătină din cap ca pentru a scăpa de gândurile dureroase. Nu mai exista cale de întoarcere. Trebuia să privească înainte. Trebuia să se gândească la un viitor strălucit, în care visele sale aveau să se împlinească. Se desprinse de uşă. Încă mai trebuia să îndeplinească ultima etapă.

Atent, puse TATP-ul într-o cutie mare de conserve, aşezând în mijloc motorul cu praf de puşcă de la macheta unei rachete. Luă câteva fire învelite în plastic subţire şi le fixă pe dispozitiv cu mici cleme aligator, apoi le prinse de un dispozitiv electronic de aprindere, conectat la un cronometru electronic lipit cu bandă adezivă. Nu el construise această parte a bombei; nu avea abilităţi în domeniu. Dar i se explicase. Trebuia să fie pregătit, cu bomba amplasată corect la ora 3.30, după scurgerea a două treimi din prima repriză. Trebuia să programeze cronometrul la patruzeci de minute, astfel încât să explodeze la mijlocul celei de-a doua reprize, lăsându-i timp suficient să fugă. Era simplu. Planul era astfel conceput încât să reducă la minim orice eventuale riscuri de eşec.

Se calmă concentrându-se asupra asamblării bombei. Când o termină şi o puse pe fundul cutiei de scule a lui Imran, era din nou liniştit.

Yousef duse cu mare grijă lada de scule până la furgoneta lui Imran. Ştia cât de volatil era TATP-ul, cât de uşor ar fi fost ca frecarea rezultată din mişcare să declanşeze reacţia în lanţ care i-ar

fi aruncat în aer pe el şi restul casei. Aşeză uşor lada pe pământ până deschise uşa din spate a furgonetei, apoi o puse pe suportul de burete pe care îl pregătise deja. Închise uşile cu atenţie şi se îndepărtă de furgonetă. Îşi dori să fi fost fumător.

Se uită la ceas. Era timpul să plece. Voia să ajungă la intrarea pentru personal şi jucători cu aproximativ cinci minute înainte de începerea meciului, când paznicii ar fi fost prea ocupaţi să-i acorde atenţie. Ţinând cont şi de trafic, trebuia să plece cam în cinci minute.

Yousef urcă în furgonetă şi băgă, tremurând, cheile în contact. Mâinile îi erau lipicioase de transpiraţie. „Calm", îşi spuse. Nu avea motive să intre în panică. Nu avea motive să se teamă. Nimic nu putea ieşi prost.

Nu ştia despre cea de-a treia componentă, prinsă cu bandă adezivă între dispozitivul de aprindere şi cronometru. O componentă ce avea să modifice planurile atent ticluite ale lui Yousef.

* * *

Tony se simţea foarte mulţumit de el însuşi. Azi era omul care urcase jumătate de etaj. E adevărat, avusese anumite dificultăţi la coborâre, dar reuşise. Nouă trepte în sus şi nouă trepte în jos. Şi fără să cadă deloc. Fusese atât de extenuat după aceea, încât îşi dorise să se întindă în pat şi să plângă, dar nu avea să sufle o vorbă despre asta.

Tony porni laptopul şi accesă site-ul echipei Bradfield Victoria. Fiindcă îl uita Dumnezeu la birou, se abonase la canalul lor TV privat la începutul sezonului. Aşa că, oriunde s-ar fi aflat, atâta timp cât avea acces la internet cu bandă largă, putea urmări în direct meciurile echipei Vics. Se conectă şi dădu volumul mai încet! Nu avea nevoie să audă pălăvrăgeala de dinainte de meci a unor fotbalişti de mâna a doua retraşi şi a unui comentator care îşi pierduse aprecierea în rândul televiziunilor. Nu aveau să vorbească decât despre Robbie, iar lui Tony nu-i trecu nici o clipă prin minte că aceştia ar avea vreo informaţie utilă de oferit.

Gândul la Robbie îi aminti că ar fi trebuit să încerce să găsească o chestie care s-o ajute pe Carol să treacă peste jena de a fi refuzat să-i verifice sugestia, acum că se dovedise că avusese dreptate. Avea să fie furioasă pe ea însăşi şi probabil că avea să se descarce înfuriindu-se pe el. Era mai bine să aibă ceva pregătit cu care s-o ia prin surprindere. Problema era ce anume.

— Ce anume îi face potriviţi pentru tine, Hărţuilă? Oare e importantă legătura cu liceul din Harriestown? Ce s-a întâmplat acolo care să te afecteze atât de mult?

Cântări toate opţiunile, dar nu reuşi să găsească vreun element de legătură între Robbie Bishop şi Danny Wade în anii de şcoală.

— Dar asta s-a schimbat, medită el. La data morţii, aveau totuşi ceva în comun. Amândoi erau oameni bogaţi. Iar bogaţii sunt altfel. Deci deveniseră altfel. Îi lăsaseră de căruţă pe restul elevilor de la liceul din Harriestown. Au avut noroc, s-ar putea spune. Danny, cu siguranţă. Nu ai nevoie de talent la loterie. Doar de noroc chior. Dar şi Robbie a avut noroc. Clubul potrivit, managerul potrivit. Am văzut cu toţii şi cazuri opuse – talent din plin, aruncat pe apa sâmbetei.

Se descurca greu şi era conştient de asta. Doar două cazuri nu îi ofereau date suficiente. Era cel mai dificil aspect al muncii sale. Cu cât mureau mai mulţi oameni, cu atât îi era mai uşor.

Deci nu prea avea cu ce să facă legătura între victime. Cum rămânea cu metoda crimei? Otrăvuri din plante. Aducea a Dorothy L. Sayers sau a Agatha Christie. O crimă misterioasă într-un sat.

— În trecut, asasinii sau membrii familiei erau cei care recurgeau la otravă. Dar acum există pistoale pentru asasini, iar otrăvirile în familie au fost de mult înăbuşite de analizele toxicologice ale criminaliştilor… Deci de ce să foloseşti otrava? E greu de obţinut, iar ca să-ţi faci rost de ea laşi

urme. Singurul său avantaj e pentru cei cărora nu le place actul uciderii. Se aprobă singur. Asta e, nu-i aşa? Nu-ţi place să ucizi, ci să provoci moartea. Îţi place senzaţia de putere, dar nu ai chef să-ţi murdăreşti mâinile. E ca şi cum ai sta la distanţă. Ca şi cum ţi-ai păstra nevinovăţia. Când te-ai despărţit de victime, erau în viaţă. Nu trebuie să te consideri un ucigaş netrebnic. Se întrerupse pentru o clipă, pierdut în gânduri. Aproape te poţi convinge că le oferi o şansă. Poate vor reuşi să supravieţuiască, poate nu. Poate vor avea noroc. Sau poate tocmai li s-a terminat norocul… Şi, dacă tot veni vorba despre asta, uite-i pe băieţii mei!

Pe ecran, tricourile familiare galben canar îşi făceau ieşirea din tunel, toţi jucătorii având pe braţe banderole negre. Urmară jucătorii de la Tottenham Hotspur, cu capetele plecate.

Cele două echipe, ambele cu banderole negre, se aliniară faţă în faţă, iar Tony dădu volumul mai tare exact la timp ca să-l audă pe comentator spunând: „…un moment de reculegere în memoria lui Robbie Bishop, care a murit tragic săptămâna aceasta”.

Tony îşi plecă uşor capul şi se supuse momentului de reculegere. Acesta păru să treacă mult prea repede. Apoi mulţimea începu să urle, jucătorii făcură câteva mişcări pentru a se încălzi şi se pregătiră de joc. Robbie devenise, oficial, o amintire. Acum era timpul pentru spectacol.

* * *

Străzile de pe lângă Victoria Park erau sufocate de fanii care se îndreptau spre stadion. Circulaţia maşinilor era interzisă, acestea fiind oprite şi deviate de poliţişti în jachete fluorescente galbene. Doar pietoni şi cai, divizia călare apreciind meciurile jucate acasă pentru exerciţiul paşnic pe care îl ofereau aproape invariabil. Prin mijlocul valurilor galbene de suporteri ai gazdelor se demarca o bandă albă, acolo unde suporterii echipei Spurs păşeau sfidători pe teritoriul inamic.

Mai exista şi o altă pată de alb, mai mică, în mijlocul valului de galben. Furgoneta firmei A1 Electricals avansa încet printr-o mulţime puţin dispusă să se separe pentru orice sau oricine. În spatele volanului, Yousef se ruga neîncetat, de-abia mişcând din buze, în vreme ce gândurile îi goneau nebuneşte. Dacă se concentra asupra detaliilor, nu mai era obligat să înfrunte oroarea a ceea ce avea să facă în curând. Documentele îi asiguraseră trecerea dincolo de primul punct de control. Un poliţist care dirija traficul aruncase o privire peste cele două faxuri false şi peste legitimaţia, tot falsă, a lui Yousef şi-i făcuse semn să treacă fără un cuvânt. Urma testul cu adevărat dificil.

Se uită la ceas. Se încadra perfect în program. Tribuna de pe Grayson Street se ridica în faţa sa, porţile înalte din fier forjat, cu emblema clubului, fiind clar vizibile. Intrarea în parcarea rezervată personalului şi jucătorilor era la vreo zece metri dincolo de porţi, drumul fiind blocat de o barieră şi de un cordon de paznici. Îşi trase şi mai mult peste ochi şapca de baseball, pentru a-şi ascunde mai bine trăsăturile.

Yousef trecu de porţi, claxonând pentru a-şi croi drum printre suporteri. Drumul era şi mai aglomerat decât de obicei din cauză că trotuarul era ocupat în întregime de omagiile aduse lui Robbie Bishop. Fotografia sa îi zâmbi lui Yousef, din nou şi din nou, cu rânjetul încrezător al unui om care vede că lumea se supune poftei inimii sale.

„S-a înşelat atât de mult!” îşi zise Yousef.

Trase de volan, îndreptând furgoneta spre barieră. Când se apropie, fu înconjurat de paznici. Toţi păreau la fel de ameninţători cu gecile negre cu galben cu emblema Vics, cu blugii negri şi cu capetele rase. Îşi coborî geamul şi zâmbi.

— Reparaţie de urgenţă la sistemul electric, spuse. Este o problemă la reţeaua electrică de sub Tribuna Vestey. Scoase faxurile. Dacă e vreun scurtcircuit, nu va mai fi curent în zona rezervată

sponsorilor.

Paznicul cel mai apropiat rânji batjocoritor.

— Săracii de ei nu vor putea să-şi găsească sendvişurile cu creveţi pe întuneric. Stai o clipă, să-i arăt hârtiile tipului de la barieră.

Luă documentele şi se duse la mica gheretă a paznicului de la barieră. Yousef îl văzu arătându-i faxurile bărbatului dinăuntru. Simţi transpiraţia adunându-i-se la subraţ şi la spate.

— Mare tam-tam, nu? zise el către paznic care venise să-i ia locul celui dinainte. Bietul băiat!

— Ba bine că nu, replică paznicul. Ce nemernic ar face aşa ceva?

Se dădu puţin înapoi, surprins, de parcă doar atunci ar fi observat că vorbea cu un tânăr asiatic, genul prezentat de publicaţiile de scandal ca fiind arhetipul Baubaului contemporan. Scuze, prietene, n-am vrut să… Ştii?

— Ştiu. Nu suntem toţi aşa, spuse Yousef, simţind cum degetele i se chircesc de neplăcere.

Nu fiindcă minţea, ci fiindcă minţea într-un mod atât de laş. Înainte de a apuca să continue discuţia, primul paznic se întoarse cu documentele.

— Va trebui să-mi dai voie să mă uit în spatele furgonetei.

Yousef opri motorul, scoase cheile şi se duse la partea din spate a furgonetei. Mâinile îi tremurau vizibil. Încercă să se aşeze între încuietoare şi paznic. Îşi spuse că nu avea motive de îngrijorare, că totul avea să fie bine. Deschise larg uşa din spate. Furgoneta era plină cu suporturi pentru cabluri şi cu tot felul de cutii de plastic cu siguranţe, şuruburi şi întrerupătoare. Mosoare cu cabluri de diverse grosimi erau îngrămădite la un loc în spatele unei bariere de coardă elastică, iar lada de scule a lui Imran se afla într-o parte, o cutie albastră de metal, lungă şi turtită, cu vopseaua sărită.

— Vrei să deschizi lada de scule? îi ceru paznicul.

— Sigur. Yousef înghiţi în sec şi desfăcu clamele capacului. Deschise primul nivel, dând la iveală o varietate de patente, cleşti şi şurubelniţe. OK? Puse mâna pe ladă ca pentru a o deschide şi mai mult. Stomacul i se strângea ghem, vezica stătea să-i plesnească. Dacă ticălosul de paznic nu se oprea, următorul lucru pe care avea să-l vadă ar fi fost o bombă.

Paznicul aruncă o privire peste scule.

— Mie mi se pare că arată a trusă de electrician. OK, colega, spuse. Parchează acolo, în celălalt capăt. Arătă spre marginea parcării. Vei vedea o poartă. Tipul de la pază de acolo ştie că eşti pe drum. O să te lase să intri. Coteşti, urmezi aleea şi ajungi la intrarea pentru personal. Ei o să-ţi arate unde să mergi.

Îi făcu cu ochiul. S-ar putea chiar să te lase să te uiţi puţin la meci dacă îţi termini treaba repede.

Yousef făcu ce i se spuse, de-abia venindu-i să creadă că totul era atât de uşor. Odată trecut de prima barieră, era clar că fusese acceptat drept cineva care avea un motiv întemeiat să se afle acolo. Zece minute mai târziu, ţinând capul plecat pentru a evita camerele cu circuit închis, ducea lada de scule a lui Imran, cu încărcătura sa mortală, de-a lungul unui coridor îngust aflat sub rândul trei al uriaşei Tribune Vestey. Tribuna, numită după Albert Vestey, atacantul legendar al Angliei şi al echipei Bradfield Vics din perioada interbelică, cuprindea centrul de presă sus, în rândul superior, precum şi lojele destinate sponsorilor şi invitaţilor speciali. În drumul lor, fluxul şi refluxul de cântece şi încurajări ale fanilor le însoţeau paşii. Yousef fu surprins de cât de tare se auzea. Se aşteptase să fie mult mai linişte în standul izolat de beton şi de corpuri. Dar aici auzea de parcă el însuşi ar fi fost unul dintre spectatorii care striga.

Destinaţia lui Yousef era o mică încăpere din afara coridorului, unde se aflau panourile

electrice. De aici era controlată furnizarea cu curent electric către centrul de presă şi către lojile oamenilor de afaceri. Imediat deasupra, separat printr-o construcţie de grinzi şi beton turnat, se afla peretele despărţitor dintre cele două loji, fiecare cu o capacitate maximă de aproximativ zece spectatori. Acestea erau flancate de loji identice. Toate cele patru loji, precum şi celelalte care se întindeau de-o parte şi de cealaltă, erau pline de oameni care mâncau şi beau pe cheltuiala altcuiva. Fotbalul, după cum se părea adesea, era doar o chestie secundară. Ceea ce conta era să te afli acolo.

Paznicul care îl însoţise pe Yousef de la intrarea personalului se opri în faţa unei uşi cenuşii ce purta o tăbliţă galbenă cu un fulger negru pe ea.

— Poftim, colega, îi spuse, descuind uşa şi deschizând-o. Arătă spre un telefon fixat pe peretele coridorului, la câţiva metri distanţă.

— Sună când ai terminat şi voi veni să încui după tine. Împinse uşa şi îi făcu semn lui Yousef să intre în spaţiul îngust. Iar dacă termini înainte de finalul meciului, o să-ţi găsim un loc de unde să te uiţi până la sfârşit.

Lui Yousef i se făcu greaţă, dar reuşi să zâmbească şi să dea din cap. Uşa se închise în urma sa cu un pocnet uşor. Încăperea era întunecată şi înghesuită. Mirosea a praf şi a ulei. Panourile electrice acopereau peretele îndepărtat. Pereţii erau tapetaţi cu cabluri, îngropate la suprafaţă sub un praf uleios. Nu credea că avea să fie deranjat de cineva aici, nu cât timp exista un meci în desfăşurare la câteva sute de metri distanţă. Dar, ca să fie sigur, propti capătul lăzii de scule în uşă. Dacă cineva încerca să intre, avea să audă.

Ca din senin, Yousef simţi un nod în gât, iar ochii i se umplură de lacrimi. Era îngrozitor ceea ce făcea. Dar trebuia făcut, fără îndoială. Cea mai bună cale de a-şi atinge scopul. Însă ura faptul că trăia într-o lume unde astfel de lucruri erau necesare. Unde violenţa era singurul limbaj pe care oamenii îl ascultau. Unde violenţa era singurul limbaj aflat la îndemâna celor frustraţi, de felul în care era condusă lumea. George Bush avusese dreptate, era o cruciadă[22]. Doar că nu cea la care se gândea ticălosul de la Casa Albă.

Îşi frecă ochii cu dosul palmei. Nu era acum momentul sau locul potrivit pentru tristeţe ori pentru a se răzgândi. Yousef deschise lada de scule şi ridică raftul de sus. Dedesubt, învelită în mai multe straturi de folie protectoare, se afla bomba. Nu părea mare lucru. Yousef avea impresia că ar fi trebuit să fie mai impresionantă. Să arate mai impunător decât o cutie de conserve şi un cronometru de bucătărie.

Se uită la ceas. Se descurca foarte bine. Era trei şi douăsprezece minute. Scoase o rolă de bandă adezivă şi prinse bomba pe un mănunchi de cabluri întinse de-a lungul peretelui. Apoi, cu gura uscată şi cu stomacul chinuit de convulsii, începu să programeze cronometrul.

* * *

După două minute de la începerea meciului, Phil Campsie reuşea o pătrundere uimitoare pe partea stângă, doar pentru a fi obstrucţionat dureros, dar regulamentar.

— O, nu, strigă Tony.

— O, nu e corect, spuse Carol, intrând în forţă, cu o atitudine ce îi trăda indignarea. Ce dracu' crezi că faci?

Tony îi aruncă privirea nedumerită a unui om care nu a făcut decât ceea ce trebuia să facă, neobservând deloc limbajul corpului ei.

— Mă uit la fotbal, spuse. Vics şi Spurs. De-abia a început, trage-ţi un scaun!

Carol trânti capacul laptopului, închizându-l. Tony era scandalizat.

— De ce-ai făcut asta?

— Cum îndrăzneşti să-mi corupi oamenii şi să-i trimiţi să se plimbe prin ţară, ca să vâneze micile tale fantezii? strigă ea.

— Ah, murmură Tony. E vorba despre Paula, să înţeleg.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Mai ales după ce am spus că nu cred că are vreun rost?

Carol străbătea încăperea cu paşi agitaţi.

— Ei bine, exact ăsta e motivul pentru care am fost nevoit s-o fac. Tony îşi deschise din nou laptopul. Dacă aş fi putut s-o fac eu însumi, aş fi făcut-o. Dar, aşa cum stau lucrurile, eşti scutită de ruşinea de a fi nevoită să recunoşti că ai ignorat cea mai bună pistă de până acum.

— Prostii! Avem un suspect care nu are nici o legătură cu Danny Wade.

Tony atinse uşor mouse-ul pentru a readuce meciul pe ecran.

— Iar eu sunt convins că vei constata că nu are nimic de-a face cu Robbie Bishop. Cel puţin, nu în ceea ce priveşte uciderea lui. Îi aruncă un zâmbet strălucitor.

— Iar Paula ţi-a oferit o altă pistă promiţătoare. Adică, trebuie s-o fi făcut. Fiindcă, dacă nu i-ar fi ieşit nimic, nu ai fi aflat niciodată.

Carol îl împunse cu degetul arătător.

— Eşti al dracului de imposibil! Eşti absolut ţăcănit. Paula lucrează pentru mine, nu pentru tine.

Tony zâmbi ca pentru a-şi cere scuze.

— Aş putea spune că m-a ajutat în timpul ei liber, replică el. Pentru că mă place atât de mult.

Acum era rândul lui Carol să zâmbească afectat.

— Dar asta ar fi o minciună. A făcut-o în timpul programului de serviciu la poliţia din Bradfield, când ar fi trebuit să lucreze pentru echipa din care face parte.

Tony clătină din cap, ochii săi albaştri întunecându-se în timp ce se pregătea să joace dur. Privi meciul de pe ecran, dar cuvintele îi erau adresate lui Carol.

— Nu poţi să-ţi pui oamenii să lucreze după un program flexibil şi apoi să pretinzi ca fiecare oră pe care n-o dorm să fie dedicată serviciului. Paula are dreptul la pauze. Nu prea poţi să te plângi dacă ea le comasează într-un singur interval mai mare de timp liber. Pun pariu că n-a avut opt ore neîntrerupte de pauză de când a ieşit din tură azi-noapte şi până a luat-o de la capăt azi-dimineaţă. Chiar şi prizonierii tăi au dreptul la asta.

Carol îi aruncă o privire furioasă.

— Detest când pui problema într-o lumină care să te avantajeze pe tine. Ai sărit calul, şi ştii asta. Mai ales că e vorba despre Paula. Ştii cât e de vulnerabilă.

— Cred că, în ceea ce priveşte starea mintală a Paulei, eu pot să o estimez, probabil, mai corect decât tine. O cântări din priviri, încercând să-şi dea seama cât era de furioasă. Haide, vino, stai jos şi uită-te puţin la fotbal cu mine. Băieţii dau ce au mai bun în ei de dragul lui Robbie. Ar face să plângă şi un ochi de sticlă, crede-mă.

— Nu poţi să eviţi, pur şi simplu, subiectul, să te prefaci că nu s-a întâmplat, spuse Carol.

Dar el vedea că începea să se înmoaie.

— Nu fac asta. Sunt de acord, am sărit calul. Nu pot să spun decât că, în mod normal, aş fi făcut-o eu însumi. Şi am considerat că era ceva prea important într-o anchetă criminalistică pentru a renunţa la asta. Îi voi cere scuze Paulei fiindcă am pus-o într-o situaţie penibilă, dar nu am de gând să-ţi cer ţie scuze fiindcă am îndreptat ancheta în direcţia potrivită. Lovi cu mâna braţul scaunului de lângă pat. Acum, vrei să stai jos şi să te uiţi la nenorocitul ăsta de meci?

Cu o proastă dispoziţie evidentă, Carol se aruncă în scaun.

— Ştii că detest fotbalul, bombăni.

— Noi suntem cei în galben, spuse el.
— Du-te dracului! Ştiu asta, i-o trânti ea.
— Deci ai de gând să-mi spui despre noua şi geniala pistă a Paulei? întrebă Tony exact când cei de la Spurs recâştigară posesia şi începură să înainteze.
— Nu ţi-a zis ea deja totul?
El rânji.
— Nu, amândoi înţelegem foarte bine ordinea ierarhică.
— V-aţi coalizat împotriva mea murmură Carol. El înţelese că furtuna se încheiase.
— Bucură-te că ne pasă suficient de mult încât să ne asigurăm că n-o să te prăbuşeşti. Aşa cum tocmai a făcut-o el. Arătă spre un jucător de la Spurs, care părea să se fi împiedicat de un smoc de iarbă.
În timp ce priveau, comentariul se pierdu într-un huruit îngrozitor. Un val de fum pluti peste ecran, apoi o ploaie de dărâmături începu să cadă pe o parte a terenului de joc. Carol şi Tony se holbară la ecran, năuciţi. Apoi se auzi vocea comentatorului, care ţipa isteric: „O, Doamne, o Doamne, a apărut o gaură… Nu mai aud. O, Doamne, sunt bucăţi de cadavre… Cred că a fost o bombă. O bombă aici, la Victoria Park. O, Iisuse Hristoase…
Acum regizorul de imagine îşi venise în fire. Imaginea se schimbă, camera trecând de la teren la ceea ce fusese Tribuna Vestey. În centrul rândului din mijloc nu se vedea nimic cu excepţia unui vârtej cenuşiu de praf. În rândurile de scaune de sub lojile pentru sponsori, oamenii se călcau în picioare să ajungă la pasaje. Camera trecu la un prim-plan cu una dintre ieşiri, unde câţiva fani se luptau să iasă, în vreme ce alţii treceau copiii peste capetele oamenilor pentru a-i scoate de acolo. Apoi se văzu din nou tribuna, doar că de această dată flăcările muşcau din marginile norului de praf şi spirale negre de fum se încolăceau în sus, pe măsură ce norul de praf cobora. Iar acum oamenii ţipau.
Carol era deja în picioare, îndreptându-se spre uşă.
— Te sun eu, spuse, apoi deschise uşa şi o luă la fugă.
Tony de-abia remarcă plecarea ei. Era captivat de tragedia ce se derula pe ecran, sub ochii săi. Fără a-şi dezlipi privirea de la laptop se întinse după telecomandă şi deschise televizorul. Îi era aproape imposibil să cuprindă cu mintea ceea ce vedea.
Bradfield devenise membru al celui mai exclusivist club. Turnurile Gemene. Kuta Beach. Madrid. Londra. O listă pe care nici un oraş nu voia să fie prezent. Dar acum Bradfield se număra printre ele.
Şi avea să fie mult de lucru.

* * *

Tom Cross îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei poliţieneşti în umbra ameninţării terorismului republican irlandez. Doisprezece morţi în atentatul asupra unui autocar de pe autostrada M62, doi copii sfâşiaţi de o bombă în centrul oraşului Warrington, peste două sute de răniţi şi un centru al oraşului devastat în Manchester. El şi colegii săi învăţaseră să fie vigilenţi, dar li se explicase şi ce se aştepta de la ei.
Aşa că, atunci când explodă bomba de la stadionul Victoria Park, instinctele lui Cross îl îndemnară să meargă spre locul exploziei. Ceilalţi 9 346 de oameni din Tribuna Vestey nu-i împărtăşiră reacţia. Un flux uriaş de oameni se revărsa spre pasaje şi spre ieşiri, iar Cross, aflat cu şaisprezece rânduri în spatele lojilor pentru sponsori, îşi plecă uşor capul, se apucă de spătarul

scaunului său şi îi lăsă să treacă peste el.

Când presiunea exercitată de corpuri asupra lui se reduse, se târî ajutându-se de mâini până în mijlocul rândului, unde nu se aflau oameni. Începu să se caţăre cât de repede putea, dorindu-şi să nu fi mâncat atât de mult din delicioasa tocăniţă de miel pe care i-o servise Jake Andrews la prânz. Stomacul îi era umflat şi dureros, ca şi cum s-ar fi transformat într-o tobă, conţinutul său legănându-se dintr-o parte în alta ca apa de ploaie într-o anvelopă aruncată. „Futu-i", îşi zise el chinuindu-se să urce. Erau cadavre peste tot, iar el se gândea la starea burţii sale.

Când Cross se apropie, desluşi prin praf şi prin fum gaura din tribună. Fragmente de beton şi metal contorsionat aruncate în aer, ca şi cum un pumn uriaş le-ar fi lovit de dedesubt. Locul dezastrului era plin de cadavre în poziţii groteşti, multe dintre ele cu membre lipsă. Prin ţiuitul claustrofobic din urechi auzi pârâitul flăcărilor, gemetele răniţilor, vocea din megafoane rugându-i pe oameni să nu se îmbulzească, sunetul sirenelor îndepărtate ce se auzea tot mai tare. Inhală mirosurile de sânge, de fum şi de rahat, le simţi pe vârful limbii. Măcel. Asta simţea.

Prima persoană încă în viaţă peste care dădu era o femeie, cu părul şi cu pielea cenuşii de la praf. Partea de jos a piciorului stâng îi era zdrobită, iar sângele îi ţâşnea din rană. Cross scoase cureaua de la pantalonii ei şi îi legă un garou deasupra genunchiului. Fluxul de sânge încetini mult. Pleoapele ei tresăriră, apoi se închiseră din nou. El ştia regula cum că răniţii nu trebuie mutaţi, dar, dacă focul înainta repede, avea s-o prindă şi pe ea. Nu prea avea de ales în situaţia asta. Cross îşi strecură braţele sub femeie şi o ridică, gemând din cauza efortului. Păşi peste dărâmături, deplasându-se în lateral până ajunse la un pasaj. O puse jos cu atenţie şi porni după alţi răniţi, vag conştient de faptul că i se alăturaseră şi alţii, unii purtând jachetele fluorescente ale serviciilor de urgenţă.

Nu-şi dădea seama cât de mult timp trecuse. Era conştient doar de mizeria şi de sângele din jur, de propria greaţă şi de transpiraţia ce i se scurgea pe faţă, de durerea din stomac şi de cadavrele întâlnite la tot pasul. Lucra singur şi cu alţii, îndepărtând bucăţi de moloz, făcând respiraţie artificială victimelor, mutând cadavre şi spunându-le răniţilor vechile minciuni familiare: „Va fi bine. Vei fi O.K. Va fi bine". Nu avea să mai fie bine niciodată pentru nici unul dintre nenorociţii prinşi în această mizerie.

Tot timpul cât se agită să dea o mână de ajutor, se simţi din ce în ce mai rău. Puse asta pe seama şocului şi extenuării. Intestinele îi erau chinuite de crampe atât de intense, încât fu nevoit să renunţe de două ori la salvarea răniţilor pentru a găsi o toaletă. Maţele i se goliră într-o revărsare de lichid, de fiecare dată simţindu-se slăbit şi febril. A treia oară când încercă să revină la locul bombardamentului, un paramedic îl opri pe scări.

— În nici un caz, prietene, îi spuse. Arăţi îngrozitor!

Cross rânji dispreţuitor.

— Nici tu nu arăţi grozav, amice.

Încercă să forţeze trecerea, dar păru să nu aibă suficientă putere. Nedumerit, se sprijini de perete, acoperit de sudoare. Se luă cu mâinile de stomac, străbătut de un nou val de durere.

— Poftim, pune-ţi asta!

Paramedicul îi dădu o mască de oxigen şi o butelie portabilă de gaz. Cross se supuse. Şoc şi extenuare, asta era. De-abia îl observă pe celălalt bărbat întinzându-se după braţul lui şi luându-i pulsul. Observă totuşi că paramedicul părea îngrijorat.

— Trebuie să te ducem la spital, zise el.

Cross ridică masca.

— Prostii! Sunt acolo oameni cu răni grave. Ei trebuie să ajungă la spital.

Din nou, încercă să forţeze trecerea.

— Omule, eu zic că eşti pe punctul de-a avea un atac de cord. Te rog. Nu le da ticăloşilor ălora satisfacţia de a mai adăuga o victimă pe listă. Haide, fă-mi pe plac! Hai să mergem împreună până la ambulanţe.

Când Cross îi aruncă o privire furioasă, vederea i se înceţoşă şi un junghi de durere fierbinte îl străbătu din stomac până în vârfurile degetelor de la mâna stângă.

— Iisuse Hristoase, gemu, împiedicându-se şi strângându-şi umărul cu mâna. Durerea dispăru la fel de rapid cum apăruse, lăsându-l transpirat şi cu o stare de greaţă. OK, gâfâi. OK.

* * *

Carol ajunse la secţia urgenţe la timp pentru a prinde una dintre ambulanţele ce erau trimise la Victoria Park. În timpul cursei de pe străzi, cu sirena]ce urla şi cu lumina albastră a girofarului, dădu câteva telefoane. Mai întâi lui Stacey la birou, cerându-i să trimită restul echipei să se întâlnească cu ea la stadion. Apoi lui John Brandon. Şi el era pe drum; tocmai venea de la cumpărături cu soţia sa, care se trezi în situaţia de a încerca să conducă maşina ca un poliţist, dar fără avantajul girofarului şi al sirenei.

— Ajung cât pot de repede, spuse el. Ştiu că prima ta reacţie este să salvezi vieţi, dar nu vreau ca tu şi echipa ta să vă implicaţi în operaţiunile de salvare şi de evacuare. Să nu uităm că şi asta e o scenă a crimei. Echipele de criminalişti sunt pe drum, iar treaba ta e să cooperezi cu ele ca să te asiguri că reuşesc să strângă şi să păstreze cât mai multe probe.

— Cazul îmi revine mie? întrebă ea.

— Doar până vin cei din Comandamentul Antitero din Manchester, spuse Bradon. Sunt pe drum. Ajung într-o oră. Apoi va trebui să te dai la o parte. Dar până vin ei, da, comanda îţi aparţine.

— Comandamentul Antitero va prelua întreaga anchetă? întrebă Carol, apucându-se de un mâner când ambulanţa luă o curbă, pe două roţi din câte îşi dădu seama.

— Practic, da. Vei lucra cu ei. Îmi pare rău, Carol. Aşa stau lucrurile. Ei sunt specialiştii.

Ea se întristă. Începând cu a doua zi, ea şi detectivii ei nu aveau să mai fie decât nişte paji pentru ticăloşii aceia aroganţi de la Comandamentul Antitero care credeau că faptul că erau salvatorii umanităţii le dădea dreptul de a călca peste oricine şi orice le stătea în cale. Avusese suficiente contacte cu cei de la Brigada Antiterorism şi de la Brigada Specială înainte ca acestea să fuzioneze în noul Comandament Antitero, croit la comandă. Ştia că ei se considerau stăpânii universului şi credeau că oameni ca ea şi membrii echipei ei fuseseră aduşi pe pământ pentru a le face lor munca de jos. Era destul de grav că existau, probabil, zeci de morţi în urma unui atentat terorist cu bombă. Destul de traumatizant pentru echipa sa şi fără a mai fi nevoiţi să-şi facă de lucru cu o mână de oameni din afară, care nu cunoşteau terenul şi nu erau obligaţi să-şi asume responsabilitatea pentru acţiunile lor. Nu ei aveau să rămână la urmă pentru a suporta urmările relaţiilor deteriorate dintre comunităţi şi conflictele dintre acele comunităţi şi cei care aveau obligaţia să le asigure ordinea.

— Avem ceva cifre? întrebă ea, ştiind că era inutil să i se plângă lui Brandon, la fel de lipsit de putere în povestea asta ca echipa ei.

— Cel puţin douăzeci. Vor fi mai mulţi.

— Şi restul? Unde îi evacuăm?

— Planurile pentru situaţii neprevăzute cer să-i ducem la terenurile de joacă ale şcolii, ceva mai jos pe Grayson Street. Dar presupun că majoritatea încearcă să se îndepărteze cât mai mult de stadion. Va fi un adevărat coşmar să încercăm să obţinem declaraţii de la martori în cazul ăsta.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă. Trebuie să închid, aproape am ajuns, spuse Carol zărind haosul prin prin parbriz.

Oamenii treceau pe lângă ei de ambele părţi, obligând ambulanţa să încetinească. Era ca într-unul dintre acele filme despre război în care o armată de refugiaţi se retrăgea cu disperare din faţa inamicului.

Într-un sfârşit, ajunseră în parcarea din spatele Tribunei Vestey. Maşinile parcate acolo erau deja blocate de maşini de poliţie şi de pompieri. Ambulanţele erau parcate pe margine, pregătite să demareze în trombă. Exact când Carol sări din maşină, una dintre ambulanţe trecu în viteză pe lângă ei, cu girofarul şi cu sirena pornite.

Din afară, stadionul părea practic neatins. Exista o gaură mică în stratul exterior al tribunei înalte, dar părea inofensivă. Indiciile referitoare la ceea ce se întâmplase aici erau altundeva. Furtunurile de la maşinile de pompieri şi de la hidranţii stadionului se încolăceau pe pământ şi printre barierele rotative. Pompierii păşeau hotărâţi spre tribună, arătând ca nişte astronauţi în echipamentele lor de protecţie. Paramedicii alergau în toate direcţiile cu diverse echipamente. Şi, încet-încet, erau aduşi răniţii, muribunzii şi morţii, căraţi pe braţe şi pe tărgi de paramedici şi de poliţişti.

Carol reuşi cu greu să cuprindă totul cu mintea. Bradfield arăta ca Beirutul. Sau ca Bangladeshul. Ori ca vreun alt loc îndepărtat prezentat la ştiri. Părea ca după un dezastru natural, cu toată lumea luată prin surprindere, fără să ştie cineva cu adevărat ce să facă, dar reuşind cumva să facă ceea ce era esenţial. Oamenii se învârteau prin zonă, unii utili, alţii mai puţin. Iar în mijlocul a toţi şi a toate – răniţii, muribunzii şi morţii.

Îşi adună gândurile. Trebuia să afle cine se afla la comandă, să-şi strângă echipa şi să facă tot ce îi stătea în putinţă pentru a securiza locul exploziei. Mai întâi, îşi prinse legitimaţia la jachetă. Apoi Carol abordă cel mai apropiat poliţist în uniformă. Acesta tocmai ajutase un bărbat în vârstă căruia îi curgea sânge pe faţă să urce în ambulanţă şi voia să se întoarcă la tribună.

— Domnule poliţist, strigă ea, alergând câţiva paşi pentru a-l ajunge. El se opri şi se întoarse. Chipul îi era mânjit cu dâre de praf şi de sudoare, iar pantalonii uniformei îi erau murdari.

— Inspector-şef Jordan, spuse. Brigada de Infracţiuni Majore. Cine este ofiţerul aflat la comandă?

El îi aruncă o privire îngheţată.

— Inspector-şef Black.

— Unde îl găsesc?

El clătină din cap.

— Habar n-am. Eu am fost sus… Arătă cu mâna spre tribună. În zilele cu meciuri stă, de obicei, sus, pe platforma superioară. Are o gheretă lângă centrul de presă. Vreţi să vă conduc?

— Arată-mi doar direcţia, spuse Carol. E evident că ai lucruri mai importante de făcut.

El dădu din cap.

— Aşa s-ar spune. Urcaţi scările din capăt. E prima uşă pe stânga.

La baza scărilor, dădu peste un tânăr poliţist care părea înspăimântat.

— Nu puteţi urca acolo, bolborosi el. Nimeni nu are voie. Nu e un loc sigur, nu a fost încă verificat de câini. Nimeni nu urcă acolo, ordin de la şef.

— Pe el îl caut. Pe inspectorul-şef Black.

Tânărul îi arătă spre locul unde două maşini de pompieri erau parcate în formă de L.

— Acolo e. Cu şeful de la pompieri.

Carol îşi croi drum până la ei. Oamenii erau întinşi pe pământ, cu răni sângerânde. Paramedicii

se mişcau printre ei, efectuând un triaj primitiv. De unii se ocupau, pe alţii îi trimiteau la ambulanţe, pentru alţii solicitau tărgi. Grupuri de pompieri treceau printre ei, prezenţa lor fiind oarecum reconfortantă. „Efectul evenimentelor de pe 9 septembrie", se gândi Carol. De atunci, pompierii, cu chipurile lor înnegrite de fum, cu pasul măsurat, impus de echipamentul lor greoi, deveniseră emblematici.

Printre răniţi rătăceau şi alţi fani, năuciţi. Poliţiştii îi verificau, asigurându-se că nu aveau răni evidente, apoi îi îndemnau să părăsească zona stadionului. Peste tot în jurul ei, chipurile purtau amprenta şocului, privirile erau goale, buzele muşcate până la sânge. Îşi făcu loc prin haos, întrebându-se cum naiba avea să trateze acest loc drept o scenă a crimei.

Spre marea ei uimire, recunoscu una dintre victime. Silueta masivă a lui Tom Cross se îndrepta spre ea, împleticindu-se. Nu-l mai văzuse de când părăsise poliţia, cu şapte ani în urmă, dar era de neconfundat. Cu un chip cenuşiu şi murdar, se sprijinea de un paramedic, care, în mod evident, se chinuia să facă faţă greutăţii sale. Cross o observă şi clătină din cap.

— Doar prinde-i pe nemernicii ăştia, spuse cu o voce groasă şi răguşită.

— E în regulă? îl întrebă ea pe paramedic.

— Dacă reuşim să-l ducem la timp la spital. A fost un adevărat erou, dar s-a obosit cam mult, spuse bărbatul.

— Stai să te ajut, zise Carol, încercând să-l facă pe agentul Cross să se sprijine de ea.

— Nu-ţi bate capul cu mine, gemu el. Du-te şi fă-ţi treaba! Poţi să-mi faci cinste cu o băutură după ce se termină.

— Succes, îi strigă ea din mers.

Când ajunse în sfârşit la postul de comandă improvizat, se simţea deja copleşită de sarcina ce se profila în faţa lor. Îi găsi pe Black şi pe un ofiţer de pompieri de rang înalt aplecaţi asupra unei schiţe arhitecturale a tribunei.

— Ţinem focul sub control, îl auzi pe pompier. În afară de mobilierul din loji, nu prea este nimic inflamabil.

— Un lucru pentru care putem fi recunoscători.

Black îşi întoarse privirea când Carol îşi drese vocea.

— Vă pot ajuta? întrebă cu o voce irascibilă.

— Inspector-şef Jordan. Brigada de Infracţiuni Majore.

— Sunteţi la locul potrivit, spuse pompierul. Chiar avem de-a face cu un incident major.

— Mie îmi revine sarcina de a mă ocupa de scena crimei, spuse Carol.

— Credeam că oamenii de la Comandamentul Antitero vin încoace, replică Black, încruntându-se. Mă gândesc că e domeniul lor.

— Până ajung ei aici, e cazul meu, spuse ea dintr-o suflare. Nu era momentul potrivit să înceapă o ceartă pe aspecte de protocol. Ştim cu ce avem de-a face?

Şeful pompierilor arătă o încăpere mică din plan.

— Credem că de aici a venit. Băieţii mei îmi spun că par să existe resturi umane acolo. Deci presupunem că a fost un atentator sinucigaş. Mai mult, credem că a fost vorba, probabil, despre TATP, ca în cazul bombelor din metroul din Londra. Lasă o urmă caracteristică.

— Toate astea sunt speculaţii, desigur. Până ajung acolo experţii criminalişti şi geniştii, adăugă Black.

— Unde sunt criminaliştii?

— Aşteaptă undă verde să intre.

— Brigada de genişti e aici? întrebă Carol.

— E pe drum. Avem câţiva câini specializaţi în explozivi care verifică tribunele în acest moment, spuse Black.

— OK. Aduceţi unul dintre câini să verifice locul unde a fost amplasată bomba, vă rog. Îi zâmbi pompierului. Voi avea nevoie de câteva echipamente de protecţie pentru mine şi pentru echipa mea. Şi de cineva care să ne arate drumul. Puteţi să ne ajutaţi?

— Nu v-aş recomanda asta. Nu e tocmai sigur, spuse el.

— Un motiv în plus să obţinem tot ce putem cât încă mai avem o şansă, spuse ea. Echipamentul?

El o măsură din cap până în picioare.

— Vă va fi cam mare, dar puteţi folosi ceea ce avem. Unde este restul echipei dumneavoastră?

— O clipă, vă rog! Carol se dădu la o parte, conştientă de faptul că Black era enervat de faptul că ea lua controlul asupra scenei crimei. Îşi scoase telefonul şi îl sună pe Kevin.

— Spune-mi cum stăm, îi ceru ea.

— Mai am cinci minute până ajung. Paula şi Sam sunt cu mine. Chris e pe drum, vine separat. Stacey e la birou. Solicită deja cât mai multe înregistrări de la camerele cu circuit închis care supraveghează zonele de acces la stadion.

Ea îi spuse unde urmau să se întâlnească, îi ceru s-o informeze pe Chris, apoi îi sună pe cei din echipa de criminalişti.

— Fiţi gata de acţiune în zece minute, spuse. Intrăm.

* * *

Cu cât se apropiau mai mult de locul exploziei, cu atât temperatura creştea. Carol simţea cum transpiraţia îi lipea părul de cap, sub greutatea căştii de pompier prea mari pe care o purta. Ofiţerul de la pompieri îşi croi drum de-a lungul coridorului presărat cu moloz. În spatele lui Carol venea o mică echipă de criminalişti, urmată de propria ei echipă.

Pompierul se opri brusc la câţiva zeci de metri de marginea unui crater neregulat format în podea.

— Poftiţi! spuse. Aici a fost înainte sala panourilor electrice de la lojile rezervate sponsorilor şi centrului de presă.

Nu rămăsese mare lucru. Pereţii fuseseră pulverizaţi, cablurile sfâşiate, iar conductele ce fuseseră îngropate în beton se transformaseră în şrapnel. Forţa exploziei lovise spre exterior şi în sus. Tavanul se desprinsese ca feliile dintr-o portocală, iar prin gaură se vedea lumina zilei. Analizând din priviri dezastrul, Carol îşi dădu seama că rămăşiţele şi petele roşii împrăştiate prin încăperea distrusă erau din carne şi sânge de om. Prea puţine lucruri puteau să-i mai întoarcă stomacul pe dos, dar asta era o imagine ce o făcu să se înece. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Putem ajunge la cealaltă parte? întrebă.

Pompierul dădu din cap.

— Din celălalt capăt.

— OK! Se întoarse spre echipa de criminalişti. Vreau ca jumătate dintre voi să înceapă de pe cealaltă parte. Avem nevoie de cât mai multe probe, dar nu vreau să vă asumaţi riscuri inutile. Vom găsi cât mai multe date, apoi le vom cere experţilor să ne construiască un fel de platformă, ca să putem cerceta şi restul. Se pare că avem aici rămăşiţele unui atentator sinucigaş, dar haideţi să colectăm cât mai multe probe, ca să ne asigurăm dacă e vorba doar despre unul sau despre mai mulţi.

Tehnicienii în halate albe se apucară de treabă. Se făcură fotografii, se prelevară probe minuscule, se umplură şi etichetară plicuri cu probe. Carol se duse înapoi la echipa sa.

— Vreau să refaceţi în sens invers drumul prin tribună. Nu ştim cum a intrat, dar trebuie să existe camere de supraveghere. Paula, Sam, aflaţi unde sunt punctele de acces şi apucaţi-vă să verificaţi înregistrările. Kevin, rămâi aici, aruncă o privire asupra scenei şi vezi ce găseşti. Chris, vino cu mine.

Se îndreptă spre locul de unde plecase, însoţită de Chris.

— Spectatorii nu ajung în coridoarele astea, spuse ea. Cineva l-a adus. Trebuie să găsim personalul de pază şi să aflăm cine era de serviciu la intrarea în loja destinată sponsorilor. Nu a intrat, pur şi simplu, cu o bombă în rucsac. Să vedem ce putem obţine înainte să apară cei de la Comandamentul Antitero.

Le luă douăzeci de minute să dea de oamenii pe care îi căutau. Planul de evacuare în situaţii de criză prevedea un adăpost sigur pentru personalul stadionului în sala de adunare a şcolii primare de pe Grayson Street. Dar nimeni nu avea cheile de la şcoală. La început, păruse că fiecare se refugiase pe unde putuse, dar un manager întreprinzător, responsabil de porţile rotative, insistase să rămână toţi împreună şi îi condusese la un restaurant chinezesc unde îi plăcea să mănânce, aflat pe aceeaşi stradă la jumătate de kilometru distanţă. Proprietarul îi întâmpinase cu braţele deschise şi cu nenumărate platouri de dim sum[23] din partea casei. Singura problemă era că nu ştia nimeni că se aflau acolo. Într-un final, Carol reuşise să facă rost de numărul unuia dintre recepţionerii de la lojile rezervate sponsorilor şi să dea de urma lor.

Le luă încă douăzeci de minute să ajungă la miezul a ceea ce se întâmplase. Carol o lăsă pe Chris să ia declaraţii mai detaliate şi se îndreptă înapoi spre stadion, reuşind să dea câteva telefoane rapide pe drum. Chiar şi în scurtul răstimp cât lipsise, lucrurile începuseră să se mişte. Străzile din jurul stadionului erau mai goale acum, iar divizia călare se asigura că rămâneau astfel. Câteva camioane cu platformă joasă mutau maşinile din imediata apropiere a stadionului pentru a face loc maşinilor de intervenţii. Iar în mijlocul parcării Tribunei Vestey se afla cea mai mare rulotă pe care Carol o văzuse vreodată. Remorca arăta ca un container de transport acoperit, cu două rânduri de ferestre opace în lateral. În afară de o bandă de carouri albe şi negre, ca pe cascheta poliţiştilor, nu existau alte elemente de identificare. O singură uşă de la capătul remorcii era păzită de doi ofiţeri îmbrăcaţi în negru, echipaţi pentru a face faţă mulţimii şi purtând căşti, dotaţi cu pistoale semiautomate pe care le ţineau de-a curmezişul corpului. Se părea că sosise cavaleria. Carol se îndreptă spre ei.

Când se apropie, ambii paznici se mişcară, îndreptându-şi pistoalele spre ea.

„Ei, poftim. Băieţi bătăuşi şi aproape sociopaţi care fac pe salvatorii noştri.” Le arătă legitimaţia.

— Inspector-şef Carol Jordan. Comandant al Brigăzii de Infracţiuni Majore din cadrul Poliţiei Municipale din Bradfield. Vreau să discut cu cel care este la comandă în acest moment.

Unul din ei se întoarse şi murmură ceva în staţia radio. Celălalt nu-şi dezlipi de la ea privirea dură şi lipsită de expresie. Carol îşi ţinu fruntea sus, amintindu-şi că nu ea conta, ci răniţii, muribunzii şi morţii.

„Nu te enerva! Nu le oferi un pretext să te dea şi mai mult la o parte. Asta e circumscripţia ta, unde poţi fi de folos. Nu-i lăsa să te împiedice să-ţi faci treaba.”

Bărbatul cu staţia radio se întoarse şi veni mai aproape, verificând poza de pe legitimaţie şi comparând-o cu faţa ei.

— Ceva mai mult păr cărunt şi câteva riduri în plus, spuse ea.

Expresia lui de tip dur rămase neclintită. Întinse mâna în spate după clanţă, deschise uşa şi îi făcu semn cu pistolul să intre. Muşcându-şi buza şi refuzând să cedeze tentaţiei de a clătina din cap în

semn de uimire, Carol făcu întocmai ce i se ceruse.

Păşi într-un hol cu tavan jos. Un şir de trepte de metal înguste ducea sus. Se afla în faţa a două uşi şi a doi poliţişti îmbrăcaţi în negru, unul la baza scărilor, celălalt între uşi. Cel de lângă scări se dădu la o parte şi spuse:

— Sus, doamnă!

Simţindu-se ca într-un film prost cu spioni, Carol urcă treptele ce zăngăneau la fiecare pas. Un alt vestibul, un alt paznic, care îi făcu semn cu capul să intre pe o altă uşă. Pătrunse într-o sală de conferinţe austeră, ce cuprindea o masă rustică metalizată şi opt scaune pliabile. John Brandon era aşezat pe unul dintre ele; alte trei erau ocupate de bărbaţi în negru cu jachete de piele peste tricourile negre. Doi aveau o umbră palidă de păr neras pe cap. La cel de-al treilea zări un smoc de păr brunet. La prima vedere, singura modalitate de a-i deosebi era măsura în care chelia îşi lăsase urmele.

Apoi cel din mijloc spuse:

— Vă mulţumim că v-aţi alăturat nouă, detectiv Jordan. Luaţi loc!

— Bună ziua, domnule, îi spuse Carol lui Brandon, aşezându-se lângă el. Se întoarse spre bărbatul din faţa sa. Dumneavoastră cine sunteţi?

El zâmbi însă zâmbetul nu îmblânzi nicicum aerul ameninţător cultivat cu grijă.

— Nu ne prezentăm numele şi rangul. Ţine de securitate. Îmi poţi spune… David.

— Securitate? Sunt inspector-şef. Am făcut parte din Serviciul Naţional de Informaţii Criminalistice. Cui credeţi că aş împărtăşi informaţia?

El clătină din cap.

— Nu e nimic personal, Carol. Îţi cunosc istoricul şi îţi respect munca. Dar noi operăm după reguli foarte stricte menite să ne protejeze. Şi, având în vedere munca pe care o facem, dacă noi suntem protejaţi, atunci toţi ceilalţi sunt mai bine apăraţi.

Poate că sediul său era în Manchester, dar accentul indica în mod clar Londra şi poliţia municipală. Avea acea fanfaronadă pe care ea învăţase s-o deteste în perioada în care lucrase acolo. Putea pune pariu că nu erau prea multe femei în Comandamentul Antitero. Nu era un mediu favorabil pentru femei. Toate acele atitudini macho ascundeau faptul că nu aveau, de fapt, nici un fel de autonomie. Poate că le plăcea la nebunie să dea impresia că ei conduceau jocul, dar adevărul era că nu-şi permiteau nici să meargă la toaletă fără aprobarea delicatei Brigăzi Antitero din cadrul Serviciului de Procuratură al Coroanei. Poate că bărbaţii în negru erau cei care transmiteau ameninţările, dar ei nu erau decât mesageri ai şefilor lor din Ludgate Hill. Şi era clar că Brandon nu avea tupeul să li se împotrivească nici mesagerilor, nici şefilor lor.

— Bine. Fără nume şi fără consecinţe. Şi, dacă n-aveţi nimic împotrivă, să trecem peste poveştile despre cum suntem toţi în aceeaşi tabără şi cum vom munci toţi cot la cot ca să-i înfundăm pe nenorociţii care au făcut asta. Cunosc regulile. Eu şi echipa mea vă stăm la dispoziţie.

El inspiră adânc pe nas.

— Mă bucur să aud asta, Carol. Sunt sigur că tot ce ştiţi voi la nivel local ne va fi foarte util. Desigur, noi avem informaţii care vouă vă lipsesc, despre fundamentaliştii fanatici din zona voastră. O să tulburăm apele, ca să vedem ce iese la suprafaţă. O să…

— Faceţi o listă cu suspecţii obişnuiţi? întrebă ea blând. De fapt, s-ar putea ca echipa mea să fi economisit ceva din timpul vostru în această privinţă. Este o furgonetă lăsată în parcarea pentru personal şi jucători de pe Grayson Street. A1 Electricals. Cu puţin înainte de ora trei, un tânăr asiatic a intrat în parcare cu maşina. Avea documente ce păreau autentice, care îl autorizau să execute reparaţii de urgenţă la sistemul electric din Tribuna Vestey. Unul dintre paznici l-a dus la sala panourilor electrice şi l-a lăsat să intre. După nici zece minute, a explodat bomba. Cred că e

rezonabil să presupunem că şoferul furgonetei a fost şi atentatorul sinucigaş. Îşi scoase caietul. Conform registrului auto, furgoneta este înmatriculată pe numele unui anumit Imran Begg, Wilberforce Street numărul 37, Bradfield. Îşi închise caietul. Asta e la aproximativ cinci case distanţă de moscheea Kenton. Ar fi de dorit să procedaţi cu prudenţă când le faceţi o vizită.

— Mulţumim, Carol. De aici preluăm noi cazul. Dacă se întâmplă să mai avem nevoie de echipa ta, te vom anunţa. Între timp, ştiu că aveţi un caz de crimă foarte cunoscut de care trebuie să vă ocupaţi, aşa că nu vă mai reţinem. Avem şi noi propria echipă de criminalişti, aşa că o să le dăm liber oamenilor tăi imediat ce-o să preluăm probele de la ei.

Carol încercă să nu arate cât de tare fierbea pe dinăuntru.

— Unde vă veţi stabili cartierul general? întrebă. Ştia că, de regulă, se instalau în sediul poliţiei, evacuându-i pe cei care lucrau acolo.

— Tocmai vorbeam despre asta, spuse David. În mod normal, ducem toţi suspecţii la sediul nostru din Manchester.

— Însă eu am sugerat că David şi echipa sa ar putea folosi sediul de pe Scargill Street pentru interviuri şi reţineri, spuse Brandon.

— Bună idee, aprobă Carol.

Sediul de pe Scargill Street fusese scos de la naftalină pentru ancheta din cazul „Ucigaşului Homosexual”[24] cu şapte ani în urmă, şi fusese ţinut în rezervă de atunci, ca o Cenuşăreasă ce aştepta să fie din nou în prim-plan. Dacă le permiteau celor de la Comandamentul Antitero accesul acolo, evitau să se împiedice de ei şi nici nu ar fi lăsat o mulţime de poliţişti fără sediu, care să încerce să-şi găsească un loc pe teritoriul deja supraaglomerat al altcuiva.

— Şi e în regulă în cazul de faţă, dată fiind dimensiunea acestei anchete. În Manchester, suntem pregătiţi pentru raiduri specifice, cu ţintă clară, nu pentru genul de căutări mărunte la care vom fi nevoiţi să recurgem aici. Dar sediul de pe Scargill Street nu e echipat pentru cele mai noi tehnologii. Aşa că vom folosi şi biroul vostru de la sediu, adăugă David.

De data aceasta, Carol nu reuşi să-şi ascundă consternarea.

— Şi atunci echipa mea unde o să lucreze? întrebă ea.

— Echipa lui David poate folosi biroul HOLMES2, spuse Brandon. Nu aveţi nevoie de el pentru ancheta uciderii lui Robbie Bishop.

Avea dreptate. HOLMES[25] fusese înfiinţat pentru a selecta şi a clasifica volumul de informaţii generat fie de o serie de infracţiuni, fie de un singur eveniment de mare amploare. Fiecare departament avea propria echipă de ofiţeri HOLMES2. Aceştia erau ofiţeri foarte bine pregătiţi, talentaţi, pe care Carol nu ezita să-i folosească atunci când era cazul. Dar, ori de câte ori era posibil, se baza pe Stacey şi pe talentele ei extraordinare pentru a se ocupa de anchetele Echipei de Intervenţii Majore.

Problema era că acum, când părea să existe o legătură între Danny Wade şi Robbie, următorul pas logic ar fi fost să se demareze o analiză HOLMES2 asupra materialelor produse de ambele anchete. Dar, dacă biroul avea să fie folosit de Comandamentul Antitero, acest lucru le-ar fi împiedicat lor accesul. Ştia că era momentul să protesteze, dar nu putea face asta fără să aducă în discuţie ceva despre care Brandon nu ştia nimic. Şi nu era momentul potrivit să-şi submineze superiorul ierarhic.

— Şi ne va prinde foarte bine când vom avea nevoie să ne ajutaţi, spuse David pe un ton vesel. Îşi împinse scaunul în spate. Bun, cred că am terminat aici deocamdată.

Se ridică de pe scaun.

Carol rămase aşezată.

— Cunoaştem deja numărul victimelor? întrebă ea.

David privi în jos spre bărbatul din dreapta, cel cu părul de jumătate de centimetru.

— Johnny?

— Treizeci şi cinci de morţi confirmaţi până acum. Încă vreo zece internaţi în stare critică. Undeva în jurul a o sută şaizeci de răniţi, mergând de la amputări la tăieturi şi vânătăi.

Acum, Carol se ridică şi făcu vreo câţiva paşi spre uşă.

— Ah, da, probabil ar fi trebuit să vă spun asta. Câţiva ofiţeri sunt în drum spre casa lui Imran Begg. Evident, i-am trimis înainte să ştiu că aţi ajuns. Dă-mi, te rog, un număr de telefon, ca să te anunţ ce au descoperit!

Chipul lui David nu trădă nimic.

— Mulţumesc că m-ai anunţat! Scoase o carte de vizită din buzunarul interior al jachetei sale de piele şi traversă încăperea ca să i-o dea. Nu scria decât „DAVID" şi un număr de mobil. Abia aştept să am veşti de la tine, Carol. Dar e cazul să nu ne mai luptăm între noi.

Ea ieşi urmată imediat de Brandon. Când ajunseră afară, se întoarse spre el.

— Chiar te aştepţi ca eu să ignor cazul ăsta? Să nu anchetez cea mai gravă infracţiune care a avut vreodată loc pe teritoriul meu?

Brandon refuză să o privească în ochi.

— Nu mai ţine de noi, Carol. Force majeure.

Ea clătină din cap.

— Ce lume nebună! Cum rămâne cu identificarea morţilor? Cine vorbeşte cu familiile lor?

— Poliţiştii în uniformă se vor ocupa de asta, spuse Brandon. Fă-ţi munca la care te pricepi cel mai bine, Carol. Du-te şi găseşte-l pe ucigaşul lui Robbie Bishop. Crede-mă, e mai bine să nu te bagi în rahatul ăsta.

Îşi întinse braţul pentru a cuprinde stadionul şi rulota Comandamentului Antitero. Clătină din cap cu tristeţe şi se îndepărtă.

— Mai vedem noi, murmură Carol.

Părea că John Brandon uitase elementul esenţial care făcea din ea un poliţist atât de bun. La fel ca Sam Evans, şi ea era o rebelă. Dar ceea ce o motiva, ceea ce o motivase dintotdeauna, nu era interesul propriu, ci dorinţa de a face dreptate. Un lucru despre care David şi Johnny încă mai aveau de învăţat.

— Lecţia începe aici, murmură ea.

* * *

Arhitecţii moscheii Kenton nu se străduiseră eloc să integreze clădirea în peisajul înconjurător. O reţea de terase din cărămidă roşie, datând de la începutul secolului XX, înconjura zidurile de un alb murdar şi minaretele poleite.

— Sunt de fiecare dată uimit cum de au obţinut certificat de urbanism pentru asta, spuse Kevin, intrând cu maşina pe Wilberforce Street. Cum crezi că a fost posibil?

Paula îşi dădu ochii peste cap.

— Tu ce crezi, Kevin? Comisia de urbanism ştia că ar fi dat naştere unui adevărat scandal dacă ar fi refuzat.

— Ai grijă, Paula. Pari puţin cam rasistă, spuse Kevin, tachinând-o.

Lucrase cu destui poliţişti rasişti ca să recunoască unul care nu era.

— Nu rasa, ci religia mă deranjează. Nu contează dacă sunt protestanţi din Ulster, catolici din

Liverpool sau musulmani din Bradfield. Detest clericii cu gură mare care mizează pe cartea bigotismului ori de câte ori se lovesc de un refuz. Creează un climat de cenzură şi de teamă, şi îi dispreţuiesc pentru asta. Îţi spun, nu m-am simţit niciodată mai mândră că sunt lesbiană decât atunci când parlamentul a votat legea de interzicere a discriminării pe baza orientării sexuale. Cine ar fi crezut că exista o singură problemă îi putea aduce la un loc pe creştinii evanghelici, pe catolici, pe musulmani şi pe evrei? Mica mea contribuţie la ecumenism. Este un loc în faţă şi pe dreapta, adăugă.

Kevin se strecură în locul de parcare sugerat de ea, şi se întoarseră pe jos cale de vreo zece case, conştienţi de faptul că erau urmăriţi cu neplăcere, curiozitate sau nelinişte de oricine îi observa. În această parte din Kenton, partea care nu fusese renovată de armata invadatoare de angajaţi ai spitalelor şi de studenţi, ei erau cei exotici. Se opriră în faţa casei cu numărul 37, frumos zugrăvită, anonimă, cu draperii de voal la ferestre. Uşa fu deschisă de o femeie mică şi subţire ce purta shalwar kameez[26] şi un voal ce îi acoperea capul. Păru înspăimântată să-i vadă.

— Ce e? Cine sunteţi? întrebă, înainte ca vreunul dintre ei să apuce să spună vreun cuvânt.

— Eu sunt detectiv Matthews, iar ea este poliţist McIntyre.

Ea îşi cuprinse faţa în palme.

— Ştiam eu. Ştiam că se va întâmpla ceva rău dacă merge acolo, ştiam eu. Gemu şi se întoarse, strigând. Parvez, vino încoace imediat, e poliţia, i s-a întâmplat ceva lui Imran.

Kevin şi Paula schimbară o privire. Oare ce se întâmpla?

Un bărbat înalt şi adus de spate, în straie tradiţionale, apăru în spatele femeii.

— Sunt Parvez Khan. Imran este fiul meu. Voi cine sunteţi?

Kevin explică din nou cine erau.

— Voiam să vorbim cu Imran Begg, spuse el.

Bărbatul se încruntă şi privi spre femeie.

— Ai zis că i s-a întâmplat ceva lui Imran? Ce s-a întâmplat? Se uită la Kevin. Ce i s-a întâmplat fiului nostru?

Kevin clătină din cap.

— Cred că e o neînţelegere la mijloc. Vrem doar să discutăm cu Imran. Despre furgoneta lui.

— Despre furgoneta lui? Ce e povestea asta cu furgoneta lui? Nu o are cu el. N-aţi venit fiindcă a avut un accident, nu? întrebă bărbatul, evident uluit.

Kevin nu voia să fie el cel care rostea cuvântul „bombă”, aşa că insistă:

— Unde e Imran?

— E în Ibiza, spuse femeia. E în vacanţă. A fost un cadou din partea vărului său Yousef. Yousef l-a dus la aeroport joi dimineaţă. Ne-a sunat când a ajuns acolo ca să ştim că e bine. Nu se întoarce decât mâine. Aşa că, dacă furgoneta lui a fost implicată într-un accident, nu e vina lui Imran.

Era evident că tulburarea ei nu era prefăcută.

— La cine e furgoneta lui? întrebă Kevin, încercând să înţeleagă cum stă treaba.

— La vărul său Yousef. S-au dus la aeroport în furgoneta lui Imran, spuse bărbatul. Yousef trebuie să-l aducă mâine cu furgoneta.

— Şi unde îl găsim pe Yousef? întrebă Kevin.

— Downton Vale. Vale Avenue numărul 147. Dar ce s-a întâmplat? A avut loc vreun accident? Domnul Khan îi privi, pe rând, pe cei doi. Ce s-a întâmplat?

Kevin clătină din cap.

— Mă tem că nu vă pot spune. Le aruncă un zâmbet rapid şi obosit. Bucuraţi-vă că băiatul vostru nu e în ţară. Vă mulţumim pentru ajutor.

Când dădură să plece, o furgonetă Transit albă apăru din colţul străzii cu un scrâşnet şi goni

spre ei. Kevin se opri şi privi peste umăr chipurile înspăimântate ale părinţilor lui Imran Begg.

— Îmi pare foarte rău, spuse el. Haide Paula, e timpul să mergem în altă parte.

Când ofiţerii de poliţie îmbrăcaţi în negru se revărsară din furgonetă, ei se grăbiră să se întoarcă la maşină. Aproape ajunseseră, când o voce strigă:

— Hei, voi doi!

Kevin pusese deja mâna pe mânerul portierei, dar Paula îl opri.

— Sunt înarmaţi, Kevin. Înarmaţi şi surescitaţi.

El mormăi ceva neinteligibil şi se întoarse. Unul dintre bărbaţii în negru perfect identici era la câţiva metri de el, cu pistolul la îndemână. Ceilalţi dispăruseră în casa lui Parvez Khan.

— Cine naiba sunteţi voi? întrebă.

— Detectiv Matthews, poliţist McIntyre. Brigada de Infracţiuni Majore a Poliţiei Municipale din Bradfield. Dar cine naiba sunteţi voi?

— Asta e irelevant. Suntem de la Comandamentul Antitero. E treaba noastră acum.

Kevin făcu un pas în faţă.

— Vreau să văd o legitimaţie. Ceva care să demonstreze că nu sunteţi doar nişte mercenari.

Bărbatul în negru se mulţumi să râdă.

— Nu-ţi forţa norocul. Se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă în pas grăbit.

Kevin îl urmări cu privirea.

— Îţi vine să crezi? Îţi vine să crezi drăcovenia dracului?

— Şi încă cum, replică Paula. Mergem în Downton Vale?

— Oh, cred că da. Dar e mai bine să nu-i spunem şefei. Dacă e să judecăm după indivizii ăştia, ar fi o idee mai bună să n-o informăm deocamdată.

Nu conta cât de multe exerciţii făceai, oricum nu erai niciodată pregătit pentru realitate, îşi dădu seama dr. Elinor Blessing. Unitatea de accidente şi urgenţe era un amalgam haotic de voci şi corpuri, răniţi pe picioare şi echipe de triaj, asistente epuizate şi doctori stresaţi care încercau să facă faţă oricărui caz nou ce avea să sosească. Elinor se ocupase destul de rapid de două cazuri de traume toracice. Nici unul nu fusese fatal, şi internase ambii pacienţi în secţia domnului Denby, imediat ce fuseseră stabilizaţi. În timp ce le scria fişele, sprijinită de perete într-un colţ liniştit, un asistent agitat o observă şi veni la ea.

— Doctore, am un bărbat care a venit cu una dintre ambulanţele de la Victoria Park, dar nu reuşesc să-mi dau seama ce-i cu simptomele lui, spuse acesta.

Elinor, care era suficient de aproape de sfârşitul rezidenţiatului încât să se simtă destul de încrezătoare în abordarea cazurilor urgente din afara ariei sale de specialitate, se îndreptă şi îl urmă într-o rezervă.

— Ce e cu el?

— L-au adus paramedicii. Ajutase la salvarea răniţilor, dar era pe punctul de a se prăbuşi. S-au gândit că s-ar putea să intre în stop cardiac, spuse asistentul. Pulsul lui a luat-o razna. Mai întâi urcă până la 140, apoi coboară la 50. Uneori e regulat, apoi e aritmic. A vomitat de trei ori, cu sânge. Iar mâinile şi picioarele îi sunt reci ca gheaţa.

Elinor se uită la fişă pentru a-i vedea numele, apoi privi la omul masiv de pe pat. Era conştient, dar suferind.

— Când aţi început să vă simţiţi rău, domnule Cross? întrebă ea.

Înainte să apuce să răspundă, corpul îi fu cuprins de un tremur incontrolabil. Se termină în câteva secunde, dar fu suficient cât s-o convingă pe Elinor Blessing că nu era vorba despre o afecţiune cardiacă normală.

— Începutul meciului. Înainte de bombă. Aveam crampe, reuşi cu greu să îngaime.

Ea se întinse şi-i luă mâna. În ciuda căldurii din spital, mâinile îi erau reci ca gheaţa. Ochii săi de nuanţa agrişelor o fixau, cu teama şi cu rugămintea întipărite în ei.

— Aţi avut diaree?

El încuviinţă cu un semn slab din cap.

— A ieşit din mine ca apa, spuse. De două, trei ori.

Elinor verifică în minte lista de simptome. Greaţă. Diaree. Ritm cardiac haotic. Probleme ale sistemului nervos central. Oricât de bizar şi de puţin probabil ar fi părut, se părea că acesta era cel de-al doilea caz de otrăvire în decurs de o săptămână. Şi ambele asociate cu Bradfield Victoria. Încercă să-şi alunge o asemenea idee. Uneori, coincidenţa era doar atât, coincidenţă, nici mai mult, nici mai puţin. Iar uneori intoxicaţiile ţineau mai degrabă de ignorarea igienei alimentare decât de acte infracţionale. Încă nu era împotriva legii să mănânci ceva expirat.

— Ce-aţi mâncat la prânz? îl întrebă.

— Chebap de miel. Orez cu un sos condimentat cu ierburi.

Vorbea cu dificultate. Ca şi cum gura sa nu ar fi funcţionat corect.

— La un restaurant?

— Nu. El a gătit-o. Jake…

Cross se încruntă. Cum îl chema? Nu reuşea să-şi amintească. Părea prea îndepărtat, pur şi simplu, imposibil de atins.

— Vă amintiţi cu cât timp în urmă a fost asta? întrebă Elinor.

— Ora prânzului. Unu, unu şi jumătate?

Cu trei ore în urmă. Trecuseră de mult cele şaizeci de minute magice în care spălăturile stomacale ar fi fost o opţiune viabilă.

— OK, o să încercăm să vă facem să vă simţiţi puţin mai bine. Îl luă deoparte pe asistent. Nu sunt sigură, dar cred că aţi fost otrăvit cu un fel de glicozidă cardiotonică. Digoxină sau ceva de genul ăsta.

Asistentul se holbă la ea cu ochii măriţi de spaimă.

— A venit de la Victoria Park. Vreţi să spuneţi că teroriştii au utilizat un fel de armă chimică?

— Nu, nu asta vreau să spun, răspunse ea nerăbdătoare. Astfel de simptome grave nu apar atât de rapid. A fost otrăvit înainte de a merge la fotbal. Am nevoie de cinci minute să verific diagnosticele alternative, în cazul în care mă înşel, şi tratamentul în cazul în care am dreptate. Între timp, vreau să-i administrezi oxigen şi să îi pui o perfuzie intravenoasă şi un pulsoximetru. Avem nevoie de o electrocardiogramă şi de monitorizare cardiacă permanentă. Poţi să începi tu? Eu revin în cinci minute.

Elinor se îndepărtă de asistentul năucit, şi se îndreptă spre biroul asistentelor, unde era un calculator cu acces la internet. Nu îi luă mult să excludă diagnosticele alternative. Şi tratamentul era clar. Administrarea de fragmente Fab era antidotul standard pentru otrăvirea cu glicozidă cardiotonică. Printă fişa de tratament şi se întoarse la separeul unde îl lăsase pe Tom Cross.

Starea lui se înrăutăţea, observă ea. Expresia lui era buimacă, pulsul – mai slab.

— Am telefonat la farmacie. Au pe stoc treizeci de fiole de fragmente Fab. Mă duc personal să le iau şi să semnez pentru ele. Va dura prea mult dacă trimitem un portar. Dă-i drumul la electrocardiogramă cât mai repede şi, dacă intră în insuficienţă cardiacă, administrează-i lidocaină.

Asistentul încuviinţă.

— Mă ocup eu. Clătină din cap. Greu de crezut că e adevărat, nu-i aşa? Avem o bombă, avem un tip care face pe eroul şi brusc ajunge aici, la spital, otrăvit. Imposibil să-ţi imaginezi, nu-i aşa?

— Să vedem dacă putem să-i oferim un deznodământ fericit, spuse Elinor din mers.

Dintr-un motiv sau altul, nu credea că această săptămână era favorabilă deznodămintelor fericite.

* * *

Imediat ce dădură colţul de pe Wilberforce Street, Paula scoase girofarul magnetic pe acoperişul maşinii.

— Calc-o, McQueen, spuse.

— Cât timp crezi că avem? întrebă Kevin.

— Depinde de cât de traumatizaţi vor fi mama şi tatăl lui Imran de către Soldaţii Imperiali de Asalt. Îţi spun, mă sperie de fac pe mine. Dar pun pariu pe ce vrei că mai există un autobuz plin cu ei, aşteptând o adresă la care să dea buzuna. Aşa că hai să pornim de la premisa că n-avem timp de pierdut. N-ar trebui s-o iei pe Downton Road? întrebă ea, ţinându-se bine când Kevin luă o curbă, strânsă şi într-o altă reţea de străzi dosnice.

— Sâmbăta, la ora asta, e sufocată de trafic. Toţi vin de la cumpărături din Centrul Quadrant. Vom ajunge mai repede pe aici.

Când venea vorba despre trafic, Paula ave încredere în Kevin. Cândva, fusese detectiv inspector, dar călcase strâmb într-un mod atât de dramatic, încât aproape fusese dat afară din poliţie. Răscumpărarea sa inclusese şi o perioadă de şase luni în trafic, slujbă pentru care fusese atât de supracalificat, încât se bucuraseră să-l vadă plecat. Dar rămăsese cu o serie de cunoştinţe utile despre obiceiurile de trafic ale oraşului şi despre o mulţime de scurtături pe care doar taximetriştii le apreciază. Aşa că nu comentă şi se ţinu bine.

Ajunseră pe Vale Avenue în timp record. Kevin oftă satisfăcut când opri maşina în faţa casei vărului Yousef.

— Mi-a plăcut asta, spuse el. Mi i-am scos din cap pe ticăloşii ăia.

Paula îşi desfăcu degetele de pe mânerul din dreptul pasagerului.

— Mă bucur că a fost plăcut pentru tine. Deci care e tactica noastră aici?

Kevin ridică din umeri.

— Să fim cinstiţi cu ei. Yousef se afla la volanul furgonetei? Unde este Yousef acum? Putem să vedem camera lui Yousef? Ar fi util, fiindcă noi suntem tipii buni, şi s-ar putea să aveţi nevoie de nişte prieteni. Cei care o să vină după noi nu vor mai întreba.

Paula râse scurt şi coborî din maşină.

— Cei care vin după noi nici măcar nu se vor şterge pe picioare. Privi de-a lungul aleii înclinate la casa de cărămidă aşezată pe un versant al dealului. Nu se putea spune că era o reşedinţă de lux, dar era în mod cert cu câteva trepte mai sus decât casa familiei Begg. O Toyota Corolla mai veche şi un Nissan Patrol vechi de patru ani erau parcate în faţă.

— E cineva acasă, spuse ea.

Uşa le fu deschisă de un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani îmbrăcat în pantaloni de trening şi într-un pulover de bumbac. Părul îi era tuns extrem de scurt, iar lanţurile de aur păreau aproape vulgare. Avea acea ridicare a capului uşor insolentă pe care Paula o observase la numeroşi tineri de vârsta lui, indiferent de originea etnică.

— Da? spuse el.

Ei îşi scoaseră legitimaţiile, şi Kevin făcu prezentările.

— Iar tu eşti...

— Sanjar Aziz. Ce e cu toată povestea asta? Vreţi să vorbiţi cu Raj despre bombă sau ce? Părea surprinzător de calm.

— Raj? întrebă Paula.

— Da, frăţiorul meu. A fost la meci, nu-i aşa? Şi-a dat numele unuia de-ai voştri şi a venit acasă fiindcă ştia că mama o să se urce pe pereţi când o să afle despre asta. Vreţi să intraţi?

Păşiră în hol. Parchet laminat, câteva covoare pe care Paula le-ar fi acceptat cu plăcere în propria casă. Aerul mirosea a crini, parfumul provenind de la o vază mare de crini imperiali de pe pervaz.

— De fapt, nu pentru Raj ne aflăm aici, spuse Kevin.

Sanjar se opri brusc şi se întoarse pe călcâie.

— Atunci care-i treaba? Acum privirea sa avea un licăr ostil. Despre ce e vorba, poliţaiule?

— Ne interesează Yousef.

Sanjar se încruntă.

— Yousef? Cum adică Yousef? Părea agitat. Cred că aţi greşit. Yousef e Domnul Litera Legii. Nici măcar nu vorbeşte la telefon în timp ce conduce. Cine spune că a făcut ceva ilegal se înşală amarnic.

Kevin trase aer în piept. Nimeni nu credea vreodată că membrii familiei lor puteau face ceva rău. Cel puţin nu atunci când discutau cu poliţişti.

— Am putea să ne aşezăm undeva să discutăm?

— Cum adică să ne aşezăm să discutăm? Ce se întâmplă aici?

La sunetul vocii ridicate a lui Sanjar, se deschise o uşă. Chipul unui adolescent se arătă în uşă, speriat şi cu ochii înfundaţi în orbite. Sanjar observă mişcarea.

— Închide uşa, Raj! Culcă-te, aşa cum ţi-a spus mama. O să se întoarcă imediat de la magazin şi te omoară dacă vede că umbli brambura. Bătu din palme, alungându-l pe băiat înăuntru. Când uşa fu din nou închisă, îi conduse în bucătărie. O masă mică la care abia încăpeau patru scaune era sprijinită de un perete, ceilalţi trei pereţi fiind ocupaţi cu un mobilier de bucătărie crem. Încăperea mirosea puţin a condimente, calde şi amare în acelaşi timp. Sanjar arătă spre masă.

— Staţi jos, atunci. Se aruncă prost dispus în cel mai îndepărtat dintre scaune. Deci care e treaba cu Yousef? întrebă.

— Unde sunt mama şi tatăl tău? vru să afle Paula.

Sanjar ridică nerăbdător din umeri.

— Mama s-a dus la magazin să cumpere nişte chestii pentru o băutură calmantă pe care vrea s-o facă pentru Raj. Şi, fiindcă e sâmbătă după-amiază, tatăl meu e la moschee, unde bea ceai şi discută despre Coran. Chipul său ilustra eternul dispreţ al copilului faţă de părinte. El e piosul familiei.

— OK. Când a ieşit Yousef? întrebă Paula.

— După masă. Mama voia ca unul dintre noi să-l ducă pe Raj la fotbal. Eu trebuia să ajung în Wakefield, iar Yousef a spus că mergea să se întâlnească cu cineva în Brighouse, în legătură cu un nou contract.

Se foi în scaun. Paula se întrebă dacă ascundea ceva.

— Un contract nou? interveni Kevin.

— Firma familiei. First Fabrics. Ne ocupăm de comerţul cu textile. Încheiem tranzacţii atât cu importatorii de materiale cât şi cu intermediarii care cumpără articole finite pentru comerţul de retail. Eu nu ştiu nimic despre persoana cu care se întâlnea în Brighouse, nu mai auzisem până atunci despre întâlnirea aia. Deci s-a întâmplat ceva acolo? S-a luat la bătaie cu careva?

— Ştii cu ce maşină era? întrebă Kevin.

— Conducea furgoneta vărului nostru Imran. A1 Electricals. Ştiţi, furgoneta lui Yousef trebuia dusă în service, iar Imran e plecat în Ibiza pentru câteva zile, aşa că avea logică să-i împrumute maşina. Economisea banii de închiriat, nu? Ascultaţi, are de gând vreunul dintre voi să-mi spună despre ce e vorba?

Privirea lui Kevin se abătu spre cea a Paulei. Ea îşi dădu seama că acesta nu-şi găsea cuvintele.

— Sanjar, spuse ea, ştii cumva ce motiv ar fi putut avea Yousef să se afle la Victoria Park azi după-amiază?

El o privi de parcă ar fi fost nebună.

— Yousef? Nu, aţi încurcat borcanele. Raj a fost la meci. Râse scurt, un râs neliniştit. Nu ştiu cum, dar s-a produs o confuzie. Raj şi-a dat numele unui poliţist, nu ştiu cum de s-a întâmplat să se ajungă la numele lui Yousef, în final. Lui Yousef nu-i păsa de fotbal nici cât negru sub unghie.

— Ce purta Yousef când a plecat? întrebă Paula.

— Ce purta? La naiba, nu ştiu. Sanjar clătină din cap, iar faţa i se schimonosi într-o expresie gânditoare. Ba nu, staţi. La prânz avea pantaloni negri şi o cămaşă. O cămaşă albă simplă. Iar când se pregătea să plece, l-am văzut îmbrăcând salopeta lui Imran. Spunea că avea probleme la ambreiaj şi că, dacă trebuia să iasă şi să lucreze la maşină, nu voia să-şi păteze cămaşa. Fratelui meu îi place să facă impresie bună.

— Uite cum stă treaba, spuse Paula blând.

E clar că ştii ce s-a întâmplat azi după-amiază, de la Raj.

Sanjar dădu încet din cap, cu o nouă expresie de prudenţă pe chip. Nu era prost.

— Vreţi să-mi spuneţi că Yousef e mort, murmură el. Vreţi să-mi spuneţi că a fost la fotbal şi acum e mort?

Faţa lui implora să fie contrazis. Nu voia să creadă ceea ce era aproape convins că îi spuneau cei doi.

— Nu chiar, spuse Paula.

Kevin, conştient de timpul care se scurgea, spuse.

— Un bărbat care purta salopetă cu A1 Electricals şi care conducea furgoneta A1 Electricals a vărului vostru a fost cel care a adus şi detonat bomba de la Victoria Park. Da, credem că Yousef e mort, dar nu fiindcă ar fi fost prins întâmplător. Credem că fratele tău era un terorist sinucigaş.

Sanjar se dădu pe spate cu scaunul, salvat de la cădere doar de faptul că se afla aproape de dulapurile de bucătărie.

— Nu, strigă, chinuindu-se să se ridice. Nu se poate aşa ceva!

— Aşa s-ar părea, spuse Paula. Îmi pare rău!

— Îţi pare rău? Sanjar părea înnebunit. Îţi pare rău? Chiar îţi pare rău? Scuteşte-mă de părerea ta de rău. Îşi agită mâinile în faţa lor. Vă înşelaţi amarnic. Fratele meu nu-i un nenorocit de terorist. El e… e… pur şi simplu nu e aşa. Lovi peretele cu pumnul. Toată treaba e atât de absurdă! Absurdă de-a binelea. O să intre pe uşă şi o să râdă de voi, omule. Imposibil. Pur şi simplu, imposibil!

Paula îşi puse mâna pe braţul lui, iar el sări ca ars, ferindu-se de parcă ar fi fost contaminat.

— Trebuie să te aduni, îi spuse ea. Noi suntem băieţii buni. În scurt timp, vor ajunge aici cei din echipa Comandamentului Antitero, iar ei vor călca cu bocancii în casa şi în vieţile voastre. Ştiu că eşti teribil de şocat, dar trebuie să fii puternic, pentru Raj şi pentru părinţii tăi. Acum, noi doi o să stăm la o discuţie ca să facem o listă cu toţi oamenii pe care îi cunoştea Yousef şi cu care îşi petrecea timpul. Iar colegul meu va merge la etaj şi va percheziţiona camera lui Yousef. Unde e camera lui?

Sanjar clipi des, ca şi cum ar fi încercat să se orienteze într-o lume întoarsă pe dos.

— Drept în faţă în capul scărilor. Îşi împarte camera cu Raj. Patul lui Yousef e cel din stânga. Întinse mâinile în spate, căutând scaunul, şi se prăbuşi în el când Kevin ieşi din încăpere. Nu cred aşa ceva, murmură. Trebuie să fie o greşeală. Ridică privirea spre Paula, ochii săi întunecaţi fiind înroşiţi. Ar putea fi o greşeală, nu?

— E oricând o posibilitate. Ştii ce, hai să-ţi iau o probă ADN. Asta va grăbi lucrurile. Luă un set de colectare a probelor bucale şi deschise capacul. Deschide gura! Înainte ca el să apuce să se răzgândească, îi tamponă interiorul obrajilor cu un beţigaş, apoi închise ermetic tubul. Îşi deschise caietul şi-l bătu pe mână. Haide, Sanjar. Toţi cei pe care îi cunoştea Yousef şi care îţi vin în minte.

Sanjar băgă mâna în buzunar şi scoase un pachet de ţigări. Paula ştiu din instinct că mama sa nu accepta să se fumeze în casă. Simplul fapt că se gândea s-o facă îi arăta cât de înnebunit era. Dar, dacă o făcea el, avea s-o facă şi ea. Fără a se gândi de două ori.

— OK, oftă el. Dar ceilalţi oameni care o să vină?

— Comandamentul Antitero?

— Da. Ăştia, au să ne aresteze pe mine şi pe familia mea?

— N-am să te mint, spuse Paula. S-ar putea s-o facă. Cea mai bună cale de a evita acest lucru este să fii sincer. Nu te gândi să ţii pentru tine chestii pe care crezi că nu trebuie să le ştie. Fiindcă vor afla, crede-mă. Iar dacă află că nu le spui tot adevărul, atunci va fi foarte greu pentru tine. Acum, hai să vedem acele nume!

* * *

Carol stătea în biroul ei şi fierbea de furie. Cea mai incitantă anchetă din cariera ei, iar ea era dată la o parte. Deja clădirea sediului ei mişuna de personalul Comandamentului Antitero. Conform lui Brandon, erau două sute cincizeci de agenţi care fie sosiseră deja, fie erau pe drum. Deja se instalaseră linii telefonice speciale între birourile HOLMES şi Ludgate Circus. Când trecuse pe acolo să vadă ce doreau de la echipa ei, i se spusese că serviciile ei nu erau necesare, deşi nu s-ar fi supărat să le fie transferată Stacey Chen, pe gratis, pe durata anchetei.

Îşi strânsese în jurul ei rămăşiţele de demnitate şi se retrăsese. La sediul Echipei de Intervenţii Majore, Stacey coordona deja transferul înregistrărilor digitale de la camerele cu circuit închis din jurul stadionului.

— Eşti solicitată în vecini, spuse Carol.

Stacey pufni.

— E o rugăminte sau un ordin?

— În momentul de faţă, e o rugăminte. Dar asta s-ar putea schimba. Stacey ridică privirea din monitorul la care lucra. Atunci rămân aici. Să înţeleg că nu ne vom da la o parte?

Carol clătină din cap.

— Rămânem în continuare implicaţi. E teritoriul nostru. Şi oricum avem de elucidat uciderea lui Robbie Bishop. Vrei un ceai?

— Earl Gray, te rog.

Stacey se întorsese deja la monitorul ei.

Carol se sprijini de perete, aşteptând să fiarbă apa din ceainic. Chris Devine se năpusti pe uşă enervată la culme.

— Nenorociţii ăştia de la Comandamentul Antitero, îi spuse lui Stacey, care făcu un semn din cap spre Carol. Scuze, şefa, murmură ea, aruncându-şi jacheta pe cel mai apropiat scaun.

— Nu-i cazul. Vrei un ceai?

— Mi-ar prinde bine un pahar mare de scotch. În lipsa lui, o cană de ceai negru tare, cu lapte, ar fi bună.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai îmi terminam interogatoriile cu personalul de la intrarea în lojile pentru invitaţi speciali, când a dat buzna un grup de agenţi. Îi auzi venind pe coridor de la mare distanţă.

— E din cauza bocancilor, spuse Carol, turnând apă peste pliculeţele de ceai.

— Asta şi foşnetul produs de frecarea coapselor lor musculoase. Aşa că îşi fac intrarea şi, cum mă văd, mă iau cu „valea, păpuşă”, de parcă aş fi fost o jurnalistă sau mai ştiu eu ce. Am dispărut de-acolo cât ai zice peşte. Şi înainte să-mi dea voie să mă-ntorc aici, m-au obligat să stau jos şi să-mi scriu pe calculator rezultatele interviurilor. De parcă aveam de gând să mă strecor afară fără să-i las să se uite la tema mea de casă. Clătină din cap. Credeam că am scăpat de idioţii ăia de la Departamentul Special de Informaţii când m-am mutat aici.

Carol le dădu cănile cu ceai.

— Trebuie să cooperăm, spuse ea. Ceea ce nu înseamnă că nu putem să ne vedem şi de propria anchetă.

— Că tot veni vorba, unde e restul echipei?

— Paula şi Kevin sunt pe teren, urmărind pista dată de furgoneta A1 Electricals, să vadă ce pot afla înaintea celor de la Comandamentul Antitero. De regulă, oamenii refuză să mai vorbească după ce bărbaţii în negru le sparg uşile, spuse Carol. Nu sunt sigură în privinţa lui Sam. Ultima dată când l-am văzut, verifica înregistrările camerelor cu circuit închis de la Tribuna Vestey.

— Probabil e ocupat urmărind vreo pistă interesantă pe care nu vrea să ne-o împărtăşească şi nouă, bieţii imbecili, spuse Chris sec.

— Îşi pune singur beţe în roate, completă Stacey fără a ridica privirea, deşi o face pentru o cauză bună.

Chris şi Carol schimbară o privire. Nici una dintre ele nu-şi amintea ca Stacey să fi comentat vreodată despre vreunul dintre colegii ei. Refuzul ei de a bârfi era legendar.

— Mai târziu, îi suflă Chris, conspirativ, lui Carol în ureche. Sorbi o înghiţitură de ceai şi trase aer în piept. Îţi spun, nu vreau să mai văd aşa ceva vreodată. Încă nu reuşesc să cuprind cu mintea tot acel măcel. Treizeci şi cinci de morţi, se spune. N-am crezut că voi vedea vreodată aşa ceva în Bradfield.

— E uimitor că n-au fost mai mulţi, spuse Carol. Dacă ar fi pus bomba exact în acelaşi loc în tribuna de vizavi, unde erau scaune în loc de loji rezervate sponsorilor, ar fi fost sute de morţi. Închise ochii pentru o clipă. E prea cumplit să-mi imaginez.

— Ar fi fost şi mai mulţi dacă spectatorii nu s-ar fi purtat atât de bine. Mă aşteptam la mai mulţi răniţi din cauza busculadei. Ştiu că e un clişeu, dar astfel de evenimente sunt cele care scot la iveală ce e mai bun în oameni. Ai văzut femeia aia de pe Grayson Street, care a pus o masă de lemn în faţa casei sale şi oferea ceşti de ceai trecătorilor? Spiritul războiului şi chestii din astea.

— Iar uneori devin eroi cei la care te-ai fi aşteptat cel mai puţin, spuse Carol. Am văzut un tip azi după-amiază – unul dintre paramedici îl ducea la ambulanţă, se epuizase prea tare salvând oameni de la locul bombardamentului. Iar eu îl ştiam pe tipul ăsta. A fost unul de-ai noştri până a fost dat afară cu tam-tam din poliţie pentru tăinuirea de probe într-o anchetă criminalistică. E ultimul om la care m-aş fi gândit că ar fi fost dispus să ajute pe altcineva decât el. Deci presupun că toţi avem în sânge instinctul de a face ceea ce trebuie. Zâmbi strâmb. Poate cu excepţia bărbaţilor în negru.

Exact la fix, unul dintre aceştia îşi vârî capul pe uşă.

— Aveţi cumva pe aici un inspector-şef Jordan?

— Eu sunt, domnule ofiţer. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunteţi chemată la sediul de pe Scargill Street. E o mică problemă cu unul dintre băieţii dumneavoastră.

Bătu în retragere, dar Carol îl opri cu o privire care ar fi putut străpunge cu privirea un zid.

— Cine mă cheamă?

— Persoana de la comandă. Ascultaţi, eu nu sunt decât mesagerul, bine? Respiră greu şi-şi ridică privirea: Ştiţi deja tot ce ştiu şi eu.

— Am să-mi termin mai întâi ceaiul, bombăni Carol. Dar sfidarea era doar de suprafaţă. În cinci minute ieşea pe uşă, lăsându-le pe Stacey şi pe Chris să se întrebe ce naiba mai făcuse Sam Evans de această dată.

Nu avură prea mult timp pentru speculaţii. Imediat după plecarea lui Carol, Paula şi Kevin dădură buzna în birou, părând foarte mulţumiţi de ei înşişi. Kevin, care umbla ca un om pe care îl durea spatele, se duse direct la Stacey, îşi deschise jacheta şi scoase un laptop.

— Poftim, spuse. Laptopul teroristului.

Stacey ridică din sprâncene.

— De unde îl ai?

— Din camera teroristului.

— Presupusului terorist, interveni Paula. Yousef Aziz. Cu siguranţă el s-a aflat la volanul furgonetei, îmbrăcat în salopetă, azi mai devreme.

Chris veni la birou şi împunse laptopul cu degetul.

— Nu cred că ar trebui să avem jucăria asta la noi.

— Nu, şi nu cred că va rămâne prea mult la noi, aşa că trebuie să scot cât de multe date din el, spuse Stacey, întinzându-se după laptop.

— Cum ai reuşit să sustragi chestia asta de sub nasul bărbaţilor în negru? întrebă Chris.

— Cu ajutorul vitezei, spuse Paula. Am ajuns şi am plecat înainte să îşi facă ei apariţia. Le explică rapid cum ajunseseră de la Imran Begg la Yousef Aziz. Cred că tipii de la Comandamentul Antitero i-au înspăimântat atât de tare, încât a durat ceva până le-au dat numele şi adresa lui Aziz. Sunt atât de înspăimântători, încât metoda lor devine contraproductivă când au de-a face cu oameni decenţi, care respectă legea. Pur şi simplu, înlemnesc. Lucru care a fost în favoarea noastră. Am obţinut douăzeci de minute de discuţii cu fratele lui Aziz, Sanjar. Comandamentul Antitero tocmai dădea colţul pe stradă când am plecat noi de acolo.

— Bine lucrat, spuse Chris. Deci cum vi se pare? Ca de obicei? Un tânăr ameţit de poveştile vreunui mullah[27] nebun şi căruia mai-marii al-Qaeda i-au pus la dispoziţie materialele necesare?

Paula se aşeză la biroul de lângă Chris.

— Nu ştiu. Sanjar susţinea sus şi tare că fratele lui nu era pasionat de chestiile astea. După Sanjar, Yousef era pornit împotriva fundamentalismului.

— Nu-l putem judeca pe Yousef pe baza a ceea ce spune fratele său, interveni Kevin. Uită-te la teroriştii din Londra. Prietenii şi familiile lor au reacţionat de parcă le-ar fi căzut cerul în cap. OK, nu am găsit un manual de fabricare a bombelor în dormitor, dar n-am apucat să stau prea mult acolo, iar unele ziare şi cărţi erau într-un alfabet pe care nu-l puteam citi. O să ştim mai multe după ce Comandamentul Antitero va întoarce casa pe dos şi va descifra fiecare bucăţică de hârtie.

— Ei vor şti, îl corectă Chris cinică. Cine ştie ce vor hotărî să ne spună.

— N-aveţi nevoie de ei, spuse Stacey. Aveţi laptopul lui şi mă aveţi pe mine.

— Baftă, Stacey, încurajă Kevin, lovind aerul cu pumnul. Apropo, unde e şefa?

— La sediul de pe Scargill Street, spuse Chris.

— De bunăvoie şi nesilită de nimeni?

— Oarecum. Cred că Sam a călcat în străchini. Unul dintre bărbaţii în negru a venit aici şi a spus că au o problemă cu unul dintre băieţii din echipă. Şi, din moment ce tu eşti aici, probabil nu despre tine era vorba.

Paula ridică din sprâncene.

— Oh, la naiba! Bietul Sam. Ce credeţi că-i mai rău? Să-i scoţi din sărite pe Soldaţii Imperiali de Asalt sau să trebuiască să fii salvat de o şefă pusă pe harţă?

* * *

Carol nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Sediul de pe Scargill Street fusese transformat într-o citadelă sub asediu. Fiecare ieşire era păzită de poliţişti înarmaţi, iar un elicopter de poliţie survola clădirea, lumina reflectorului său proiectându-i umbra pe pământ când se apropie. Paznicul de la uşa din spate avu nevoie de trei minute ca să-i obţină aprobarea de trecere, iar când păşi în coridorul familiar, un alt ofiţer înarmat aştepta să o însoţească.

— Credeam că trebuia să ţineţi secret locul unde vă aduceţi suspecţii de terorism, spuse ea pe un ton de conversaţie, în timp ce străbăteau în pas rapid coridoarele ce duceau la zona de arest.

— E secret. Nu spunem presei.

— Aveţi un sediu de poliţie în centrul oraşului, care e păzit chiar mai bine decât Palatul Buckingham şi vă imaginaţi că oamenii n-au să observe?

— Nu contează, spuse el, cotind la un moment dat, ca să ajungă la celule, din câte îşi putea da Carol seama. N-au voie să publice nimic.

„Doamne, dă-mi putere.” Carol închise ochii pentru o clipă.

— Credeam că vă faceţi griji cu privire la un eventual atac.

— Nu suntem îngrijoraţi, răspunse el pe un ton ce arăta că acea conversaţie se încheiase. Bătu la o uşă. Se scurse o clipă, apoi un bâzâit îi pofti înăuntru. Paznicul îi deschise uşa şi se dădu înapoi. Poftiţi! Va veni cineva după dumneavoastră. Trânti uşa în urma ei.

Spaţiul familiar era gol, cu excepţia sergentului aşezat la un birou, cu hârtiile în faţă. Spre surprinderea sa, Carol îl recunoscu din una dintre primele anchete pe care le făcuse în cadrul poliţiei din Bradfield. Se duse la el, şi-i spuse:

— Sergent Woods, nu-i aşa?

— Corect, doamnă. Sunt surprins că vă amintiţi. Cred că au trecut, cât…? Şapte ani?

— Cam aşa. Nu mă aşteptam să văd unul de-ai noştri lucrând aici.

— E singura concesie pe care o fac ideii că cineva trebuie să-i păzească pe paznici, spuse Wood. Treaba mea, teoretic, e să mă asigur că nu sunt încălcate drepturile fundamentale ale nimănui. Râse sec. De parcă eu aş putea să-i împiedic să facă orice ar vrea în spatele uşilor închise.

Înainte să apuce Carol să răspundă, se auzi o sonerie puternică. Wood îi făcu rapid semn să se dea într-o parte.

— La perete, vă rog, doamnă. Pentru binele dumneavoastră. Acum aveţi ocazia să vedeţi gorilele în acţiune.

Din zona respectivă se deschideau trei coridoare, dispuse ca dinţii unui trident. Mai întâi se auzi zgomotul bocancilor grei pe podeaua dură, apoi patru dintre ei, cu pistoale semiautomate în tocuri, apărură în fugă de după colţul de la capătul îndepărtat al coridorului. Toţi purtau cunoscutul echipament, toţi aveau capetele rase, toţi erau înspăimântători. Se opriră în faţa uşii unei celule şi începură să scandeze:

— Ridică-te, ridică-te, ridică-te!

Zgomotul păru să continue la nesfârşit, deşi era imposibil să fi trecut mai mult de jumătate de minut. Carol simţi adrenalina gonindu-i prin vene, simţi înspăimântătorul sunet reverberându-i în piept. Iar ea era unul dintre cei care aveau puterea. Cu cât era mai rău, oare, pentru cei arestaţi?

Gorila din frunte deschise uşa cu atâta forţă, încât aceasta se trânti de perete. Trei dintre ei dispărură înăuntru, în vreme ce al patrulea se postă în pragul uşii. Carol auzi alte strigăte.

— În picioare! Lipeşte-te de perete! Faţa la perete! Desfă braţele! Desfă picioarele! Stai nemişcat, nenorocitule! Fără încetare, un zid nesfârşit de comenzi. Într-un sfârşit, bărbatul din uşă se dădu la o parte, iar doi dintre colegii săi ieşiră din celule. Cea de-a treia persoană era un tânăr asiatic, cu ochii mari şi cu chipul înlemnit. Încerca să privească printre paznicii săi, dar aceştia îl împiedicau în permanenţă, împingându-şi capetele în faţa lui.

Odată ieşit pe coridor, i se ordonă să se lipească de perete. Un bărbat în spatele lui, unul în lateral, unul în faţă. Cel de-al patrulea bărbat mergea în faţa lor, strigând „Liber!” ori de câte ori trecea pe lângă o uşă. Îl escortară pe prizonier de-a lungul coridorului, deplasându-se cu o viteză ce îl obliga să alerge cu paşi mărunţi.

Când ofiţerul din frunte ajunse în zona în care se afla Carol, sări surprins înapoi şi se împiedică la vederea ei.

— Identifică-te, lătră la ea, răsucindu-se pe călcâie şi strigând: „Staţi acolo” celor aflaţi în urma sa pe coridor.

Carol îşi dădu ochii peste cap.

— Ei bine, evident, sunt poliţistă. Îşi scoase legitimaţia şi îşi spuse numele şi gradul. Dădu din cap spre Wood. El ştie cine sunt.

— Vă mulţumesc, doamnă, răspunse el milităreşte. Liber, strigă.

Carol îi urmări în timp ce prizonierul era dus pe coridorul de interogatorii şi împins într-una dintre încăperile de acolo. Gorilele îşi ocupară poziţiile în faţa uşii.

— Iisuse, murmură Carol, răsuflând uşurată.

— Remarcabil, nu-i aşa? Să nu mă înţelegeţi greşit, îi detest pe nenorociţii ăia de terorişti la fel de mult ca oricine, dar mă întreb ce preţ plătim când ne luptăm astfel cu ei, spuse Wood. Înainte de după-amiaza asta, eram un fanatic, la fel ca toţi ceilalţi. Dar, după ceea ce am văzut azi… Pregătirea asta specială a lor. Cred că s-a redus la trei cuvinte – intimidare, intimidare, intimidare. Oricine este târât aici şi supus la aşa ceva – ei bine, e un agent de recrutare pentru mullahii nebuni, nu-i aşa?

— Deja nu mai ţin minte de câte ori am fost nevoită să trag adânc aer în piept pe ziua de azi, spuse Carol. Apropo, ştii cu cine ar trebui să mă întâlnesc? Am de făcut unele lucruri. Treizeci şi cinci de oameni au murit în această după-amiază. Nu văd cum ar putea fi util pentru familiile lor faptul că eu pierd vremea pe aici.

— Nu v-au spus? întrebă Wood, cu o expresie de resemnare pe chip.

— Nu, nu mi-au spus. Mi s-a zis dar că unul dintre băieţii mei are ceva probleme.

Wood clătină din cap.

— Mie nu-mi sună cunoscut. Aşteptaţi o clipă. Vorbi la un telefon. A venit inspectorul-şef Jordan… Ei bine, cred că ar trebui să vă faceţi timp… Cu tot respectul, toţi suntem aglomeraţi în după-amiaza asta…

Privi telefonul cu dezgust şi închise. Daţi-le o clipă, spuse, luând în râs tonul lor tăios.

Se scurseră câteva minute, apoi bărbatul pe care Carol îl ştia doar cu numele de Johnny intră pe uşa care dădea spre corpul principal al sediului.

— Inspector-şef Jordan. Dacă eşti amabilă să vii cu mine, te rog!

— Unde? Şi de ce? întrebă Carol, pe punctul de a exploda.

Johnny îi aruncă o privire lui Wood.

— Am să-ţi explic totul într-o clipă, dacă binevoieşti să mă urmezi.

Carol schiţă un salut spre Wood.

— Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, sergent, sună-l pe domnul Brandon.

— Nu e cazul să fii atât de acidă, să ştii, interveni Johnny pe un ton trist, urcând scările spre corpul principal al sediului. Chiar suntem cu toţii în aceeaşi tabără.

— Asta mă şi îngrijorează, spuse Carol. Acum, de ce naiba mă aflu aici?

Johnny o conduse într-un birou mic şi îi arătă un scaun. El îşi luă un alt scaun, îl întoarse şi îl încălecă, încrucişându-şi braţele musculoase peste spătar.

— Chiar mi-aş dori să construim nişte punţi între noi. Nu e util nici pentru echipa ta, nici pentru a mea dacă ne batem cap în cap.

Carol ridică din umeri.

— Atunci vorbeşte cu mine! Nu te purta de parcă echipa mea ar face parte din problemă. Nu ne lua de sus. Pentru început, ai putea încerca să mă tratezi ca pe un ofiţer de rang superior şi să-mi spui de ce mă aflu aici.

— Am înţeles. Omul tău, Sam.

— Vezi ce vreau să spun? „Omul tău, Sam”. E vorba despre detectivul Evans. Da?

Johnny îşi înclină capul.

— Detectivul Evans s-a aflat la stadion. Ce trebuia să facă?

— Îmi iei un interogatoriu? ripostă Carol, fără a încerca măcar să-şi ascundă surprinderea din voce.

Johnny îşi trecu o mână peste capul ras, cu o expresie perplexă.

— Ascultă, spuse, părând exasperat, am început cu stângul. Nu-ţi place că intrăm cu bocancii pe teritoriul tău, şi înţeleg asta. Nu te interoghez, încerc doar să lămuresc ceva înainte de a deveni o problemă pentru noi toţi.

— Nu asta e impresia pe care o dai.

— Nu. Sunt conştient de asta. Nu prea avem maniere. Nici nu trebuie. Ne scot din cap politeţea atunci când ne pregătesc pentru Comandamentul Antitero. Îmi pare rău. Ştiu că părem nişte ticăloşi, dar aşa trebuie să fii când faci ceea ce facem noi. Însă nu suntem proşti. Nu ne-am câştigat gradele datorită muşchilor. Îşi desfăcu mâinile într-un gest de sinceritate. Una dintre echipele noastre l-a găsit pe detectivul tău într-un colţ liniştit al stadionului împreună cu un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă. Era evident că îl interoga. Când au apărut băieţii noştri, martorul sau suspectul – ori ce-o fi fost − a refuzat să mai vorbească. Iar omul tău nu a vrut să ne împărtăşească rezultatul interogatoriului. Aşa că i-am adus aici. De atunci, nici unul din ei n-a scos nici un amărât de cuvinţel. În afară de numele lor. Ah, da, şi asiaticul a cerut un avocat. Aşa că mi-am spus: „Care e cea mai bună cale de a rezolva chestia asta?” Şi m-am gândit la tine.

— În ce fel te-ai gândit la mine? Ca la cineva pe care ai putea să-l tiranizezi? Cineva pe care ai putea să-l intimidezi?

Johnny oftă.

— Nu. M-am gândit la tine ca la cineva care o să mă impresionase cu inteligenţa ei. Cineva care avea o reputaţie în poliţia municipală…

— Cum adică o reputaţie în poliţia municipală? întrebă Carol pe un ton defensiv.

Johnny păru sceptic.

— O reputaţie de poliţist al naibii de bun, spuse. Tu ce crezi? Oameni pe care eu îi respect

consideră că eşti fantastică. Aşa că m-am gândit că tu l-ai putea convinge pe detectivul Evans să coopereze.

— El unde e?

Johnny ezită un moment îndelungat.

— Haide, o să te duc la el!

Ea îl urmă înapoi pe coridor, spre o altă sală de interogatorii. Sam Evans era aşezat pe un scaun cu spătarul înclinat şi sprijinit de perete, cu mâinile duse în spatele capului, într-o atitudine de relaxare. Când intră Carol, se lăsă brusc în faţă şi se ridică.

— Îmi pare rău că trebuie să treci prin asta, spuse el.

Carol se întoarse spre Johnny.

— Ai putea să ne laşi singuri, te rog?

Johnny îşi înclină capul şi se retrase. Sam îl privi cum se îndepărtă, clătinând din cap cu un dispreţ vizibil.

— Ce-au zis că am făcut?

— Ei spun că te-au găsit în timp ce interogai un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă la Victoria Park. Că voi doi aţi amuţit şi aţi refuzat să mai spuneţi ceva. Că nu vrei să le împărtăşeşti rezultatul interogatoriului tău.

Carol se sprijini de perete, încrucişându-şi braţele.

Sam râse scurt, nevenindu-i să creadă.

— E şi ăsta un mod de-a privi lucrurile. Încearcă dintr-un alt unghi! În primul rând, poartă salopetă fiindcă se ocupă de curăţenia stadionului. Nimic suspect în asta, nu-i aşa? În al doilea rând, în mod evident nu e suspect. Îl cheamă Vijay Gupta. E hindus, nu musulman. Deci mi se pare că tipii de la Comandamentul Antitero se dau de ceasul morţii din cauza unei persoane care nu e nicidecum un potenţial suspect. Nu am nici un rezultat de oferit, doamnă. De-abia începuserăm să vorbim.

Carol nu ştia dacă să-l creadă sau nu. Era un prefăcut desăvârşit, iar ea ştia asta. Tot ce conta era să-l scoată de acolo. Apoi putea afla dacă spunea adevărul.

— Aşteaptă o clipă, spuse ea.

Se întoarse afară, unde aştepta Johnny.

— Nu e nimic de spus. Bărbatul pe care de-abia începuse să-l interogheze nici măcar nu e musulman. Acum, dacă erai sincer când spuneai că vrei să construim punţi de legătură între noi n-ar trebui să mă împiedici să plec de-aici imediat, împreună, cu ofiţerul meu. Şi-ţi sugerez să-i dai voie domnului Gupta să plece acasă, fiindcă singurul lucru suspect pe care l-a făcut a fost faptul că a discutat cu un ofiţer de poliţie. Se întoarse, deschise uşa şi spuse: Detectiv Evans? E timpul să plecăm.

Semeaţă, Carol ieşi prima pe coridoarele familiare ce duceau la intrarea din spate a sediului de pe Scargill Street. Nimeni nu încercă să-i oprească. După ce se urcară în maşină şi părăsiră parcarea, Sam spuse:

— Pornind de la premisa că eram înregistraţi, nu am fost foarte exact mai devreme, doamnă.

Carol aruncă o privire fugară spre chipul său plin de regret şi oftă.

— De asta mă şi temeam, Sam. Simţi un miros ciudat? Sunt punţile care au luat foc.

* * *

Planurile lui Carol de a asculta mai departe dezvăluirea lui Sam fură date peste cap de prezenţa neaşteptată a lui John Brandon în sala echipei sale, sobru în uniforma sa elegantă, cu cascheta sub

braţ. Ea se întristă. Reuşise deja să afle despre ultimul său conflict cu Comandamentul Antitero? Părea mai serios decât îl văzuse vreodată. Nici nu intră bine Carol pe uşă, că el începu să vorbească.

–Inspector-şef Jordan, vă căutam. Trebuie să vorbim. Îi făcu semn spre biroul ei, iar ea intră prima. Carol, am nişte veşti proaste, spuse, instalându-se într-unul dintre scaunele pentru vizitatori şi aruncându-şi neglijent cascheta pe celălalt.

— Domnule?

— Ţi-l aminteşti pe Tom Cross? Fost detectiv…

Ea dădu din cap, luată prin surprindere de direcţia conversaţiei.

— L-am văzut azi după-amiază la Victoria Park. Un paramedic îl ajuta să ajungă la ambulanţă. Se pare că sărise în sprijinul răniţilor, dar se obosise prea mult. Dintr-odată, înţelese. N-a supravieţuit, aşa-i? întrebă, surprinsă de junghiul de durere pe care îl simţi.

— Nu, n-a supravieţuit. Inima lui a cedat.

— E tragic, spuse Carol. Cine ar fi crezut că efortul de a ajuta alţi oameni avea să-i aducă moartea? Avea probleme cu inima?

Brandon clătină din cap.

— Nu. Şi s-ar părea că nu eforturile depuse pentru salvarea altora l-au ucis.

Părea tulburat. Carol observă brusc cât de mult îmbătrânise în ultimii ani şi, pentru o clipă, asta îi atrase atenţia, în mod neplăcut, asupra propriei sale vieţi trecătoare.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— Unul dintre doctorii care fac parte din echipa civilă de urgenţă de la spitalul Bradfield Cross este Elinor Blessing.

Carol dădu din cap.

— Ea e cea care a identificat otrăvirea cu ricină.

— Exact. Şi spune chiar ea că, ăsta e singurul motiv pentru care s-a gândit la otravă în acest caz. Dar s-a gândit. Din păcate, înainte să apuce să-i administreze suficient antidot, inima lui a cedat. Au încercat să-l ţină în viaţă până puteau termina tratamentul, dar nu a mers.

Şocată, Carol se agăţă de un fir.

— Eşti sigur că nu vede ea otravă peste tot doar din cauza lui Robbie?

— Presupun că e posibil. Dar ea zice că n-a fost ricină. Crede, în schimb, că a fost o altă substanţă extrasă din plante. Degeţel-roşu sau ceva de genul ăsta. Şi susţine că nu poate înregistra decesul ca fiind provocat de cauze naturale sau ca accident.

— Deci e crimă, atunci? spuse Carol.

— Aşa se pare. Cel puţin în ochii domnişoarei doctor Blessing. Vreau ca echipa ta să se ocupe de asta. A fost unul de-ai noştri, indiferent ce s-a întâmplat la sfârşitul carierei sale. Ar trebui să cauţi şi eventuale legături cu Robbie Bishop. Poate să-l întrebi pe Tony ce crede, dacă se simte în stare. Brandon culese o scamă de pe pantalonii săi negri. Ştiu că e puţin ironic, având în vedere ce credea Tom despre Tony şi despre cei de soiul lui. Dar vrem să ne folosim toate resursele pentru acest caz. Las-o în pace pe văduva sa până mâine, dar cineva ar trebui să discute cu domnişoara doctor astă-seară. Ar trebui să fie la urgenţe până târziu. Se ridică şi îşi luă cascheta.

— Vom face tot ce ne stă în putinţă, spuse Carol. Dar au avut loc alte treizeci şi cinci de crime în Bradfield azi. Încercăm să le acordăm şi lor toată atenţia.

Brandon se întoarse, cu chipul împietrit.

— Lasă-le în seama Comandamentului Antitero! Concentrează-te pe Tom Cross.

— Cu tot respectul, domnule…

— E un ordin, inspectore-şef. Aştept un raport preliminar până luni.

Ieşi cu paşi mari din birou, ţeapăn ca la paradă.

— Asta e o mare greşeală, murmură Carol în şoaptă. O nenorocită de greşeală. Se lăsă pe spate în scaun şi stătu cinci minute cu privirea fixată în tavan. Apoi sări în picioare şi se duse în prag. Toată lumea, veniţi încoace, acum, strigă.

Se îngrămădiră să intre, Kevin şi Chris revendicând scaunele pe motiv de vechime.

— Îmi pare rău pentru asta, spuse Carol. Dar nu vreau să dea nimeni buzna peste noi. Sam, fii atent la uşa principală. OK. Iată cum stau lucrurile. Ştiu că sunteţi cu toţii la fel de furioşi şi de tulburaţi ca mine din cauza atacului din această după-amiază de la Victoria Park. A fost o experienţă oribilă pentru toţi cei implicaţi. Dar munca ne impune să depăşim reacţia emoţională şi să facem ceea ce este necesar. Îşi trecu mâinile prin părul blond şi nepieptănat şi îşi scutură capul. Şi cred că toţi sunteţi la fel de hotărâţi ca mine să faceţi asta. Singura problemă e că ni s-a spus să nu anchetăm cele treizeci şi cinci de crime ce au avut loc azi după-amiază în circumscripţia noastră. Sau cel puţin nu până când cei de la Comandamentul Antitero nu ne vor pune să îndeplinim anumite sarcini. Acum, nu ştiu ce credeţi voi, dar pe mine asta pur şi simplu nu mă mulţumeşte. Intenţia mea este să verific toate pistele care apar. Avem aici o perspectivă unică – e teritoriul nostru şi noi îl cunoaştem. Vom transmite rezultatele Comandamentului Antitero, dar, într-o primă fază, ceea ce găsim noi rămâne al nostru. Probabil acest lucru nu va fi benefic pentru carierele noastre, dar nu fac asta de dragul gloriei. Dacă vreunul dintre voi nu e mulţumit cu asta, să vorbească acum. N-am să vă port pică, şi sunt destule de făcut oricum. Privi în jur, aşteptând. Nimeni nu mişcă. OK. În acest caz, intrăm în joc împreună. Acum… O văzu pe Stacey ridicând un deget. Stacey?

— Avem deja laptopul lui Yousef Aziz, spuse ea. Kevin şi Paula l-au adus de acasă de la el.

Carol se încruntă.

— Cine e Yousef Aziz?

— Atentatorul, spuse Kevin. O aduse la zi cu ceea ce aflaseră el şi Paula. N-am vrut să te sunăm când erai la sediul Comandamentului Antitero, adăugă pe un ton de scuză.

— Nici o problemă. Aţi lucrat foarte bine, băieţi. Cum merge cu laptopul, Stacey?

— A încercat să-şi acopere urmele, dar acestea au rămas pe hard disk. Reţete pentru TATP, cum să construieşti o bombă, cum să faci un detonator. E-mailuri şterse în care se interesa despre disponibilitatea substanţelor chimice. Copiez totul chiar acum, înainte de a fi nevoiţi să-l dăm pe mâna Comandamentului Antitero. Interesant e că…

Se întrerupse, nesigură pe ea atunci când nu vorbea despre specialitatea ei.

— Da? spuse Carol. Interesant e că…?

— Ei bine, e un caz în care lipsa indiciilor e, oarecum, un indiciu în sine, zise Stacey. În afară de e-mailurile şterse legate de ingredientele chimice, nu există nici un alt e-mail pe laptopul său. Nimic care să indice existenţa altor conspiratori. E curat. Ori există un alt calculator pe altundeva, ori comunicau faţă în faţă şi prin SMS-uri, ori a făcut asta de unul singur.

— Trebuie să existe un calculator la serviciu. E firma familiei; în mod cert avea acces, spuse Chris.

— Prea târziu, murmură Stacey. Acela a fost luat deja de cei de la Comandamentul Antitero.

— De unde ştii asta? întrebă Chris.

— Un reportaj de ştiri pe Sky. Tocmai i-au arătat pe bărbaţii în negru luând cu asalt firma First Fabrics şi ieşind cu braţele pline de echipamente IT, o lămuri Stacey. Ăsta e avantajul în a avea două monitoare.

— Mulţumesc, Stacey. Asta ne dă, într-adevăr, de gândit, spuse Carol. Şi mai avem nişte chestii care, în momentul de faţă, ne aparţin doar nouă. Sam?

Sam îşi îndreptă spatele, gata s-o facă puţin pe grozavul.

— Am obţinut o informaţie nemaipomenită la Victoria Park. Când Chris ne-a trimis un SMS în care spunea că suspectul era un tânăr asiatic îmbrăcat în salopetă şi cu o şapcă de baseball, eu tocmai treceam prin spatele unei tribune, şi, ce văd? Fix un bărbat asiatic ce purta salopetă şi o şapcă de baseball. Aşa că îl ajung repede din urmă. Aflu că nici măcar nu e musulman. Numele lui e Vijay Gupta şi se ocupă de curăţenia pe teren. Îi prezint o descriere a atentatorului şi, când ajung la furgoneta A1 Electricals, îl văd că tresare. Nu vrea să vorbească despre asta, dar, când insist, îmi spune că a văzut o astfel de furgonetă joi seara. El şi fratele său erau în vizită la un văr care locuieşte într-o garsonieră în Colton şi au observat furgoneta fiindcă era parcată în spate, să nu stea în drum, acolo unde parchează de obicei el şi vărul său, ca să nu-i enerveze pe locuitorii din zonă. Apoi zice că nu o mai văzuse niciodată.

Sam nu reuşi să-şi şteargă zâmbetul satisfăcut de pe chip.

— Dar ai apucat să faci rost de o adresă înainte de a fi luat pe sus şi dus la sediul de pe Scargill Street? spuse Kevin băţos.

— Oh, da, am obţinut o adresă. Sam se întinse după o bucată de hârtie şi un marker de pe biroul lui Carol. Scrise ceva, apoi le arătă tuturor hârtia. S-ar spune că am obţinut o adresă.

— Nu, Sam, n-ai obţinut o adresă. Am primit un indiciu în urma unui telefon anonim, spuse Carol ferm. Lucrurile sunt şi aşa suficient de dificile cu Comandamentul Antitero, fără a fi nevoie să ne dăm noi peste cap ca să le înrăutăţim. Am primit un indiciu prin telefon, şi am hotărât să-l verificăm înainte de a irosi timpul celor de la Comandamentul Antitero cu aşa ceva. Asta e versiunea noastră. Acum, înainte să ne băgăm toţi în povestea asta, sunt câteva probleme. Paula, ştiu că asta s-a întâmplat într-o altă viaţă, dar ai mai făcut ceva progrese în urmărirea lui Jack Anderson?

Paula o privi pe Stacey, care clătină din cap.

— Nu, şefa. Nici un progres.

— Iar eu n-am obţinut nimic de la părinţii lui Robbie. Nu auziseră niciodată de numele ăsta. Deci nu avem nici o pistă viabilă de urmat în cazul lui Robbie? Se priviră unii pe alţii, vizibil dezamăgiţi. Aş fi preferat să nu fie aşa, dar asta înseamnă că nu dăm dovadă de neglijenţă dacă ne ocupăm şi de alte lucruri. Şi mai este o chestie foarte importantă, care tocmai a picat pe capul nostru. Acum şapte ani, un detectiv inspector-şef a părăsit Poliţia din Bradfield în circumstanţe oarecum nefavorabile, spuse Carol, în minte strecurându-i-se, fără voie, o imagine a vechiului ei şef, aşa cum era el pe atunci.

— Popeye Cross, spuse Kevin.

Carol înclină din cap spre el.

— Aşa e. Ei bine, Tom Cross şi-a răscumpărat păcatele astăzi după-amiază. A fost unul dintre eroii care i-a dus în siguranţă pe răniţi după explozia bombei. A sfârşit prin a fi transportat şi el la spital. A murit acolo la începutul serii. Dar nu din cauza efortului. Conform doctoriţei care l-a tratat, a fost otrăvit.

— Otrăvit? repetă Paula. Ca Robbie? Cu ricină?

— Nu, nu cu ricină. Deşi doctoriţa care l-a tratat pe Tom Cross este aceeaşi care a diagnosticat ricina în cazul lui Robbie, spuse Carol.

— Ori că e o tipă deşteaptă, ori suferă de sindromul Münchausen[28], spuse Chris.

Carol se gândi că glumea doar pe jumătate.

— Ei bine, asta e ceea ce trebuie să aflăm. Paula, vreau să mergi la secţia de urgenţe a spitalului Bradfield Cross şi să discuţi cu doctoriţa Blessing.

Expresia de pe chipul Paulei era grăitor. Ei porneau pe urmele vânatului în vreme ce treaba ei

era să se ocupe de mărunţişuri.

— Dar, şefa…

— Paula, eşti cel mai bun agent al nostru în materie de interogatorii. În plus, tu o cunoşti deja. Am nevoie să faci asta fiindcă ne trebuie tot ce putem obţine de la ea. Ce fel de otravă a fost. Când i-a fost administrată. Asigură-te că se trimit probe la departamentul de toxicologie şi cere rezultatele tuturor analizelor de laborator pe care Cross le-a făcut la Bradfield. Stacey, scoate tot ce poţi de pe hard diskul lui Aziz, apoi fii drăguţă şi dă-l celor de la Comandamentul Antitero, din birourile HOLMES. Restul veniţi cu mine. E timpul să facem munca pentru care suntem plătiţi.

* * *

— E cam înspăimântătoare povestea asta cu uciderea lui Tom Cross, spuse Kevin în timp ce Chris se strecura cu maşina prin traficul aglomerat spre apartamentul lui Yousef Aziz.

— De ce? Fiindcă îl ştiai pe tip?

— Păi da, asta e. Dar chestia cu otrava... Legătura dintre Danny Wade şi Robbie Bishop este că amândoi au fost elevi la liceul din Harriestown şi amândoi au murit otrăviţi, nu-i aşa?

— Da. Dar nu cred că e important unde au fost elevi.

— Nu? Te-ar surprinde dacă ţi-aş spune că Tom Cross este un alt fost elev al liceului din Harriestown? Kevin bătea darabana cu degetele pe genunchi. Încă unul care a pornit de la zero şi a ajuns bogat. A câştigat la pariuri, să ştii.

— Habar nu aveam, spuse Chris. Ai dreptate, e cam înspăimântător. Dar cred că aici se termină orice coincidenţă.

Kevin clătină din cap.

— Nu. A treia oară e cu noroc. E mai mult decât o coincidenţă bizară.

Chris înjură o furgonetă albă ce le tăie calea.

— Cum e posibil? Crezi că cineva ucide oameni de la fosta ta şcoală doar fiindcă au câştigat un bănuţ sau doi? Îţi spun eu, chiar şi Tony Hill ar refuza să creadă aşa ceva.

— Nu poţi contesta faptele.

— Nu prea ştim nimic concret, îi atrase atenţia Chris. Dar, dacă eşti convins că eşti pe drumul cel bun, ar fi bine să te păzeşti, adăugă ea, cu o notă de tachinare în voce.

— Ce vrei să spui? Eu, unul, sunt falit, mormăi Kevin.

— Da, dar conduci o maşină de om bogat, spuse ea, încetinind la ultima curbă de dinaintea sosirii la destinaţie.

— Nu e o maşină de om bogat. Ai putea s-o cumperi cu şaisprezece mii, spuse Kevin. Oricum, nu pentru mine îmi fac griji. Există pe-aici alţi ticăloşi bogaţi care au fost la liceul ăsta blestemat. Poate ar trebui să-i avertizăm.

Chris clătină din cap, amuzată.

— Îmi faci o favoare? Asigură-te că sunt şi eu de faţă când îi prezinţi teoria asta lui Jordan. Opri în zona de parcare interzisă din faţa adresei care îi interesa.

— OK, iată-ne ajunşi. Coborî din maşină, dar Kevin nu se mişcă. Chris băgă din nou capul în maşină. Haide, Kev! Ocupă-te de gândurile tale negre în timpul liber. Trebuie să-i scoatem din sărite pe Soldaţii Imperiali de Asalt.

El se scărpină în cap şi deschise uşa.

— De data asta, chiar mi-aş dori să fie aici Tony Hill, spuse, urmând-o pe Chris pe alee. Otravă, acelaşi liceu şi bani. Înmulţite cu trei. El ar găsi o legătură.

* * *

Nu le luă mult să descopere care apartament îi aparţinuse lui Yousef Aziz. Bătură la două uşi şi aflară răspunsul. De dragul protocolului, Carol bătu la uşă şi strigă:

— Poliţia, deschideţi!

După asta, Sam şi Kevin au spart uşa cu umărul. Asigurându-se că toţi purtau mănuşi, Carol păşi prima în cămăruţa inconfortabilă. În aer stăruia mirosul înţepător al chimicalelor, care o făcu să lăcrimeze şi îi irită sinusurile.

Nu prea erau multe de făcut. În cameră se afla un frigider care nu conţinea decât recipiente etichetate cu substanţe chimice; un uscător cu instrumente de sticlă puse la scurs; un pachet desfăcut cu motoare pentru rachete, dintre care două încă rămase în ambalajul transparent de plastic, şi o geantă mică sport.

— Ar trebui, oare, să-i chemăm pe genişti să verifice geanta? întrebă Kevin, cu chipul schimonosit de tensiune.

Primul instinct al lui Carol fu să spună „Nu, la naiba cu asta”. Dar, când îşi analiză această reacţie reflexă, nu reuşi să găsească o explicaţie raţională. Iar fără o explicaţie raţională, nu-şi putea permite să rişte vieţile lor. Şovăi o clipă, detestându-se pentru asta. Voia să fie o sursă de inspiraţie pentru membrii echipei sale, nu să le dea acestora motive de îngrijorare.

— Aşteptaţi o clipă, spuse, ieşind pe palier.

Îşi scoase telefonul şi sună la rezerva din spital a lui Tony. El răspunse la primul apel.

— Carol, zise înainte ca ea să spună ceva.

O surprinse, fiindcă telefoanele din spital nu aveau funcţia de identificare a apelantului. Apoi îşi dădu seama că nu aştepta telefoane de la nimeni altcineva.

— Bună, spuse ea.

— Eşti OK?

— Sunt bine. Dar am nevoie de ajutorul tău. Imaginează-ţi că suntem în garsoniera pe care atentatorul a folosit-o pentru a construi bomba. Nu sunt dovezi că ar mai fi fost implicat şi altcineva. Este o geantă lângă uşă. E probabil să conţină o bombă-capcană?

— Nu, spuse el hotărât.

— De ce? Aşa m-am gândit şi eu, dar de ce?

— E un alt gest de dispreţ. Uite, suntem aici, chiar printre voi. Aşa lucrăm noi, ăştia suntem noi. Vrem să vă arătăm cât e de uşor. Dă-i bătaie, Carol! Deschide geanta.

Ea oftă uşurată.

— Mulţumesc.

— Iar dacă mă înşel şi eşti aruncată în aer, îţi fac cinste cu o cină.

Ea îi simţi zâmbetul din spatele vocii.

— Vorbim mai târziu.

— Treci pe aici când termini. Nu contează cât e de târziu.

— Aşa am să fac.

Închise telefonul şi se întoarse înăuntru. Ceilalţi trei erau adunaţi în jurul uscătorului de vase, citind o listă de instrucţiuni de pe perete.

— Un mic laborator bine organizat, spuse Chris.

— Dar tot nu sunt indicii că ar exista complici, remarcă Sam.

— Deschidem geanta, îi anunţă Carol. Adică eu o deschid. Voi trei ieşiţi pe palier.

— Nu fi ţicnită, spuse Chris. Dacă e suficient de sigur pentru tine, e suficient de sigur şi pentru

noi, nu-i aşa, băieţi?

Ambii bărbaţi părură nesiguri, dar nu făcură nici un pas spre uşă.

— Ei, haideţi, tipii din al-Qaeda nu-şi pun capcane în atelierele de fabricare a bombelor. Vor să ne arate cât sunt de deştepţi.

Spunând asta, luă geanta, o aruncă pe patul îngust şi deschise fermoarul.

Urmă un moment de uluire profundă. Nici că s-ar fi putut aştepta la ceva mai diferit. O pereche de blugi, alta de pantaloni de bumbac. O pereche de pantofi sport Converse albaştri. Cinci tricouri. Două cămăşi Ralph Lauren în dungi. O bluză subţire cu glugă, din lână. Patru perechi de boxeri, patru perechi de şosete sport negre.

— Se pare că intenţiona să se întoarcă aici, spuse Carol, nedumerită. Ce atentator sinucigaş îşi face bagajele pentru o excursie în paradis?

Chris îşi vârî mâna în geantă, chinuindu-se să deschidă un fermoar.

— Mai e ceva, spuse, căutând mai bine. Un telefon mobil cu WAP ultramodern, o cameră foto digitală, un paşaport european, un permis de conducere şi o bucată de hârtie împăturită.

Chris îi dădu hârtia lui Carol, care o despături.

— E un bilet electronic. Pentru zborul din seara asta către Toronto. Rezervat prin site-ul hopefully.co.uk.

Chris îşi luă telefonul.

— Doamne, sper că Stacey mai are calculatorul lui. Formă numărul şi spuse: Stace, sunt Chris. Mai ai laptopul lui Aziz?... Grozav. Şi-a rezervat un bilet de avion prin site-ul hopefully.co.uk. Vreau să… Da, exact. Sună-mă înapoi. Închise telefonul. O să vadă dacă şi-a salvat pe calculator numele de utilizator şi parola. Dacă da, atunci poate accesa istoricul lui de rezervări, să vadă ce mai găseşte.

Kevin studia atent paşaportul şi permisul de conducere.

— E foarte ciudat, spuse. Nu numai că intenţiona să se întoarcă, dar am impresia şi că nu se aştepta să fie considerat suspect. Îşi foloseşte propriul paşaport şi propriul permis de conducere, ca şi cum nu s-ar aştepta ca poliţia din Canada să fie pe urmele lui. Nu are sens.

— Poate era mica lui fantezie, spuse Sam. Ceea ce l-a motivat să-şi ducă la bun sfârşit planul.

Carol luă telefonul mobil şi-l puse într-un plic pentru probe.

— Ăsta merge la Stacey. Restul lucrurilor puneţi-le înapoi cum le-aţi găsit, Chris. E timpul să ieşim la lumină. Îşi scoase telefonul şi cartea de vizită pe care o primise mai devreme şi tastă numărul neobişnuit. Apoi spuse: David? Sunt Carol Jordan. Cred că am găsit atelierul unde a fost fabricată bomba. Îi aruncă lui Sam telefonul pus în plic şi-i făcu semn să plece, cu mâna liberă. Un indiciu anonim. N-am vrut să vă deranjez cu asta până nu ştiam sigur că e pe bune. Le făcu cu ochiul lui Chris şi lui Kevin. Nu, noi nu ne-am atins de nimic. Nu ştii niciodată unde ar putea fi bombe-capcană… Nu, o să-i pun pe ofiţerii mei să vă aştepte aici. Îi dădu adresa şi încheie convorbirea. Când ajung aici cei de la Comandamentul Antitero, puteţi pleca. Se uită la ceas. A fost o zi lungă. Ne întâlnim din nou mâine la opt.

Străbătând asfaltul crăpat pentru a ajunge la maşină, Carol resimţi fiecare minut din acea zi lungă. Muşchii o dureau, iar corpul îi tânjea după o băutură. Avea o grămadă de sticle acasă, aranjate pe raft, aşteptând-o. Dar mai avea de făcut o vizită înainte de a putea alege una dintre ele. Putea, eventual, să se oprească la un magazin de băuturi, să ia un vin roşu decent, ceva bun de făcut pe din două. Lui i-ar plăcea. Iar ei i-ar oferi un pretext suficient pentru a se strecura în îmbrăţişarea mângâietoare a alcoolului. Orice numai să-i abată gândurile de la acele corpuri diforme şi sfâşiate. Când închidea ochii, nu voia să revadă răniţii, muribunzii şi morţii.

* * *

Sala de aşteptare a secţiei de urgenţe din cadrul spitalului Bradfield Cross nu trecea drept un loc unde să-ţi petreci noaptea de sâmbătă. Oamenii umblau de colo-colo cu pahare de plastic cu ceai, sticle de apă şi cutii de băuturi carbogazoase, părând uluiţi şi nefericiţi. Scaunele erau ocupate de rude ale răniţilor, năucite şi extenuate, cu copii adormiţi sau smiorcăindu-se. Jurnaliştii se tot strecurau înăuntru, trecând de la o persoană la alta, încercând să obţină declaraţii înainte de a fi observaţi şi daţi afară. Departamentul nu mai primea victimele obişnuite, ceea ce provoca certuri zgomotoase frecvente cu gardienii care asigurau paza, conflicte ce ameninţau, în orice clipă, să degenereze din agresiuni verbale în violenţe fizice. Când ajunse Paula, doi beţivi cu feţele însângerate se certau cu gardienii. Ea se dusese direct spre ei, dând nas în nas cu cel mai zgomotos dintre ei.

— Ştergeţi-o de aici sau o să vă petreceţi noaptea la răcoare, mârâi spre ei. Nu ştiţi ce s-a întâmplat aici astăzi? Mergeţi în altă parte cu zgârieturile voastre!

Beţivul se gândi timp de o fracţiune de secundă, apoi, văzând ceva implacabil pe chipul ei, se dădu înapoi.

— Scroafă lesbi nefutută, strigă de îndată ce se îndepărtase destul de mult.

Gardienii părură aproape impresionaţi.

— Dacă am putea să-i ameninţăm astfel, nu am avea niciodată probleme noaptea, spuse unul dintre ei, deschizându-i uşa.

— Evident că aveţi nevoie de mai multe scroafe lesbi care să vă arate cum se face, murmură în timp ce-şi croia drum prin marea de nefericire umană, îndreptându-se spre recepţie. Se uită la ceas. Zece şi zece. I se părea că discuţia ei cu Jana Jankowicz avusese loc într-o altă viaţă. O recepţionieră cu părul împletit în codiţe şi cu unghii ce ar fi putut fi date jos şi folosite drept săniuţe pentru copii mici îi aruncă o privire rece şi plictisită.

— O caut pe domnişora doctor Blessing, spuse, scoţându-şi legitimaţia.

Recepţionista pufni.

— Să văd ce pot face. Luaţi loc! adăugă din reflex.

Paulei îi veni să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

— O să aştept aici, dacă nu vă deranjează.

Se sprijini de tejghea şi închise ochii, încercând să alunge zgomotele discordante din fundal.

O atingere pe braţ o făcu să se trezească brusc. Elinor Blesssing o privea cu un zâmbet slab.

— Scuze, n-am vrut să te sperii. Credeam că doar doctorii rezidenţi pot dormi în picioare.

Paula zâmbi.

— Bun venit în lumea mea. Îţi mulţumesc că m-ai primit. Ştiu că ai alergat azi toată ziua.

— Acum s-au mai calmat lucrurile, spuse Elinor, conducând-o pe Paula în aripa principală a spitalului. Am făcut cam tot ce se putea aici. Atâta că mai sunt câţiva pacienţi care trebuie neapărat internaţi, dar nu mai avem paturi. M-ai scutit să fac o tură, în speranţa ca le voi găsi un loc unde să meargă.

Se opriră la etajul trei, în sala unde îşi beau doctorii cafeaua, care îi aminti Paulei de toate încăperile similare în care se aflase până atunci. Aceleaşi scaune vechi şi ponosite, aceleaşi mese şubrede ce păstrau urmele de la ceşti, căni desperecheate şi afişe ameninţătoare privind spălarea veselei, furtul biscuiţilor şi aruncatul gunoiului în coş. Elinor umplu două căni de cafea de la o cafetieră şi înfipse una în faţa Paulei.

— Asta ar trebui să te ţină trează cam până săptămâna viitoare. E energia medicilor rezidenţi.

— Mulţumesc! Paula nu ştia de ce femeia se purta atât de frumos cu ea, dar n-avea de gând să i se împotrivească. Luă o gură de cafea şi constată că Elinor avusese dreptate în privinţa băuturii. Aşa, Tom Cross. Crezi că a fost otrăvit?

Paula îşi scoase caietul.

Elinor clătină din cap.

— Când am vorbit cu cineva mai devreme, aşa credeam. Acum, că am primit rezultatele de la unele dintre analizele de laborator, nu mai cred asta, sunt sigură.

— OK. Şi ce ţi-au arătat analizele?

Elinor îşi puse mâinile în jurul cănii.

— Pentru majoritatea medicilor, singurele otrăviri cu care au de-a face apar când oamenii iau, intenţionat sau accidental, supradoze. Nu suntem pregătiţi să ne gândim la otrăvire. Aşa că e foarte ciudat pentru mine să văd două cazuri de otrăvire deliberată în decurs de-o săptămână. Iniţial, m-am gândit că imaginaţia îmi juca feste. Dar nu a fost aşa. Tom Cross a fost otrăvit cu glicozidă cardiotonică.

— Îmi spui, te rog, pe litere? Paula ridică din umeri a neputinţă către Elinor. Iar apoi îmi poţi spune ce înseamnă?

Elinor îi luă caietul din mână şi scrise: „Glicozida cardiotonică e o substanţă ce există în natură, în general în plante. Acţionează în principal asupra inimii, având sau nu un efect benefic în funcţie de glicozida în discuţie şi de cantitatea absorbită. Un exemplu ar fi degeţelul-roşu, din care se extrage digoxina. Se foloseşte ca medicament cardiotonic, dar dozarea greşită este fatală”. Îi dădu caietul înapoi cu un zâmbet.

— Deci asta l-a ucis pe Tom Cross? Anume, Degeţelul-roşu?

— Nu. Ceea ce l-a ucis a fost oleandrul.

— Oleandru?

— Probabil l-ai văzut când ai călătorit în străinătate. E un mic arbust cu frunze înguste, şi flori roz sau albe. E destul de comun şi e foarte otrăvitor. M-am interesat mai devreme. Se spune că nişte soldaţi din armata lui Napoleon au folosit rămurele de oleandru pentru a face frigărui din carne, iar până dimineaţa au murit. Există un antidot, dar pacienţii mor adesea înainte să apuce să absoarbă suficient din el. Şi, ca să fiu sinceră, dată fiind vârsta şi greutatea lui Tom Cross, probabil că inima lui nu era prea în formă nici înainte. Nu prea a avut şanse de supravieţuire. Îmi pare rău. Ştiu că a fost ofiţer de poliţie în trecut.

— Eu nu l-am întâlnit în timpul serviciului, spuse Paula. Dar şefa mea da. Deci, domnişoară doctor Blessing…

— Elinor. Spune-mi Elinor, te rog.

Oare flirta? Paula era prea obosită ca să-şi dea seama. Sau, la drept vorbind, ca să-i pese. În seara asta nu-şi dorea decât date concrete, după care să poată merge acasă să se culce. Cafeaua nu avusese efect, din câte se părea.

Îşi înăbuşi un căscat.

— Deci Elinor, ştii cumva când i-a fost administrată această otravă? Şi cum?

— Acţionează destul de rapid. A spus că avusese crampe la stomac şi câteva crize de diaree în timpul meciului de fotbal. Când încă mai era lucid, a zis că începuse să se simtă rău după prânz. Mâncase chebap de miel cu orez şi un sos cu ierburi aromatice, a spus. Sunt două surse posibile de oleandrină aici. E posibil ca mielul să fi fost marinat cu frunze de oleandru sau cu sevă. Şi e, de asemenea posibil să se fi folosit rămurele de oleandru pentru a frige carnea de miel. Ca în povestea cu soldaţii lui Napoleon. Clătină din cap. Oribil. Un mod atât de perfid de a omorî pe cineva! O

asemenea trădare a încrederii!

— A spus unde a mâncat la prânz?

— A zis că i-a gătit cineva. Deci presupun că a fost acasă la acea persoană. Elinor îşi frecă baza nasului, încercând să-şi amintească numele rostit de Tom Cross. Să fi fost Jack…? Nu, nu Jack. Jake. Aşa, Jake.

Brusc, Paula se trezi din somnolenţă, prin mintea ei înfiripându-se rapid un iureş de legături.

— Eşti sigură că era Jake, Jack?

Elinor păru nesigură, muşcându-şi un colţ al buzei de jos.

— Sunt destul de sigură că era Jake. Dar poate mă înşel.

„Liceul din Harriestown”, se gândi Paula. Jack Anderson. Robbie Bishop, Danny Wade, iar acum poate şi Tom Cross. Asta să fi fost legătura? Ce aveau în comun? Era imposibil să se fi cunoscut toţi la şcoală, dată fiind diferenţa de vârstă. Dar poate făceau toţi parte din vreo organizaţie a foştilor elevi ai liceului. Vreun eveniment caritabil al şcolii care îi adusese la un loc. Vreo ocazie în care fuseseră cu toţii martori la ceva ce nu ar fi trebuit să vadă?

— Mi-ai fost de foarte mare ajutor, spuse încet.

— Serios?

— Nici nu-ţi închipui, replică Paula.

Acum era complet trează. Ştia că nu avea să poată adormi până nu afla unde fusese elev Tom Cross. Nu era sigură unde să caute o astfel de informaţie la zece şi jumătate într-o seară de sâmbătă, dar cunoştea o femeie care ştia.

* * *

Tony se trezi încet. În decurs de o săptămână, se obişnuise atât de mult cu venirile şi plecările personalului care îl îngrijea, încât prezenţa unei alte persoane în cameră nu mai era suficientă ca să-l trezească. Era nevoie de ceva mai mult. Ceva precum fâşâitul unei pungi, alunecarea şi pocnetul unui dop ieşind din sticlă, urmat de gâlgâitul moale al lichidului turnat în pahare de plastic.

— Carol! gemu încet când îşi dădu seama ce se întâmpla.

În lumina tulbure a oraşului ce se strecura prin perdelele subţiri, de-abia reuşea să-i distingă silueta în scaunul de lângă pat. Căută neîndemânatic telecomanda de la pat şi se ridică în capul oaselor.

— Să aprind lumina? întrebă ea.

— Dă draperiile la o parte, să intre mai multă lumină de-afară.

Ea se desprinse din scaun şi făcu întocmai. Întorcându-se, îi turnă un pahar. El îl adulmecă încântat.

— Minunat, minunat syrah, spuse. Interesant, nu cred că aş fi menţionat un vin bun printre lucrurile care mi-ar fi lipsit cel mai mult dacă m-aş fi aflat pe o insulă pustie. Asta doar îmi arată cât de mult pot să mă înşel. Sorbi din nou şi simţi că se trezeşte de-a binelea. Cred că a fost o zi îngrozitoare pentru tine, spuse.

— Nici nu ştii, recunoscu ea. Am văzut azi lucruri pe care nu cred că le voi uita vreodată. Răni oribile. O tribună a unui stadion de fotbal presărată cu membre omeneşti. Sânge şi creieri împroşcaţi pe pereţi. Sorbi îndelung din paharul de vin. Crezi că ai văzut tot ce se poate vedea. Crezi că nimic nu poate fi mai rău decât scenele crimelor de care te-ai ocupat deja. Apoi apare asta. Treizeci şi cinci de morţi în urma bombei, plus încă unul.

— Acela fiind atentatorul?

— Nu, acela fiind Tom Cross.

El aproape vărsă vinul din pahar de surprindere.

— Popeye Cross? Nu înţeleg, a murit în atentat? Numele vechiului său duşman de moarte era ultimul pe care s-ar fi aşteptat să-l audă în legătură cu atentatul din Bradfield.

— Nu. Se pare că atentatul a scos la iveală eroul din el. S-a aruncat cu capul înainte. Se spune că a salvat câteva vieţi. Nu, ceea ce l-a ucis a fost o otravă. Fusese otrăvit chiar înainte de a ajunge la meci.

— Otrăvit? Cum? Cu ce?

— Nu ştiu încă detaliile. Paula e la în spital, cerând informaţii de la doctoriţa care şi-a dat seama ce avea. O chestie de noroc, de fapt. Din cauza atentatului, a fost solicitată la secţia de urgenţe, iar de la treaba cu Robbie Bishop, era deosebit de receptivă la ideea de otrăvire.

— În total, sunt trei, murmură Tony. Şi toţi din părţile astea. Se pare că un otrăvitor în serie circulă prin zonă.

Carol îl privi.

— Otrăvuri diferite, scenarii diferite. Moduri diferite de administrare.

— Există totuşi o semnătură, spuse Tony. Crimă de la distanţă. Administrare precisă. Un interval de timp relativ mare între ingestie şi moarte. Astea au legătură, Carol. Nu prea sunt frecvente otrăvirile deliberate în ultima vreme. Au fost înlocuite de pistoale şi de divorţ. Otrăvirile sunt o metodă victoriană. Josnice, perfide, capabile să distrugă comunităţi şi familii. Dar nu prea ţin de secolul XXI. Recunoaşte, Carol, ai de-a face cu un criminal în serie.

— Am să aştept dovezi, spuse ea cu încăpăţânare. Între timp, moartea lui Tom Cross e singura crimă pe care chiar am voie s-o anchetez.

Mânia se revărsa din ea în valuri. Aproape că simţea gustul furiei ei, o amărăciune întunecată suprapusă peste gustul dulce, fructat al vinului.

Tony se chinui să înţeleagă sensul cuvintelor lui Carol.

— Cum adică e singura crimă pe care ai voie s-o anchetezi?

— A luat cazul atentatului din mâinile noastre, spuse ea. Acest nou Comandament Antitero. Nefericita fuziune dintre Brigada Specială şi Brigada Antiterorism. Departamentul de nord are sediul în Manchester. Atâta doar că acum sunt în Bradfield, cu bocancii lor greoi şi cu textele lor gen „fără nume, fără consecinţe”. La propriu. Nu îşi spun numele real, nu au numere de identificare. Ei susţin că astfel evită represaliile. Eu cred că vor să evite vreo plângere. Paula îi numeşte Soldaţii Imperiali de Asalt, şi nu se înşală prea mult. De-a dreptul înspăimântători, Tony. Foarte înspăimântători. I-am văzut la lucru în sediul de pe Scargill Street şi îţi spun, sincer, mi-a fost ruşine că sunt poliţist.

— Şi ei au preluat comanda operativă? întrebă el, imaginându-şi cum trebuia să se simtă Carol, care se mândrea atât de mult de ea şi de echipa ei.

— Pe de-a-ntregul. Trebuie să le stăm cu totul la dispoziţie în cazul în care apelează la noi. Carol râse aspru. E ca şi cum aş trăi într-un stat poliţienesc, iar chestia înfiorătoare e că, de fapt, eu fac parte dintre ei.

— Şi faceţi ceea ce ar trebui să faceţi? întrebă Tony, încercând să menţină un ton neutru.

— Tu ce crezi? Nu mai aşteptă răspunsul lui. Îi lăsăm să-şi vadă de treaba lor, să-şi adune toţi suspecţii obişnuiţi, să hărţuiască pe oricine se întâmplă să fie tânăr, bărbat şi musulman. Iar noi vom face ce ştim mai bine.

Tony era conştient că ea îşi dorea – avea nevoie – ca el s-o susţină, să-i ia partea împotriva celor pe care ea îi considera băieţii răi. Să fie de partea ei, indiferent dacă avea sau nu dreptate. Problema era că el era de părere că nu avea dreptate. Iar dacă relaţia lor se baza pe anumite valori,

el credea că elementul de bază era sinceritatea. Unii i-ar fi spus indisponibilitate emoţională, şi probabil că exista un oarecare adevăr şi în asta. Dar nu putea s-o mintă pe Carol, nu cât de cât convingător. Şi credea că nici ea pe el. Erau momente când era dificil să auzi adevărul, dar şi mai dificil să îl spui. Însă, pe termen lung, era convins că aveau să privească amândoi înapoi la aceste momente, cu o recunoaştere a faptului că deveniseră şi mai uniţi după ce le făcuseră faţă. Tony trase aer în piept şi sări de pe trambulina înaltă.

— Iar lucrul la care vă pricepeţi voi cel mai bine nu este să anchetaţi şi să anihilaţi celule teroriste.

Timp de o clipă, camera se cufundă într-o tăcere deplină.

— Vrei să spui că eşti de acord cu ceea ce se întâmplă aici?

Nu trebuia s-o vadă pe Carol ca să-şi imagineze indignarea ei.

— Cred că munca unui poliţist cu terorişti potenţiali şi reali este o activitate foarte bine delimitată, zise el, încercând să spună adevărul aşa cum îl vedea, fără să mai toarne gaz pe foc. Şi cred că ar trebui lăsată pe mâinile unor specialişti. Oameni care sunt pregătiţi să înţeleagă gândirea lor, oameni care se pot detaşa de viaţa lor şi pot accepta misiuni complexe sub acoperire, oameni care sunt pregătiţi să pătrundă în minţile teroriştilor şi să încerce să-şi dea seama care va fi următorul lor pas. Se scărpină în cap. Nu cred că e vorba despre aceleaşi abilităţi ca acelea cu care sunteţi înzestraţi tu şi membrii echipei tale.

— Vrei să spui că e corect să ne ia anchetarea acestei crime odioase? Că nu ar trebui să facem pe poliţiştii în propriul nostru oraş? întrebă Carol.

El desluşi certitudinea trădării în vocea ei. Ea îşi termină vinul şi îşi mai turnă un pahar.

— Vreau să spun că ar trebui să existe o echipă precum Comandamentul Antitero, care să colaboreze cu voi. Doar fiindcă au pus atât de rău în aplicare ideea nu înseamnă că e proastă în sine, spuse Tony blând. Aici nu e vorba despre tine, Carol. Nu e o critică la adresa ta şi a oamenilor tăi. Nu înseamnă că sunteţi proşti sau incompetenţi – sau ceva de genul ăsta. E un act de recunoaştere a faptului că terorismul e ceva diferit. Şi e nevoie de o abordare diferită.

— Judecată care ţie nu ţi se aplică, presupun. Pun pariu că te crezi capabil să realizezi profiluri psihologice de terorişti, la fel cum faci în cazul criminalilor în serie, nu? ripostă Carol sarcastic.

Tony simţi că ajunsese într-o situaţie din care nu avea decât de pierdut. Din acest punct, nu exista nici un răspuns care s-o convingă pe Carol să dea înapoi. N-avea decât să stea în continuare de partea adevărului. Acesta e, adesea, cel mai eficient răspuns.

— Cred că am câteva idei utile, da.

— Bineînţeles că ai. Marele doctor.

Atins în sfârşit, Tony spuse:

— OK. Ce părere ai despre următoarea idee? Atentatul acesta nu prea se potriveşte unui atac terorist.

„Acum e uluită, fără cuvinte”, se gândi el. „Dar nu pentru multă vreme.”

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Carol, prudenţa luând locul ostilităţii la care aproape că se aşteptase.

— Gândeşte-te! Care e rolul terorismului?

Aproape fără să ezite, Carol spuse:

— E o încercare de a impune modificări sociale sau politice prin mijloace violente.

— Şi cum încearcă ei să facă asta?

— Nu ştiu… Terorizează într-un asemenea hal populaţia, încât aceasta ajunge să facă presiuni asupra politicienilor? Cred că asta a fost strategia terorismului IRA[29]. Carol se apleacă în faţă în

scaun, de-acum nerăbdătoare şi captivată de discuţie.

— Exact. Caută să creeze un climat de teamă şi de neîncredere. Urmăreşte să atace acele domenii ale vieţii în care oamenii au nevoie să se simtă în siguranţă. Transport public. Magazine. Oamenii sunt nevoiţi să călătorească, sunt nevoiţi să meargă la cumpărături. Ne dăm seama imediat că un stadion de fotbal, oricât ar fi de aglomerat, nu intră în aceeaşi categorie. Nimeni nu este obligat să meargă la fotbal pentru a supravieţui. Zâmbi. Poate că unii fani cred că simt asta, dar ei ştiu în adâncul sufletelor că vieţile lor nu se vor duce de râpă aşa cum s-ar întâmpla dacă nu ar mai merge la serviciu sau la magazine.

— Înţeleg ce zici. Dar dacă au decis că o ţintă mai modestă ar fi o opţiune mai bună fiindcă ţintele importante sunt, pur şi simplu, prea inaccesibile pentru ei în acest moment?

— Asta ar fi un argument valabil dacă ar fi adevărat, dar nu e, iar tu ştii asta. Nu poţi asigura securitatea fiecărui tren, a fiecărui metrou, a fiecărui autobuz, a fiecărui centru comercial sau hypermarket. Găseşti aici o grămadă de ţinte facile. Deci primul argument în pledoaria mea împotriva ideii că ar fi fost un act terorist e legat de ţinta generală.

Carol se întinse din nou după vin.

— Ai mai multe argumente?

— Mă cunoşti, Carol. Îmi place să fiu bine înarmat împotriva celor ca tine. Cea de-a doua linie de argumentare – ţinta restrânsă. Ştim despre terorism că, pentru a fi eficient, trebuie să lovească în vieţile oamenilor obişnuiţi. Genul de terorişti cu care ne confruntăm acum nu optează pentru asasinări spectaculoase. Au învăţat asta de la IRA. Crimele îndreptate împotriva unor persoane foarte cunoscute, precum lordul Mountbatten şi Airey Neave, atrag multă atenţie, desigur. Dar oamenii sunt furioşi şi scandalizaţi de acestea, nu terorizaţi. Ia un om oarecare de pe stradă şi cere-i să-ţi numească cele mai importante evenimente teroriste ale irlandezilor din perioada conflictului dintre Anglia şi Irlanda de Nord, şi-ţi va spune de Omagh, Warrington, Manchester, Birmingham, Guildford, Bursa Baltică. Ei îşi amintesc evenimentele care i-au făcut să se simtă ameninţaţi personal.

Se întrerupse pentru a bea.

— Deci tu spui că lojile rezervate sponsorilor erau o ţintă greşită? întrebă Carol.

Fusese întotdeauna rapidă în gândire. Era unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult la ea.

— Exact, spuse Tony. Să te concentrezi asupra bogătaşilor e genul de chestie pe care l-ar fi făcut un terorist antiglobalizare. Dar nu şi un musulman fundamentalist. El vrea să obţină efectul maxim din operaţiunea sa. Într-un atac de tipul al-Qaeda, bomba ar fi fost plasată mai jos, în mijlocul spectatorilor. Sau într-una dintre celelalte tribune.

— Poate că asta era singurul loc în care ştiau sigur că pot intra? Aziz s-a dat drept electrician. Poate asta era singura încăpere cu panouri electrice care să se afle exact sub tribune?

Tony clătină din cap.

— Asta chiar că e trasă de păr. Pun pariu că există cam aceeaşi structură la toate cele patru tribune. Stadionul nu are decât câţiva ani vechime, nu se pune problema că ar fi peticit ca vai de el, aşa cum era vechiul stadion. Există, cu siguranţă, alte locuri similare care ar fi făcut mai multe victime printre oamenii de rând. Nu, a fost o alegere intenţionată, iar asta e al doilea motiv pentru care mă îndoiesc că a fost un act terorist.

— Teoria e cam fragilă, Tony. Sau mai ai şi altceva?

El detectă nuanţa de scepticism din vocea lui Carol.

— Având în vedere cât de puţin sunt la curent cu evenimentele, cred că ar trebui să fii impresionată şi cu atât. Dacă eşti hotărâtă să urmezi propriile piste de anchetă în loc să faci doar ceea ce-ţi cere Comandamentul Antitero, poate că tocmai ţi-am oferit câteva ipoteze cu care să

lucrezi. „Şi poate eviţi astfel conflictele directe cu Comandamentul Antitero”, se gândi el. Iar când vei afla mai multe despre Aziz şi despre complicii săi, s-ar putea chiar să aibă logică.

Tony se lăsă pe spate, stors de puteri.

— De fapt, am descoperit deja un lucru cel puţin ciudat, spuse Carol. Nu eşti prea obosit?

Interesul îi fu stârnit în pofida extenuării.

— Sunt în regulă. Ce-aţi descoperit?

— E oarecum bizar. Am ajuns la atelierul unde s-a fabricat bomba înaintea celor de la Comandamentul Antitero. Iar geanta aia în legătură cu care te-am sunat conţinea haine curate, paşaportul lui şi permisul de conducere, precum şi un bilet electronic pentru zborul de astă-seară spre Toronto. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să se întoarcă. Nu doar să se întoarcă la garsonieră, ci şi să scape neprins după aceea, fără a fi suspectat. Iar asta, în mod cert, nu-i stă în fire unui terorist sinucigaş.

Prea puţine lucruri ce ţineau de comportamentul uman puteau să-l pună în dificultate pe Tony. Dar ceea ce îi spusese Carol îl aduse în situaţia de a căuta nedumerit un răspuns.

— Nu, nu e, zise în cele din urmă.

— Sam avea o teorie cum că ar fi fost un fel de talisman pentru el, spuse Carol.

— Nu merge, murmură Tony, cu mintea scotocind printre diversele sale experienţe pentru a încerca să găsească o logică în ceea ce auzise. Singurul lucru care îmi vine în minte este că n-a fost un terorist sinucigaş. O privi pe Carol, al cărei chip era doar un contur vag în întunericul aproape deplin. Iar dacă nu a fost un atentator sinucigaş, atunci probabil că ăsta n-a fost un atac terorist.

[21] Referire la cartea *Diavolul se îmbracă de la Prada* a autoarei Lauren Weisberg, publicată în anul 2003 şi ecranizată în 2006 (n.red.)

[22] Fostul preşedinte american George Bush a folosit termenul de „ cruciadă” pentru a se referi la Războiul din Irak (n.red.)

[23] Varietate de mâncăruri tradiţionale chinezeşti servite în recipiente mici, pe post de gustare (n.red.)

[24] Personaj dintr-un alt roman al autoarei Val McDermid (*The Mermaids Singing*) (n.red.)

[25] *Home Office Large Major Enquirysystem*, Sistemul pentru Anchete Majore de Mare Amploare (n.red.)

[26] Rochie purtată în Asia de Sud şi în Asia Centrală atât de femei, cât şi de bărbaţi (n.red.)

[27] Termen care face referire la un bărbat musulman educat în spiritul religiei islamice şi după legea sfântă islamică Sharia (n.red.)

[28] Sindromul Münchausen reprezintă o tulburare psihiatrică în care pacientul se prezintă cu simptome fictive, mimate sau induse (de genul sincopelor, convulsiilor, crizelor, traumelor), doar pentru a satisface dorinţa maladivă a celor afectaţi pentru simpatie şi atenţie din partea celor din jur. Maladia a fost numită în onoarea baronului *Karl Friedrich Hieronymus von Münchausen,* ofiţer german, recunoscut pentru povestirile excesiv de exagerate privind biografia lui şi a fost descrisă pentru prima dată în 1951 de Richard Asher. (n.red.)

[29] *Irish Republican Army*, Armata Republicană Irlandeză (n.red.)

Duminică

Carol se trezi cu murmurul încet al televizorului în urechi. Avea în gură gust de vin stătut, şi un junghi de durere îi străbătu gâtul înţepenit când încercă să se mişte. Timp de o clipă, nu reuşi să-şi dea seama unde se afla. Apoi îşi aminti. Carol tuşi şi deschise ochii. Tony urmărea la TV o emisiune de ştiri despre atentat. Prezentatorul vorbea despre morţi, pe ecranul din spatele său fiind proiectate fotografii ale acestora. Chipuri vesele, zâmbitoare, ce ignorau faptul că erau muritori. Oameni a căror moarte lăsase o amprentă adâncă în vieţile celor vii.

— Ai reuşit să dormi puţin? o întrebă Tony, aruncându-i o privire.

— Aşa s-ar părea, spuse Carol.

Bătuseră apa în piuă despre terorişti până terminaseră toată sticla de vin, din care ea băuse cel mai mult. Când ea încercase să plece, el îi atrăsese atenţia că băuse mult prea mult ca să se gândească să urce la volan. Ştiau amândoi că şansele de a găsi un taxi la primele ore ale unei dimineţi de duminică, în centrul oraşului Bradfield, erau atât de mici, încât nu puteau fi luate în considerare. Aşa că el îi oferise o pătură, iar ea se întinsese în scaun. Se aşteptase să doarmă agitat, dar, spre surprinderea ei, se trezise odihnită şi vioaie. Îşi drese vocea şi se uită la ceas. Şapte fără un sfert. Avea timp să meargă acasă, să-i dea de mâncare lui Nelson, să facă duş şi să se schimbe pentru conferinţa de dimineaţă.

— Bun. Ce planuri ai pentru azi?

Dădu mai încet sonorul televizorului.

— Şedinţă de informare cu echipa de la opt, apoi o să discut cu văduva lui Tom Cross. Se strâmbă. Asta va fi interesant, având în vedere că m-a considerat dintotdeauna vinovată de căderea sa în dizgraţie. Se ridică, încercând să netezească dunga pantalonilor, neîndrăznind să se gândească la starea machiajului şi a părului său.

— Ai să te descurci. Trebuie să existe o legătură acolo, pe undeva.

Carol se întrerupse exact când îşi pieptăna părul cu degetele, străfulgerată de genul acela de gânduri aduse la suprafaţă de subconştient în timpul somnului.

— Ce-ar fi dacă ideea ta smintită că nu e vorba despre terorism ar fi corectă, iar toată povestea asta ar face parte dintr-o răzbunare împotriva echipei Bradfield Victoria?

Tony zâmbi.

— Cum aşa? Alex Ferguson e speriat de ce se va întâmpla săptămâna viitoare, când Manchester United va juca în deplasare pe Victoria Park?

— Foarte amuzant. Mai bine nu faci glume de-astea în preajma celor de la Comandamentul Antitero. E bine cunoscut faptul că trebuie să te supui unei intervenţii chirurgicale de eliminare a simţului umorului atunci când intri în rândurile lor.

— Ştiu asta. Eu mă uit la Spooks.

Carol fu surprinsă.

— Serios? Eu nu.

— Ar trebui să încerci. Ei se uită.

— Nu prea cred. Încercă să şi-i imagineze pe David şi pe Johnny într-o ipostază domestică, uitându-se la televizor.

Tony dădu din cap cu hotărâre.

— Ba da, să ştii. Aşa îşi dau seama cât de departe pot merge.

— Vrei să-mi spui că indivizii de la Serviciul Britanic de Informaţii şi de la Comandamentul Antitero iau decizii operative pe baza unui serial de televiziune? Carol îşi lovi marginea frunţii cu degetul arătător. Prea multe medicamente, Tony.

— Exact asta vreau să-ţi spun, zise el cu sinceritate. Pentru că au în slujba lor oameni care înţeleg psihologia autorizării.

— Psihologia autorizării? repetă Carol cu neîncredere.

— Uite cum funcţionează! Când urmăresc un serial precum Spooks, chiar şi spectatorii sofisticaţi îşi suspendă neîncrederea suficient de mult încât drama să îşi facă efectul. Şi, odată ce acea neîncredere a fost suspendată, spectatorul este condiţionat să creadă că şi lumea reală e la fel. Ceea ce le permite acelor ticăloşi ţicniţi din serviciul de informaţii să sară calul.

Tony vorbea repede, gesticulând. Carol nu părea prea convinsă.

— Deci ceea ce văd la televizor îi face pe spectatori să accepte comportamente mai dure din partea celor care aplică legea?

— Da. Într-o măsură mai mare sau mai mică, în funcţie de credulitatea lor, evident. Tony observă scepticismul lui Carol. OK, uite un exemplu! Nu cred că a existat vreodată un caz recunoscut în care un agent al Serviciului Britanic de Informaţii să fie cufundat cu faţa într-o friteuză. Dar, după ce scena asta a apărut într-un serial cu atât de multă credibilitate precum Spooks, chiar dacă băieţii răi sunt cei care o fac, s-a creat un curent de opinii care, atunci când un agent al serviciului de informaţii chiar cufundă pe cineva cu faţa într-o friteuză, se va spune:

„Ei bine, a fost nevoit s-o facă, nu-i aşa? Altfel i-ar fi făcut ei asta lui”. Psihologia autorizării.

— Dacă ai dreptate, atunci de ce mai protestează unii împotriva torturii? De ce nu adoptăm toţi o atitudine de genul: „Păi, am văzut cât de bine funcţionează în filme, haideţi s-o acceptăm”?

Carol se sprijini în pumni pe marginea patului în timp ce vorbea, părul blond şi ciufulit căzându-i în ochi.

— Carol, poate că n-ai observat, dar există un număr considerabil de oameni care chiar spun asta. Uită-te ce opoziţie s-a iscat în SUA când Senatul a decis să scoată tortura în afara legii. Oamenii cred în eficienţa ei tocmai fiindcă au văzut-o în filme. Iar unii dintre cei care cred asta deţin poziţii influente. Nu cădem toţi în capcana asta doar fiindcă nu suntem toţi la fel de creduli. Unii dintre noi apreciază cu un ochi mult mai critic ceea ce văd sau citesc decât alţii. Dar poţi să amăgeşti unii oameni tot timpul. Iar când agenţii secreţi şi poliţiştii devin răi, pe asta se bazează.

Ea se încruntă.

— Mă sperii câteodată, ştii asta?

Îi citi durerea pe chip. Nu credea că avea de-a face cu genunchiul lui.

— Da, ştiu asta. Dar nu cred că e neapărat un lucru rău. Din experienţa mea, când ceva te sperie, devii tot mai hotărâtă să înfrângi acel lucru.

Carol se întoarse, ruşinată ca întotdeauna când el o lăuda.

— Deci tu nu crezi că e un fel de acţiune concertată împotriva echipei Vics?

— Nu. Fiindcă Danny Wade nu se potriveşte în ecuaţie.

Carol oftă exasperată.

— Nenorocitul de Danny Wade! Tu şi Paula, împreună, aţi putea vinde chiar şi pielea ursului din pădure.

Tony zâmbi.

— Nu am înţeles niciodată expresia asta. De ce ar vrea cineva să vândă pielea ursului din pădure? Şi de ce urs, de ce nu vulpe sau iepure? Îşi ridică mâinile să se apere când Carol îl lovi cu un ziar împăturit pe care îl luase în mână. OK, OK. Dar să ştii că avem dreptate să-l considerăm pe

Danny parte a ecuaţiei.

— Cum zici tu, murmură ea, aruncând ziarul înapoi pe masă. Ceea ce ştiu însă e că voi avea nevoie de mai mult decât de teoriile tale psihologice despre ţinte pentru a convinge lumea că nu e un act de terorism. Se îndreptă spre uşă. O să încerc să trec pe aici mai târziu. Succes la fizioterapie.

— Mulţumesc. Ah, Carol? Cineva ar trebui neapărat să afle la ce şcoală a învăţat Tom Cross.

* * *

La câteva minute după plecarea lui Carol, sosi fizioterapeuta, care îi făcu complice cu ochiul lui Tony.

— Ajutai poliţia în anchetele sale, nu-i aşa? îi spuse de sus, dându-i cârjele cu sprijin pe antebraţ. Sper că nu te-a epuizat.

— Inspector-şef Jordan se ocupa de evenimentele de ieri de la Victoria Park, spuse pe un ton ce descuraja discuţiile. Eu colaborez cu poliţia. A trecut pe aici să se consulte cu mine în legătură cu câteva lucruri. Şi era atât de extenuată, încât a adormit în scaun.

Tony ştia că era meschin, dar nu se putea abţine. De câte ori era vorba de Carol, devenea supersensibil la orice aluzii de natură personală. Nu conta dacă discuta cu mama lui ori cu o fizioterapeută pe care nu avea s-o mai vadă vreodată după ce ieşea din spital. Simţea întotdeauna nevoia să clarifice lucrurile. Sau cel puţin să le clarifice din punct de vedere tehnic. Contextul emoţional de dincolo de suprafaţă nu-l privea decât pe el.

O jumătate de oră mai târziu, se afla din nou în salonul lui, obosit, dar nu extenuat, aşa cum fusese în zilele de dinainte.

— Te descurci incredibil de bine. Poate vrei să te îmbraci azi, îi spuse fizioterapeuta. Vezi cum te simţi dacă petreci ceva vreme în scaun şi puţin timp mişcându-te de ici-colo. Fă câte o plimbare de-a lungul coridorului cam o dată pe oră.

Dădu din nou mai tare televizorul, urmărindu-l cu colţul ochiului în timp ce se lupta cu hainele. Toate ştirile se învârteau în jurul exploziei de la Victoria Park. Erau experţi în fotbal care vorbeau despre impactul asupra meciului; ingineri de construcţii care făceau estimări legate de costul şi de timpul necesar pentru a reconstrui Tribuna Vestey. Martin Flanagan îşi exprima furia stârnită de faptul că gestul de adio faţă de Robbie Bishop fusese pângărit astfel; prieteni şi rude ale morţilor vorbeau despre cei dragi; şi Sanjar, fratele lui Yousef Aziz, susţinea sus şi tare că fratele său nu era fundamentalist. Când văzu că, în vreme ce Sanjar vorbea, în fundal apăru imaginea agenţilor Comandamentului Antitero scotocind cutii întregi cu obiecte din casa familiei sale, Tony renunţă să se mai lupte cu şosetele şi îşi îndreptă întreaga atenţie asupra televizorului.

Nu se număra printre cei care credeau că poţi citi ce-i în mintea unui om doar uitându-te la chipul lui, dar după ani întregi în care privise oamenii minţindu-l şi minţindu-se, avea un sistem de referinţă cu expresii şi gesturi pe baza cărora putea emite judecăţi privind sinceritatea cuiva. Ceea ce văzu pe chipul lui Sanjar Aziz fu convingerea arzătoare că, orice s-ar fi aflat în spatele hotărârii fratelui său de a face o gaură în stadionul Victoria Park, nu fusese vorba despre extremism religios. Ofiţerii Comandamentului Antitero îi întorceau casa pe dos iar el nu protesta în privinţa asta. Ceea ce îi distrăgea în mod evident atenţia era faptul că trebuia să repete la nesfârşit ceea ce ştia că era adevărat – că fratele său nu era un musulman militant. Însă reporterul de televiziune nu era deosebit de interesat să analizeze explicaţii alternative pentru atentatul cu bombă. Voia doar să-l vadă pe Sanjar căznindu-se să-şi ceară scuze. Era clar că asta nu avea să se întâmple.

Atenţia lui Tony se risipi când reporterul dădu legătura în studio pentru o altă analiză dură a

consecinţelor pe care atentatul avea să le aibă asupra sezonului echipei Bradfield Victoria. Oricât de mare fan ar fi fost, îl exaspera simplul fapt că acest subiect fusese inclus pe agenda de ştiri în condiţiile în care muriseră treizeci şi cinci de oameni. Ceea ce-şi dorea cu adevărat să ştie era ce anume avea Sanjar Aziz de spus în afară de dezminţirile sale. Tony îi remarcase frustrarea şi nu putea să nu se întrebe ce se afla în spatele ei.

Reîncepu să se lupte cu şoseta, dar nu reuşi să o încalţe. „Fir-ar-să fie!” spuse, întinzându-se după butonul de chemare a asistentei. La naiba cu independenţa! Voia să audă ce avea de spus Sanjar Aziz, şi nu-i păsa dacă asta l-ar fi costat independenţa. Era timpul să se dea jos din pat şi să facă în sfârşit ceva util.

* * *

Carol îşi puse la curent echipa cu ultimele noutăţi. Arătau toţi de parcă n-ar fi dormit suficient şi ar fi băut prea multă cafea. Orice anchetă criminalistică provoca un fel de frenezie ce lăsa la o parte necesităţile fizice. Dacă dura prea mult, oamenii începeau să-şi piardă busola, şi la fel se întâmpla şi cu vieţile lor personale. Văzuse astfel de cazuri mult prea frecvent. Dar nu părea să existe nici o cale simplă de a evita acest lucru. Ofiţerii se simţeau stimulaţi să muncească la o asemenea intensitate din cauza naturii unice a infracţiunii şi din cauza a ceea ce însemna pentru ei ca oameni.

Nu era vorba despre implicare emoţională, bănuia ea. Ţinea de înfruntarea propriei vieţi trecătoare. Să se dedice trup şi suflet unui caz de crimă era un fel de sacrificiu închinat zeilor, o modalitate simbolică de a se proteja pe ei şi pe cei dragi lor.

Toată lumea fu foarte atentă când Paula relată conversaţia ei cu Elinor Blessing, insistând să-l menţioneze pe misteriosul Jake sau Jack. Când ajunse la sfârşitul notiţelor ei, Paula ridică privirea şi spuse:

— M-am tot gândit. Cele trei victime ale noastre care au fost otrăvite provin toate din Bradfield. Ştim că atât Robbie Bishop, cât şi Danny Wade au crescut în Harriestown şi au mers la şcoală acolo. M-am întrebat dacă era o legătură ce merita analizată mai în detaliu. Aşa că, după ce am plecat de la spital, am venit aici şi m-am conectat pe site-ul Best Days. Tom Cross nu era membru, dar există vreo douăzeci de oameni de vârsta lui care sunt membri. Au o secţiune numită „Fotografii şi amintiri”, iar acolo am găsit asta. Scoase o hârtie şi o dădu pe rând colegilor săi. Cineva pe nume Sandy Hall a postat asta! „Îşi mai aminteşte cineva episodul în care Tom Cross l-a închis pe Weasel Russell în dulapul cu substanţe chimice şi a injectat gaz ilariant prin gaura cheii? E interesant când te gândeşti că a ajuns ofiţer de poliţie”. Iar Eddie Brant răspunde: „L-am văzut pe Tom Cross acum câteva luni la o cină a clubului de rugby. L-aş fi recunoscut oriunde. E tot atât de impunător şi de plin de poveşti. E pensionat acum. A câştigat o sumă uriaşă la pariuri acum câţiva ani, aşa că are o situaţie financiară foarte confortabilă”. Deci cred că putem stabili cu certitudine că, la fel ca Danny şi ca Robbie, Tom Cross era un fost elev al liceului din Harriestown.

— Ai fi putut, pur şi simplu, să mă întrebi pe mine, spuse Kevin. Şi eu am fost elev la liceul ăla.

Paula păru surprinsă.

— Aş fi preferat să ştiu. Aşa aş fi câştigat şi eu ceva timp. Oricum, cel puţin acum e clar că există o legătură. Nu ştim ce înseamnă sau dacă înseamnă ceva, dar e, în mod cert, ceva ce aveau cu toţii în comun.

— Mai există ceva ce aveau cu toţi în comun, interveni Kevin. Toţi erau bogaţi. Robbie din fotbal, Danny de pe urma loteriei, iar Popeye din pariurile din fotbal. Unii credeau că probabil primea mită din moment ce îşi permitea o casă pe Dunelm Drive. Dar nu era adevărat. Pur şi simplu,

a avut noroc.

— Interesantă idee, Kevin. Şi bine lucrat, Paula, spuse Carol.

— Crezi că ar trebui să-i avertizăm pe acei foşti elevi ai liceului din Harriestown care au ajuns să câştige sume importante? întrebă Chris.

Carol păru surprinsă.

— Nu cred că avem nici pe departe suficiente date ca să dăm naştere unui asemenea val de tulburări. Îţi dai seama ce panică s-ar isca dacă am face asta? Nu, trebuie să ne facem o idee mult mai clară despre ce se întâmplă aici. Am să discut cu doamna Cross în dimineaţa asta şi să vedem ce obţinem. Paula, poţi să discuţi cu domnul şi cu doamna Bishop, să vezi dacă Robbie îl cunoştea pe Tom Cross? Şi, Sam, acelaşi lucru cu familia lui Danny. Kevin, tocmai am obţinut lista de apeluri pentru mobilul lui Aziz. Vreau să te ocupi de asta. Şi, de asemenea, contactează-l pe directorul liceului din Harriestown şi vezi dacă liceul a încurajat vreo legătură între cei trei. După cum ai spus, erau toţi bogaţi. Poate că liceul a apelat la ei pentru donaţii? Poate că directorul i-a invitat să bea un pahar cu el? Interesează-te! Şi, Chris, vreau să le duci telefonul celor de la Comandamentul Antitero. Cere-ţi scuze din tot sufletul fiindcă ne-am încurcat între noi şi credeam că le spusesem despre telefon. Zâmbeşte mult. Vezi ce-au aflat şi ei. Şi, băieţi, vreau să vă gândiţi la atentat fără idei preconcepute. Am vorbit cu Tony aseară, iar el are una sau două idei care mie mi se par destul de neconvenţionale. Dar a avut dreptate şi în trecut, în circumstanţe puţin probabile, aşa că haideţi să ne asigurăm că nu tragem concluzii pripite pe baza unor prejudecăţi. Lăsaţi probele să-şi facă treaba. Şi, dacă tot veni vorba despre probe, cum stai, Stacey?

— Am câteva informaţii interesante… Chris mi-a cerut să verific site-ul hopefully.co.uk, să văd dacă Aziz îşi salvase pe laptop datele de conectare. Am avut noroc. Numele de utilizator şi parola erau pe calculator. Dar nu rezervase nimic altceva. Stacey făcu o pauză.

Îi plăcea cu adevărat să-i ţină în suspans, observă Carol, studiind feţele membrilor echipei sale. Şi cât de mult le displăcea asta!

— Însă, continuă Stacey, am reuşit să recuperez o listă cu lucrurile de pe site de care se interesase. Iar ceea ce i-a atras atenţia atentatorului din Bradfield au fost vilele disponibile pentru închiriat în nordul provinciei Ontario. Am o listă.

— Avea de gând să se refugieze într-o vilă din Canada? Kevin exprimă uluirea pe care, se gândi Carol, o încercau cu toţii. Canada?

— Cel puţin se gândea la asta, spuse Stacey.

— Nu m-aş fi gândit că destinaţia preferată de un fundamentalist musulman refugiat ar fi fost Canada. Voi da? interveni Chris.

— Canadienii sunt foarte toleranţi, spuse Paula.

— Nu chiar atât de toleranţi! Dar au o populaţie considerabilă de pe subcontinent, spuse Carol. OK. Kevin, tu te ocupi de vile. Probabil nu vei reuşi să afli prea multe până mâine, dar vezi ce poţi face. Chris, când te întorci de la Comandamentul Antitero, ia de la Kevin lista cu numerele de telefon de pe mobil. Le zâmbi. Vă descurcaţi cu toţii foarte bine. Ştiu că suntem extrem de aglomeraţi, dar haideţi să le arătăm ce ne poate pielea. Asiguraţi-vă că tot ceea ce aflaţi ajunge pe biroul meu. Se ridică dând de înţeles că şedinţa se încheiase. Mult succes. Numai Dumnezeu ştie câtă nevoie avem de asta!

* * *

Tony nu se putea abţine să nu-i compătimească pe locuitorii de pe Vale Avenue. Bulevardul lor

suburban, de obicei linştit, cu zona centrală acoperită cu iarbă şi cu cireşii în floare plantaţi pe margine, era acum sub asediu. Ochii lumii erau aţintiţi asupra unei străzi pe care, în mod normal, cel mai scandalos eveniment se întâmpla atunci când proprietarul unui câine îl lăsa pe acesta să murdărească trotuarul. Furgonete de televiziune, maşini ale unor posturi de radio şi care de reportaj erau staţionate de-o parte şi de alta a străzii. Furgonetele poliţiei şi cele ale criminaliştilor erau îngrămădite în jurul numărului 147. Aşezat pe bancheta din spate a taxiului negru – pe care îl comandase fiindcă avea suficient loc pentru piciorul său –, Tony se miră din nou de capacitatea publicului de a absorbi până la ultima picătură aşa-zisele reportaje de ştiri.

Pe lângă cei care aveau motive mai mult sau mai puţin legitime de a se afla acolo, mai erau şi hoţi şi gură-cască. Probabil aceiaşi oameni care merseseră şi la altarul lui Robbie Bishop. Oameni ale căror vieţi erau atât de limitate, încât aveau nevoie de validarea, dată de participarea, într-un fel sau altul, la un eveniment public. Era uşor să-i dispreţuieşti, în opinia lui Tony. Dar considera că aveau totuşi un rol, funcţionând ca un fel de cor grecesc, comentând în modul lor frivol evenimentele zilei. Poate că Paxman le lua interviuri celor importanţi şi grozavi, cerându-le părerile incisive, dar oamenii de pe trotuar aveau şi ei ceva de spus.

— Du-te chiar până la cordonul poliţiei, îi spuse Tony şoferului, care făcu întocmai ce i se ceruse, târându-se printre grupurile de oameni, claxonând pentru a-şi elibera calea. Când ajunseră, Tony se chinui să se ridice şi îi împinse douăzeci de lire prin deschizătura din fereastră. Aşteaptă-mă, te rog.

Deschise portiera, apoi îşi sprijini cârjele pe pământ. Se mişca greu şi dureros, dar reuşi, cu greu, să iasă în drum. Aleea şi gardul viu din faţa numărului 147 erau străjuite de ofiţeri înarmaţi, plasaţi la intervale egale. Pe trotuar, Sanjar Aziz acorda din nou un interviu. Începea să obosească. Umerii îi erau mai căzuţi – atitudinea mai defensivă decât înainte. Dar pasiunea de pe chipul său era încă vie. Luminile se stinseră, reporterul îi mulţumi scurt şi se îndepărtă. Pe chipul lui Sanjar apăru o expresie de descurajare.

Tony se îndreptă spre el. Sanjar îl măsură din cap până în picioare, în mod evident neimpresionat.

— Vrei un interviu?

Tony clătină din cap.

— Nu. Vreau să discut cu tine.

Sanjar îşi schimonosi faţa, fără a înţelege.

— Da, sigur. Discuţie, interviu, e acelaşi lucru, nu? Privea peste umărul lui Tony, nerăbdător să găsească pe altcineva cu care să vorbească, cineva care să asculte ce avea el de spus, nu să înceapă un duel verbal cu el.

Tony strânse din dinţi. Uimitor cât de mult efort era necesar doar pentru a sta în picioare, cu atât mai mult pentru a sta în picioare şi a vorbi în acelaşi timp.

— Nu, nu e acelaşi lucru. Reporterii vor să le spui ceea ce vor ei să audă. Eu vreau să aud ce ai tu de spus. Lucrul despre care ei nu te lasă să vorbeşti.

Acum îi atrăsese atenţia lui Sanjar.

— Cine eşti? întrebă, schimonosindu-şi faţa frumoasă într-o expresie de agresiune rănită.

— Numele meu este Tony Hill. Doctor Tony Hill. Ţi-aş arăta legitimaţia dacă aş putea, spuse, aruncând o privire frustrată spre cârjele sale. Sunt psiholog. Colaborez frecvent cu poliţia din Bradfield. Nu cu indivizii ăştia, adăugă, făcând un semn dispreţuitor din cap spre gardienii impasibili, îmbrăcaţi în echipamente antitero. Cred că ai de spus unele lucruri despre fratele tău pe care nimeni nu vrea să le audă, iar asta te enervează la culme.

— Tu ce treabă ai cu asta? izbucni Sanjar. N-am nevoie de psihiatru, cu tot respectul. Vreau doar ca toţi ăştia – făcu un gest ce cuprindea deopotrivă presa şi poliţia – să priceapă de ce se înşală în privinţa fratelui meu.

— N-au să înţeleagă, spuse Tony. Fiindcă nu se potriveşte cu ceea vor ei să creadă. Dar eu vreau să înţeleg. Nu cred că fratele tău a fost terorist, Sanjar.

Brusc, întreaga atenţie a lui Sanjar Aziz se concentră asupra sa.

— Vrei să zici că nu Yousef a făcut asta?

— Nu, e destul de clar că el a făcut-o. Dar nu cred că a făcut-o din motivele presupuse de toată lumea. Cred că tu m-ai putea ajuta să înţeleg de ce s-a întâmplat asta. Tony arătă din cap spre taxiul care îl aştepta. Am putea merge undeva să vorbim despre asta.

Sanjar privi înapoi spre casa lui, din care tocmai ieşea un tehnician criminalist în halat alb, ţinând un alt plic de plastic. Se întoarse spre Tony, care se simţi cântărit din priviri.

— OK, spuse. O să vorbesc cu tine.

* * *

Dorothy Cross turnă cafea dintr-o cafetieră de argint în ceşti de porţelan decorate cu trandafiri într-o nuanţă de roz asemănătoare modelelor ce împodobeau pereţii. Două tapete diferite, unul deasupra şi unul dedesubtul brâului intermediar, draperiile, covoarele, canapeaua de două persoane, cele două sofale şi perniţele răspândite prin cameră aveau modele diferite, dar aceleaşi nuanţe de roz şi roşu burgund. Carol avea impresia că se afla într-unul dintre acele documentare medicale în care camera călătoreşte prin organele interne. Nu era o senzaţie plăcută.

Dorothy încetă să mai toarne şi privi cele două ceşti cu un ochi critic. Apoi adăugă încă o linguriţă de cafea într-una din ele. Mulţumită, i-o dădu lui Carol. Împinse spre ea vasul de lapte din argint şi zaharniţa, apoi ridică privirea cu zâmbetul slab şi disperat al cuiva care încearcă din răsputeri să nu se spargă în bucăţi.

— E frişcă, spuse. Nu lapte. Lui Tom îi place frişcă în cafea. Îi plăcea. Se încruntă. Îi plăcea. Trebuie să îmi tot amintesc. Îi plăcea, nu îi place.

Bărbia îi tremură.

— Îmi pare atât de rău, spuse Carol.

Privirea pe care i-o aruncă Dorothy era tăioasă ca un ciob de sticlă.

— Serios? Chiar îţi pare rău? Credeam că voi doi nu v-aţi înţeles niciodată.

„La naiba. Unde a dispărut reticenţa britanică?"

— E adevărat că nu eram întotdeauna de acord. Dar nu trebuie să fii prieten cu cineva pentru a-i aprecia valoarea. Carol era conştientă că patina pe terenul alunecos al ipocriziei. Era foarte apreciat de către ofiţerii pe care îi conducea. Sunt sigură că ştiţi asta. Iar faptele lui de ieri… Doamnă Cross, a fost un adevărat erou. Sper că vi s-a zis deja.

— Pentru mine nu mai contează, inspector-şef Jordan. Ceea ce contează este că l-am pierdut.

Avu nevoie de ambele mâini ca să ducă ceaşca la gură. Era ciudat să vadă o femeie atât de mare şi de solidă devenită fragilă. Dar Carol vedea semnele decăderii sale. Părul ei coafat simplu era ciudat de asimetric, rujul − puţin întins.

— El umplea casa asta cu personalitatea lui, şi tot aşa umplea şi viaţa mea. Ne-am cunoscut când aveam doar şaptesprezece ani, ştii. Nu cred că vreunul din noi a fost interesat cu adevărat de altcineva de atunci încoace. Mă simt ca şi cum aş fi pierdut o jumătate din mine. Ştii cum e? Când unul din noi uita un detaliu din trecut, celălalt şi-l amintea. Ce-o să mă fac fără el?

Ochii îi străluceau de lacrimi, respiraţia i se oprise în gât.

— Nu-mi pot imagina, admise Carol.

— Nu are nici un sens, să ştii. Îşi tot atingea verigheta cu vârful arătătorului de la mâna dreaptă. Îi aruncă din nou lui Carol acea privire tăioasă. Nu sunt proastă. Ştiu că trebuie să fi existat tot felul de oameni care îi voiau moartea la un moment dat. Oameni pe care îi arestase, oameni cărora le-a stat în cale. Dar de ce acum? De ce la şapte ani după ce a ieşit din poliţie? Îmi pare rău, pur şi simplu nu cred că cineva ar putea rămâne furios atâta timp. Iar oamenii pe care i-a închis nu erau din ăia care să umble cu otrăvuri. Dacă vreunul dintre ei ar fi urmărit să se răzbune, l-ar fi împuşcat în pragul casei.

— Sunt perfect de acord. Voi fi sinceră cu dumneavoastră, doamnă Cross. Credem că acest caz ar putea face parte dintr-o anchetă mai amplă, dar nu vă pot spune despre ce e vorba în acest moment. Carol sorbi din cafeaua delicioasă. Ştiu că veţi înţelege.

Dorothy păru cuprinsă de suferinţă, ca şi cum nu i-ar fi plăcut ideea că moartea soţului ei nu era un eveniment unic.

— Vreau ca persoana care a făcut asta să fie prinsă şi pedepsită, inspector-şef Jordan. Nu mă interesează nici o altă anchetă de care vă ocupaţi.

— Înţeleg asta. Iar moartea lui Tom este prioritatea noastră.

Dorothy se ridică în scaun, pieptul ei generos ridicându-se într-un oftat, şi privi spre Carol.

— Îţi închipui că am să cred asta? Când sunt treizeci şi cinci de morţi la Victoria Park?

Carol îşi puse jos ceaşca şi o privi pe Dorothy în ochi.

— Acel caz ne-a fost luat. E în sarcina Comandamentului Antitero. Noi ne concentrăm pe moartea lui Tom, şi trebuie să vă spun că, atunci când vine vorba despre anchetarea unei crime, echipa mea nu are rival.

Dorothy se înmuie puţin. Dar faptul că fusese soţia lui Tom Cross timp de aproape patruzeci de ani îşi lăsase amprenta asupra ei.

— Nu ar fi îndrăznit niciodată să ia cazul atentatului din Bradfield de la Tom al meu. I-ar fi arătat el lui John Brandon, spuse, dând foarte clar de înţeles ce părere avea atât despre Carol, cât şi despre Brandon.

Carol îşi zise că avea de-a face cu o văduvă împovărată de durere. Nu era momentul potrivit să discute despre opiniile lui Tom Cross legate de activitatea poliţienească.

— Speram să-mi puteţi povesti ce a făcut Tom ieri, spuse ea.

Dorothy se ridică.

— Ştiam că o să te intereseze asta, aşa că am căutat-o. Mă întorc imediat.

Ieşi valvârtej din cameră. Carol nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că, dacă s-ar fi făcut un film despre viaţa lui Tom Cross, rolul soţiei lui ar fi trebuit interpretat de Patricia Routledge[30].

Dorothy se întoarse cu o hârtie şi i-o dădu lui Carol. În timp ce ea mai turna cafea, Carol citi o scrisoare de la directorul liceului din Harriestown în care îi cerea lui Tom Cross să fie consultant de securitate la un eveniment dedicat strângerii de fonduri. La finalul scrisorii, Cross mâzgălise numărului lui Jake Andrews lângă un număr de telefon şi numele unui restaurant. Dedesubt, cu o altă cerneală, dar cu acelaşi scris de mână, trecuse data de sâmbătă, numele unui bar din Temple Fields şi ora 1 p.m.

— Ştiţi cine e Jake Andrews? întrebă Carol.

— El organiza strângerea de fonduri. Tom spunea că avea să se ţină la castelul Pannal. El şi Jake au luat prânzul împreună, acum câteva săptămâni, la acel restaurant franţuzesc elegant din spatele centrului Maltings. Ieri trebuia să se întâlnească la barul Campion Locks, iar de acolo să

meargă la apartamentul lui Jake pentru a lua prânzul. Crezi că atunci s-a întâmplat? vru să afle Dorothy. Jake a murit şi el? Era sub anchetă?

— E prima dată când îi aud numele. Îi ştiţi adresa?

Dorothy clătină din cap.

— Tom zicea că se întâlnesc la Campion Locks fiindcă apartamentul lui Jake e greu de găsit. I-a spus lui Tom că ar fi mai uşor dacă s-ar întâlni la bar, iar de acolo să meargă la apartamentul lui.

Carol încercă să-şi ascundă dezamăgirea. Acest caz era o sursă de frustrări. De fiecare dată când aveau un indiciu, acesta se răsufla în cele din urmă.

— Iar Tom n-a mai spus nimic altceva despre Jake Andrews?

Dorothy se gândi o clipă, mângâindu-şi bărbia cu un gest ciudat ce îi aminti lui Carol de un bărbat care-şi mângâia barba. Într-un final, clătină din cap.

— A zis că părea să ştie cine era el cu adevărat. Doar atât. Deci aşa s-a întâmplat?

— Nu ştim încă. Înainte de întrevederea cu Jake, Tom mai avea programată vreo întâlnire?

Dorothy clătină din cap.

— N-avea când. Taxiul lui a sosit la douăsprezece şi jumătate. Exact la timp cât să ajungă în capătul îndepărtat al cartierului Temple Fields.

Carol nu putea contesta asta.

— Primise vreo ameninţare? A pomenit vreodată că ar avea duşmani?

— Nu neapărat. Îşi mângâie din nou barba inexistentă. După cum ziceam, cei care îi purtau pică lui Tom nu ar fi făcut ceva atât de subtil. Ştia că existau în Bradfield locuri unde nu putea merge. Locuri de unde trimisese în puşcărie prea mulţi dintre localnici. Dar nu trăia temându-se pentru viaţa sa, inspector-şef Jordan. Era ceva în vocea ei. Îşi trăia viaţa din plin. Barca sa, golful, grădina… Fu nevoită să se oprească pentru o clipă, cu mâna pe piept şi cu ochii închişi. Când reuşi să se adune, se aplecă în faţă, atât de aproape, încât Carol îi vedea fiecare rid de pe faţă. Să-l prinzi pe cel care a făcut asta. Să-l prinzi şi să-l bagi la răcoare.

* * *

Se simţea ciudat să fie din nou în propria casă. Nici nu era de mirare că oamenii vorbeau despre instituţionalizare. După doar o săptămână, Tony simţea că abilităţile sale îi fuseseră compromise. Îl conduse pe Sanjar în sufragerie şi se prăbuşi în fotoliu cu un val de uşurare.

— Îmi cer scuze, spuse. După cum vezi, nu am cum să fiu prea ospitalier. E prima oară când ajung acasă după o săptămână. Nu am deloc lapte, dar, dacă vrei nişte ceai negru sau cafea, poţi să te serveşti liniştit. S-ar putea chiar să fie nişte apă minerală în frigider.

— Tu ce-ai păţit? Era primul lucru pe care i-l spunea Sanjar de când plecaseră de pe Vale Avenue. Nu vorbise în taxi, lucru pentru care Tony îi fusese recunoscător. Nu se aşteptase ca activitatea fizică să-i consume atâta energie. Dar drumul de douăzeci de minute cu taxiul îi permisese să-şi recapete o parte din resurse.

— Cred că termenul tehnic e un nebun cu un topor, spuse Tony. Unul dintre pacienţii noştri de la Bradfield Moor a făcut o criză. A reuşit să fugă din cameră şi să pună mâna pe un topor pentru incendii.

Sanjar îl arătă cu degetul.

— Tu eşti tipul care i-a salvat pe asistenţi. Ai apărut la ştiri.

— Chiar aşa?

— Doar la ştirile locale. Şi nu aveau poze cu tine. Doar poze cu ţicnitul care v-a atacat. Te-ai

descurcat bine.

Tony îşi făcu de lucru cu braţele fotoliului, jenat.

— Nu m-am descurcat îndeajuns de bine. Cineva a murit.

— Mda. Ştiu ce înseamnă asta.

— Nu prea ai fost lăsat să-ţi plângi durerea, nu-i aşa?

Sanjar îşi fixă privirea asupra şemineului şi oftă.

— Părinţii mei sunt terminaţi. Nu reuşesc să înţeleagă. Fiul lor. Nu doar faptul că a murit, ci şi că i-a luat pe toţi acei oameni cu el. Cum e posibil aşa ceva? Adică, eu sunt fratele lui. Aceleaşi gene. Aceeaşi educaţie. Şi nu reuşesc să pricep. Cum ar putea să înţeleagă? Vieţile lor sunt distruse, şi au pierdut un fiu.

I se puse un nod în gât.

— Îmi pare rău.

Sanjar îl privi neîncrezător.

— Pentru ce îţi pare rău? Fratele meu a fost un ucigaş, nu? Merităm toată nebunia care ni se întâmplă. Merităm să ne petrecem noaptea la puşcărie. Merităm să ne vedem casa întoarsă pe dos.

Durerea şi furia erau evidente. Tony îşi construise o carieră din capacitatea sa de empatie şi imaginaţie. Ar fi făcut aproape orice pentru a evita să ajungă în situaţia oribilă în care se afla Sanjar.

— Nu, nu meritaţi. Îmi pare rău că te doare. Îmi pare rău că părinţii tăi suferă, spuse.

Sanjar îşi abătu privirea.

— Mulţumesc. OK, sunt aici. Ce voiai să ştii despre fratele meu?

— Tu ce vrei să-mi spui?

— Cum era el de fapt. Nimeni nu vrea să audă cum era, de fapt, fratele meu Yousef. Iar primul lucru pe care trebuie să-l ştii este că îl iubeam. Iar eu, unul, nu aş putea iubi un terorist. Îi detest pe oamenii ăia, iar Yousef îi detesta şi el. Nu era fundamentalist. De-abia dacă era musulman. Tatăl meu, el e cu adevărat credincios. Şi se enerva pe mine şi pe Yousef fiindcă noi nu eram la fel. Noi tot găseam pretexte să nu mergem la moschee. În copilărie, după ce am crescut mai mărişori, am încetat să mai mergem la şcoala religioasă. Dar uite care-i treaba, continuă, răspunzând la întrebarea pe care voia s-o pună Tony, chiar dacă am fi fost credincioşi, chiar dacă am fi mers la moschee în fiecare zi, oricum n-am fi auzit prostiile astea extremiste. Imamul de la moscheea din Kenton? N-are nimic de-a face cu toate astea. E genul care vorbeşte despre cum suntem cu toţi fiii lui Avraam şi cum trebuie să învăţăm să convieţuim în pace. Nu există bande secrete care să se întâlnească în spatele uşilor închise, şi să pună la cale atentate cu bombă.

Apoi tăcu la fel de brusc precum începuse.

— Te cred, spuse Tony, aproape savurând expresia de surprindere buimacă de pe chipul lui Sanjar.

— Serios?

— După cum ziceam mai devreme, nu cred că fratele tău a fost terorist. Ceea ce ridică o întrebare care mă interesează foarte mult. De ce ar duce Yousef o bombă la Victoria Park şi ar arunca în aer Tribuna Vestey?

Tony evită să menţioneze morţii. Nu că ar fi fost posibil ca vreunul dintre ei să uite de morţi prea curând. Dar nu era nevoie să-i aducă şi pe ei în prim-plan. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Tony era să-l facă pe Sanjar să fie şi mai defensiv.

Gura lui Sanjar avu o tresărire, apoi se întinse într-o linie subţire. Trecu ceva timp până când, într-un final, spuse:

— Nu ştiu. Nu are nici un sens pentru mine.

— Ştiu că asta o să ţi se pară o nebunie, zise Tony. Dar n-ar fi posibil, cumva, să fi fost plătit să o facă?

Sanjar sări în picioare şi făcu un pas spre Tony, cu pumnii încleştaţi.

— Ce naiba? Vrei să spui că fratele meu era un ucigaş plătit sau ceva de genul ăsta? Futu-i! Eşti la fel de dus cu pluta ca nenorociţii ăia care susţin că era un fanatic.

— Sanjar, nu trebuie să te porţi de parcă ai avea de apărat onoarea familiei. Suntem doar noi doi aici. Trebuie să te întreb fiindcă există unele probe ce sugerează că, poate, Yousef credea că avea să supravieţuiască după-amiezii de ieri. Că avea să poată pleca din ţară după aceea. Ei bine, asta nu e gândirea unui atentator sinucigaş. Aşa că eu trebuie să încerc să mă gândesc la o altă explicaţie. OK? Doar atât.

Sanjar se învârtea dintr-un colţ în altul al încăperii, agitat.

— Ai înţeles greşit, omule. Yousef era un tip blând. Era ultimul om de pe planetă care ar fi devenit ucigaş plătit. Îşi lovi palma cu pumnul. Nu fusese niciodată în vreo tabără de pregătire. Nu fusese niciodată în Pakistan sau în Afghanistan. Futu-i, nu fusese nici măcar până în nenorocitul de Lake District sau în Dales. Îşi duse mâinile la piept. Suntem paşnici, eu şi Yousef.

— I-a ucis pe toţi acei oameni, Sanjar. Nu ai cum să negi asta.

— Şi nu are nici un sens, gemu Sanjar. Nu ştiu cum să te fac să înţelegi. Se opri brusc, uitându-se la masa pe care fostul laptop al lui Tony fusese scos la pensie.

— Ai conexiune wireless? Pot să-ţi pornesc computerul? Vreau să-ţi arăt ceva.

— Dă-i bătaie!

Sanjar aşteptă până porni computerul, apoi accesă un blog numit DoorMAT – portalul Musulmanilor Împotriva Terorismului. Între timp, Tony reuşi să se ridice şi să traverseze încăperea. Se sprijini de braţul canapelei şi se uită la monitor. Pe pagina principală, Sanjar tastă o adresă de e-mail.

— Uite, spuse. E adresa lui Yousef. Nu a mea. Când i se ceru parola, scrise „Transit350". Privi în spate spre Tony. Întotdeauna ne folosim maşinile pentru parole. Aşa le ţinem minte. După ce fu acceptat pe site, Sanjar dădu clic de câteva ori şi pe ecran apăru o listă a contribuţiilor lui Yousef la blog. Sanjar deschise câteva la întâmplare.

* * *

OK, Salman31, nu am locuit într-un oraş în care Partidul Naţional Britanic să deţină locuri în consiliu. Dar ştiu că, dacă ar fi cazul, aş protesta în moduri care să se regăsească în titluri mai bune decât gloata de pe străzile din Burnley. Tipii din PNB se poartă ca nişte sălbatici; la asta se şi aşteaptă oamenii din partea unor şovinişti cu capetele rase. Nimeni nu-şi schimbă în rău părerea despre ei. Dar şi noi facem acelaşi lucru, şi brusc ne trezim că nu mai avem reputaţie, că ar trebui să fim mai deştepţi etc., etc. Trebuie să fim mai buni decât ei, trebuie neapărat.

* * *

— Citeşte intervenţile lui, aşa sunt toate. Nu prea par ideile unui ucigaş plătit, nu-i aşa?

— Nu, spuse Tony, gândindu-se cât de mult îşi dorea să petreacă un timp citind articolele lui Yousef fără ca fratele lui să-i stea în coaste. Te-ai făcut foarte bine înţeles. Dar s-a schimbat ceva în ultima vreme? S-a schimbat Yousef? Ai observat ceva diferit la el? Prieteni noi? Obiceiuri noi? Iubită nouă?

Sanjar se încruntă într-un efort de concentrare.

— A fost cam schimbător în ultimele şase luni, sau cam aşa ceva, spuse încet. Nu mai mânca, nu mai dormea. Uneori binedispus ca un tip cu o nouă iubită, apoi iar trist, ca şi cum l-ar fi părăsit. Apoi binedispus din nou. Însă nu l-am văzut cu nimeni. Ieşeam împreună, în cluburi sau doar pentru a lua masa, şi nu îl interesa nici una dintre fete în special. Nu l-am văzut niciodată cu o tipă, nu recent. Muncea din greu, reuşise să obţină câteva contracte noi. O grămadă de întâlniri şi chestii de-astea. Deci nu prea avea timp pentru o prietenă nouă, nu?

— Şi n-a spus niciodată nimic?

Sanjar clătină din cap.

— Nu. Absolut nimic. Se uită la ceasul de la mână. Ascultă, trebuie să plec. I-am promis tatălui meu că mă întorc. Se ridică şi îi întinse o mână lui Tony. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat. Dar nu cred că o să găsiţi vreodată sensul poveştii ăsteia.

Tony îşi scotoci buzunarele până dădu la iveală, într-un final, o carte de vizită.

— Ăsta sunt eu. Sună-mă dacă vrei să vorbim.

Sanjar o vârî în buzunar, cu o grimasă ce aducea a zâmbet mai mult decât orice văzuse Tony până atunci.

— Fără supărare, da' nu cred că o să am nevoie de un psihiatru.

— Eu nu sunt psihiatru. Nu aşa cum te gândeşti tu. Eu nu-i pun pe oameni să se întindă pe canapea şi să-mi vorbească despre copilăriile lor nefericite. Mă plictisesc prea uşor. Eu găsesc utilizări practice ale psihologiei. De multe ori, nici nu ştiu care sunt acestea până nu le descopăr. Îmi place să încerc să repar ceea ce e stricat, Sanjar.

Tânărul zâmbi şi se întinse după pixul şi carneţelul de lângă computer. Mâzgăli ceva şi îi dădu drumul înapoi pe masă.

— Mobilul meu, OK? Sună-mă dacă vrei să vorbim. Nu e nevoie să mă conduci.

Tony îl privi cum pleacă, simţindu-se destul de tulburat. După cum spusese Sanjar, aceleaşi gene, aceeaşi educaţie. Dacă Yousef semănase câtuşi de puţin cu fratele său, Tony nu-şi putea imagina cum ajunsese să trimită în aer treizeci şi cinci de oameni. Voia cu disperare să citească acele contribuţii la blog. Dar era de dorit să se întoarcă numaidecât la spital înainte să fie anunţată poliţia. Lui Carol i-ar fi plăcut asta la nebunie.

* * *

Kevin se gândi că Nigel Foster nu ar fi ajuns niciodată directorul liceului din Harriestown pe vremea sa. Omul care ţinea frâiele şcolii pe atunci avea constituţia unui atacant şi vocea unei sirene de vapor. Foster era înalt, deja adus de spate la cei patruzeci şi ceva de ani ai săi. Tricoul său polo şi blugii îi erau prea prea largi. Capul şi gâtul aminteau de aspectul descărnat al unui bărbat bătrân şi bolnav. Dar expresia lui era vioaie, ochii strălucitori şi atenţi. Sugerase să se întâlnească la el acasă, dar Kevin îşi dorise să vadă personal liceul din Harriestwon. Foster protestase că era mult prea greu să dezactiveze sistemul de securitate al clădirii, aşa că făcuseră un compromis. Hotărâseră să discute pe băncile de lemn şubred ce dădeau spre terenul de fotbal. Kevin fu străbătut de un val de nostalgie. Petrecuse câteva dintre cele mai frumoase ore din viaţă pe acel gazon. Încă îşi mai amintea unele jocuri.

— Îmi plăcea la nebunie să joc aici, spuse. Nu multe şcoli aveau o tribună adevărată pentru spectatori, ca asta. Aproape că puteai crede că joci în realitate.

–Din păcate, urmează a fi demolată, spuse Foster pe o voce plăcută de tenor cu un vag accent

galez. Departamentul de Securitate şi Sănătate. Ar costa prea mult s-o ignifugăm, aşa cum vor ei.

Chipul lui Kevin se schimonosi într-un rânjet cinic.

— Le suflăm prea mult în coarne.

— Am creat o cultură a învinovăţirii şi a litigiilor, spuse Foster. Dar nu-i cazul să-ţi irosesc timpul. Cum te pot ajuta în legătură cu ancheta voastră, sergent?

Era, se gândi Kevin, o mustrare subtilă referitoare la faptul că îi răpise directorului preţioasa sa duminică.

— Trei bărbaţi au murit recent, ca urmare a unor otrăvuri diferite. Credem că aceste cazuri ar putea avea legătură între ele, iar unul dintre elementele comune este că toţi sunt foşti elevi ai acestui liceu.

O expresie scurtă de surprindere se răsfrânse pe chipul lui Foster.

— Ştiam despre Robbie Bishop, desigur. Dar au fost şi alţii?

— Poate că nu aţi citit articolele, date fiind toate materialele de ştiri despre bombă. Dar un alt bărbat a murit ieri, fără a avea vreo legătură cu explozia. Fostul inspector-şef Tom Cross.

Foster se încruntă.

— A murit? Am citit undeva că ar fi fost unul dintre eroii zilei.

— Moartea lui nu a ajuns pe prima pagină a ziarelor. Dar şi el a murit otrăvit, la fel ca Robbie. Şi un al treilea bărbat, Danny Wade. Tot un fost elev. Tot otrăvit.

— Asta e şocant. Îngrozitor.

Chipul lui Foster era tulburat, precum al unui preot care îşi pierde credinţa.

— Interesant e că erau cu toţii oameni bogaţi. Şi ne întrebam dacă nu cumva i-aţi adus dumneavoastră la un loc pentru vreun proiect de strângere de fonduri. Având în vedere că toţi erau absolvenţi ai liceului…

Kevin se întrerupse, în aşteptare.

Foster clătină din cap rapid.

— Nu. Nimic de genul ăsta. Râse scurt şi amar. E o idee bună, dar nu mi-a dat niciodată prin cap. Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre ei. Şi, din câte ştiu eu, nici unul dintre ei nu avea vreo legătură cu PLH.

— PLH?

— Prietenii liceului din Harriestown. E o organizaţie a foştilor absolvenţi care organizează reuniuni şi strângeri de fonduri. Sunt surprins că nu ţi-au cerut să li te alături.

Kevin îi aruncă o privire mohorâtă.

— În afară de fotbal, se poate spune că anii de liceu n-au fost chiar cei mai frumoşi din viaţa mea. Fără a-şi dezlipi privirea de la Foster, îşi scoase caietul. Credem că Tom Cross a căzut într-o capcană ce i-a adus moartea pusă la cale de către cineva care s-a dat drept dumneavoastră, spuse.

Foster se dădu un pas înapoi, de parcă Kevin l-ar fi pălmuit.

— Drept mine? strigă.

Kevin aruncă o privire notiţelor pe care şi le luase în timpul conversaţiei purtate cu Carol Jordan cu doar câteva minute înainte de a se întâlni cu Foster.

— Cross a primit o scrisoare pe o foaie de hârtie ce părea să poarte antetul şcolii, trimisă, aparent, de dumneavoastră, în care i se cerea ajutorul pentru a asigura securitatea la un eveniment caritabil de strângere de fonduri pentru şcoală. Kevin îi arătă lui Foster numărul de telefon: ăsta e numărul şcolii?

Foster clătină din cap.

— Nu. Nici pe departe. Nu-l recunosc.

— Este conectat la un robot telefonic aparent al liceului din Harriestown. Conform văduvei detectivului Cross, soţul ei a lăsat un mesaj pe robot, iar cineva care se dădea drept dumneavoastră l-a sunat înapoi.

Foster, agitat şi nervos, spuse:

— Nu. E cu totul fals. Nu s-a întâmplat nici pe departe aşa ceva, niciodată.

— E în regulă, domnule. Nu vă considerăm suspect. Credem că cineva v-a furat identitatea. Dar trebuie să discut aceste lucruri cu dumneavoastră.

Aproape că-i venea să-l bată pe Foster pe genunchi într-o încercare de a-i calma tremuratul.

Foster îşi muşca buzele şi făcu un efort vizibil să se adune.

— OK. Îmi cer scuze, doar că e cam tulburător să ţi se spună că eşti implicat într-o anchetă criminalistică.

— Vă sunt recunoscător. Strângerea de fonduri ar fi trebuit să aibă loc, teoretic, la castelul Pannal?

— Nu, e o nebunie. Nu-l cunosc pe lordul Pannal şi pe nimeni care să aibă legătură cu el. Adică, ar fi minunat să organizăm un eveniment acolo, dar nu, nici măcar nu s-a sugerat ceva, cu atât mai puţin să se planifice.

Kevin continuă dintr-o suflare:

— Acum, din nou, din spusele doamnei Cross, persoana care se dădea drept dumneavoastră i-a spus soţului ei să ia legătura cu organizatorul evenimentului, un bărbat pe nume Jake Andrews. Aţi lucrat vreodată cu cineva cu acest nume? Jake Andrews?

Foster oftă zgomotos.

— Nu. Numele nu-mi spune nimic.

Kevin îl urmări cu atenţie, însă nu văzu nimic care să indice că bărbatul minţea.

— Mi-aţi fi de folos dacă aţi verifica registrele şcolii, spuse el.

Foster încuviinţă din cap, iar mărul lui Adam i se mişcă în sus şi-n jos.

— Ţinem evidenţa pe calculator de câţiva ani, dar toate registrele vechi sunt încă pe hârtie. Am s-o sun pe secretara liceului. Ştie unde să le găsească. Dacă există vreo înregistrare cu acest bărbat, o vom găsi.

— Mulţumesc. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, sincer. Am putea fi nevoiţi să revenim şi să discutăm cu unii dintre angajaţii mai vechi ai liceului, spuse Kevin, ridicându-se. Încă ceva: unde eraţi ieri la ora prânzului? În jurul orei unu?

— Eu?

Foster nu ştia dacă să fie furios sau tulburat.

— Dumneavoastră.

— Eram într-o expediţie de urmărit păsări la Martin Mere, în Lancashire, cu un grup de prieteni, spuse, salvându-şi demnitatea. Am ajuns în jurul prânzului şi am stat până la apus. Îţi pot oferi nume.

Kevin pescui o carte de vizită cu adresa lui de e-mail.

— Trimiteţi-le aici. Aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră.

Aruncă o ultimă privire nostalgică terenului de fotbal, apoi se îndepărtă, cu un zâmbet jucăuş în colţurile gurii. Nu se întâmpla prea des ca viaţa să-i ofere şansa de a chinui un profesor în timp ce-şi îndeplinea datoria de serviciu. Era meschin, ştia asta, dar îi făcuse plăcere să se răzbune puţin în numele puştiului de şaisprezece ani care fusese cândva.

* * *

Barul Campion Locks fusese cârciumă pentru barcagii pe vremea când canalele din nordul Angliei erau folosite pentru a transporta cărbune şi lână de-a lungul şi de-a latul Peninilor. Era aşezat la oarecare distanţă de canal, lângă golful unde se întâlneau trei căi navigabile principale. La vremea construcţiei sale, Temple Fields era un nume ce descria la propriu zona. Acum, în loc de animalele care păşteau în faţa barului, mulţimea adunată duminică dimineaţă păştea bruschette şi franzeluţe, potolindu-şi stomacul cu ouă şi cu somon afumat.

În timp ce se apropiau, Chris aruncă o privire către amestecul eclectic de clienţi. O împunse pe Paula în coaste şi zise:

— Ei, uite un local ca lumea! Jordan ar trebui să ne trimită mai des în locuri dintr-astea. Ne potrivim perfect aici, drăguţă. Va trebui să vin aici cu Sinead într-una din duminicile astea, să-i amintesc ce înseamnă iubirea tânără.

— Norocul tău că ai cui să-i aminteşti, replică Paula. Eu am ajuns într-un punct în care mi se pare că sexul e o experienţă dintr-o altă viaţă.

— Trebuie să ieşi mai mult. Găseşte-ţi o fată superbă care să-ţi readucă zâmbetul pe buze. Chris îşi croi drum printre băutorii care se îngrămădeau pe trotuarul de lângă mese, aşteptând să se elibereze vreun loc.

— De parcă o să se întâmple vreodată cu locul ăsta de muncă, spuse Paula. De câte ori am o seară liberă, nu vreau decât să dorm.

Păşiră peste prag. Era aproape la fel de aglomerat şi înăuntru, dar zgomotul era mult mai puternic din cauza podelelor de gresie şi a tavanului jos.

— Că tot veni vorba…, spuse Chris. Cum mai dormi zilele astea?

— Mai bine, răspunse Paula scurt, plecându-şi capul în vreme ce scotocea prin poşetă după fotografia lui Jack Anderson.

— Mă bucur să aud asta. Chris se întoarse şi o strânse pe Paula de cot. Nu ştiu cât contează, drăguţo, dar eu cred că te descurci excelent.

Ajunseră la bar, unde trei barmani şi o chelneriţă se chinuiau să ţină pasul cu comenzile de mâncare şi băutură. Chris îi arătă legitimaţia unuia dintre barmani, care râse zgomotos şi spuse:

— Cred că glumeşti. Întoarce-te peste o oră, după ce s-a potolit nebunia.

În mod normal, dorinţa de a-şi face treaba ar fi determinat-o să îi dea replica barmanului. Dar soarele strălucea, iar ele văzuseră prea multe lucruri neplăcute în ultimele douăzeci şi patru de ore. Atâta moarte în jur îi amintise lui Chris că erau momente când era mai important să te opreşti să miroşi florile. Zâmbi.

— Dacă aşa stă treaba, vrem două halbe mari de bere.

Ferindu-şi băuturile, găsiră o bucată de zid îndreptată spre canal şi se aşezară amândouă la soare, întorcând pe toate feţele crimele prin otrăvire şi atentatul. Treptat, mulţimile începură să se împrăştie pe măsură ce oamenii îşi terminau băuturile şi plecau să profite de soare.

— Dacă am fi fost la TV, ăsta ar fi momentul în care una din noi ar fi lovită brusc de o inspiraţie ce ar duce la rezolvarea întregului caz, spuse Chris, privind relaxată peisajul de pe canal, unde o barcă îngustă de vacanţă închiriată, vopsită în culori vii, intra în prima dintre cele trei ecluze ce duceau la golf.

— Dacă am fi fost la TV, n-ai fi acceptat să cumperi băuturile, remarcă Paula. Ăsta ar fi fost rolul meu, în calitate de asistentă de încredere, dar proastă.

— La naiba, ştiam eu că fac ceva greşit. Fără tragere de inimă, Chris se ridică. Ar fi bine să ne apucăm de treabă, nu?

Barul nu mai era sufocat de mulţimile ce aşteptau să fie servite. Barmanul le văzu venind şi

ocoli capătul barului pentru a le ieşi în întâmpinare. Arăta ca un student care încerca să-şi mai suplimenteze bursa, bretonul brunet şi ciocul subţire fiind menite să-i dea un aer de artist sensibil. Avea nevoie de o grămadă de ajutor la capitolul ăsta, dată fiind constituţia lui solidă şi burta de bere ce tocmai se forma.

— Cu ce vă pot ajuta, doamnelor? întrebă, cu un vădit accent galez. Îmi pare rău pentru mai devreme, dar se aglomerează foarte tare la prânz într-o zi de duminică şi nu ne permitem să ieşim din ritm. Avem un sistem: dacă nu-ţi primeşti mâncarea la douăzeci de minute după ce ai comandat-o, nu mai plăteşti pentru ea. Se strâmbă. Şi ni se scade din salarii. Le conduse la o masă eliberată recent într-un colţ şi se aşeză.

— Eu sunt Will Stevens, spuse. Lucrez în weekend.

Se prezentară şi ele, iar Chris întrebă:

— Erai aici ieri la prânz?

Stevens dădu din cap, răsucindu-şi pe deget o buclă din breton.

— Da. Nu e chiar aşa nebunie sâmbăta. Deci despre ce e vorba?

Paula întinse un set de fotografii pe masă.

— Recunoşti vreunul dintre bărbaţii ăştia – a fost vreunul pe aici ieri?

El arătă direct fotografia lui Jack Anderson.

— El! Chipul i se lumină dintr-odată. Stătea la un pahar cu tipul ăla care a murit după atentat. Cum îl chema… o să-mi amintesc, ne uitam la ştiri azi-dimineaţă în timp ce aşezam mesele, iar eu am zis: „A fost ieri aici, eu l-am servit”. Cross, aşa îl chema. Se pare că a fost un adevărat erou ieri. Se întrerupse. N-au spus, oare, ceva de genul că fusese poliţist înainte de pensionare?

— Exact. Deci s-a întâlnit cu bărbatul ăsta – arătă spre fotografia lui Anderson – în acest local? La ora prânzului?

— Exact. Cross a ajuns primul. A băut o halbă de ceva, nu-mi amintesc ce. Apoi a ajuns băiatul ăsta mai tânăr. Păreau să se cunoască. A comandat un pahar de vin roşu de-al casei. Eu nu prea eram atent la ei, eram prea aglomeraţi. Când m-am uitat din nou, plecaseră. Lovi cu degetul fotografia lui Jake. Pe el l-am mai văzut aici şi înainte. Se întâlnea aici cu câte unul, beau ceva, apoi plecau împreună. Întotdeauna aceeaşi rutină. Nu lua niciodată masa aici. Cred că e doar un loc drăguţ unde se poate întâlni cu oamenii. Probabil locuieşte prin apropiere.

— Presupun că nu ştii cum îl cheamă...

Stevens dădu din cap cu un zâmbet satisfăcut, ca şi cum ar fi fost un copil care a câştigat un premiu.

— Ba da. E Jake.

— Eşti sigur că e Jake? Nu Jack? întrebă Paula.

— Jake. Aşa îi spunea domnul Cross al vostru. Cu siguranţă Jake.

— Şi nu au luat masa aici?

Clătină din cap.

— Nici vorbă. Doar câte un pahar, apoi au tăiat-o.

Chris se ridică.

— Mulţumesc, domnule Stevens. Ne-aţi ajutat foarte mult.

El ridică privirea, radiind.

— Există deci şi o recompensă?

* * *

Exista între geniile computerelor o camaraderie mai puternică decât diferenţele. Deşi Carol o însărcinase oficial pe Chris Devine să se ocupe de legăturile cu Comandamentul Antitero, Stacey îşi formase deja propriile legături. Geniile cu pricina se dădeau în vânt după programele de pătrundere în calculatoarele altora, iar Stacey avea o colecţie admirabilă. Când venea vorba de schimburi şi despre achiziţii, ea avea întotdeauna ceva de oferit. Îi prindea bine şi faptul că, în lumea lor, ea trecea drept Mona Lisa.

Datorită laptopului lui Aziz, se împrietenise cu principalul specialist în IT al Comandamentului Antitero, un tip grăsuţ de douăzeci şi ceva de ani, cu o coadă de cal soioasă şi cu o înţelegere greşită a conceptului de igienă personală. Dar Gerry compensa lipsa farmecului personal prin cunoştinţele despre sisteme şi prin disponibilitatea de a face tranzacţii. În schimbul unui program de acces într-o bază de date confidenţială a sistemului de securitate socială, el îi oferise Departamentul Regal al Fiscului şi al Vămii, probabil singura bază guvernamentală de date majoră la care încă nu avea acces. Erau amândoi cât se poate de conştienţi că făceau ceva ilegal, dar fiecare avea încredere în propria capacitate de a se feri de închisoare. Erau, în fond, singurii oameni din cadrul organizaţiilor lor care ar fi putut să se prindă.

Stacey nu se aşteptase să aibă nevoie de noul program de acces chiar atât de rapid. Dar, când Carol îi ceru să înceapă să caute un anume Jake Andrews care locuia în centrul oraşului Bradfield, iar Chris sună să confirme că Jake Andrews şi Jack Anderson erau una şi aceeaşi persoană, se bucură de şansa de a-şi folosi noua jucărie.

Ceea ce nu o bucură era faptul că Jake Andrews era tot atât de invizibil ca Jack Anderson. Cel puţin existaseră oarecare dovezi privind existenţa lui Anderson până în urmă cu trei ani. Dar Jake Andrews, locuitor al oraşului Bradfield, nu lăsase nici cea mai mică urmă în registrele oficiale. Violenţa reacţiei ei o surprinse chiar şi pe Stacey. Fusese absolut sigură că avea să le ofere informaţia crucială datorită accesului ei unic la sisteme. Dar lumea virtuală o dezamăgise. Un criminal mărunt reuşise să scape din pânza ei de păianjen electronică.

Mai furioasă ca oricând, Stacey intră în biroul lui Carol. Şefa ei ridică privirea din grămada de declaraţii ale martorilor a căror verificare îi fusese încredinţată echipei sale de către Comandamentul Antitero.

— Ai reuşit ceva? întrebă Carol.

— Nu se regăseşte în nici unul dintre registrele pe care le pot accesa. Nu are telefon fix. Nu are mobil. Nu plăteşte impozite. Nu are cod fiscal şi nu apare în sistemul naţional de asigurări. Nu plăteşte abonament TV. Nu are maşină înmatriculată pe numele lui. Nu are paşaport sau permis de conducere. Nu a luat niciodată un credit. Domnul Nimeni, ăsta e el.

Ştia că se purta ca un copil mic, dar nu-i păsa.

Carol se lăsă pe spate în scaun, împreunându-şi degetele la ceafă.

— Nu prea mă aşteptam să găseşti ceva, spuse. Dar trebuia să căutăm. Dacă şi-a dat atâta silinţă să-l îngroape pe Jack Anderson, nu mă aşteptam să-şi asume prea repede o altă identitate şi alte documente. Tu ce crezi despre asta?

— Eu cred că există o a treia identitate, spuse Stacey. Se foloseşte de acea identitate pentru toate chestiile oficiale. Se foloseşte de Jack Anderson când vrea să atragă în capcană oameni care l-au cunoscut, poate, din şcoală şi de Jake Andrews pentru orice altceva. Iar identitatea numărul trei este cea care a lăsat urme.

— Şi e cea despre care nu ştim nimic, sublinie Carol, ridicându-se şi înconjurând biroul.

— Cred că e destul de probabil ca iniţialele să fie aceleaşi, spuse Stacey. E comportamentul clasic al unui escroc. Ciudat, dar adevărat.

— Nu prea ne ajută, nu-i aşa? Nu o să ne ducă nicăieri. E cam la fel de inutil ca barmanul lui Chris şi al Paulei, cel care voia o recompensă fiindcă auzise un nume.

Stacey clătină din cap.

— De fapt, nu e inutil. Am un program de căutare destul de sofisticat. L-am creat chiar eu. S-ar putea să dea ceva rezultate.

Carol păru uşor îngrijorată. Era o expresie pe care Stacey era obişnuită s-o vadă la şefa ei.

— Uneori chiar cred că n-ar trebui să-mi spui tot ceea ce ştii să faci, Stacey. OK, apucă-te de treabă. Fă tot ce poţi. Trebuie să-l găsim pe tipul ăsta. O urmă pe Stacey în biroul echipei.

— Paula! strigă ea. Am o treabă pentru tine.

* * *

Asistenta dădu buzna înăuntru cu fişa şi cu medicamentele lui Tony, înconjurată încă de o aură de nemulţumire profundă.

— Ah, bine că eşti încă aici, spuse.

El ridică privirea din ecranul laptopului.

— Nu ştiu de ce aveam impresia că sunt într-un spital, nu într-o închisoare.

— Există un motiv pentru care te afli aici, spuse asistenta. Uită-te la edemul din piciorul acela. N-ar trebui să umbli brambura ori de câte ori îţi vine cheful.

— Fizioterapeuta a zis că trebuie să mă îmbrac şi să mă plimb azi pe-aici, spuse el, luând cuminte medicamentele şi înghiţindu-le cu un pahar de apă.

— Nu a zis să părăseşti clădirea, i-o tăie asistenta cu severitate, băgându-i un termometru în gură şi luându-i pulsul. Te rog să nu dispari din nou, Tony. Ne-am făcut griji. Ne temeam că ai căzut undeva unde nu te putea vedea nimeni. Scoase termometrul cu o mişcare rapidă. Ai noroc că nu eşti într-o stare mai gravă.

— Pot să plec din secţie dacă îţi spun unde sunt? întrebă el cu sfială.

Nu că ar fi avut vreo intenţie să se mişte; se simţea prea istovit pentru o altă aventură ca aceea de dimineaţă.

— Câtă vreme nu părăseşti clădirea, spuse asistenta cu asprime. Ai mare noroc că nu mai există infirmiere-şef în ziua de azi. Mătuşa mea a fost una, ştii. Ţi-ar fi pus pielea în băţ. Străbătuse deja pe jumătate distanţa până la uşă, când se opri. Oh, era să uit. Mama ta a trecut pe aici mai devreme. Nici ea n-a fost prea încântată.

Tony simţi că i se lasă o greutate peste suflet.

— A spus când se întoarce?

— A zis că va încerca să treacă pe-aici azi după-amiază. Ai grijă să nu lipseşti de data asta.

Rămas singur, Tony lovi salteaua cu pumnul. Chiar nu-şi dorea ca atenţia să-i fie distrasă aşa cum avea să se întâmple după vizita mamei sale. Funcţiona la un nivel inferior celui normal şi avea nevoie de întreaga lui acuitate pentru a se concentra asupra atentatului şi asupra cazurilor de otrăvire. În pofida promisiunii pe care i-o făcuse asistentei, credea că s-ar putea să mai guste din nou din libertate în acea după-amiază.

Dar deocamdată putea să-şi refacă rezervele de energie întins în pat şi nefăcând nimic mai obositor decât să citească. Se întorsese la blogul pe care i-l arătase Sanjar. Lectura tuturor intervenţiilor lui Yousef Aziz fusese fascinantă. Acestea conturau imaginea unui tânăr inteligent, dar nu întotdeauna suficient de articulat încât să se poată exprima cu claritate. Destul de multe dintre articolele sale erau replici date unor oameni care îi înţeleseră greşit mesajul anterior, din cauză că nu

reuşise pe deplin să se facă înţeles.

Imaginea de ansamblu pe care şi-o formă Tony era a unei persoane nemulţumite de incapacitatea oamenilor de a convieţui în pace. Aziz respecta părerile celorlalţi; de ce nu înţelegea toată lumea că ăsta era modul rezonabil de a trăi? De ce unii oameni păreau să se investească atât de mult în conflicte?

La prima parcurgere a articolelor, Tony nu găsi nimic ieşit din comun. Dar, când reciti primele intervenţii în lumina celor de mai târziu, remarcă o diferenţă. Citi şi reciti totul de câteva ori, alegându-le la întâmplare. Avea dreptate. Se simţea o evoluţie acolo. Ceva care rezona cu ceea ce-i spusese Sanjar. Acum era sigur că avea să fie nevoit să evadeze.

* * *

Era nevoie de mai mult decât de un atentat major cu bombă pentru a împiedica desfăşurarea partidelor de fotbal din prima ligă. Asta constată Paula când se prezentă la uşa lui Steve Mottishead pentru a discuta despre fostul coleg de şcoală a cărui fotografie o trimisese la poliţie.

— Mă uit la meci, spuse pe un ton irascibil. Joacă Chelsea împotriva celor de la Arsenal. V-am spus tot ce ştiu despre Jack Anderson la ultima noastră convorbire.

— Putem vorbi în timp ce vă uitaţi, nu?

Paula zâmbi suav.

— Cred că da, admise el, deschizând morocănos uşa şi lăsând-o să intre.

Casa lui Steve Mottishead era o fostă proprietate a consiliului aflată la marginea cartierului Downton. Camerele erau mai degrabă mici, dar casa dădea spre terenul de golf care forma graniţa naturală dintre cartierele Moortop şi Downton, aşa că priveliştea ce se vedea din salonul în care o conduse era spectaculoasă.

Paula era singura interesată de peisaj. Tolăniţi pe canapea în faţa unui televizor uriaş se aflau alţi doi bărbaţi care erau, în mod cert, fraţi de cruce. Toţi trei purtau tricouri cu Anglia, pantaloni de trening şi adidaşi. Fiecare ţinea câte o Stella Artois în braţe, iar aerul era greu din cauza fumului de ţigară. „Ce viaţă de sportivi", se gândi Paula, ocolind picioarele întinse, până în capătul îndepărtat al camerei, unde se aflau o masă de bucătărie şubredă şi patru scaune.

— O să am nevoie de un binoclu ca să văd meciul de aici, se plânse Mottishead, scărpinându-se pe burtă în timp ce se aşeza pe un scaun despre care Paula ar fi putut jura că nu îi putea susţine greutatea. Îşi trânti doza de bere pe masă şi îşi scoase ţigările din buzunar. Presupun că nu ai voie să bei bere în timpul serviciului.

Îşi aprinse ţigara, făcând-o pe Paula să-şi dorească şi ea una. Dar se străduia să nu fumeze în timpul interogatoriilor, chiar dacă celălalt o făcea. Se temea că asta ar face-o să pară slabă şi dependentă.

— Mulţumesc, dar nu. Sunt surprinsă că meciul se joacă şi după cele întâmplate ieri, spuse Paula.

— E vorba despre fotbal, iubire, spuse unul dintre ceilalţi. Spiritul războiului. Aşa a ajuns ţara asta măreaţă. Două minute de reculegere, apoi spectacolul trebuie să continue. Nici un nenorocit de atentator pakistanez n-o să pună capăt jocului nostru naţional.

— Nu vorbeşti serios, zise Mottishead. Toţi suntem tulburaţi de ceea ce s-a întâmplat ieri. Eram acolo, să ştii.

— Da, eram, întări amicul său cu gură mare. Aşa că de ce nu ieşiţi pe teren să-i găsiţi pe colegii nenorocitului care a pus bomba în loc să-l bateţi la cap pe Stevie?

— Pentru că sunt prea ocupată încercând să aflu cine l-a ucis pe Robbie Bishop, spuse Paula. Aş fi crezut că sunteţi de acord.

Atacatorul ei îşi drese vocea şi îşi îndreptă din nou atenţia spre meci. Paula se întoarse la Mottishead.

— Apreciez ceea ce ne-aţi zis mai devreme. Şi ne-aţi fost de mare ajutor. Dar vreau să-mi spuneţi cum era Jack Anderson. Nu evenimentele din viaţa lui, ci personalitatea sa. Ce fel de băiat era.

Mottishead se scărpină în capul neras şi rânji.

— Era în stare de orice Jack ăsta. După ce a murit tatăl său, era ca şi cum i-ar fi sărit o doagă. Ca şi cum ar fi vrut să trăiască toate experienţele vieţii. Era şocant cu fetele – dacă nu şi-o trăgeau cu el, le dădea papucii cât ai zice peşte. Iar dacă şi-o trăgeau cu el, se plictisea în câteva săptămâni şi le părăsea oricum. Am auzit vorbindu-se că practica tot felul – sex în trei, sadomasochism… orice-ar fi fost, voia să încerce. Iar dacă îi plăcea, o făcea din nou. Băuturi, poponari, droguri – el trebuia să fie primul care să încerce. Când a murit tatăl său, era ca şi cum i s-ar fi stricat frânele şi nu şi le-a mai reparat niciodată.

„Parea un tip încântător”, se gândi Paula. Norocul lui că nu-i ieşise niciodată în cale.

— Nu a încercat nimeni să-l calmeze vreodată? Mama sa? Profesorii?

Mottishead îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— Mama lui era aproape tot timpul într-o lume doar a ei. Când mă gândesc acum, cred că înghiţea pastile de Valium ca pe bomboane. Iar pe profesori nu-i interesa nimic din ceea ce se întâmpla în afara şcolii. Jack era prea deştept ca să arunce pe apa sâmbetei anii lui de şcoală. Ştia că singura cale sigură de a scăpa din Bradfield era să obţină o calificare. Iar el voia să scape.

— Vorbea vreodată despre cum avea să scape? Se gândea la o carieră anume?

— N-a spus niciodată ce meserie avea să-şi aleagă. Susţinea întotdeauna că avea să ajungă mare. Că avea să ne lase pe fraierii de noi în urmă şi să ajungă în top. Fruntea i se încreţi de la efortul depus pentru a-şi aminti. Odată, ţin minte, aveam oră de cunoştinţe generale şi discutam despre ambiţie. Iar profesorul ne tot povestea despre un tip de la conservator... Cum îl cheamă? I se spunea Tarzan…

— Michael Heseltine?

— El e. Ei bine, se pare că, pe când era doar un puşti, a făcut o listă cu ceea ce-şi dorea pe viitor. În fruntea listei se afla funcţia de prim-ministru. Ei bine, n-a reuşit asta niciodată, dar s-a apropiat al naibii de mult şi a realizat toate celelalte lucruri de pe listă. Profesorul ne tot vorbea despre asta şi despre stabilirea obiectivelor. Şi toţi ne gândeam: „Să obţin un loc de muncă, să-mi găsesc o iubită, să obţin un abonament pe tot sezonul pe Victoria Park”. Dar nu şi Jack. El scria chestii de genul: „Să-mi iau un Ferrari. Să cumpăr o casă pe Dunelm Drive. Să câştig un milion înainte de a împlini treizeci de ani”. Râdeam toţi de el, dar el nu glumea.

— Părea destul de ambiţios, spuse Paula.

— Aşa era Jack. Mottishead deveni serios. Dacă vă gândiţi că Jack l-a omorât pe Robbie Bishop, nu eu voi fi cel care va apărea la TV şi va spune: „Nu-mi vine să cred!” Drumul pe care o luase Jack acum mulţi ani? Crima ar fi fost doar un alt tabu de depăşit. Şi ar fi făcut-o într-un stil al naibii de mare. V-ar fi fost foarte greu să-l prindeţi asupra faptei, cu atât mai mult să-l aruncaţi în închisoare.

Paula simţi că se înfioară.

— Membrii echipei ăsteia cu care participa la concursuri în baruri – Funhouse – lucrau împreună?

— Nu, se întâlniseră fiindcă jucau cu toţii anumite jocuri online. Ştii, ceva de genul: „Eu voi fi vrăjitor, şi tu eşti piticul. Hai să ne batem!” În fine, descoperiseră că toţi locuiau în zonă şi hotărâseră să se întâlnească pentru un concurs de cultură generală. Nişte tipi de treabă, dar la o mie de ani-lumină distanţă de Jack. El nu prea se potrivea cu ei. De fapt, el nu prea se potrivea cu nimeni. Cu toată ţicneala lui, nu a avut niciodată prieteni adevăraţi. Doar persoane cu care să facă nebunii.

— Şi n-ai cumva habar unde se află acum?

— Nici cât negru sub unghie. Îmi pare rău. Am întrebat pe unii şi pe alţii după ce am vorbit deunăzi cu voi, dar nimeni nu a văzut nici urmă de el de ani buni.

— Nu pricep deloc, spuse Paula. Credem că are un apartament în Temple Fields. Credem că s-a aflat în Amatis în noaptea în care a fost otrăvit Robbie. Trebuie să fie prin zonă. Nu-mi vine să cred că nu l-a văzut nimeni.

Mottishead sorbi din doza de bere.

— Poate fiindcă nu locuieşte acolo. O grămadă dintre apartamentele astea elegante din centrul oraşului sunt doar cuibuşoarele unor indivizi bogaţi care locuiesc în altă parte. Poate că Jack s-a ajuns până la urmă. Poate că vine în oraş doar când are de ucis pe cineva.

* * *

Cu mâinile şi cu umerii arzând de durere din cauza cârjelor, Tony se târî până la coridorul de la etajul trei. Nu-şi amintea ca distanţa dintre lift şi biroul principal al Echipei de Intervenţii Majore să fi fost atât de mare. Pe de altă parte, şi coridorul spitalului părea să se fi lungit faţă de acea dimineaţă.

O minţise pe asistentă. Îi spusese că voia să coboare în cafeneaua de la parter ca să citească puţin la o cafea bună şi că nu avea să se întoarcă prea curând. Adevărul era că obţinea cele mai bune rezultate când discuta personal cu echipa. Voia să-i arate lui Carol postările de pe blog ale lui Yousef Aziz, fiindcă nu credea că ar putea s-o convingă altfel. Şi, la fel de mult ca toate acestea, voia să evite o altă întâlnire distrugătoare cu mama sa.

Fu dezamăgit când intră în birou şi o găsi doar pe Stacey. Nu că ar fi avut ceva împotriva lui Stacey. Era imposibil să nu-i respecţi talentul. Ştia din experienţele trecute cât de vitale fuseseră competenţele ei pentru succesul echipei. Existau în Bradfield oameni care scăpaseră cu viaţă doar datorită priceperii lui Stacey în domeniul informaticii şi al spaţiului virtual. Singura problemă era că nu prea deprinsese comunicarea umană. Se simţea întotdeauna ciudat în preajma ei, poate fiindcă înţelegea că propriile abilităţi sociale ar fi fost la fel de limitate dacă nu ar fi făcut atâtea eforturi să se umanizeze.

Tony traversă încăperea în cârje, zâmbind când Stacey ridică privirea. Ea căscă ochii şi sări în picioare, punând un al doilea scaun în spatele biroului. El se aşeză recunoscător, scoţându-şi laptopul din rucsac.

— Nu ştiam că o să vii pe aici.

Tony era conştient că asta nu era o acuzaţie, chiar dacă aşa părea.

— Începeam să înnebunesc de atâta stat, spuse el. În plus, aici e locul meu într-un moment ca ăsta.

— Mă bucur să te văd din nou, continuă ea, cu însufleţirea unei păpuşi vorbitoare. Ce-ţi mai face genunchiul?

— Nu prea bine. Uneori, mă doare foarte tare. Cel puţin reuşesc să mă deplasez cu proteza asta pentru picior şi cu cârjele. Dar trebuie să-mi distrag atenţia de la picior, de asta mă aflu aici. Ştii

când trebuie să se întoarcă inspectorul-şef Jordan?

— E într-o şedinţă cu şeful ei, spuse Stacey, cu privirea deja în monitor, mult mai interesată de acesta decât de Tony. A plecat cu vreo douăzeci de minute în urmă. Nu a spus când se întoarce.

— OK, o să aştept. Trebuie să vorbesc cu ea despre Yousef Aziz.

Stacey îi aruncă o privire rapidă.

— Te ocupi de atentat?

— Şi de celelalte chestii. Tu ce faci?

Stacey zâmbi scurt, ca o pisică din desenele animate care tocmai i-a făcut o farsă câinelui.

— Prefer să nu-ţi spun cum, dar am obţinut toate datele de pe calculatorul firmei First Fabrics.

— First Fabrics?

— Afacerea cu textile a familiei lui Yousef Aziz. Am printat toată corespondenţa şi l-am trimis pe Sam să-şi găsească un colţ liniştit unde s-o citească. El se pricepe mai bine decât mine să distingă chestiile ce ţin de aspecte umane.

— Nu cumva tocmai te-ai luat peste picior? întrebă Tony.

Ea îi aruncă o privire rapidă, cu un licăr jucăuş în ochi.

— Oi fi eu un robot, dar tot am ceva simţ al umorului.

Tony îi răspunse în glumă cu un salut milităresc.

— Deci tu de ce te ocupi?

— De partea de finanţe.

— Şi?

— Informaţiile sunt nemaipomenit de plictisitoare, în cea mai mare parte. Cumpără materiale textile de la vreo şase furnizori diferiţi, vând haine finite către câţiva intermediari.

— Intermediari? Nu înţeleg.

Stacey îşi luă mâna de pe mouse.

— Introducere în comerţul cu haine. Utilizatorul final este retailerul. Ei au furnizori care sunt, de fapt, angroişti. Retailerul îi spune angroistului ce vrea să cumpere şi cât este dispus să plătească pentru asta. Angrosistul merge la intermediar şi îi spune care e comanda. Intermediarul împarte comanda între producători. Care s-ar putea să nu fie din această ţară. Sau care ar putea fi fabrici ilegale de exploatare a muncitorilor. Unii producători legali, precum First Fabrics, produc şi eşantioane proprii, pe care le dau mai departe pentru a încerca să facă rost de comenzi pentru ele.

— Pare… exagerat de complicat?

— Aşa ai zice, nu? Dar se pare că aşa funcţionează. Şi în fiecare etapă a procesului apare profitul. Cumperi o cămaşă dintr-un magazin cu douăzeci şi cinci de lire, dar probabil că producătorul n-a obţinut mai mult de cincizeci de peni. Aşa că muncitorii trebuie să fabrice o mulţime de cămăşi pentru ca şefii lor să-şi păstreze afacerea.

— Nu te bucuri că ai o slujbă care aduce câştiguri mai bune decât cusutul cămăşilor? întrebă Tony, oftând.

— Ba bine că nu! Oricum, după cum ziceam, cu asta se ocupă First Fabrics. Cumpără textile, fac haine. Vând hainele către unul din cei doi intermediari. Cel puţin aşa au făcut până acum aproximativ şase luni.

Tony deveni brusc mult mai interesat. Orice avea legătură cu ceea ce făcuse Yousef Aziz în urmă cu şase luni îl interesa.

— Ce s-a întâmplat atunci?

— Apare o companie nouă în conturi, B&R, care plăteşte mai mult pe bucată decât intermediarii. Din câte îmi dau eu seama, preţul pe care îl oferă B&R e aproximativ la jumătatea

sumei dintre cât ar plăti un intermediar şi cât ar plăti un angrosist intermediarului.

— Iar asta a început acum şase luni?

Stacey dădu un clic şi deschise o fereastră nouă. Îşi roti monitorul spre Tony.

— Uite! Îi arătă o intrare în registru. Prima dată când apare această firmă.

— Deci cine este B&R?

Stacey oftă.

— Nu am acces la baza de date a Registrului Comerţului, iar în zilele de duminică nu se eliberează informaţii detaliate referitoare la administratori şi funcţionari din cadrul companiei. Nu am decât o adresă oficială, care este un birou contabil din nordul Manchesterului, şi date privind natura activităţii sale economice.

— Şi care este aceasta?

— Comerţ angro cu articole de îmbrăcăminte.

— Deci, dintr-un motiv sau altul, cu şase luni în urmă Fast Fabrics a descoperit cât e de minunat să elimini intermediarul?

— Cam despre asta e vorba, da.

El simţi că Stacey era nerăbdătoare să-şi vadă în continuare de treabă.

— Foarte interesant. Acum trebuie să dau un telefon. Se împinse pe piciorul sănătos, iar scaunul cu rotile se deplasă câţiva metri. Se întoarse astfel încât să fie cu spatele la Stacey, apoi formă numărul pe care i-l dăduse Sanjar Aziz. Receptorul fu ridicat la cel de-al treilea apel. Dar nu de Sanjar.

— Alo, spuse vocea.

Adâncă, prudentă, cu accent de Manchester.

— Ăsta e numărul lui Sanjar Aziz? întrebă Tony, la fel de prudent.

— Cine îl caută?

— Sunt doctorul Tony Hill. Cu cine vorbesc?

— Domnul Aziz nu e disponibil în acest moment. Pot să preiau un mesaj?

— Nu am nici un mesaj, spuse Tony şi închise telefonul. Era pe punctul de a o întreba pe Stacey cum să afle dacă Sanjar Aziz fusese arestat, când Kevin intră cu un teanc de hârtii.

— Salutare, Tony, spuse el, părând cu adevărat încântat să-l vadă. Se sprijini pe un birou din faţa lui şi îi puse aceleaşi întrebări obişnuite despre nebunul cu topor şi despre genunchi. Ai venit să ne dai o mână de ajutor?

— Aşa sper, zise Tony. Trebuie să vorbesc cu Carol. Dar tu? Cu ce te ocupi?

— Una, alta. Am fost să mă întâlnesc cu directorul liceului din Harriestown. Toate cele trei victime otrăvite au fost elevi acolo, dar directorul spune că nu s-a întâlnit niciodată cu vreunul dintre ei şi că nu el a întins capcana cu care a fost atras Popeye în joc. Dacă e după mine, aş zice că spunea adevărul.

— Aşteaptă o clipă! Ce capcană?

Kevin reluă ceea ce aflase Carol de la văduva lui Cross.

— Nu prea lasă nimic la voia întâmplării, nu-i aşa? conchise el.

Tony păru adâncit în gânduri.

— Nu, spuse.

Dar gândurile îi alergau nebuneşte. „Sofisticat, elaborat. Ţi-ai stabilit dinainte ţintele. Îţi asumi riscuri, dar sunt premeditate cu atenţie şi faci tot ce îţi stă în putinţă ca să le minimalizezi efectele. Îţi place să stabileşti o legătură cu victimele, dar nu simţi nevoia să le vezi murind. Cred că ţi-ai plănuit dinainte toată această campanie, de la cap la coadă, şi o îndeplineşti metodic. Şi nu înţeleg ce-ţi iese

ţie din asta. Care e satisfacţia ta?” Oftă.

— Dar nici una dintre informaţiile astea nu ne ajută să progresăm prea mult. Deci, de ce te-ai apucat acum?

— Mobilul lui Aziz. Am obţinut lista de apeluri azi-dimineaţă şi am stat închis în casă verificând toate numerele.

— Ai găsit ceva interesant?

Kevin clătină din cap.

— În cea mai mare parte, parteneri de afaceri şi rude. Câţiva prieteni, al căror nume îl avem deja. Există un singur lucru care pare puţin suspect. Îi arătă un număr lui Tony. E de la un telefon cu cartelă cumpărat cu un nume şi o adresă false. Nenorocitele astea de magazine de telefoane i-ar vinde un telefon şi lui Osama bin Laden dacă ar fi dispus să achite cu bani gheaţă. Teoretic, ar trebui să-ţi ceară buletinul, dar vezi să nu! Oricum, după cum poţi observa, există o grămadă de apeluri şi SMS-uri între cele două telefoane. Din păcate, Aziz a şters toate mesajele. Am încercat să sun la numărul ăsta, dar nu răspunde nimeni.

— Când au început telefoanele astea? întrebă Tony.

— Nu ştiu. Aziz şi-a luat telefonul ăsta în urmă cu şase luni. Convorbirile există, într-o mai mare sau mai mică măsură, încă de la început.

Din nou, cele şase luni magice. Înainte ca Tony să apuce să mai spună ceva, uşa se dădu de perete şi Carol intră aruncând o privire furişă peste umăr spre cineva de pe coridor. Când se întoarse şi îl observă, clătină din cap, cu o disperare evidentă.

— Ce cauţi aici? Ţi-au dat drumul deja?

— Nu cu acte în regulă, spuse Tony. Voiam să vorbesc cu tine şi s-o evit pe maică-mea. Ştii?

— Vrei să ne scuzi, Kevin? Doar dacă nu mai vrei să spui ceva care nu suferă amânare.

Kevin se îndepărtă şi se îndreptă spre propriul birou. Carol îi mută scaunul un pic mai departe de Stacey şi trase un altul lângă el.

— Ai înnebunit? Există un motiv pentru care te ţin în spital, ştii asta?

— Vorbeşti ca asistentele.

— Ei bine, poate că totuşi au dreptate, te-ai gândit la asta?

Îşi mângâie obrazul.

— Trebuie să muncesc, Carol. Doar asta ştiu să fac. Nu adun floricele pe câmpii.

Văzu o sclipire de înţelegere în privirea ei. Ea îşi petrecuse cândva trei luni încercând să nu-şi facă meseria. Nu o vindecase, ci aproape o distrusese. Nimeni nu ştia asta mai bine decât el. Arătă spre laptopul său, aflat pe biroul lui Stacey.

— Vreau să-ţi arăt ceva. Cred că am găsit ceva, dar nu sunt sigur dacă nu cumva e doar pentru că vreau eu să găsesc.

Carol aduse laptopul şi aşteptă până când Tony deschise fişierul pe care îl alcătuise din postările pe blog ale lui Yousef Aziz.

— De unde ai astea? întrebă Carol.

— Sanjar Aziz mi le-a arătat, spuse, distras de monitor.

— Când ai vorbit cu Sanjar Aziz?

— Azi-dimineaţă. Poftim, uită-te la asta!

Carol îşi puse o mână pe braţul său.

— Ştii că agenţii de la Comandamentul Antitero l-au adus la sediu pentru a-l interoga?

El îşi fixă privirea asupra tastaturii, cu capul plecat.

— De asta mă temeam. Îşi strânse vârful nasului. Nu e cu nimic mai terorist decât a fost fratele

lui.

— Da, numai că sunt o grămadă de oameni pe aici care nu ar fi de acord cu evaluarea ta, spuse Carol. Fratele lui a aruncat totuşi în aer un stadion de fotbal, Tony. Nu e deplasat din partea lor să-l aducă la interogatoriu.

— De ce n-au făcut asta ieri?

— Încercau să nu creeze tensiuni în comunitatea de musulmani. Fratele său era mort, părinţii lui şi fratele mai mic sufereau profund, era clar că nu avea să plece nicăieri.

— Atunci de ce acum? Au de organizat o înmormântare. Când va fi asta? Mâine? O să-i dea drumul la timp ca să-şi îngroape fratele?

Tonul îi era din ce în ce mai ridicat, iar Carol îşi puse din nou mâna pe braţul lui.

— Ţi-a spus Aziz ceva util?

Tony îi spuse ce se întâmplase între ei şi ce credea că observase în postările de pe blog ale lui Aziz.

— Cred că sesizez o schimbare în atitudinea sa. Începe prin a vorbi despre cum ar trebui cu toţii să învăţăm să trăim împreună respectându-ne reciproc. Tonul lui e mai degrabă deznădăjduit decât furios. E ceva de genul: „Eu înţeleg asta, de ce nu înţeleg şi liderii noştri, de ce nu înţelege tot restul lumii?” Dar treptat se schimbă. Spre final, pare mult mai furios. De parcă s-ar simţi insultat personal de toate aceste conflicte culturale şi religioase care dau peste cap vieţile oamenilor. Uite, o să-ţi arăt ce vreau să spun!

Începu să parcurgă postările din diferite perioade de timp, arătându-i exemple a ceea ce voia să spună. După ce analizaseră vreo zece sau mai multe, privi neliniştit chipul lui Carol. Încrederea lui, îşi dădu seama, era aproape la fel de zdrobită ca propriul picior.

— Ce crezi?

— Nu ştiu. Înţeleg încotro baţi, dar nu sunt sigură dacă e relevant. Nici măcar nu sunt sigură unde ne duce asta. Fiindcă, dacă Yousef Aziz nu a fost un terorist, nu există nici o celulă teroristă, iar noi ne pierdem vremea.

— Poate că tipii de la Comandamentul Antitero îşi pierd vremea, dar nu neapărat şi voi, spuse Tony. S-ar putea să fie şi altceva la mijloc. Poate că a fost angajat să ducă bomba, dar ceva nu a mers bine. Poate a fost şantajat să o facă, poate i-a fost ameninţată familia. Poate că nu a fost un act terorist, dar asta nu înseamnă că nu mai există şi alţi oameni implicaţi în asta. Ar trebui să ne interesăm de victime, Carol. De acolo începem întotdeauna. Cine a murit? Cine erau ei? Cine a avut de câştigat de pe urma morţii lor? Am nevoie de informaţii despre victime, Carol. Asta îmi trebuie în acest moment. Era atât de prins de conversaţie, încât nu îi observă pe nou-veniţi.

— Şi ăsta cine e, Carol? întrebă bărbatul cu capul ras şi îmbrăcat în jachetă neagră de piele.

Tony se încruntă, plecându-şi capul într-o parte pentru a-l vedea pe nou-sosit, din toate unghiurile.

— Sunt Tony Hill, spuse. Doctorul Tony Hill. Iar tu eşti?

— Asta nu prea te priveşte, veni răspunsul lui. Apoi, adresându-i-se lui Carol. Ce caută el aici? Nu este nimic de lucru în cazul acesta pentru psihologul tău criminalist cel inofensiv.

Carol se întoarse spre Tony.

— Acesta este David. Face parte din Comandamentul Antitero, după cum, fără îndoială, ţi-ai dat şi singur seama. Mi s-a spus că agenţii nu cunosc bunele maniere. Se ridică şi se întoarse spre David. Nu lucrează la cazul ăsta. Lucrează la un altul. Poate că tu n-ai observat, dar avem un ucigaş care se joacă cu otrava în zona noastră. La asta ne ajută doctorul Hill.

— Să sperăm că asta nu presupune să ajungă undeva cât mai repede, spuse David. Ţine cont că,

din câte am auzit noi despre faptele tale, probabil e mai bine că nu poţi să te deplasezi. Carol, ia-ţi rămas-bun. Avem nevoie de tine în biroul alăturat. Se răsuci pe călcâie şi ieşi.

— Hristoase! izbucni Carol. Ce e cu oamenii ăştia?

— Sunt aproape sigur că are un penis mic, spuse Tony. Şi e foarte probabil să fi citit raportul de informare pe care l-am înaintat Inspectoratului General de Poliţie în legătură cu felul în care ar trebui alcătuit Comandamentul Antitero. Zâmbi trist. Dacă ar fi ascultat, nu ar fi condus de oameni ca el.

Îi făcu cu ochiul şi fu uşurat să o audă pufnind în râs.

— Haide, te conduc la lift, spuse ea.

— Mă alungi? întrebă el.

— Da, dar nu din cauza gunoiului ăluia. Fiindcă ar trebui să fii în pat. Arăţi ca naiba. O să încerc să trec să te văd mai târziu.

Îl ajută să se ridice şi i-o luă în faţă ca să deschidă uşa. Înaintară încet pe coridor, Tony fiind conştient că energia lui se epuiza rapid.

— Apropo spuse ea, m-ai întrebat la ce şcoală a fost Tom Cross. Paula verificase deja. Liceul din Harriestown. Aşa că iată şi legătura ta, cred.

— Da, Kevin mi-a spus. Asta e una dintre legături, zise, sprijinindu-se de peretele de lângă lifturi.

— Există şi altele?

— Norocul, Carol. Toţi au avut noroc.

Carol păru sceptică.

— Noroc? Toţi au fost otrăviţi. Au murit în chinuri. Cum poate fi asta considerat noroc?

Liftul sosi, şi Tony intră clătinându-se.

— Norocul a sosit primul. Şi cred că, poate, tocmai de asta au fost ucişi.

* * *

Era târziu, când ajunse Carol la spital, obosită de stilul de lucru al Comandamentului Antitero. Asistenta de gardă încercă să-i spună ceva când Carol trecu pe lângă ea în grabă, dar nu avea chef de conversaţie. Bătu uşor la uşa lui Tony şi o deschise încet, sperând să nu-l deranjeze dacă dormea. Dacă era cufundat în somn, avea să-i lase un teanc de informări privind victimele atentatului de la stadion, apoi să plece.

Noptiera era inundată de lumină, iar Carol văzu mâna lui Tony ţinând un stilou, odihnindu-se peste câteva hârtii. Era ameţit de medicamente şi de somn, iar capul îi cădea într-o parte. Dar mâinile lui nu erau singurele de pe masă. O mână îngrijită, cu gheare stacojii, ţinea hârtiile nemişcate şi îi conducea mâna spre locul corect.

— Bună seara, doamnă Hill, spuse Carol cu voce tare.

Ea încercă să înşface şi să ascundă hârtiile, dar Carol se mişcă prea repede.

— Ce naiba crezi că faci? întrebă Vanessa. Treaba asta nu te priveşte.

Carol aprinse becul. Tony clipi rapid, venindu-şi în simţiri.

— Carol? bâigui el.

Ea era prea ocupată să examineze hârtiile pe care Vanessa i le pusese bărbatului sub nas ca să le semneze. Vanessa se pregătea acum s-o atace pe Carol, strecurându-se pe lângă marginea patului, disperată să pună mâna pe hârtii.

— Ar trebui să vă amintesc că sunt ofiţer de poliţie, doamnă Hill, zise Carol pe un ton pe care, de regulă, îl rezerva doar celor mai mizerabili infractori cu care avea de-a face.

— Tony? Ce crezi că sunt aceste documente? Cele pe care mama ta încearcă să te convingă să le semnezi?

El se frecă la ochi şi se chinui să se ridice.

— Au legătură cu casa bunicii mele. Sunt pe jumătate proprietar. Trebuie să semnez documentele astea ca s-o putem vinde.

— Casa bunicii tale?

Carol voia să verifice de două ori înainte să-i dezvăluie ceea ce, presupunea ea, avea să fie un adevărat şoc.

— Da.

— Nu ştie ce spune, protestă Vanessa.

— Ba da, replică el, morocănos ca un copil mic obosit. Te-ai tot ţinut de capul meu să le semnez încă de când m-ai descoperit aici.

— Şi cumva bunica ta se numea Edmund Arthur Blythe? întrebă Carol, cu un chip inocent menit să o înfurie pe Vanessa.

— Cum îndrăzneşti? şuieră ea spre Carol.

— Ce? izbucni Tony. Cine e Edmund Arthur Blythe?

Vanessa se aruncă din nou asupra lui Carol, dar ea reuşi s-o împingă cu braţul fără să ezite o clipă. Vanessa se clătină, dându-se înapoi şi lovindu-se de perete. Stătu acolo o clipă, cu o expresie şocată, acoperindu-şi gura cu mâinile. Apoi se prăbuşi ca un beţiv şi se ghemui pe podea.

— Nu! gemu ea. Nu!

Carol se duse până la pat şi spuse:

— Cineva care credea că este tatăl tău.

[30] Cântăreaţă şi actriţă de teatru, film şi televiziune din Marea Britanie, cunoscută pentru rolurile sale din filmele *Keeping up Appearances* şi *Hetty Wainthropp Investigates* (n.red.)

Luni

Tony nu voia să se gândească la Edmund Arthur Blythe. Îi ceruse asistentei să-i dea ceva mai puternic decât de obicei, să se asigure că putea să doarmă, fiindcă nu voia să stea treaz, cu gândul la Edmund Arthur Blythe. Tony Blythe. Acesta ar fi fost numele său dacă Vanessa s-ar fi căsătorit cu el. Se întrebă dacă avea să afle vreodată de ce nu se întâmplase asta. Cum mama lui ar fi fost altfel, fie ar fi dedus răspunsul pe baza faptelor, fie ar fi întrebat. Dar nu o putea întreba pe Vanessa. Iar să încerce să deducă era inutil, fiindcă existau prea multe posibilităţi. Poate că fusese căsătorit cu altcineva. Poate că se înspăimântase la gândul de a se căsători cu Vanessa. Poate că ea nici nu-i spusese că era însărcinată. Sau poate ea îi ceruse să se care, fiindcă se descurca mai bine pe cont propriu. Timp de patruzeci şi trei de ani, Vanessa îi ţinuse secrete identitatea şi circumstanţele relaţiei lor. Nu credea că avea să se răzgândească brusc, în viitorul apropiat, şi să simtă nevoia să schimbe asta.

Înainte de a fi fost dată afară de Carol, cu o seară în urmă, Vanessa pretinsese că singurul ei motiv era acela de a-l proteja pe Tony de trauma de a afla că tatăl său era mort.

— Voiaţi să-l protejaţi de o sumă în valoare de câteva sute de mii de lire sterline, remarcase Carol cu răceală.

Din cauza medicamentelor, îi luase ceva timp până să priceapă ce încercase Vanessa să-l facă să semneze. Documentele nu aveau nici o legătură cu casa bunicii sale. Erau o renunţare oficială la orice pretenţie asupra averii răposatului său tată, în favoarea mamei sale. Avere care, după spusele lui Carol, consta dintr-o casă în Worcester, economii de peste cincizeci de mii de lire şi o barcă.

— E o infractoare, Tony, spusese Carol. Asta a fost tentativă de fraudă.

— Ştiu, recunoscuse el. Dar e în regulă.

— Cum poţi fi atât de înţelegător? întrebase Carol enervată.

— Fiindcă înţeleg, răspunsese Tony simplu. Ce vrei să fac? Să depun plângere împotriva propriei mele mame? Nu prea cred. Îţi dai seama cât rău ne-ar putea face sub pretextul privilegiilor permise de tribunal?

Carol avusese nevoie de aproximativ două secunde pentru a înţelege importanţa a ceea ce spunea el.

— S-o lăsăm baltă, atunci, propusese. Dar, dacă mai îndrăzneşte să-şi arate faţa vreodată, să nu semnezi nimic.

Şi plecase, luând documentele cu ea pentru a le păstra în siguranţă şi lăsând un teanc de informaţii referitoare la victime. Tony se bucurase de asta. Îi distrăgea atenţia de la Edmund Arthur Blythe.

Şi acesta era motivul pentru care, la ora şapte fix în dimineaţa de luni, îşi depusese solicitarea de informaţii privind firma B&R pe site-ul Registrului Comerţului. În timp ce aştepta să primească rezultatele cercetărilor lor, începu să examineze lista cu victimele lui Yousef Aziz.

Era o colecţie devastatoare. Opt colegi de la o companie de asigurări, care sărbătoreau naşterea unui copil; un director de şcoală primară şi soţia sa, invitaţi de directorii executivi ai companiei care donaseră computere pentru acea şcoală; trei muzicieni dintr-o formaţie locală care tocmai îşi lansaseră primul CD; un guru motivaţional şi cei doi fii ai săi, adolescenţi, împreună cu directorul executiv al firmei producătoare de biciclete care îi invitase; trei bărbaţi care fuseseră prieteni din copilărie şi făceau parte dintr-un grup de oameni de afaceri de succes şi care deţineau abonament pe

tot sezonul la loja pe care o ocupau. Lista continua dezolant, cea mai tânără victimă fiind fiul de şapte ani al unui membru al parlamentului, iar cea mai în vârstă, un dealer de maşini pensionat, în vârstă de şaptezeci şi patru de ani.

La prima vedere, nu apărea nici un candidat evident pentru asasinare. Pe de altă parte, nimeni nu făcuse cercetări serioase în legătură cu victimele fiindcă nimeni nu lua în considerare, în mod serios, explicaţia alternativă la terorism. Nu înţelegea de ce Carol nu era mai entuziastă. Colaboraseră strâns de atâta vreme, şi primul ei instinct ar fi trebuit să fie acela de a avea încredere în el. Dar se părea că ea se folosea de accidentul său drept pretext pentru a-i respinge opiniile profesionale. Dacă nu voia să intre în conflict cu Comandamentul Antitero, nici o problemă. Putea să înţeleagă asta. Ceea ce nu putea înţelege era de ce nu-i spunea asta, de ce nu-i explica lipsa ei de entuziasm în privinţa ideilor lui. În toţi aceşti ani în care lucraseră împreună, se crease o intimitate a schimbului de idei, se sprijiniseră unul pe de celălalt. Desigur, Carol o pusese la punct pe mama sa. Dar ce se întâmplase cu relaţia lor profesională?

Laptopul său produse sunetul discret care îl anunţa că primise un nou e-mail. Nerăbdător, îl deschise. Acolo, în faţa ochilor săi, se aflau datele referitoare la firma B&R. Secretara companiei era contabila a cărei adresă o avea deja Stacey. Cei doi administratori erau Rachel şi Benjamin Diamond. Cu o adresă în Bradfield. Tony inspiră adânc şi se întinse după rapoartele despre victime.

Răsfoi în mare pripă foile. Într-un sfârşit, scoase o pagină. Pulsul i-o luase razna şi simţea fierberea şi efervescenţa adrenalinei din sânge. Ţinuse bine minte. Indiferent de ceea ce credea Carol, creierul lui funcţiona perfect. Ştia exact unde mai văzuse acel nume în dimineaţa aceea. Îşi întinse hârtia pe laptop, devorând cuvintele. Era mai mult decât o coincidenţă. Carol avea să fie nevoită să-l asculte acum.

* * *

Carol de-abia recunoscu birourile HOLMES, atât de completă fusese colonizarea lor de către Comandamentul Antitero. Tablele lor de informaţii împărţeau încăperea, calculatoarele şi perifericele lor acopereau toate birourile. Aerul era înţepător, încărcat de sudoare masculină şi de fum de ţigară. Era clar că interdicţia de a fuma în clădire nu se aplica şi acestor aleşi ai zeilor. De îndată ce trecu pragul, detectă o schimbare în atmosferă. Acelaşi lucru se întâmplase de fiecare dată când intrase pe teritoriul care, înainte, fusese ale ei. Un moment de imobilitate, asemenea unor câini care adulmecă mirosul unor străini; liniştea de dinainte de a-şi zbârli blana. Nu le plăcea când ea era acolo, voiau ca ea să se teamă de ei şi de masculinitatea lor. Se întrebă, aşa cum o făcea întotdeauna, câţi dintre aceştia îi cunoşteau trecutul, câţi ştiau despre viol, câţi ştiau că John Brandon reuşise s-o îndepărteze de marginea prăpastiei şi s-o aducă înapoi. Ar fi putut pune pariu că, şi dacă ar fi ştiut despre agresiune, nu ştiau nimic despre trădarea care însoţise îndeaproape ceea ce i se întâmplase ei. Fiindcă trădarea îi punea într-o lumină proastă pe bărbaţii de teapa lor.

— Am venit pentru şedinţă, îi spuse gorilei care se afla cel mai aproape de uşă.

Cu chipul împietrit, acesta îşi închise calculatorul şi o conduse în capătul îndepărtat al încăperii, unde David şi Johnny îşi instalaseră tabăra în spatele unor pereţi despărţitori. Înainte de a apuca să se aşeze, David se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi, şi spuse:

— Nu ne distrăm prea bine aici, Carol. I-am luat la întrebări pe toţi cei despre care aveam informaţii din minunatul tău oraşel. Şi se pare că nimeni nu-l cunoştea pe prietenul nostru Yousef. Cu fratele lui ne pierdem pur şi simplu vremea. Interesul lui în sfera politică este ca şi inexistent. Lucru valabil şi în cazul aşa-numiţilor prieteni ai atentatorului nostru sinucigaş.

Sări în picioare şi începu să măsoare încăperea, scoţând un pachet de ţigări din jachetă în timp ce se învârtea.

— În clădirea asta fumatul e interzis, i-o trânti repede Carol.

— Şi ce ai de gând să-mi faci? Să mă arestezi? pufni David dispreţuitor.

— Mă gândeam că aş putea, pur şi simplu, să-ţi torn apa în cap. Carol arătă spre vasul de pe masă. Zâmbetul ei ar fi putut topi un gheţar.

David strivi ţigara de masă, enervat.

— N-am nici un chef să mă cert cu tine, spuse.

Era o încercare nereuşită de a-şi salva faţa, dar Carol ştia că înregistrase o mică victorie. Fără îndoială, avea să plătească pentru ea mai târziu, dar, în acel moment, simţea că meritase.

— Ne întrebam dacă nu cumva ai informaţii pe care nu ni le-ai împărtăşit, spuse Johnny. Nu neapărat despre Yousef, ci despre mişcarea militantă islamică în general.

Carol clătină din cap.

— Lăsăm asta în seama voastră. Tot ceea ce aflăm e pur... incidental, în timpul altor anchete. Şi vă transmitem totul cu regularitate. Nu ţinem pentru noi nici o informaţie legată de terorişti.

— Atunci ce ţineţi pentru voi? întrebă Johnny, agăţându-se de cuvintele ei prudente. Haide, Carol. Nu suntem proşti. Rândurile sunt făcute pentru a citi printre ele.

Fu salvată de sosirea unui al treilea membru al cabalei lor, cel care nici măcar nu se obosise să-i dea un nume de formă. El îşi ridică bărbia, aruncându-i o privire întrebătoare lui Carol.

— E în regulă, spuse David.

— Raportul criminaliştilor, zise cel de-al treilea bărbat, aruncând un dosar pe masă. Despre bombă. Au avut noroc. Configuraţia încăperii a permis ca mecanismul să rămână relativ intact. Exact cum ne aşteptam. Cu o singură excepţie. Ei spun că au existat două mecanisme de declanşare. Unul care trebuia setat manual, celălalt care să poată fi activat de la distanţă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Carol.

David luă dosarul şi extrase foaia din interior.

— Nu se ştie. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Va trebui să ne consultăm cu prietenii noştri şi să vedem dacă ei au experienţă cu asta.

— Vrei să spui americanii? insistă Carol.

David dădu din cap.

— Şi de ce nu zici aşa? Îşi dădu ochii peste cap. „Băieţii şi jucăriile lor.” Deci, cu toată experienţa voastră, aţi putea încerca să ghiciţi ce înseamnă asta?

Cel de-al treilea bărbat se trânti pe un scaun ca şi cum ar fi pedepsit bietul obiect.

— Nu, spuse el. Noi nu ghicim. Noi ne bazăm pe inferenţe şi pe deducţii. Eu, unul, cred că avea de gând să programeze cronometrul manual şi s-o şteargă. Apoi, dacă nu exploda, îşi putea folosi telefonul mobil ca să acţioneze dispozitivul de la distanţă.

David îi aruncă privirea pe care un preot o rezervă în mod normal ereticilor.

— Vrei să spui că nu crezi că atacul a fost plănuit ca atentat sinucigaş?

— Analizez probele şi încerc să le înţeleg, spuse el. Asta nu înseamnă că nu e terorist. Nenorociţii de anarhişti Provo[31] au reuşit să creeze haos fără a se arunca pe ei în aer. Are sens. Dacă tot investeşti atâta ca să pregăteşti pe cineva care să facă porcăria asta, merită să îl foloseşti pentru mai mult de o misiune.

Avea o oarecare logică, constată Carol.

— Oricât ar părea de ciudat, şi noi ne gândeam la ceva similar, spuse Carol.

Toate cele trei capete se întoarseră spre ea.

— Ce-aţi făcut?

David părea scandalizat.

— De fapt, ne întrebam dacă e, într-adevăr, vorba despre un act terorist, spuse ea. Doctorul Hill a sugerat că poate Yousef a fost doar un executant.

Cel de-al treilea bărbat izbucni într-un hohot de râs.

— Eşti a naibii de bună! Îmi place la nebunie. Adică, ai nevoie de un ucigaş plătit. La cine apelezi? La un manager al unei fabrici de textile. Are sens. Se lovi peste coapsă. În plus, cine ar ucide treizeci şi cinci de oameni pentru o singură ţintă? Nu aşa lucrează gangsterii, drăguţă. Râse din nou. Ce ajutor nepreţuit!

— Ajunge, interveni Johnny, vorbind încet şi aruncându-i o privire ameninţătoare. Se întoar-se spre Carol. Concluzia? Yousef Aziz era musulman. Există un număr considerabil de musulmani care ne detestă. Vor să ne trimită pe lumea cealaltă şi să impună legea islamică celor rămaşi. Nu vor să convieţuim în pace, vor să ne distrugă. E suficient, fără îndoială. Asta e tot ce se întâmplă aici, Carol.

— Ucigaş plătit, repetă cel de-al treilea bărbat. Îmi place la nebunie.

Carol se ridică.

— Chiar nu are rost să vorbesc cu voi, nu-i aşa? Voi trăiţi în micul vostru turn de fildeş. Dacă aveţi nevoie de o pauză de râs, ştiţi unde ne găsiţi.

Ieşi din încăpere cu fruntea sus. Când Tony o sunase înainte de şedinţă, se întrebase dacă nu cumva îşi pierdea capul văzând fantome în coincidenţele inerente ale vieţii. Acum îşi dorea din tot sufletul ca el să aibă dreptate. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să le îndese pe gât celor îngâmfaţi o concluzie alternativă şi corectă.

Problema era că trăia în lumea reală. Cea în care dorinţele nu prea aveau obiceiul să se îndeplinească.

* * *

Tony îl sună pe Sanjar Aziz, sperând că tipii de la Comandamentul Antitero hotărâseră că era inofensiv. Dacă nu, avea să fie nevoit să dea de urma celorlalţi membri ai familiei şi să vadă dacă nu îl puteau lămuri în privinţa firmei B&R. Nu voia s-o înfrunte pe Rachel Diamond fără a fi pregătit. De această dată, Sanjar îi răspunse la telefon.

— Da? spuse, părând hărţuit.

Tony simţi un val de uşurare.

— Sunt Tony Hill, Sanjar. Mi-a părut rău să aflu că te-au dus la sediu.

— Trebuia să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, nu? Cel puţin mi-au dat drumul la timp cât să ajung la înmormântarea lui Yousef. Părea surprinzător de calm pentru cineva care tocmai îşi petrecuse noaptea într-o celulă în loc să fie alături de familia sa aflată în suferinţă.

— Azi e, nu-i aşa?

— Azi după-amiază, spuse el. O să fie destul de ciudat. Se pare că n-a mai rămas mare lucru din el de îngropat. Tony îl auzi respirând greu. Sanjar râse slab. Nu ştiu cum o să facem să-l îndreptăm cu faţa spre Mecca.

— Îmi pare rău. Eşti OK?

— Tu ce crezi? Mama mea e devastată, tatăl meu refuză să vorbească, iar fratele meu mai mic e distrus şi îngrozit de gândul că va fi nevoit să se întoarcă la şcoală. Oftă. Îmi cer scuze, nu meritai asta. Deci ce voiai? De ce m-ai sunat?

— Trebuie să-ţi pun câteva întrebări. Legate de afaceri.

— Afaceri? Te referi la First Fabrics?

— Da. Ce poţi să-mi spui despre o firmă numită B&R?

— B&R? Era ideea inovatoare a lui Yousef despre cum am putea schimba felul în care făceam afaceri.

— Ce vrei să spui?

— Marjele de profit s-au redus al naibii de mult, omule. Aşa că trebuia să renunţăm la intermediar pentru a ne creşte profiturile. Firma B&R este un angroist, vinde direct către firmele de retail. Au câteva conturi destul de bune. Erau fix ce ne trebuia.

— Deci asta a fost ideea lui Yousef? întrebă Tony.

— Ei bine, era ceva despre care discutaserăm înainte, dar el a reuşit să pună afacerea pe roate. Vezi tu, problema e că, atunci când renunţi la intermediar, el este cel care îţi face rost de comenzi. De fapt, el îţi spune ce să faci. Chiar dacă ţie îţi aparţine modelul care a fost prezentat magazinului în numele tău, el e omul de bază. Îl enervezi pe intermediar şi, brusc, nu te mai sună să-ţi plaseze comenzi.

— Şi cum a reuşit Yousef să evite asta?

— Am crescut producţia. B&R vinde doar modele de-ale noastre pe care le comercializăm exclusiv prin ei. Aşa că intermediarul nu observă nici o modificare în gradul de angajament pe care îl manifestăm faţă de el. Nu-i stricăm afacerea, aşa că nu încearcă să ne doboare. Şi avem un nou centru de profit. Sanjar părea epuizat, de parcă puţin i-ar fi păsat dacă First Fabrics obţinea sau nu profit.

— Deci Yousef a ieşit, pur şi simplu, la interval şi s-a înţeles cu B&R? întrebă Tony.

— El voia să creadă asta, dar a fost mai degrabă un accident. Yousef se prezentase la o întâlnire cu Demis Youkalis, unul dintre intermediarii noştri. Ar trebui să ştii că tipii de genul lui Demis se poartă cu cei ca noi de parcă am fi nişte idioţi care au fost aduşi pe lume doar pentru a-i face lui zile negre. Şi asta doar fiindcă ciprioţii ne-au luat-o puţin înainte. În fine, Demis nu ajunsese încă. Întârziase atât de mult încât ratase şi întâlnirea de mai devreme, cu tipul de la B&R.

— Adică Benjamin Diamond?

— Habar n-am, omule. Yousef a spus doar „tipul de la B&R”. Au început să discute, iar tipul de la B&R a zis cât de mult îi plăceau chestiile noastre şi ce păcat era că îi băgam amândoi bani în buzunar lui Demis, deşi, de fapt, tipul nu făcea nimic pentru ei. Aşa că au mai vorbit puţin, s-au dus la o cafenea şi au încercat să pună la punct o altă cale de a face afaceri împreună. Şi aşa am ajuns în situaţia actuală, adică să facem afaceri direct cu B&R.

— Cine era persoana de contact a lui Yousef din cadrul B&R?

— Habar n-am. Obişnuia să se întâlnească în mod regulat cu ei, să discute despre noi modele şi despre game de produse, dar asta era treaba lui. Nu ştiu cine era persoana de contact. Doar socializam cu ei, ştii ce vreau să zic?

— Nu, spuse Tony. Minţea, dar voia să vadă dacă Sanjar ştia cine erau cei de la firma B&R. Ce vrei să zici?

— Sunt evrei, omule. Nu e o problemă când vine vorba despre afaceri, banii lor sunt la fel de buni ca ai oricui. Dar n-o să devenim prietenii lor, pricepi?

— Pricep, zise Tony. Aruncă o privire la ceas. În zece minute Paula avea să-l aştepte jos. Ştii că Benjamin Diamond de la B&R a murit în atentatul de sâmbătă?

Se instală o tăcere prelungă.

— Imposibil, spuse Sanjar într-un final.

— Mă tem că este adevărat. Eşti sigur că Yousef nu i-a pomenit niciodată numele?

— Nu, spunea întotdeauna doar „tipul de la B&R. Sunt destul de sigur că nu a menţionat

niciodată vreun nume. Aşa că poate nu tipul ăsta, Diamond, era cel cu care avea de-a face?

— E posibil. Atâta că mi s-a părut o coincidenţă bizară, zise Tony blând.

— Rahaturi din astea se mai întâmplă. Coincidenţe apar tot timpul, nu?

— În profesia noastră, noi nu prea credem în ele. Trebuie să închid acum, Sanjar. Sper că ai să-ţi poţi înmormânta fratele cu demnitate.

— Încercăm să ţinem secret locul înmormântării, spuse pe un ton sumbru. Ultimul lucru pe care îl vrem e să iscăm necazuri.

— Succes!

Închise telefonul şi se dădu jos din pat sprijinindu-se în cârje. Avusese o întâlnire destul de neplăcută cu doamna Chakrabarti în dimineaţa aceea. Asistentele raportaseră absenţele sale şi conflictul dintre Carol şi mama lui. Doamna doctor nu fusese impresionată.

— Lucraţi într-un spital, doctore Hill, îi spusese cu severitate. Ar trebui să înţelegeţi că pacienţii au cele mai mari şanse de a se însănătoşi dacă respectă indicaţiile celor care au grijă de ei. Eu credeam că v-ar putea da drumul azi sau mâine, dar, sincer, după cum vă purtaţi, mă tem să fac asta, ca nu cumva să suferiţi o recidivă. Apoi îi aruncase un zâmbet. Nu vreau să jucaţi fotbal înainte de sfârşitul săptămânii.

Ea îi ceruse să nu mai plece. Dar nu avea încotro. Cineva trebuia să verifice pista de anchetă, iar Carol îi explicase foarte clar când o sunase că asta nu se afla în fruntea listei sale de priorităţi.

— Am să merg singur atunci, îi spusese el.

— Nu cred că asta e una din cele mai bune idei ale tale, răspunsese Carol.

— De ce? Crezi că aş putea spune ceva ce nu se cuvine?

— Nu, cred că vei cădea din cârje, iar biata femeie lovită de soartă va fi nevoită să te culeagă de pe jos. Am s-o trimit pe Paula, ea poate să te însoţească.

— Pun pariu că va fi foarte încântată.

În final, hotărâseră ca Paula să-l ia din faţa secţiei pentru pacienţi în ambulatoriu. Nu voia să treacă pe lângă biroul asistentelor, aşa că decise să coboare pe scările de urgenţă de lângă camera sa.

Un singur etaj aproape îl ucise. Era scăldat în sudoare, piciorul sănătos îl durea, iar genunchiul rănit părea să fi luat foc. Se târî până la lift şi reuşi să ajungă la punctul de întâlnire fără a fi descoperit. Paula se sprijinea de maşina ei, parcată într-o zonă rezervată ambulanţelor.

— Arăţi de parcă ai fi alergat o jumătate de traseu de maraton, spuse ea, strâmbând din nas.

— De vină sunt pantalonii de trening. Sunt singurii pe care îi pot îmbrăca peste proteza pentru picior.

Clătinând amuzată din cap, Paula deschise uşa, iar el se trânti pe scaun, apoi îşi roti şi-şi trase picioarele înăuntru.

— Mă bucur că şefa nu l-a trimis pe Kevin cu Ferrariul său, gâfâi el, încercând să se aşeze confortabil.

— Ne-ar trebui o macara ca să te băgăm şi să te scoatem din aia, spuse Paula, urcând la volan.

— Cam aşa ceva. Deci ce-ai mai făcut?

Ea îl informă despre investigaţiile făcute de echipă în legătură cu Jack Anderson şi cu personalităţile sale multiple.

— E cam ciudat, adăugă ea. Se pare că, pe vremea când era elev, avea o listă de obiective. Ca lista lui Michael Heseltine pe care scria că voia să ajungă prim-ministru.

Până în acel moment, nimic din ceea ce zisese Paula nu îi stârnise curiozitatea lui Tony. Dar asta era altceva.

— Ştim ce conţinea această listă?

— După spusele lui Steve Mottishead, erau chestii de genul să aibă un Ferrari, o casă pe Dunelm Drive, să câştige un milion înainte de a împlini treizeci de ani. Nu genul de lucruri la care aspiră majoritatea oamenilor.

Cuvintele ei declanşară o reacţie în lanţ în mintea lui Tony. O privi pe Paula cu o expresie de uimire îngrozită.

— Paula, Tom Cross locuia pe Dunelm Drive. Danny Wade a câştigat la loterie şi a ajuns milionar până să împlinească treizeci de ani. Ucide oameni care au fost la aceeaşi şcoală ca el şi care au îndeplinit obiectivele lui.

Paula luă piciorul de pe acceleraţie, surprinsă. Zdruncinătura produsă de cutia de viteze în semn de protest îl făcu pe Tony să scâncească.

— E o nebunie, zise ea. Chiar şi pentru tine, e cam prea trasă de păr. Vrei să spui că ucide oameni din invidie? Fiindcă au obţinut ceea ce îşi dorea el?

Mâinile lui Tony desenau forme incoerente în aer.

— E mai mult de atât la mijloc… Are legătură cu faptul că visele i-au fost furate, aşa că acum el le fură vieţile. Dar, în esenţă, da. Lista sa de obiective este şi lista de crime. Pun pariu că visul de a juca în echipa Bradfield Victoria sau, cel puţin, să ajungă fotbalist de prima ligă era un alt obiectiv de pe listă.

— Chiar crezi că asta e?

Paula părea sceptică.

— Are logică.

— Aşa înţelegi tu logica?

— Paula, în lumea în care lucrez eu, asta nu doar că e normal, e o formă de logică celestă. Tăcu, ridicând un deget pentru a-i face şi ei semn să tacă atunci când dădu să vorbească. Îşi frecă pleoapele cu arătătorul şi cu degetul mare, apoi se răsuci în scaun pentru a fi cu faţa spre ea.

— Kevin a fost elev la liceul din Harriestown, spuse încet.

— Kevin? Doar nu crezi...

— Conduce un Ferrari. E născut în Bradfield, e din partea locului.

Tony se chinuia deja să-şi scoată telefonul din buzunarul jachetei impermeabile.

— Ce faci? întrebă Paula.

— Îl avertizez.

Telefonul fusese scos complet şi deschis; arătătorul lui Tony era gata să apese.

— Nu poţi să-i sari omului în cap cu aşa ceva. Nu ai dovezi, protestă Paula.

— Am tot atâtea dovezi cât am de obicei când pregătesc un profil, ripostă Tony. Tu şi echipa ta vă mulţumiţi, de regulă, să porniţi de la un astfel de profil.

Paula îşi muşcă buza.

— N-ar trebui să vorbeşti cu şefa mai întâi? Să vezi dacă e de părere că ai putea avea dreptate?

— Paula, nu-i cer lui Kevin să facă nimic la nivel operaţional. Cum te-ai simţi dacă nu i-aş spune nimic şi…

Vocea i se stinse. Ştia exact cum s-ar simţi. O ascultase suficient pentru a şti răspunsul.

— Sună-l, spuse ea scurt. Ai dreptate, pe toţi dracii! Eşti singurul care a avut cât de cât un indiciu în cazul ăsta. Fă-o!

Tony formă numărul şi aşteptă. Telefonul nu sună deloc, ci intră direct mesageria vocală.

— La naiba, telefonul lui e închis… Kevin, sunt Tony. O să ţi se pară o nebunie şi o să-ţi explic totul mai târziu. Vreau să te fereşti să mănânci sau să bei orice care ar putea fi contaminat. Chestiile

din conserve, sticle şi pachete închise sunt în regulă câtă vreme e clar că n-au fost deschise. Sau dacă găteşti cu ingrediente proaspete, probabil. Fiindcă eu cred că s-ar putea ca tu să fii următorul pe lista ucigaşului cu otrăvuri. Nu pot să-ţi dau detalii în acest moment, eu şi Paula mergem să discutăm cu cineva în legătură cu evenimentele de sâmbătă. Dar… Auzi un piuit în ureche, semn că îi expirase timpul. Mesagerie vocală, spuse. Sper să primească mesajul.

Paula luă curba şi intră pe o alee. Casa, ştia el, costase probabil vreo câteva milioane bune, dată fiind amplasarea, mărimea ei şi suprafaţa de pământ. Era o vilă minunat proporţionată, construită din cărămizi în stil victorian în culori deschise. Aleea era străjuită de lungi borduri ierboase. În mijlocul lor străluceau fântâni arteziene. Totul trimitea cu gândul la opulenţă şi la bun-gust.

Paula fluieră.

— Nu poţi să nu te întrebi cum ajung în magazine toate haine alea nasoale. Probabil că Benjamin Diamond şi-a epuizat stocul de bun-gust amenajând casa.

— E de un gust foarte fin, spuse Tony. Dar presupun că asta nu prea mai contează acum pentru văduva sa.

Paula păru să se căiască. Opri lângă un şir de garaje care, în mod evident, fuseseră construite iniţial pe post de grajduri.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? îl întrebă.

— Cred că e mai bine dacă mă chinuiesc singur, spuse Tony, făcând exact ceea ce spusese.

Totul era dureros azi. Doamna Chakrabarti avusese dreptate. Exista un motiv pentru care se afla în spital. Din păcate, ucigaşii nu luau niciodată în considerare astfel de lucruri.

Rachel Diamond deschise uşa, prezentându-se chiar înainte ca Paula să apuce să vorbească. Purta o cămaşă de mătase neagră, vârâtă într-o fustă neagră care se răsucea şi se ridica la fiecare pas. Tony nu prea ştia mare lucru despre haine, dar era destul de sigur că ţinuta de doliu a lui Rachel nu provenea din vreunul dintre lanţurile de magazine în care se vindeau produsele firmei B&R. Îi conduse într-o sufragerie vastă care avea într-un colţ o fereastră boltită, ce dădea spre un peisaj cu tufe şi copaci. Printre copaci se observa un fragment turcoaz dintr-o piscină. Camera în sine era mobilată şi decorată într-o versiune mai puţin somptuoasă a stilului domestic victorian. Avea aerul uşor dezordonat al unei încăperi locuite, nu ţinute ca piesă de muzeu. Câteva picturi luminoase şi calde, reprezentând peisaje din deşert, înviorau încăperea.

Rachel îşi făcu de lucru în jurul lui Tony, aducându-i câteva taburete şi diverse perniţe ca să-şi poată găsi cea mai confortabilă poziţie pentru picior. Îngenunche la picioarele sale, mutând şi aranjând lucrurile până se asigură că stătea confortabil. Părul ei brunet era lucios şi des, dar observă câteva fire argintii la rădăcini. Apoi ea ridică privirea, iar el avu ocazia să o privească pentru prima dată fără a mai fi distras de nevoia de a se îngriji de picior şi de cârje.

Avea un ten frumos, catifelat, cu o uşoară nuanţă măslinie. Ştia că avea treizeci şi patru de ani, dar, dacă nu ar fi ştiut, i-ar fi dat vreo douăzeci şi ceva de ani, spre treizeci. Sprâncenele ei frumos conturate îi urmau la perfecţie arcul înalt al orbitelor, atrăgând atenţia asupra ochilor săi căprui migdalaţi, înroşiţi pe margini şi cu o reţea de riduri fine la colţuri. Avea obrajii plini, un nas precum prora răsturnată a unei corăbii şi o gură cu buze subţiri străjuită de două linii fine, ce dădeau impresia că zâmbea mult. Era memorabilă, mai degrabă decât frumoasă, dar părea dotată cu o inteligenţă combativă şi cu simţ al umorului.

— Cum vă simţiţi? întrebă ea.

— Mai confortabil decât m-am simţit toată săptămâna, spuse Tony. Vă mulţumesc.

Rachel îşi strânse picioarele sub ea într-un fotoliu moale de creton. Paula rămăsese deoparte, mulţumindu-se să facă parte din decor până avea să simtă că era nevoie să intervină.

Acum, că nu mai găsea nimic de făcut, Rachel părea tristă şi pierdută. Îşi încrucişă mâinile peste piept ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat. În cameră era cald, dar ea se înfioră puţin.

— Nu prea îmi dau seama de ce aţi vrut să vă întâlniţi cu mine, spuse. Dar e, probabil, din vina mea. Nu prea înţeleg nimic din ce se întâmplă în acest moment.

— Nici nu e de mirare, spuse Tony blând. Şi îmi cer scuze că dau buzna într-un moment când ultimul lucru de care aveţi nevoie e să aveţi străini în sufragerie.

Rachel se relaxă puţin, cu umerii coborâţi şi cu braţele detensionate.

— Asta îmi umple o parte din timp, spuse. Nimeni nu vorbeşte despre asta, nu-i aşa? Toţi vorbesc despre suferinţă, lacrimi şi disperare, dar nimeni nu vorbeşte despre cât de pustii îţi sunt orele, despre cum se dilată timpul. Râse scurt şi amar. M-am gândit chiar să merg la birou, doar ca să fac ceva. Dar Lev nu e la şcoală acum, aşa că trebuie să fiu aici pentru el. Oftă. Lev e băieţelul meu. Are doar şase ani. Nu înţelege ce înseamnă să fii mort. Nu pricepe că e ceva permanent. Crede că tati va fi ca Aslan[32], va învia, şi totul va fi ca înainte.

Suferinţa ei era aproape tangibilă. Părea să se reverse dinspre ea în valuri, învăluindu-l şi umplând încăperea.

— Trebuie să vă întreb unele lucruri, spuse Tony.

Rachel îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune, cu coatele pe braţul fotoliului, sprijinindu-şi obrazul de dosul uneia dintre mâini.

— Întrebaţi-mă ce doriţi. Dar nu văd cum v-aş putea ajuta să vă faceţi treaba, oricare ar fi aceasta.

Era imposibil să pună această întrebare în mod delicat.

— Doamnă Diamond, îl cunoşteaţi pe Yousef Aziz?

Ea păru speriată, ca şi cum acesta ar fi fost un nume pe care nu se aştepta să-l audă vreodată în acea casă.

— Atentatorul?

Se înecă, de parcă îi venea să vomite.

— Da, spuse Tony.

— De unde să cunosc eu un atentator sinucigaş din rândurile extremiştilor musulmani? Fiecare cuvânt ieşea cu greu, ca şi cum ar fi presupus un efort uriaş. Noi suntem evrei. Mergem la templu, nu la moschee.

Se ridică agitată, mâinile tremurându-i cu mişcări neregulate, spasmodice.

— Compania de textile a familiei sale făcea afaceri cu B&R, spuse Paula, pe un ton la fel de blând ca al lui Tony. Sunteţi unul dintre administratorii firmei B&R, doamnă Diamond.

Ea păru hărţuită, ca un animal prins în capcană.

— Eu lucrez în birou. Benjamin, el se ocupa de… El era cel care… Nu am auzit niciodată numele lui înainte de a-l arunca în aer pe soţul meu.

— Mai există altcineva în firmă cu care ar fi putut vorbi despre Aziz? întrebă Paula.

— Suntem doar noi doi. Nu e o afacere care să presupună multă forţă de muncă. Mă refer la partea care ne revenea nouă. Făceam asta împreună. N-aveam secretare sau echipe de vânzări.

Zâmbi, cu o expresie tristă şi visătoare.

— Sunteţi sigură? A apărut în toate ziarele, spuse Tony. Numele lui. Firma familiei, First Fabrics. Nu v-a sunat cunoscut?

— Rachel se legăna în fotoliu, privirea ei trecând de la unul la celălalt.

— Recunosc numele. L-am văzut în conturile firmei B&R. Dar nu am citit ziarele. De ce aş vrea să citesc despre treaba asta? De ce aş vrea să citesc cum a murit soţul meu? Credeţi că am stat mereu

cu nasul în ziare?

— Sigur că nu, spuse Tony, încercând să-i reducă din agitaţie. Atâta că am crezut că poate l-aţi observat. Dar chestia e că firma B&R făcea afaceri direct cu First Fabrics, excluzând intermediarul. Aşa că mă gândesc că Benjamin îl cunoştea pe Yousef Aziz. Au vorbit, probabil, la telefon. Probabil s-au întâlnit. Vezi tu, e foarte neobişnuit să existe orice fel de relaţie între un atentator şi victimele sale.

— Relaţie? Rachel pronunţă cuvântul ca şi cum nu l-ar mai fi auzit vreodată. Cum adică „relaţie”? Ce anume sugeraţi în legătură cu soţul meu?

— Nimic în afară de faptul că se cunoşteau, spuse Tony în grabă. Discuţia nu decurgea bine. Vedeţi, de regulă, ceea ce îi permite unui atentator să-şi îndeplinească misiunea e faptul că îşi poate depersonaliza victimele. Nu sunt oameni adevăraţi, reprezintă duşmanul, sunt corupţi şi aşa mai departe. Dacă au o legătură personală cu potenţialele victime, devine mult mai greu pentru ei să facă ceea ce au hotărât să facă. De asta sunt curios să ştiu cât de bine îl cunoştea Benjamin pe ucigaşul său. Îşi desfăcu mâinile, rugător. Asta e tot.

— De unde ştiţi că individul ăsta, nenorocitul ăsta de… Atentatorul ăsta avea habar că Benjamin avea să fie acolo? De ce s-ar fi informat în privinţa persoanelor pe care să le ucidă? Voia doar să-şi transmită mesajul său murdar, stupid. Oftă adânc, înfiorându-se. E doar o coincidenţă oribilă.

„Poate are dreptate”, se gândi Tony. Uneori, lucrurile erau chiar ceea ce păreau a fi. Sau ar fi fost dacă profilul ţintei ar fi fost corect. Se agăţă de teoria sa, refuzând să recunoască faptul că se putea înşela când venea vorba despre modele de comportament uman.

— E posibil, spuse.

Ea se înfioră din nou, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Ridică privirea spre el, cerşind îndurare. Le-am dat bani. Avem de la ei… În depozitul nostru avem lucruri pe care le-au atins mâinile lor. Gândul ăsta mă dezgustă. Ce fel de oameni sunt ei să ne facă aşa ceva?

— Îmi pare rău, spuse Tony. Îmi pare foarte rău. Dar trebuie să fiu sigur. Soţul dumneavoastră nu a pomenit niciodată cine era persoana de contact de la First Fabrics? Nu discuta niciodată despre întâlnirile sale?

— Puteţi să vă uitaţi în jurnalul lui. E la birou. Dar asta e tot ce ştiu. Benjamin trebuia să se întâlnească cu un grec cipriot de la care cumpărăm noi, dar omul fusese reţinut. În timp ce aştepta, s-a întâlnit cu cineva de la o firmă ale cărei produse le cumpărase în trecut, prin acel intermediar. Ne-au plăcut articolele lor, erau de calitate şi rezistente. Lucru care nu prea se întâmplă. Era un aparteu acid. Benjamin mi-a spus că au început să discute şi au sfârşit prin a ajunge la o înţelegere pentru anumite modele exclusive ce erau producţie proprie a First Fabrics. Era o înţelegere care avantaja ambele părţi. Şi funcţiona.

— Nu s-a pus problema de a vă retrage din înţelegere? Nu existau nici un fel de resentimente? interveni Paula cu întrebarea de detectiv.

Rachel îşi dădu la o parte părul din ochi, părând brusc foarte obosită.

— Nimic de genul acesta, nu. Ba chiar eram mulţumiţi să facem mai multe afaceri cu ei. Datorită modului în care fusese gândită, înţelegerea ne oferea o marjă de profit mai bună. Doamnă detectiv, e imposibil să fi existat vreun motiv legat de afaceri pentru care acest om să-l fi atacat pe Benjamin. După cum am spus mai înainte, nu poate fi decât o coincidenţă oribilă.

Înainte ca vreunul din ei să apuce să insiste mai mult, uşa se deschise şi intră un băieţel. Subţirel şi brunet, părea că avea trăsăturile încă incomplet formate. Se mută de pe un picior pe altul, făcându-şi de lucru cu franjurii unei cuverturi.

— Mami, vino să mă ajuţi cu jocul meu Lego, spuse, ignorând străinii din casă.

— Imediat, dragule. Se întoarse apoi spre Tony. Acesta este fiul nostru, Lev. Se ridică. Cred că am terminat discuţia. Chiar nu am cu ce altceva să vă ajut. Vă rog, daţi-mi voie să vă conduc.

O urmară la uşă, Tony chinuindu-se să ţină pasul. Lev îi însoţi.

— Îl cunoşti pe tatăl meu? îl întrebă el pe Tony.

— Nu, spuse el. Semeni cu el?

Lev îl privi ciudat.

— Am să semăn într-o bună zi, spuse. Dar încă sunt prea mic. Acum semăn doar cu mine.

— Şi eşti un băieţel foarte arătos, spuse Tony.

— Ce-ai păţit la picior? Şi pe tine te-a aruncat cineva în aer? Cineva l-a aruncat în aer pe tatăl meu.

— Nu, nu m-a aruncat nimeni în aer, răspunse Tony. Un bărbat m-a lovit cu un topor.

— Uau! exclamă Lev. Asta e destul de mişto. A durut?

— Încă doare. Aproape le ajunsese din urmă pe Paula şi pe Rachel. Dar se face bine.

Lev se întinse după el şi îl luă de mână.

— Atunci ai să-l omori pe omul care te-a lovit cu toporul?

Tony clătină din cap.

— Nu. În schimb, am să încerc să-l ajut să nu mai facă asta. Eu sunt un fel de doctor, Lev. Încerc să-i fac pe oameni să se simtă mai bine pe dinăuntru. Dacă te simţi rău pe dinăuntru, există oameni ca mine cu care poţi vorbi. Să nu-ţi fie teamă să întrebi. Mama ta te va ajuta să găseşti doctorul potrivit, nu-i aşa?

Rachel înghiţi în sec, cu ochii înotându-i în lacrimi.

— Bineînţeles. Ia-ţi rămas-bun acum, Lev.

Reuşiră cumva să plece fără a ceda nervos.

— La naiba, spuse Paula, mergând spre maşină. Asta n-a fost deloc plăcut. Şi nici nu ne-a folosit la nimic. Are dreptate, să ştii. Cum ar fi putut Aziz să aibă habar că Diamond se afla exact în acea parte a tribunei? Şi, chiar dacă ar fi ştiut, după spusele doamnei Diamond, nu există nici un motiv.

— Aşa s-ar părea, murmură Tony. Şi s-ar putea să mă înşel de-a binelea. Se mai târî câţiva paşi mai aproape de maşină. Pe de altă parte, s-ar putea totuşi să am dreptate. Şi m-aş fi aşteptat ca voi să vă înghesuiţi să-mi luaţi partea în povestea asta.

— De ce?

Paula se opri şi îl aşteptă.

— Fiindcă, dacă am dreptate, Comandamentul Antitero va trebui s-o taie acasă cu coada între picioare.

Paula rânji, cu ochii strălucindu-i de bucurie.

— Dacă pui problema aşa… Hai să vedem dacă putem găsi ceva dovezi, doctore Hill.

* * *

Kevin zâmbi la telefon.

— Exact. Aziz. Yousef Aziz. Perioada de închiriere ar trebui să înceapă de la începutul acestei săptămâni… Da, rămân pe fir.

Îşi învârti pixul între degete, încercând să-l mute dintr-o parte a mâinii în cealaltă fără să-l scape. Vocea de la celălalt capăt al firului îi vorbi.

— OK, bine, vă mulţumesc că aţi încercat.

Tăie un alt nume de pe listă şi se pregăti să sune la o altă firmă de închiriat case de vacanţă din nordul statului Ontario. Dintre firmele pe care le vizitase Yousef Aziz, reuşise să ia legătura cu opt din şaptesprezece. Nici una dintre ele nu îi închiriase vreo proprietate lui Yousef Aziz. Nici una nu-şi amintea să fi discutat cu el sau să fi primit vreun e-mail din partea lui.

Exact când era pe punctul de a forma numărul următor, Carol se opri la biroul său. Îi întinse o cutie de prăjituri.

— Poftim, Kevin, serveşte-te! Mă gândeam că ne-ar prinde bine tuturor puţin zahăr ca să supravieţuim după-amiezii.

El se uită la prăjituri, ezitând.

— Pot să te întreb de unde le-ai luat?

— De la brutăria din apropiere, spuse Carol. Cea de la care luăm de obicei prăjiturile. De ce?

Kevin păru jenat.

— Atâta că… Ei bine, Tony mi-a lăsat un mesaj pe telefon şi mi-a spus să nu mănânc nimic în care mi s-ar fi putut pune otravă.

— Ce-a făcut? Enervarea lui Carol era inconfundabilă în spatele uluirii. A spus de ce îţi recomanda asta?

Kevin clătină din cap.

— A zis că va vorbi cu mine mai târziu. Dar n-a mai luat legătura cu mine de atunci.

— Am trimis-o pe Paula cu el. Te-ai întâlnit cu ea?

— Spunea că va ieşi pe străzile din Temple Fields, azi după-amiază, cu fotografiile cu Jack Anderson, să vadă dacă găseşte vreo urmă. Nu am vorbit cu ea de când a plecat azi-dimineaţă.

Carol trase aer în piept. El observă că fierbea pe dinăuntru.

— Iar tu ce faci acum?

— Verific casele de închiriat la care s-a uitat Aziz de pe computerul său.

— OK. Vezi-ţi în continuare de treabă!

Carol se întoarse în biroul ei şi închise uşa după ea. O sună pe Paula pe mobil. Când obţinu legătura, spuse:

— Paula, erai cu Tony când l-a sunat pe Kevin azi-dimineaţă?

— Da, eram.

Paula părea prudentă.

— Poţi să-mi spui de ce şi-a permis să-l avertizeze pe unul dintre ofiţerii mei că ar putea fi otrăvit, fără să-mi spună mie?

Urmă o scurtă pauză, apoi Paula zise:

— Ştia că eşti într-o şedinţă şi considera că era urgent.

— Şi de ce crede că cineva ar putea încerca să-l otrăvească pe Kevin?

— Răspunsul scurt e deoarece Kevin a fost elev la liceul din Harriestown şi are un Ferrari.

Carol îşi masă blând pleoapele închise şi-şi dori ca durerea de cap care o luase brusc să dispară la fel de rapid cum se instalase.

— Iar răspunsul lung are mai multă logică decât ăsta? întrebă ea.

— Când am vorbi ieri cu Steve Mottishead, a zis că Anderson îşi făcuse o listă cu dorinţe, pe vremea când era la şcoală. De genul celei în care Michael Heseltine îşi dorea să ajungă prim-ministru, îţi aminteşti?

— Continuă.

— Şi-a amintit câteva lucruri de pe listă. Să aibă o casă pe Dunelm Drive. Să câştige un milion

până la treizeci de ani. Să conducă un Ferrari. Când i-am spus lui Tony despre listă, s-a gândit că asta era legătura dintre victime, pe lângă faptul că erau foşti elevi ai liceului din Harriestown. Apoi şi-a amintit de maşina lui Kevin. Aşa că l-a sunat.

— Iar ţie nu ţi s-a părut că e cam prea mult? Că s-a cam pripit cu concluziile?

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ne-am gândit amândoi că e mai bine să ne luăm toate precauţiile, şefa.

Numele lui Don Merrick era suspendat în tăcerea dintre ele.

— Mulţumesc, Paula. Voi vorbi cu Tony. Ştii cumva unde se află?

— L-am lăsat la spital. Era destul de epuizat.

— Aţi aflat ceva de la doamna Diamond? întrebă Carol.

— Nimic care să ne permită să avansăm. A subliniat că era imposibil ca Aziz să ştie că soţul ei se afla la meci, aşa că, fără îndoială, era vorba despre o coincidenţă.

— Nu neapărat. Din câte înţeleg eu, era vorba despre o lojă cu abonamente pe tot sezonul, care de ani de zile era închiriată de acelaşi grup de persoane. E posibil ca Benjamin Diamond să fi menţionat acest lucru în trecere la una dintre întâlnirile lor. Din câte ştiu eu despre bărbaţi şi despre fotbal, este exact genul de lucru pe care l-ar menţiona în trecere. Cred că trebuie să vorbim cu secretara lui Diamond.

— Nu are secretară. După spusele lui Rachel, ei doi se ocupau singuri de întreaga operaţiune. Ea făcea munca de birou, iar el stabilea contactele cu clienţii.

— OK. Succes cu fotografiile! Vorbim mai târziu.

Închise telefonul şi îşi masă tâmplele. Ce fel de joc juca Tony? Era obişnuită să-l vadă deplasându-se pe traiectorii neconvenţionale, dar, de regulă, se consulta cu ea. După ultima sa întâlnire cu un ucigaş, crezuse că-şi învăţase, în sfârşit, lecţia şi că gândea înainte de a face ceva. Evident, se înşelase. Se întinse după telefon, pregătindu-se sufleteşte pentru obişnuita discuţie complicată. De ce nu putea viaţa să fie simplă măcar o dată?

Fu blestemată să i se îndeplinească dorinţa. Nu avea să fie nici o conversaţie aprinsă cu Tony. Mobilul îi era închis şi nu răspundea la telefonul din camera de spital. Ticălosul! Nemernicul şi ticălosul.

* * *

Respectivul ticălos fu deşteptat dintr-un somn adânc de către telefonul de lângă pat. Lui Tony nu-i păsa cine era, pentru că nu se simţea pregătit să vorbească. Ăsta era unul dintre puţinele avantaje de a fi prizonier în spital cu un genunchi făcut zob. În mod normal, ar fi fost obligat să răspundă la telefon. Avea pacienţi care ar fi putut avea nevoie de el urgent. Avea contracte cu mai multe forţe de poliţie din întreaga Europă, care puteau avea şi ele nevoi urgente. Dar, deocamdată, era oficial scos din uz şi putea să ignore telefonul. Altcineva putea să-şi asume responsabilitatea.

Atâta doar că telefonul avea, desigur, legătură cu Carol şi cu echipa ei – şi într-un mod ce depăşea obligaţiile contractuale. Probabil ar fi trebuit să răspundă. Dar întâlnirea cu Rachel Diamond îl epuizase complet. Se întorsese şi îşi luase medicamentele, mâncase de prânz şi căzuse imediat într-un somn greu şi profund, din care se trezise simţindu-se ca un idiot incoerent. Nu era cel mai bun moment să discute cu ofiţeri de poliţie dacă voia să-i convingă că avea dreptate într-o anumită privinţă.

Spera că, până la urmă, Kevin îl luase în serios. Cu siguranţă, ceea ce îi spusese Paula despre amintirile lui Steve Mottishead era cel mai înspăimântător lucru pe care îl auzise despre Hărţuilă

otrăvitorul. Legătura cu liceul din Harriestown fusese deja stabilită în mintea sa. Dar lista lui Jack Anderson, care se potrivise în cazul a două dintre victimele ce, aparent, nu aveau legătură între ele deşteptase antenele lui Tony, făcându-le să vibreze. Mintea ce redactase o astfel de listă cu intenţia de a o transforma în realitate era necruţătoare. Era previzibil că o astfel de persoană avea să-şi urmeze neobosită scopurile. Dar, dacă acea persoană era lipsită de empatie, dacă avea tendinţe sociopate sau psihopate, felul în care avea să reacţioneze în momentul în care aceste ţeluri i-ar fi fost zădărnicite era complet imprevizibil.

Îşi aminti de o pacientă care îi povestise cu mândrie cum distrusese intenţionat căsnicia partenerului ei de afaceri. Nu din motive sexuale sau emoţionale, ci din cauză că soţia partenerului său era prea puţin entuziasmată de afacere. „Am fost nevoită s-o fac, îi explicase pacienta pe cel mai pragmatic ton posibil. Cât timp rămânea căsătorit cu Maria, nu avea să se implice pe deplin în afacere. Iar eu voiam ca el să se implice. Aşa că ea trebuia să dispară.” Dacă lui Jack Anderson îi fuseseră furate visele, care ar fi fost, în gândirea sa, un răspuns rezonabil?

Se părea că optase pentru crimă. Victimele sale erau bărbaţi care proveneau dintr-un mediu asemănător cu al lui. Fuseseră elevi la aceeaşi şcoală. Teoretic, avuseseră aceleaşi oportunităţi ca el. Şi îi demonstraseră că visele lui nu erau chiar atât de nebuneşti, fiindcă fiecare dintre ei realizase unul dintre obiectivele lui. Dar, oricare ar fi fost motivele, Anderson hotărâse că nu avea să reuşească să realizeze ţelurile ambiţioase pe care şi le stabilise singur. Unii oameni s-ar fi împăcat cu acest gând, recunoscând că visele lor din adolescenţă fuseseră doar castele de nisip. Alţii s-ar fi simţit dezamăgiţi, s-ar fi apucat de băutură, şi-ar fi defulat frustrările pe căi ce ar fi fost în cea mai mare parte autodistructive. Jack Anderson hotărâse să-i ucidă pe cei care se realizaseră. Astfel, aceştia nu ar mai fi putut să-i reproşeze eşecul său.

De asta nu exista nici o componentă sexuală în crime, de asta erau comise de la distanţă. Era vorba despre dorinţă, într-adevăr. Dar nu dorinţă sexuală.

Dar de ce otravă? OK, era perfectă dacă nu-ţi făcea nici o plăcere să-ţi priveşti victimele murind şi dacă voiai să eviţi suspiciunile, fiind deja departe atunci când survenea moartea. Asta însemna că nu puteai să alegi calea bătută de majoritatea ucigaşilor, care optau pentru metode nesofisticate. Pistoale, cuţite, instrumente grosolane. Şi totuşi, de ce să alegi ceva atât de tainic, ceva ce părea desprins dintr-un roman de Agatha Christie?

Trebuia să găsească o explicaţie. Trebuia să existe un motiv.

De regulă, criminalii preferau să ucidă cu ceea ce le era la îndemână sau cu care aveau experienţă. Nu cumva otrăvurile fuseseră alese nu doar fiindcă erau ascunse, ci şi fiindcă erau la îndemână? Carol îl interogase deja pe Rhys Butler, un om care avea acces la droguri farmaceutice. Asta avea o oarecare logică.

Dar Anderson nu folosea medicamente cu reţetă. Toate erau derivate din plante. Ricină din ricin, atropină din mătrăgună, oleandrină din oleandru. Nu tocmai plante comune din grădină, dar nici ceva deosebit de exotic. Dar cine ar avea o grădină cu astfel de plante? Ar fi trebuit să fii un fel de specialist. Ceva îi stătea pe vârful limbii. Ceva despre grădini şi otravă. Se ridică şi mişcă mouse-ul pentru a scoate laptopul din stand-by. De îndată ce se conectă din nou la internet, căută pe Google „grădină otrăvitoare”. Primul rezultat al căutării fu Grădina Otrăvitoare a Castelului Alnwick din Northumberland, un corn al abundenţei plin de plante otrăvitoare, deschisă publicului numai sub strictă supraveghere.

Dar, după cum descoperi Tony când continuă căutarea, această idee nu era nici pe departe nouă. Fusese inspirată de către familia De Medici, care amenajase o grădină lângă Padova pentru a găsi modalităţi mai bune de a-şi otrăvi inamicii, şi de către călugării de la spitalul Soutra de lângă

Edinburgh, care foloseau bureţi narcotici cu cantitatea potrivită de opiu, măselariţă şi cucută pentru a anestezia un corp între două şi trei zile – exact atât cât dura amputarea unui membru şi până când corpul îşi revenea din şoc şi începea să se vindece pe cale naturală. Existaseră de-a lungul secolelor şi alte grădini otrăvitoare particulare, iar Tony găsi diverse referinţe speculative la ele pe site-urile de ştiri şi pe bloguri.

Nu cumva Jack Anderson avea acces la una dintre aceste grădini? Nu cumva se folosea de otravă fiindcă era arma pe care o avea la îndemână? Aruncă o privire spre telefon. Acum ar fi fost un moment potrivit să sune.

Intră, în schimb, doamna Chakrabarti, la foarte puţin timp după o bătaie formală în uşă.

— Aud că ai ieşit iar la plimbare, spuse fără nici o introducere.

— M-am întors, replică Tony. Toată lumea îmi spune că ar trebui să mă mişc de ici-colo.

— Cred că e timpul să mergi acasă, spuse ea. Sincer, avem ce face cu patul tău, iar tu eşti atât de al naibii de hotărât, încât ai să te refaci grozav în ciuda noastră. Ne vei mai vizita de multe ori pentru fizioterapie. Dacă îţi închipui că a fost greu până acum, mai aşteaptă până ai să începi să-ţi mişti din nou articulaţia. Zâmbi. Ai să plângi după mama.

— Nu prea cred, spuse Tony.

Doamna Chakrabarti râse.

— Înţeleg! Poate că nu după ea. Dar, cu siguranţă, vei plânge. Aşa că mâine-dimineaţă, dacă medicul rezident principal consideră că eşti în siguranţă şi că putem să îţi dăm drumul, vei pleca acasă. Ai pe cineva care să te ajute la cumpărături, la gătit şi la chestii din astea?

— Cred că da.

— Crezi că da? Ce înseamnă asta, doctore Hill?

— Există cineva, dar cred că e puţin supărată pe mine acum. Pot doar să sper că se va îndura. Dacă nu, o să optez pentru restaurante care livrează la domiciliu.

— Încearcă să fii cuminte pentru restul zilei, doctore Hill. A fost o experienţă interesantă să te avem drept pacient.

Tony zâmbi.

— Voi lua asta drept un compliment.

O nouă bătaie în uşă, o nouă femeie dominatoare. Carol intră valvârtej în cameră, cu gura deschisă şi pregătită să-şi înceapă tirada, dar se abţinu când o văzu pe doamna Chakrabarti.

— O, îmi cer mii de scuze, spuse în grabă.

— Eu tocmai plecam, zise aceasta. Se întoarse spre Tony. Asta să fie acea persoană?

— Da, spuse el, afişând un zâmbet hotărât.

— Atunci ar fi bine să faci nişte eforturi ca s-o câştigi de partea ta.

O salută din cap pe Carol şi ieşi.

— Bănuiesc că pentru asta s-ar putea să fie nevoie de mai multă energie decât am eu acum, spuse Tony, identificând corect starea de spirit a lui Carol.

Ea prinse bara de la capătul patului său. El observă că încheieturile i se albeau.

— Ce fel de joc crezi că joci, Tony? Îmi trimiţi unul dintre cei mai buni detectivi să hoinărească la ţară pentru a conduce interogatorii ce nu duc nicăieri, într-o anchetă care, strict vorbind, nici măcar nu ţine de noi. Bagi spaima într-un alt detectiv al meu, făcându-l să nu mai îndrăznească să mănânce o prăjitură cu cremă de teamă că asasinul otrăvitor din Bradfield îi cunoaşte preferinţele în materie de prăjituri şi s-a angajat la brutăria din zonă. Şi nici măcar nu poţi să mă informezi şi pe mine. Am auzit de chestia cu otrava de la Kevin. Paula mi-a zis că n-ai obţinut nimic de la Rachel Diamond. Ştii, ţi-am luat apărarea de nu ştiu câte ori...

— Nu ţi-a mers chiar atât de rău, din câte se pare, o întrerupse el, prea obosit şi chinuit de dureri ca să mai îndure descătuşarea frustrărilor lui Carol faţă de sistemul care o strivea în acel moment. Istoricul meu de soluţii corecte e destul de bun. Iar tu ştii asta. Faptul că ţi-ai cuplat vagonul la locomotiva mea nu ţi-a atras chiar eticheta de fraieră.

Ea îi aruncă o privire întunecată, vizibil şocată şi furioasă.

— Vrei să spui că succesul meu ţi se datorează?

— Nu asta am spus, Carol. Ascultă, ştiu că ai vrea să-i dai în cap Comandamentului Antitero, dar eşti legată de mâini şi de picioare. Aşa că vii pe-aici şi te descarci pe mine. Ei bine, îmi pare rău. Nu am resursele necesare pentru a-ţi servi drept sac de box în acest moment. Încerc să te ajut, dar, dacă preferi să te exclud din proces, foarte bine. Am să discut cu John Brandon în schimb.

Ea se dădu un pas înapoi, ca şi cum ar fi primit o palmă.

— Nu-mi vine să cred că tocmai ai spus asta. Părea pe punctul de a arunca în el cu ceva.

Tony se strâmbă şi clătină din cap.

— Nici mie. Poate că nu ar trebui să vorbim acum. Suntem întărâtaţi, iar eu sunt dat peste cap.

Cuvintele lui nu avură darul de a o îmbuna.

— Asta e tipic pentru tine, strigă ea. Nu poţi nici măcar să porţi o nenorocită de ceartă adevărată.

— Nu-mi place să mă cert, spuse el. Mă face să sufăr. Ca şi cum aş fi din nou copil. În şifonier, în întuneric. Dacă adulţii se ceartă, trebuie să fie din vina mea. De asta nu mă cert. Clipi furios, încercând să îşi ţină lacrimile la distanţă.

Ea era singura persoană din lume care îl putea face să se simtă atât de expus. Asta nu i se părea întotdeauna un lucru bun.

— Carol, mă duc acasă mâine. Nu mă pot descurca fără tine. Aşa că putem să încetăm cu asta acum? Nu pot s-o fac.

Cuvintele lui îi tăiară elanul.

— Acasă? Mâine?

El dădu din cap.

— Nu trebuie să faci prea multe. Pot să le cer celor de la supermarket să-mi trimită provizii de mâncăruri gătite…

Carol îşi dădu capul pe spate, închise ochii şi oftă.

— Eşti imposibil, spuse, iar toată furia i se risipi dintr-odată.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te calc pe bătături. Am vrut doar să te ajut şi să nu-ţi stau în cale. Muchiile tăioase ale conflictului încă mai pluteau în aer, dar atmosfera dintre ei se apropiase ceva mai mult de normal.

Ea se aşeză.

— Acum, că am venit, spune-mi şi mie la ce te gândeşti. Ce putem face în privinţa lui Aziz din moment ce Rachel Diamond a închis acea pistă?

— Eu nu sunt sigur că e închisă. Trebuie doar să găsesc o altă abordare.

— Să mă anunţi când faci asta. Vreau să fiu prezentă, de data asta, spuse ea cu fermitate. Ah, şi mai e ceva ce nu am apucat să-ţi spun. Îi relată despre descoperirea echipei de criminalişti, că fuseseră două cronometre. Cei de la Comandamentul Antitero cred că e vorba despre o nouă tendinţă, spre un terorism ce aduce mai mult cu stilul IRA, în care atentatorii rămân în viaţă şi pentru alte misiuni. Eu, una, cred că ne aduce mai aproape de ideea ta, că ar fi făcut-o la comandă. Curea şi clame. „Dacă cronometrul meu nu se declanşează, voi putea s-o declanşez de la distanţă cu mobilul.” Cam aşa ceva.

Tony simţi cum un gând i se contura vag în subconştient.

— Cam aşa ceva, spuse încet. Da. Îi aruncă un zâmbet fugar şi luminos. Ne îndepărtăm tot mai mult de orice ipoteză credibilă de terorism, spuse el.

— Avem nevoie doar de dovezi incontestabile. Sunt blocată în mijlocul a două cazuri în care dovezile sunt intangibile.

Tony făcu un gest de nerăbdare cu mâna.

— După ce o să-l găsiţi pe Jack Anderson, o să aveţi şi dovezile. Cred că are legătură cu o grădină otrăvitoare.

— Cum adică o grădină otrăvitoare?

— Au una la Castelul Alnwick, spuse el. Aceea e publică, şi oricine poate intra să vadă toate aceste plante ucigaşe. Dar există poveşti şi zvonuri despre existenţa unor grădini private. Există indivizi care se specializează în cultivarea unor specii de plante ucigaşe, ce au trimis oameni pe lumea cealaltă încă de la începuturile omenirii. Cucuta, care l-a ucis pe Socrate. Stricnina, pe care o foloseau femeile pentru a-şi ucide soţii în Evul Mediu. Ricina, care l-a ucis pe Gheorghi Markov în anii ’70. Poţi să cultivi aceste plante şi în grădina din spatele casei, dacă te pricepi. Oriunde ar fi locul unde se ascunde Jack Anderson cel temător de riscuri şi de unde îşi ticluieşte planurile bine puse la punct, cred că vei găsi o grădină otrăvitoare.

Carol îşi dădu ochii peste cap.

— De fiecare dată când lucrăm împreună, se ajunge la un punct în care dai la iveală vreo idee genială la care primul meu gând e: „Şi cum dracu’ ar trebui să folosesc ideea asta?”

— Iar ceea ce te înnebuneşte cu adevărat e că, după ce îţi dai seama cum s-o foloseşti, se dovedeşte iritant de utilă, spuse el. Pentru asta sunt plătit.

— Pentru ce? Ca să fii enervant?

— Ca să fiu util într-un mod în care nu e nevoie să fie nimeni altcineva. Du-te acasă acum şi dormi cu gândul la asta. Probabil îi vei da de capăt până dimineaţă.

— Crezi?

— Ştiu. Subconştientul e un mare hoţ. Lucrează cel mai eficient în timp ce dormim. Oricum, o să ai nevoie de cât mai multă odihnă ca să-mi poţi aduce ceşti de cafea după o zi grea de luptă pe baricadele împotriva infractorilor.

Carol pufni.

— Ia-ţi un termos şi o sfoară! Se ridică. Ne vedem mâine. Îl sărută pe creştetul capului. Şi să nu-ţi mai faci de lucru cu angajaţii mei fără să discuţi mai întâi cu mine. OK?

El zâmbi, mulţumit că depăşiseră momentul de furie.

— Promit. Şi chiar vorbea serios.

Marţi

„Tony s-a înşelat”, se gândi Carol îndreptându-se spre duş, cu o cană de cafea în mână, în timp ce motanul îi mieuna la picioare. Răspunsul nu i se arătase la trezire. Poate din cauză că Tony nu luase în calcul şi o sticlă de Pinot Gris. După vizita la spital, Carol se dusese din nou la birou. Nimic din ceea ce se întâmpla acolo nu avusese darul să-i îmbunătăţească starea de spirit. Kevin nu rezolvase nimic în privinţa canadienilor. Sam nu observase nimic suspect în e-mailurile lui Yousef Aziz. Paula nu găsise pe nimeni în Temple Fields care să-l recunoască pe Jack Anderson, cu excepţia unei femei care îi fusese colegă de şcoală şi care nu-l mai văzuse de la şaisprezece ani, când fuseseră prieteni timp de trei săptămâni. Chris nu obţinuse nici un rezultat în privinţa listei de convorbiri telefonice a lui Tom Cross. Iar Stacey nu găsise nimic interesant pe nici unul dintre cele câteva hard diskuri cu care îşi făcuse de lucru. Una peste alta, echipa ei îşi petrecuse ziua urmărind piste ce nu

duceau nicăieri. Când ajunsese acasă, era deja gata pentru fundătura asigurată de o altă sticlă de vin.

Porni duşul şi îşi termină cafeaua în timp ce aştepta să vină apa fierbinte. Îşi agăţă halatul pe uşă şi păşi în cabina mare pe care constructorii o înghesuiseră într-un colţ uitat al pivniţei când făcuseră transformarea. Îi plăcea la nebunie acest apartament, în pofida faptului – sau tocmai datorită faptului – că ocupa subsolul casei lui Tony. Dar se apropia momentul când avea să fie nevoită să accepte că se întorsese definitiv în Bradfield. Pentru a se convinge că întoarcerea ei de la Londra nu era temporară, se gândea că avea să fie, probabil, nevoită să-şi cumpere o casă a ei.

Nu că ar fi vrut să renunţe la apropierea de el. Asta îşi dorise, nu? O modalitate de a se apropia mai mult. Atâta doar că faptul că locuiau în aceeaşi clădire nu reuşise să-i apropie mai mult, nici emoţional, nici fizic. Poate că era timpul să se distanţeze din nou, să vadă dacă asta urma să-i determine să se confrunte cu ceea ce se afla între ei.

Sau poate că era, pur şi simplu, prea târziu.

Apa se revărsă în cascade peste ea, ca un şuvoi extern ce părea să încurajeze şuvoiul intern al gândurilor. Pentru o grădină otrăvitoare ar fi fost nevoie de spaţiu. Spaţiu şi intimitate. N-ai fi vrut să ai copii din vecini care să miroasă florile, să ronţăie frunzele sau să culeagă bobiţele dacă ai fi cultivat plante otrăvitoare.

Ar fi fost nevoie şi de bani. Nu credea că seminţele se găseau la magazinul local de grădinărit. Proveneau, probabil, de la cultivatori speciali. Poate chiar trebuiau importate, caz în care ar fi existat anumite acte doveditoare. Undeva, s-ar fi aflat celălalt chip al lui Jack Anderson.

Iar, odată cu acest gând, o năpădi şi amintirea. Castelul Pannal, unde Tom Cross trebuia să asigure securitatea, pentru evenimentul de strângere de fonduri. Şcoala nu ştia nimic despre asta, după cum susţinea Kevin, aşa că legătura trebuia să fi fost făcută prin intermediul ucigaşului. Era riscant să foloseşti numele unui loc de întâlnire dacă nu ştiai destule despre acesta. Iar Tony spusese că se temea de risc, că plănuia totul cu atenţie.

Clătindu-şi în grabă şamponul din păr, Carol ieşi valvârtej de sub duş. Se înfăşură într-un prosop şi se duse la telefonul din sufragerie. Află rapid numărul secţiei de poliţie aflate la cea mai mică distanţă de Castelul Pannal, care intra sub jurisdicţia poliţiei din vecinătate. Carol sună la numărul secţiei de poliţie Kirkby Pannal şi aşteptă nerăbdătoare preţ de patru apeluri. De îndată ce i se răspunse, spuse:

― Sunt inspector-şef Carol Jordan de la poliţia din Bradfield. Cu cine vorbesc…? Bună dimineaţa, domnule poliţist Brearley. Am nevoie de numărul privat de la castelul Pannal… Da, ştiu că nu e trecut în cartea de telefon. De asta vă sun… Nu, sun de acasă… Da, aştept.

Carol bătu ritmic cu degetele pe braţul scaunului. Tânărul de la celălalt capăt al liniei nu părea să priceapă că simplul fapt de a verifica în Sistemul Britanic de Monitorizare dacă exista cu adevărat un inspector-şef Jordan însemna că, într-adevăr, vorbea cu inspectorul-şef Jordan. Însă nu avea de gând să-şi irosească timpul şi să-l pună la punct.

Câteva minute mai târziu, tinerelul reveni la telefon şi, îndatoritor, îi dădu numărul.

― Mulţumesc, spuse ea, închizând telefonul şi sunând imediat la castelul Pannal.

― Alo? Vocea de la celălalt capăt al firului părea elegantă şi morocănoasă. Carol se prezentă şi se scuză că suna atât de devreme.

― Nu contează, răspunse vocea. Îmi face întotdeauna plăcere să ajut poliţia. Lordul Pannal la telefon.

Carol inspiră adânc.

― S-ar putea să vi se pară o întrebare uşor bizară, dar aveţi cumva o grădină otrăvitoare?

* * *

Până la nouă şi jumătate, Tony era un om liber. Asistenta care îşi petrecuse cel mai mult timp având grijă de el îl conduse până la taxi.

— Să nu te forţezi prea tare, îl avertiză. Vorbesc serios. Vei plăti pentru asta mai târziu.

I se părea că niciodată casa lui nu adusese mai mult a cămin decât astăzi. Nimic nu era la fel de confortabil ca în spital. Dar se afla în mica sa lume. Cărţile sale. Mobila sa. Patul său, plapuma sa, pernele sale.

Nu trecuseră nici cinci minute de când se instalase în fotoliul său preferat, când fu lovit de inspiraţie. Dacă Rachel Diamond nu se uitase la televizor şi nu citise ziarele, era posibil să nu fi văzut nici o fotografie cu Yousef Aziz. Poate că îşi zărise soţul în compania lui chiar fără să-şi fi dat seama. Trebuia să se asigure. Trebuia să vadă reacţia ei în faţa unei fotografii a ucigaşului soţului său.

Se scotoci prin buzunar după telefon şi formă numărul lui Carol. Ea răspunse cu respiraţia întretăiată.

— Nu acum, Tony, spuse. Sunt foarte prinsă cu ceva. Te sun eu peste o oră sau două.

Şi închise. O oră sau două? În două ore, avea să fie stors de puteri. La ora aceea avea să-şi dorească să fie sus, întins sub plapumă, dormind în îmbrăţişarea caldă a propriului pat.

Ei bine, nu putea spune că nu încercase. Ar fi preferat să fie însoţit de cineva, măcar pentru a face drumul până acolo mai plăcut. Dar Carol îi spusese clar că nu voia ca el să se folosească de oamenii ei. Era nevoit să meargă singur.

În timp ce aştepta taxiul, o sună pe Stacey şi îi ceru să-i trimită pe e-mail cea mai bună fotografie cu chipul lui Aziz pe care o avea. Apoi îşi dădu seama că imprimantele erau la etaj. Aşa că îi ceru taxiului să aştepte până se târî sus, printă fotografia, apoi coborî din nou tresărind de durere.

— Pari terminat, spuse taximetristul, insistând să-l ajute să urce.

— Aşa mă şi simt, recunoscu Tony.

Îşi rezemă capul de banchetă şi aţipi până să ajungă la capătul străzii. Se trezi cu o tresărire când taximetristul îl scutură de umăr, douăzeci de minute mai târziu.

— Am ajuns, prietene, spuse.

— Poţi să mă aştepţi? întrebă Tony. N-am să stau mult.

Trecu prin ritualul complicat al coborârii din taxi, netezindu-şi părul când taximetristul îi spuse că îi stătea vâlvoi, şi merse până la uşa din faţă. O femeie de vreo şaizeci şi ceva de ani îi răspunse la sonerie. Arăta ca o versiune evreiască a lui Germaine Greer[33], şi chiar avea un creion ce-i ieşea din părul ciufulit şi cărunt. Îl privi pe deasupra unei mici perechi de ochelari cu rame dreptunghiulare.

— Pe cine căutaţi, întrebă nedumerită.

— O caut pe Rachel, spuse Tony.

— Rachel? Îmi pare rău, aţi venit degeaba. S-a dus la birou. Eu sunt mama ei. Esther Weissman. Şi dumneavoastră sunteţi...

Înainte ca Tony să apuce să se prezinte, Lev apăru lângă bunica sa.

— Eu te cunosc. Ai venit ieri cu poliţista. Ridică privirea spre bunica sa. Un om l-a lovit cu un topor.

— Ce nenorocire, spuse doamna Weissman.

Lev se strecură pe lângă ea şi îşi înălţă capul într-o parte ca să poată vedea fotografia pe care Tony o ţinea lângă cârjă.

— De ce ai o poză cu prietenul lui mami?

Luat prin surprindere, Tony se sprijini în cârje şi îi arătă fotografia.

— Acesta este prietenul lui mami? întrebă.

— Ne-am întâlnit cu el în parc odată. Mi-a cumpărat o îngheţată.

Doamna Weissman încerca să vadă fotografia. Dându-şi seama că imaginea pe care o ţinea în mână era echivalentul unui rucsac plin cu TATP, Tony se mişcă astfel încât să n-o poată vedea.

— Ce aveţi acolo? întrebă ea.

— O fotografie care are legătură cu evenimentele de sâmbătă, spuse, încercând să sugereze că era ceva ce nu trebuia discutat în faţa unui copil. O problemă de identitate. Speram că Rachel m-ar putea ajuta. Colaborez cu poliţia. E în regulă, o să dau de ea la birou.

Încerca să se retragă, să ţină fotografia ascunsă şi să nu cadă peste Lev. Era deja mare lucru simplul fapt că stătea în picioare.

Timp de o clipă îngrozitoare, se temu că doamna Weissman avea să-i smulgă fotografia din mâini. Dar manierele societăţii civilizate avură câştig de cauză, şi femeia reuşi să se stăpânească.

— Eu plec atunci, spuse el, întorcându-se cu cârjele şi pornind spre taxi cât de repede putea.

— N-am reţinut cum vă cheamă, strigă doamna Weissman în urma lui.

Oricât de copilăresc ar fi fost, voia să-i strige: „Duşman de moarte”. În schimb, se mulţumi cu: „Hill. Doctor Tony Hill”. Fără îndoială, Rachel avea să înţeleagă în scurt timp. Când taxiul o luă din loc, sună la sediul Echipei de Intervenţii Majore. Paula fu cea care răspunse la telefon.

— Am nevoie de ajutorul tău, îi spuse.

— Nu pot, spuse ea. Şefa mi-a cam ţinut un mic discurs despre cum nu ar trebui să lucrez pentru tine.

— Paula, e ceva de o importanţă vitală. Am încercat s-o sun pe Carol, dar era prea ocupată ca să vorbească cu mine. Uite, am fost acasă la Rachel Diamond să văd dacă îl recunoaşte pe Aziz într-o fotografie. Având în vedere că a zis că nu urmărise ştirile din presă, m-am gândit că era posibil să-l fi văzut fără să ştie. Doar că ea nu era acolo.

— Şi?

Paula părea exasperată.

— Şi Lev a văzut fotografia şi a zis: „De ce ai o poză cu prietenul lui mami?”

Timp de un moment îndelungat, Paula nu spuse nimic. Apoi murmură:

— Doamne, Dumnezeule!

— Da. S-au întâlnit în parc. Aziz i-a cumpărat puştiului o îngheţată, de aia şi-l aminteşte atât de clar.

— Doamne, Dumnezeule! Trebuie să vorbeşti cu şefa.

— Ţi-am spus. Nu ştiu ce face, dar e prea ocupată să-mi răspundă la telefon.

— S-a dus la castelul Pannal cu Chris, îl lămuri Paula. Ce vrei să fac?

— Rachel ar trebui să fie la birou. Asigură-te că e acolo, apoi ţine clădirea sub observaţie până reuşesc să vorbesc cu Carol. Sunt sigură ca mama ei a sunat-o deja, să-i spună despre bărbatul ciudat care a venit acasă la ea cu o poză. Nu vrem să-şi ia zborul.

— Nu avem dovezi, spuse Paula. Va fi imposibil să-l faci pe puşti să depună mărturie împotriva ei.

— E adevărat. Dar am una sau două idei în privinţa asta. Te rog, Paula. Îmi asum eu criticile. Dacă vor exista critici. Dar trebuie să ne asigurăm că n-o scăpăm din ochi.

— Mă cunoaşte.

— Dar Kevin?

— Nu e aici. Şi-a luat o pauză pentru chestii personale, aşa a spus. Nu ştiu când se întoarce.

— Va trebui, pur şi simplu, să...

— O să-l iau pe Sam cu mine, spuse Paula. Vorbim mai târziu.

Tony se lăsă din nou pe perne. Şi pentru a doua oară în acea dimineaţă, i se făcu negru în faţa ochilor.

* * *

Kevin stătea la fereastră, admirând peisajul de deasupra acoperişurilor din Temple Fields. Nu era obişnuit cu această perspectivă asupra unei zone pe care o cunoştea atât de bine. Priveliştea era surprinzător de inocentă de la această înălţime, constată el. Era imposibil să vezi cu ce fărădelegi se îndeletniceau siluetele minuscule de jos. Ştiuse că primele zece etaje ale Turnului Hart cuprindeau apartamente, dar era prima dată când avea ocazia de a privi panorama de aici. Se întoarse apoi spre gazda sa.

— Eşti norocos să locuieşti într-un loc cu o asemenea privelişte, spuse.

Justin Adams îşi împinse pe nas ochelarii cu rame întunecate şi-şi dădu la o parte de pe frunte şuviţa lungă de păr brunet.

— Nu e al meu, de fapt, spuse. Îi aparţine unui fotograf cu care colaborez destul de mult. Îmi dă voie să-l folosesc când lucrez aici. Sediul meu principal e în Londra. Râse, dezvelindu-şi dinţii ce păreau şi mai albi în contrast cu barba nerasă de câteva zile. Nicidecum la fel de grandios ca ăsta. Traversă încăperea îndreptându-se spre zona bucătăriei. Pot totuşi să-ţi ofer ceva de băut. Avem bere, votcă, gin, vin…

Ridică întrebător din sprâncene.

— Mulţumesc, dar trebuie să merg la serviciu mai târziu. Nu vreau să miros a băutură. Kevin se instală într-un fotoliu confortabil de stofă de culoarea ferigilor.

— Da, presupun că nu dă prea bine în domeniul în care lucrezi tu. Dar ce zici de o răcoritoare? Eu am să beau un suc de portocale. Scoase o cutie din frigider şi desfăcu sigiliul de plastic. Vrei un pahar?

„E sigilat şi bea şi el”, se gândi Kevin, spunându-şi apoi că era un pămpălău paranoic. Acest interviu fusese stabilit cu mult înainte ca ucigaşul otrăvitor să facă vreo victimă. Văzuse articole ale lui Justin Adams publicate în reviste despre maşini ani la rând.

— Da, toarnă-mi, spuse, urmărindu-l pe Adams cum umplea două pahare înalte şi adăuga câteva cuburi de gheaţă de pe o tăviţă pe care o scoase din congelator. Ambele pahare rămaseră sub ochii săi în tot acest răstimp, de la umplere până la servire. Kevin aşteptă până când Adams luă o înghiţitură zdravănă, apoi sorbi şi el câteva guri. Era delicios: dulce, înţepător şi aromat.

Adams puse un mic reportofon pe măsuţa de cafea ce se întindea între ei.

— Nu te deranjează dacă înregistrez asta, nu-i aşa?

Kevin flutură mâna într-un gest expansiv în direcţia aparatului.

— Te rog, spuse. Va fi interesant să fac o înregistrare care nu începe cu data şi ora şi cu inventarul persoanelor din încăpere.

Adams zâmbi aproape imperceptibil.

— Nu cred că voi face vreodată o asemenea înregistrare, spuse.

Kevin râse.

— Depinde cu ce viteză conduci acele maşini despre care scrii.

Adams se aplecă în faţă şi apăsă un buton argintiu.

— Povesteşte-mi cum a fost prima dată când ai văzut un Ferrari.

Lista 3

1. Danny Wade
2. Robbie Bishop
3. Tom Cross
4. Kevin Matthews
5. Niall şi Declan McCullogh
6. Deepak

Castelul Pannal se afla pe acest domeniu încă din timpul Războiului celor Două Roze. Căzut în ruină până spre mijlocul secolului al XIX-lea, fusese reconstruit de către cel de-al paisprezecelea baron. Deşi din afară părea o clădire medievală, în interior avea încălzire centrală şi un sistem modern de canalizare, precum şi o amenajare ce răspundea mai bine nevoilor moderne decât celor din vechime.

Probabil că cel mai bun lucru în privinţa sa era varietatea de privelişti uimitoare, de care se bucura însă prea puţină lume, fiindcă acest castel rămânea cu încăpăţânare închis publicului. Comerţul cu lână, exploatarea de cărbune şi, mai recent, Satul de Arte Plastice şi Meşteşuguri „Trandafirul Roşu" le permiseseră mai multor generaţii de lorzi Pannal să îşi păstreze castelul şi pământurile, fără a fi nevoiţi să recurgă la excursii de vizitare.

Chiar şi lordul Pannal muncise ca să-şi câştige existenţa. Timp de vreo zece ani, fusese un producător de documentare relativ necunoscut, ceea ce îi permitea ca, în prezent, să facă parte din tot felul de consilii şi comisii. Din câte ştia Carol, era un tip destul de decent, în pofida faptului că îl adusese odată pe Tony Blair să-i inaugureze noua galerie a satului de meşteşuguri.

În vreme ce înainta cu maşina pe panta lină a drumului privat care ducea la castel, Chris privi în jurul ei.

— Cred că în trecut locul ăsta a avut un rol esenţial în defensivă, comentă ea. Ar fi fost greu să te strecori neobservat.

— Presupun că de aia se află încă aici, spuse Carol.

— Asta şi grădina otrăvitoare, nu? Dacă nu le vii de hac cu tunurile, vezi poate îţi iese cu supa.

— Nici nu-i de mirare că mâncarea englezească s-a ales cu o reputaţie atât de proastă.

— Deci ce se află, de fapt, aici?

— Lordul Pannal a devenit interesat de grădini otrăvitoare când făcea un documentar despre familia de Medici, acum vreo zece ani, şi s-a hotărât să-şi facă şi el una.

— Şi se mai zice că televizorul este un mijloc de educare! Deci ce are acolo?

— Nu ştiu lista completă, dar le are pe cele care ne interesează pe noi. Plantă de ricin, mătrăgună, oleandru. El susţine că grădina lui otrăvitoare e înconjurată de grilajuri de doi metri şi jumătate, cu sârmă ghimpată în partea de sus, ceea ce face ca furturile ocazionale să fie puţin probabile. Dar are un administrator al domeniului pe nume John Anson.

— J.A. Îmi place. Îmi place foarte mult.

Un bărbat scund cu şapcă de tweed şi jachetă de toamnă îi aştepta când trecură cu maşina peste masivul pod rabatabil din lemn ce ducea în curte. Trei labradori negri le înconjurară relaxaţi când coborâră din maşină.

— Benson, Hedges, Silkie, veniţi de-acolo, strigă bărbatul, lăsându-le pe Carol şi pe Chris să se apropie în timp ce câinii se tăvăleau pe pământ la picioarele sale.

— Lordul Pannal, spuse, întinzându-le o mână când se apropiară. Faţa sa rozalie, ochii albaştri şi mustaţa burzuluită îi confereau o bizară şi încântătoare asemănare cu un purceluş. Sunt ceva mai încet în gândire la prima oră a dimineţii. După ce m-aţi sunat, mi-am dat seama. Fotbalistul ăla şi

tipul care i-a salvat pe toţi acei oameni după atentatul cu bombă au fost otrăviţi. Îşi muşcă buza de jos. Ce lucru îngrozitor! Şi mai îngrozitor e dacă otrăvurile provin de pe domeniul Pannal. Vreţi să vedeţi grădina?

— Cred că o să lăsăm grădina deocamdată. Carol îi făcu un semn cu capul lui Chris, care scoase o mână de fotografii dintr-un dosar şi le întinse pe capota maşinii.

— Lord Pannal, fiţi bun şi uitaţi-vă la aceste poze şi spuneţi-ne dacă recunoaşteţi pe cineva.

El îşi întinse gâtul în faţă, ca o ţestoasă mare şi roz ieşind din carapace. Examină cu atenţie fotografiile, apoi întinse un deget durduliu.

— Ăsta e John Anson. Lucrează pentru mine. E administratorul domeniului. Îşi abătu privirea, clipind îmbufnat. E greu de crezut. Un tip harnic. E la noi de câţiva ani, foarte îndatoritor.

— Printre responsabilităţile sale se numără şi grădina otrăvitoare? întrebă Carol.

— Cade în sarcina sa, într-adevăr. Nu într-un mod ce presupune implicarea sa directă – asta e treaba grădinarilor. Dar se regăseşte în atribuţiile sale, da.

Vorbea cu glasul întretăiat, vizibil tulburat, deşi ar fi fost ofensat dacă cineva i-ar fi oferit compătimirea şi susţinerea sa. Poate că un scotch ar fi fost acceptabil, dar Carol nu era sigură nici măcar în privinţa asta.

— Ştiţi unde îl putem găsi acum? întrebă Chris, adunând fotografiile.

— În Bradfield. Îşi muşcă buza. Discută cu potenţiali chiriaşi pentru o casă disponibilă în satul de meşteşuguri.

— Unde anume în Bradfield? insistă Carol cu blândeţe.

— Am un refugiu acolo. Îl folosim pentru afaceri şi pentru a rămâne peste noapte în oraş, când e cazul. În Turnul Hart.

Chris şi Carol schimbară o privire plină de subînţeles.

— La marginea zonei Temple Fields, spuse Carol. Vom avea nevoie de adresă.

* * *

Tony zâmbi din toată inima.

— Chestia e că n-ar trebui să te pun să faci nimic. Carol spune, pe bună dreptate, că nu lucrezi pentru mine, ci pentru ea. Eu, unul, cred că toţi lucrăm în slujba dreptăţii, dar n-am de gând să mă cert cu ea.

— Nu dată fiind starea ei de spirit din ultima săptămână, fu de acord Stacey, fără a ridica măcar privirea din monitor. E interesant că băiatul a identificat fotografia. Eşti absolut sigur de asta?

Tony ridică din umeri.

— Puştiul e absolut sigur. Asta contează aici. Era cât se poate de sigur. Prietenul lui mami care i-a cumpărat o îngheţată.

— Aşa putem înţelege toate lucrurile care ne-au ridicat semne de întrebare. Ceea ce ai spus despre faptul că nu se potriveşte cu profilul unui atac terorist – ei bine, are noimă dacă n-a fost vorba despre terorism. Cele două cronometre – Aziz credea că avea să scape cu viaţă, dar Rachel Diamond avea alte planuri. Voia ca el să moară.

— Dar nu voia ca el să ştie asta, spuse Tony gânditor. Dacă aş fi în locul tău, aş lua legătura cu companiile aeriene să văd dacă Rachel Diamond şi fiul ei Lev au rezervat vreun zbor spre Canada în viitorul apropiat. Şi aş verifica şi dacă vreuna dintre acele case de vacanţă de închiriat de care se ocupa Kevin era rezervată pe numele ei.

Stacey se încruntă.

— Crezi că intenţiona să i se alăture?

Tony clătină din cap.

— Cred că voia ca el să creadă că avea de gând să i se alăture.

Stacey îl privi cu respect.

— O, ăsta e un plan foarte deştept, spuse. Malefic şi foarte deştept. Degetele îi alergau deja pe tastatură. Cred că va trebui şi să dau câteva telefoane în Canada.

— Pe mine să nu mă bagi în seamă, eu doar voi citi ziarul, spuse Tony, lăsându-se pe spate şi relaxându-se.

* * *

Drumul de la castelul Pannal înapoi la Bradfield le luă considerabil mai puţin timp decât făcuseră până acolo, dar, oricum, li se păru interminabil.

— Hai odată, îndemna Chris maşinile din faţa ei de câte ori era nevoită să încetinească în trafic.

— Nu-mi vine să cred că nimeni de la birou nu avea o listă cu posibilii locatari, spuse Carol pentru a treia sau a patra oară. M-aş fi aşteptat să existe mai multe exemplare dintr-o astfel de listă.

— Da, am fi putut să i-o dăm lui Stacey să lucreze pe ea. Poate ne-am fi dat seama care era următoarea sa victimă. Mişcă-te, rablă, strigă Chris la maşina ce se târa leneş în faţa ei.

— Doar dacă nu cumva…

Vocea lui Carol se pierdu când o nouă posibilitate i se deschise în faţa ochilor.

— Doar dacă nu cumva...?

Chris părea nerăbdătoare, în timp ce ocolea maşina leneşă.

— Doar dacă nu cumva nu există nici o listă. Poate că era doar un pretext pe care l-a inventat pentru lordul Pannal ca să aibă acoperire. Poate că următoarea sa victimă nu are nimic de-a face cu satul de meşteşuguri, până la urmă.

Chris călcă pe acceleraţie şi claxonă. Un şofer speriat de SUV se dădu la o parte din calea ei, iar ea trecu în viteză.

— Nu prea mai contează în momentul de faţă, nu-i aşa? Important e să ajungem la ei înainte ca Jack, Jake sau John sau cum l-o fi chemând să toarne în acea persoană o otravă incurabilă.

Când ajunseră la marginea oraşului, Chris încercă să găsească drumul cel mai scurt spre Turnul Hart.

— Aş vrea să-l fi avut pe Kevin cu noi, spuse. Nimeni nu ştie scurtăturile dosnice mai bine decât el.

— Te descurci foarte bine, o linişti Carol.

Dar nu era sigură că spunea adevărul.

* * *

— Un vis frumos devenit realitate. Un visător frumos.

Kevin se încruntă. Nu cumva tocmai se repetase? De câte ori credea că spusese tot ceea ce era de spus despre minunata sa maşină, îşi mai amintea ceva ce voia să spună. Apoi, când o spunea, avea impresia că o mai spusese şi înainte. De mai multe ori.

Se foi în fotoliu, care părea să fi devenit amăgitor de alunecos. Membrele nu îi răspundeau la comenzi; se agăţase în repetate rânduri de braţul fotoliului, cu textura sa interesantă, pentru a nu se prelinge pe covor. Acolo unde se afla un covor cu adevărat frumos, colorat precum o bijuterie, pe

care voia să-l îmbrăţişeze.

O pată ciudată tot îi traversa câmpul vizual. Roz cu perişori, acoperită cu o blană groasă maro ca a unui urs. Dar blana era diferită, cumva. Înainte, fusese ca o coamă de cal în vânt, dar brusc acea coamă explodase în aer, transformându-se într-o mare spirală de şuviţe mătăsoase. O urmări cum se răsucea prin aer cu încetinitorul înainte de a ateriza pe podeaua de lemn.

Kevin îşi roti capul greu, capul greu capul greu să o privească din nou. Ca un pampon ce fusese cumva aplatizat cu fierul de călcat cu aburi. Minunat. Totul, de fapt, era minunat.

Brusc, pata se afla în faţa sa, făcând un zgomot. Totul părea foarte abrupt, ca şi cum ar fi adormit şi s-ar fi trezit într-un alt loc. Dar nu, era în acelaşi fotoliu. Cel puţin credea că se mai aflase în acest fotoliu. Cu mult, mult timp în urmă.

Şi, dintr-odată, nu mai era. Era în picioare. Alte mâini îl ţineau de mână, conducându-l. Prea greu. Prea bizar de greu. Kevin se prăbuşi în genunchi şi căzu în faţă. Doamne, cât de moale era covorul cel frumos. Sărută covorul şi simţi că îi vine să râdă. Râzând, începu să se rostogolească, conştient de atingerea unor mâini pe corpul său. O sută de mâini, un milion de mâini, un miliard de mâini, rostogolindu-l.

Simţea că ar fi putut străbate toată planeta rostogolindu-se întruna. Şi-ntruna. Şi-ntruna.

* * *

Accesul în clădire nu le puse probleme. Lordul Pannal fusese disperat să ajute, ca şi cum, angajând un om cu intenţii necurate, se făcuse cumva responsabil de ceea ce se întâmplase. Aşa că le dăduse cartela de interfon de rezervă care avea să le permită accesul în garajul de la subsol, în lift şi chiar în apartament, cu condiţia să aibă codul PIN corect, pe care li-l dăduse tot el.

Totul funcţionă perfect până ajunseră la uşa apartamentului, unde afişajul cu LED le spuse că PIN-ul era incorect. Carol încercă de câteva ori până să se recunoască învinsă.

— Pun pariu că schimbă codul PIN când ajunge şi îl modifică la loc când pleacă, spuse. Ticălosul!

— Ce facem acum?

— N-are Stacey unul dintre acele dispozitive pe care le conectezi şi citesc codurile PIN?

Chris pufni.

— Cred că asta era într-un film, şefa. Dar, chiar dacă ar avea, nu avem timp pentru o astfel de joacă. Dar paznicii clădirii? Crezi că au un fel de cartelă prioritară, ca un fel de cheie universală?

— Du-te şi află, spuse Carol. Te aştept aici.

Se scurseră opt minute lungi până când Chris reveni cu un bărbat mai în vârstă, ţanţoş şi îmbrăcat în uniforma Corpului de Comisionari. O privi arogant pe Carol de sub cozorocul caschetei sale.

— O să am nevoie de o legitimaţie cu fotografie, spuse el.

— Sergentul-şef Malory este cel care se ocupă de pază, spuse Chris, străduindu-se să fie afabilă.

În tăcere, Carol scoase legitimaţia şi cartela de acces în sediul poliţiei din Bradfield. Malory o examină cu atenţie, îndreptând-o spre lumină pentru a se asigura că holograma era autentică.

— Nu ar trebui să aveţi mandat?

Îi aruncă o privire severă.

Carol îşi muşcă limba.

— Nu am nevoie de mandat dacă am motive să bănuiesc că pot împiedica desfăşurarea unei

infracţiuni grave. Şi am astfel de motive. Pe care nu vi le voi împărtăşi, domnule Malory.

În spatele lui, Chris îşi dădu ochii peste cap şi mimă gestul de a se spânzura. Dar, contrar aşteptărilor ei, Malory cedă.

— N-am nimic împotrivă, doamnă, spuse, trecând cartela şi tastând codul cu o înfloritură a mâinii.

Se auzi un zumzet uşor, iar uşa se deschise împinsă doar cu vârfurile degetelor. Făcându-i semn lui Chris să o urmeze în tăcere, Carol se strecură de-a lungul holului scurt. Nu vedea nimic prin uşa deschisă în celălalt capăt, dar auzi mormăituri şi gemete de efort din cealaltă parte a pragului. Avea la dispoziţie doar o clipă pentru a decide. Să se strecoare sau să atace?

Cu o fluturare rapidă din mână pentru a-i face semn lui Chris să înainteze, Carol se năpusti pe uşă. Cuprinse tabloul complet dintr-o singură privire rapidă. Kevin era întins pe spate, cu picioarele îndoite, pantaloni desfăcuţi, braţele deasupra capului, părul roşcat în dezordine şi un zâmbet caraghios pe chip. Lângă el pe podea, ca o jucărie de pluş aruncată, se afla o perucă răvăşită. Aplecat deasupra lui, încercând să-l rostogolească, se afla bărbatul din fotografie. Bărbatul care se schimbase foarte mult faţă de cel care fusese iniţial Jack Anderson. Părul scurt îi era lipit de cap din cauza transpiraţiei şi era neras de câteva zile, dar identitatea sa era inconfundabilă.

Chris se prelinse pe lângă Carol şi sări la Anderson. Dar el se mişcă mai repede decât se aşteptase oricare din ele. Sări în picioare şi se folosi de avântul lui Chris împotriva ei, lovind-o direct în faţă şi răsucind-o spre stânga lui, astfel încât ar fi fost nevoită fie să-l calce în picioare pe Kevin, fie să se împiedice de el. Sângele îi ţâşni pe faţă şi dădu din braţe, încercând să rămână pe picioare.

Anderson continuă, atacând-o pe Carol cu umărul. Ea se prinse cu disperare de el, reuşind să-i agaţe cămaşa în trecere. Nasturii se rupseră când el se zbătu să scape, lepădându-se de cămaşă precum un şarpe de pielea sa, lăsând-o pe ea să se clatine pe spate, fără el.

Apoi dispăru, trecând pe lângă amândouă şi alergând spre uşă.

— Futu-i, ţipă Carol frustrată când dispăru.

Uitase de sergentul-şef Malory.

* * *

Tony încă mai naviga prin secţiunea de reportaje, când Carol şi Chris îşi făcură intrarea şchiopătând în biroul echipei.

— Iată rezultatele, spuse Carol. L-am prins pe Anderson, sau Andrews, sau Anson, sau cum vreţi să-i spuneţi. Apoi îl observă pe Tony. Ai avut dreptate, spuse. Subconştientul. E un instrument grozav. Am ajuns exact la timp ca să salvăm următoarea sa victimă. Anderson a reuşit să-l drogheze, dar suntem destul de siguri că nu îi administrase încă otrava.

— Îmi spui odată?

Tony se simţi uşor îngreţoşat.

— Ai avut dreptate să-l avertizezi pe Kevin. Doar că n-ai ştiut în privinţa cui să-l avertizezi, spuse Carol.

— El e bine? întrebă Tony.

— Medicii par să creadă că va fi bine. Încă e drogat ca un hipiot, dar nu prezintă simptome de ingestie a altceva decât Rohypnol, sau ecstasy lichid, sau ceva de genul ăsta.

— Deci avem habar ce s-a întâmplat?

— Anderson a stabilit întâlnirea acum câteva săptămâni, cu mult înainte de a-l fi ucis pe Danny

Wade.

— De unde ştii asta? Vreau să spun, dacă Kevin nu şi-a revenit încă?

— Fiindcă de la mine trebuie să-şi ia liber toţi, iar Kevin şi-a rezervat dimineaţa de azi ca fiind liberă în urmă cu cel puţin o lună. Anderson se dădea drept un jurnalist freelancer specializat în maşini care voia să scrie despre Kevin şi maşina sa.

— Ştiam că îşi făcea planul dinainte. Dar asta e uluitor. E dispus să vorbească? întrebă Tony.

— Nup, spuse Chris printr-o cârpă pătată de roşu pe care o ţinea la nas. „Nici un cuvinsel."

— Nu vrea avocat, refuză să vorbească. Nici măcar nu recunoaşte că el e Anderson. Carol se trânti pe un scaun şi se întoarse spre Tony. Am găsit un supozitor vaginal şi o sticluţă de medicamente antiretrovirale în jacheta sa. Avem martori care pot confirma că l-au văzut cu victimele şi avem acces la grădina otrăvitoare. Dar mi-aş dori o mărturisire. Ai vreo sugestie?

— Lasă-mă să vorbesc cu el.

— Ştii că nu aşa se face, spuse Carol.

— Am mai făcut-o şi în trecut.

— Dar nu când lumea ne urmărea cu sufletul la gură, aşa cum se va întâmpla în cazul ucigaşului lui Robbie Bishop.

— Refuză să vorbească, Carol. Ce ai de pierdut?

Ea îşi abătu privirea, sfâşiată între nevoia de a face lucrurile ca la carte şi nevoia de a obţine o mărturisire. Ştia că ochii echipei sale erau aţintiţi asupra ei, dorindu-şi să facă ceea ce era necesar pentru a termina şi a încheia cazul acesta. Aveau nevoie de un rezultat adevărat, nu de unul parţial.

— OK, zise ea oftând. Dar numai dacă îl avertizăm dinainte şi îşi dă acordul să fie înregistrat.

— De acord, spuse Tony.

Se împinse în cârje şi o luă spre uşă.

— Unde e Paula? întrebă Carol. Şi Sam? Aş avea nevoie de ei în Kirkby Pannal, să însoţească echipa de criminalişti la percheziţionarea casei lui Anderson.

Stacey şi Tony schimbară o privire. Ştiau amândoi că răspunsul la întrebarea lui Carol ar fi putut să distrugă şansele lui Tony de a discuta cu Jack Anderson.

— Au pornit pe urmele unei piste despre Aziz, spuse Stacey.

Tony îşi ascunse surpriza. Stacey nu obişnuia să-i scoată pe oameni din bucluc. Apoi îşi aminti cine o însoţea pe Paula şi începu să înţeleagă puţin. Îi făcu un mic semn cu capul când privirea lui Carol era îndreptată altundeva, apoi porni spre încăperea în care erau duşi cei reţinuţi.

* * *

Vestea unui arest important se răspândea întotdeauna rapid într-o secţie de poliţie. Când Tony şi Carol ieşiră din biroul Echipei de Intervenţii Majore, oamenii stăteau deja în pragul uşilor transmiţându-le felicitări, aplaudându-i când treceau. Chiar şi uşa de intrare de la baza Comandamentului Antitero era plină de bărbaţi în negru care îşi ofereau, în tăcere, susţinerea. În timp ce aşteptau în hol, liftul se deschise aruncându-i afară pe David şi pe Johnny.

— Frumoasă treabă, spuse David, intersectându-se cu Tony şi cu Carol în drum spre lift.

— Dar aud că nu vorbeşte, adăugă Johnny. Să sperăm că băieţii în costume albe vă fac rost de ceva dovezi solide.

Uşile se închiseră înainte să apuce Carol să răspundă. Tony spuse:

— Ai să te bucuri să nu-i mai ai pe cap.

Carol pufni.

— Asta n-o să se întâmple prea curând.

— Ah. Ei bine, chestia e că... Liftul se opri şi intrară doi angajaţi civili. Nu era momentul potrivit să-i spună despre Rachel Diamond.

Drumul de la lift la biroul de ţinere în arest nu-i oferi nici el prea multe ocazii, având în vedere cât de mult îi solicita puterea de concentrare. Şi, în plus, voia să-şi clarifice mintea înainte de a-l înfrunta, în sfârşit, pe Hărţuilă. De-ajuns pentru o zi, îşi spuse. La biroul de intrare în arest, un tehnician îi fixă casca minusculă ce avea să-i permită lui Carol să comunice cu el, apoi porniră din nou pe coridor.

Carol se opri în faţa uneia dintre sălile de interogatoriu.

— Imediat ce aflu ceva de la echipa de criminalişti care îi percheziţionează casa, am să te anunţ. Succes!

Îi ţinu uşa deschisă să intre.

În timpul cât îi luă să străbată încăperea, Tony apucă să-i arunce o privire lui Jack Anderson. Aşezat, îi era greu să-i estimeze înălţimea, dar, judecând după constituţie, Tony se gândi că avea probabil puţin sub un metru optzeci. Avea douăzeci şi şase de ani, aceeaşi vârstă ca Robbie Bishop, şi părea în formă. Bărbiţă rasă, bine conturată, fără tatuaje vizibile şi cu un singur cercel bărbătesc cu diamant. Purta jacheta costumului direct peste pieptul gol. Arăta de parcă ar fi lansat o nouă modă. Şi era frumos, chiar şi cu umflătura de pe falcă, acolo unde îl lovise Malory, doborându-l. Arăta bine în fotografie, dar în carne şi oase era şi mai chipeş. Era uşor de înţeles de ce nu avusese dificultăţi în a atrage fetele. Un Robert Redford la tinereţe, doar că brunet şi cu un ten mai frumos. Şi la fel de mişto ca Paul Newman la orice vârstă.

Pe chipul lui Anderson nu apăru nici măcar o umbră de expresie când Tony se chinui să traverseze încăperea şi să se aşeze.

— Eu sunt Tony Hill, îi spuse imediat ce se instală. Colaborez cu poliţia. Sunt psiholog criminalist.

Un colţ al gurii îi tresări într-un zâmbet strâmb.

— Ca în Cracker[34], doar că slab.

Tony îşi înăbuşi un zâmbet. Odată ce tăcerea era ruptă, devenea mult mai dificil să te întorci la muţenie.

— Şi nici nu am probleme cu băutura şi cu jocurile de noroc, spuse Tony vesel. Ai fost informat în privinţa drepturilor tale?

Anderson dădu din cap.

— Nu vrei un avocat?

Anderson clătină din cap.

— Şi ştii că această discuţie este înregistrată?

— Nu contează, fiindcă nu intenţionez să spun nimic important. Anderson se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele peste piept. Ca să mă fac de râs citându-l pe Billy Joel: „Sunt un om nevinovat”[35].

Tony dădu din cap.

— Cred că, la un anumit nivel, tu chiar crezi asta. Dar cred şi că ştii că asta va fi greu de demonstrat. Poliţia are deja câteva dovezi, şi se vor aduna multe altele. Oricât de mult ai crede că crimele tale au fost justificate, crudul adevăr este că peste o zi sau două vei fi pus sub acuzare pentru trei crime. Şi asta fiindcă ai ucis trei oameni.

Anderson nu spuse nimic. Chipul său revenise la împietrirea de mai devreme.

— Am să-ţi spun Jack, zise Tony. Ştiu că, orice s-ar fi întâmplat acum trei ani, tu simţi că Jack a

murit, dar el e omul pe care îl cunosc cel mai bine, aşa că vom rămâne la Jack. Mă gândesc la acel băiat Jack şi simt compasiune pentru el. Mulţi copii cresc fără taţi. Eu sunt unul dintre ei, aşa că înţeleg puţin ce înseamnă asta. Dar tatăl meu nu a fost ucis. A existat întotdeauna posibilitatea să se întoarcă în viaţa mea, oricât de puţin probabilă ar fi fost acea şansă. Dar pentru tine nu a existat, aşa-i? Tatăl tău dispăruse pentru totdeauna. Nu mai aveai nici o speranţă de care să te agăţi. Şi, ceea ce era mai grav, murise ca erou. O moarte soldăţească, pentru regină şi pentru ţară. E mai mult decât ar putea suporta un adolescent. Şi a ratat atâtea lucruri murind în acel moment. Toate acele lucruri pe care nu le-a văzut, nu le-a făcut vreodată. Internetul. iPod-urile. Camerele foto digitale. Bilete de avion ieftine. Google. Pe tine crescând. Presupun că de asta ai devenit atât de lacom de experienţe. Femei. Băutură. Droguri. Bărbaţi. Tras pe nas, injectat în venă, sex, beţii. Toate aceste lucruri pe care le puteai încerca...

— Ce vrei să spui, omule? Eu nu-s poponar.

Îşi desfăcu braţele, încleştându-şi mâinile pe marginile scaunului.

Asta era. Medicamentele antiretrovirale îi oferiseră un indiciu, dar, chiar şi aşa, Tony nu se aşteptase să apară atât de rapid o fisură în armura lui.

— N-am spus că ai fi. Vocea lui Tony rămase calmă şi relaxată. Aproape hipnotică. Vorbeam despre setea de a experimenta. Credeam că vrei să experimentezi totul. Neînfricat şi receptiv la toate, la orice senzaţie. Să iei tot ceea ce avea de oferit lumea şi să pui mâna pe acele lucruri, să nu ratezi nimic. Mă înşel, oare?

— Sunt cuvintele tale, nu ale mele, doctore.

Anderson se străduia din tot sufletul să facă pe tipul dur, dar Tony îi simţea furia şi neliniştea din spatele măştii. Atât de multă durere, şi nu putea face nimic cu ea.

— Dar am dreptate. Amândoi ştim asta, spuse el. Nici eu nu sunt poponar, dacă vrei să ştii. Asta nu înseamnă că nu m-am întrebat cum ar fi. Adică, după ce ai gustat din toate celelalte experienţe, eşti nevoit să te întrebi. Ar fi tot acelaşi lucru sau ar fi ceva diferit? Era timpul să schimbe ritmul. Apoi a murit mama ta – asta a fost o experienţă pe care chiar nu ţi-o doreai. N-ai vrut să se sinucidă, n-ai vrut să te gândeşti la acel gen de disperare. N-ai vrut ca ea să moară, nu-i aşa? Cât de greu trebuie să-i fi fost ei să reziste până credea că te-ai pus pe picioare, apoi să acţioneze. Să treacă prin acea unică experienţă pe care nimeni n-o împărtăşeşte. A făcut tot ce i-a stat în putere, apoi s-a retras din activitate. Te-a lăsat pe tine să te ocupi. Eu aş zice că, dacă existase ceva ce nu încercaseşi până atunci, te-ai aruncat în toate acele experienţe după ce şi-a luat ea zborul.

Anderson se foi în scaun.

— Trebuie să ascult psihologia asta de amator toată ziua? izbucni el.

— Nu e nimic de amator în asta, Jack. Pentru asta sunt plătit. Deci ce altceva mai era pe listă? Să joci în prima ligă. Să-ţi cumperi o casă pe Dunelm Drive. Să câştigi un milion înainte de a împlini treizeci de ani. Să conduci un Ferrari. Tony observă că strategia funcţiona. Fiecare propoziţie provoca o tresărire măruntă. Era timpul să crească presiunea. Cum mă descurc, Jack? Câte lucruri mai erau pe listă? Câţi oameni mai plănuiai să otrăveşti? Să le otrăveşti vieţile aşa cum a otrăvit-o el pe a ta?

El inspiră cu greu.

— Spui doar rahaturi. Ce înseamnă asta? Vieţi otrăvite? Crezi că oricine ar fi fost cel care i-a ucis pe tipii ăia se folosea de crimă drept metaforă? Cum poţi trivializa moartea în halul ăsta? Eşti mai ţicnit decât ucigaşii pe care ar trebui să-i vânezi.

Tony ridică din umeri.

— Nu eşti primul care sugerează asta. Dar ceea ce contează e că eu nu sunt un ucigaş. Tu da. Şi

singurul motiv pentru care eşti interesant pentru mine sau pentru oricine altcineva în acest moment e faptul că vrem să ştim de ce. Eu cred că ştiu de ce, dar m-aş bucura să aud că am avut dreptate.

— Eşti aşa de plin de rahat, spuse Anderson. Tipii ca tine, care cred că ştiu ce îi motivează pe oameni... Habar n-ai.

— Abureală, Jack. Poate că îi îndepărtează pe unii oameni, dar nu şi pe mine. Nu mă interesează încercările tale de a-mi distrage atenţia. Hai să ne întoarcem la adevărata problemă în discuţie! Încercările tale de a te răzbuna fiindcă visele ţi-au fost furate de către bărbatul care ţi-a otrăvit viaţa.

— Nu sunt poponar, spuse Anderson, mai tare de data aceasta.

— Cine a pomenit despre poponari? întrebă Tony cu o expresie de inocenţă deplină. Eu te întrebam despre mica ta listă. Şi ce altceva mai era pe ea. Trei le-ai îndeplinit. Câte mai aveai? Ştiu că mai este cel puţin unul, Kevin, tipul cu maşina Ferrari. Tu chiar credeai că ei au să stea deoparte şi au să te lase să-l răpeşti pe unul de-al lor? L-ai prins pe Tom Cross fiindcă nu căutam unde trebuia. Tony se aplecă în faţă, apropiindu-se de el, în continuare calm, dar ineluctabil. Dar era imposibil să-l prinzi pe Kevin Matthews.

Pentru prima dată, Anderson păru zguduit, chipul său trădând surpriza şi alarma.

— Mă ocup puţin de jurnalism. Îi luam un interviu.

— Cât timp ţi-a luat să găseşti un jurnalist cu iniţialele potrivite? Sau faptul de a fi văzut articolele adevăratului Justin Adams ţi-a dat o idee cum să ajungi la Kevin? Tony îşi aplecă într-o parte capul şi îl cântări pe Anderson. Sunt curios, să ştii. Eşti uşurat că te-am oprit? Sau eşti furios că n-ai apucat să termini ce ai început? Doar din curiozitate, cum trebuia să se termine jocul tău? Aveai de gând să-i ucizi pe cei de pe listă, apoi să te opreşti? Să te bucuri de viaţa care ţi-a mai rămas? Sau aveai de gând să-ţi închei socotelile cu viaţa aşa cum a făcut mama ta?

Un muşchi din falca lui Anderson tresări.

— Ţi-am spus. Era un interviu. Mă ocup puţin de jurnalism, OK? Apoi a început să se poarte ciudat. Habar n-am de ce. Ar trebui să te interesezi pe unde a fost înainte să ajungă la apartamentul meu. Orice ar fi consumat, a făcut-o acolo. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti tu. Otravă, pederastie? Nu asta e lumea mea.

Tony era pe punctul de a vorbi, dar vocea lui Carol în urechea sa îl făcu să se oprească.

— Tony, tocmai am primit un mesaj de la criminalişti. Au găsit lista, prinsă cu scotch sub tastatura calculatorului său. Cele două pe care nu le ştii sunt „Să scot un CD care ajunge în topuri” şi „Să am o prietenă top-model.” Ai înţeles?

El dădu din cap.

— O, ba da, Jack. Kevin şi maşina sa Ferrari. Se aflau şi ei pe mica ta listă. Deci cine avea să fie următorul? Pe care dintre artiştii din Bradfield care au ajuns în topuri aveai de gând să-l distrugi? Sau plănuiai să-l ucizi pe tipul care avea o prietenă top-model? Stai să mă gândesc, cine anume din Bradfield are o iubită care defilează pe podiumurile de modă? Cred că ăsta e Deepak, nu-i aşa? Designerul de modă. Era şi el pe listă?

Sprâncenele lui Anderson se apropiaseră, creând între ele o cută verticală puţin adâncă. Nelinişte, asta încerca să-i inducă Tony. Să-l facă neliniştit. Să-l agite. Să scuture pământul de sub picioarele lui. Apoi să-i ofere alinare.

— Sunt foarte supăraţi din cauza lui Kevin, ştii? E popular pe aici. Ce aveai de gând să foloseşti de data asta? Aconit? Degeţel-roşu? Stricnină? Îţi spun, ai dat peste o idee elegantă. Otravă. Să le otrăveşti vieţile aşa cum a otrăvit-o el pe a ta. Şi, brusc, îşi dădu seama. Repetiţia, menită să-l tulbure pe Anderson, îi deschisese uşa lui Tony. Era un risc, ştia. Dar un risc perfect logic. Îşi împreună mâinile pe masă şi lăsă ca mila pe care o simţea să se reverse din el. O singură dată. Doar

de atât a fost nevoie. Voiai să guşti totul, voiai să cunoşti totul. Dar nu a fost ca toate celelalte dăţi când ţi-ai forţat limitele şi te-ai distrat, nu-i aşa? Ţi-a displăcut profund. Fiindcă ai dreptate. Nu eşti poponar. Ai crezut că va fi OK, dar ţi-a displăcut profund. Atât de mult, încât te-a făcut să te deteşti şi pe tine. Atunci ai încetat să mai fii Jack, nu-i aşa? Jack era distrus, nenorocit. Aşa că l-ai lăsat pe Jack în urmă. Ştiai că a fi mort însemna a te despărţi de trecut, aşa că asta ai şi făcut. Jack a devenit John şi uneori Jake. Dar încă mai aveai visele. Încă mai aveai lista. Încă mai credeai că poţi să te realizezi.

Anderson strânse mai tare scaunul, muşchii umerilor profilându-se încordaţi şi tensionaţi. Clătină violent din cap, ca şi cum ar fi încercat să se scuture de ceva lipicios şi dezgustător.

Tony vorbea încet acum.

— Apoi ai aflat. Acea singură dată, doar de atât a fost nevoie. Acea infecţie din sânge, care te otrăvea. Care te ucidea. Nu contează că în prezent poţi lua medicamente şi să trăieşti mai mult. Cine vrea să trăiască mai mult fără visele sale? Care e rostul existenţei? Aveai lumea la picioare, aveai să devii cineva. Iar o singură noapte proastă a distrus toate astea.

Tăcerea dintre ei se prelungi, tensionată şi dramatică. Anderson arăta ca şi cum avea să-i plesnească o coardă în interior. Tony hotărî să încerce să o facă.

Tonul îi era moale, dulce.

— Aşa că ai hotărât că, dacă tu nu-ţi puteai trăi visele, atunci nici bărbaţii care urmaseră aceeaşi cale ca tine nu aveau să se bucure de ele. Ai fi putut fi tu în locul lor, dar nu erai, aşa că nu aveai de gând să-i laşi nici pe ei să fie. Apoi vocea i se schimbă abrupt. Aspru şi tare, Tony spuse: Ei bine, uite cum stă treaba, Jack! Nu poţi să furi visele altcuiva. Vei merge la puşcărie, unde vor avea mare grijă de tine şi se vor asigura că fiecare zi ce ţi-a mai rămas de trăit e plină de suferinţă. Vei trăi mult şi bine în spatele gratiilor. Acolo unde toţi ceilalţi prizonieri vor cunoaşte detaliile picante de la procesul tău.

Anderson sări în picioare şi se aruncă asupra lui Tony, care împunse aerul violent cu una dintre cârje, lovindu-l pe Anderson în coaste şi reuşind să-l dezechilibreze suficient cât să-l arunce la podea.

— Vezi? Nu dau buzna să mă ajute, nu-i aşa? spuse Tony. Asta fiindcă ştiu că nu ai să mă baţi de fapt. Nu-ţi place violenţa. Chris Devine pur şi simplu a avut ghinion. Dacă ai fi avut timp să te gândeşti la asta, nu ai fi lovit-o vreodată. Ăsta e un alt motiv pentru care ai ales otrava. Ca să poţi ucide de la distanţă. Clătină din cap. Când am început, simţeam simpatie pentru tine, Jack. Acum nu mai simt decât milă.

Anderson se ridică cu greu în picioare şi se furişă înapoi spre scaun.

— Nu-mi trebuie mila ta.

— Atunci câştigă-mi respectul! Spune-mi cum a fost. Dacă mă înşel, spune-mi acum. Am să-mi retrag cuvintele.

Anderson se trânti în scaun, învins.

— Nu am să vorbesc despre asta. Indiferent ce dovezi găsesc, eu n-am să vorbesc despre asta. Am să pledez vinovat. Dar n-am să vorbesc despre chestiile pe care le spuneai tu. Nu va exista nici un proces care să mă mânjească. De ce am făcut-o va rămâne pentru totdeauna un mister. Ochii îi ardeau de furie. Eu i-am ucis. Asta aşteptai să spun, nu? Am făcut ceea ce trebuia să fac. I-am ucis.

* * *

După ce Anderson fu luat de acolo, Tony constată că, de fapt, nu voia să se mişte. Epuizat şi

chinuit de durere, nu avea chef să facă nimic care să înrăutăţească oricare dintre aceste probleme. Aşa că stătea acolo. Sergentul de la arest îi aduse o cană de cafea, care, probabil, provenea din proviziile sale personale, fiindcă chiar avea gust. În afară de asta, îl lăsară în pace. Bău aproape toată cafeaua, apoi lăsă ultima gură să se răcească, pentru a-şi lua nişte codeină cu ea. Ce fel de muncă era asta în care punctul culminant al succesului presupunea să te simţi atât de nasol?

Nu era sigur cât timp trecuse până se întoarse Carol. Ea se aşeză în faţa lui şi se întinse peste masă ca să-şi pună mâna peste a lui.

— Kevin se simte bine. Îşi va reveni. Şi l-am pus sub acuzaţie pe Anderson. Dacă se întorc criminaliştii, vom fi terminat cu totul. În mod cert putem stabili legătura cu Tom Cross şi există dovezi circumstanţiale în privinţa lui Danny Wade. Şi tentativa asupra lui Kevin. Iar dacă îşi păstrează pledoaria de vinovăţie, îl vom avea şi pe Robbie.

— O să se răzgândească imediat ce începe să se ocupe un avocat de el, spuse Tony.

Aşa funcţiona lumea. Oricine ar fi ajuns să-l reprezinte în instanţă, ar fi recunoscut potenţialul de a ajunge pe prima pagină şi nevoia să se facă dreptate în mod public.

— Să sperăm doar că nu va fi Bronwen Scott.

— Mai este ceva despre care ai vrea să discuţi cu mine? întrebă Carol, retrăgându-şi mâna.

Pleoapele îi tresăriră de oboseală.

— Oh, spuse încet. Dacă tot ai adus vorba…

— Tony, răsună vocea lui John Brandon din prag. Felicitări! Proaspăt ieşit din spital şi deja ne faci treaba. Bine lucrat. Îi strânse mâna lui Tony şi îşi trase un scaun. Acum, Carol îmi spune că avem pe cap o situaţie cam delicată. S-ar putea să ne ajute să auzim şi părerea ta în privinţa asta. Carol?

— Se pare că avem un scenariu alternativ pentru atentatul cu bombă de sâmbătă, spuse ea. Tony şi detectivul McIntyre i-au făcut o vizită lui Rachel Diamond ieri. Văduva lui Benjamin Diamond, unul dintre cei morţi de pe urma bombei de la stadion. Ieşise la iveală că firma domnului Diamond avea legături cu firma familiei lui Yousef Aziz. Tony îmi împărtăşise deja bănuielile sale că era posibil să fie vorba despre altceva decât un simplu act terorist, aşa că, atunci când m-a întrebat dacă ar putea discuta cu doamna Diamond despre o eventuală legătură între soţul ei şi Yousef Aziz, m-am gândit că ar merita verificată ipoteza. Tony?

— Rachel Diamond a pretins că nu urmărise ştirile din presă, şi m-am gândit, după aceea, că poate nu văzuse nici o fotografie cu Aziz şi că poate nu era conştientă că ceva ce văzuse şi ignorase ca fiind complet inocent fusese, de fapt, cu totul altceva. Aşa că azi m-am dus din nou la ea, cu o fotografie a lui Aziz. Ea nu era acasă, dar fiul ei, Lev, era. A observat fotografia lui Aziz şi a zis: „De ce ai o poză cu prietenul lui mami?” Nu am făcut nici un fel de presiuni asupra lui, ştiu care sunt regulile legate de martorii minori. Iar el a spus că se întâlniseră cu Aziz în parc, şi el îi cumpărase îngheţată. Mi-am dat seama că exista o explicaţie diferită de oricare dintre cele la care ne gândiserăm noi.

Brandon păru îngrijorat.

— Celor de la Comandamentul Antitero n-o să le placă asta, spuse.

— Păcat, i-o tăie Carol. Nu îl iertase pe Brandon pentru ceea ce ea încă mai considera o atitudine prea moale în faţa inamicului. Tony?

— Yousef Aziz nu a fost terorist. Nu a fost nici ucigaş plătit. A fost un amant. S-a lăsat atras într-o… iertaţi-mă dacă seamănă cu un titlul prost dintr-un ziar de scandal, dar n-am cum altfel să descriu asta decât iubire interzisă. Fiul unui musulman pios se îndrăgosteşte de o evreică... şi căsătorită, pe deasupra. Nu va da prea bine acasă, nu-i aşa? Vor fi amândoi renegaţi de familiile lor şi excluşi din firmele la a căror construcţie au muncit atât de mult. Cred că Rachel a gândit totul.

Clătină din cap. De fapt, după ce am petrecut ceva timp cu Rachel, mă bântuie bănuiala neplăcută că l-a ademenit pe Aziz cu unicul scop de a pune la cale ceea ce s-a întâmplat până la urmă – să împuşte doi iepuri dintr-un foc. Dar iar mă ia gura pe dinainte.

Brandon părea că ar fi vrut să fie oriunde altundeva, numai nu cu ei. Fără a se lăsa intimidat, Tony continuă:

— Încep o aventură. Aziz e îndrăgostit până peste cap, ar face orice pentru ea. Iar lui Rachel îi vine o idee grozavă. Înscenează un atac terorist. Scapă de Benjamin fără a da de bănuit. Aziz, la rândul său, poate să lovească în sistemul care îi oprimă pe oamenii lui, fiindcă cei pe care îi aruncă în aer sunt ticăloşii ăia bogaţi care îi dispreţuiesc pe cei ca el şi ca familia sa. Iată ce crede Aziz că se va întâmpla: Va seta temporizatorul manual, va ieşi de acolo înainte să explodeze, va merge cu maşina la aeroport şi se va face nevăzut chiar înainte să înceapă să-l caute cineva. Se va duce în Canada, ceea ce este o alegere deşteaptă, fiindcă există destul de mulţi asiatici acolo. Rachel, teoretic, va veni după el acolo...

— Îmi cer scuze că intervin, spuse Carol, dar am ceva informaţii în privinţa asta. Stacey a găsit o rezervare pentru un zbor spre Toronto, pentru vinerea viitoare, pe numele lui Rachel Diamond şi a fiului său Lev. Şi am descoperit o firmă care închiriază case de vacanţă care încheiase un contract de închiriere pe o lună, începând de sâmbătă, pe numele lui Rachel Diamond. Yousef Aziz văzuse deja acea casă de vacanţă de pe calculatorul său. Atât avionul, cât şi casa au fost plătite cu cartea ei de credit personală. Aşa că Tony are dreptate. Indiferent dacă intenţiona sau nu să îl urmeze pe Aziz, avea rezervările făcute pentru a-şi demonstra intenţia.

— E foarte trasă de păr, spuse Brandon.

— Se vor găsi mai multe dovezi, răspunse Carol. Vom putea să identificăm apelul folosit pentru a acţiona de la distanţă declanşatorul. Dacă a folosit linia de telefon fix, va apărea în lista ei de apeluri. Dacă a folosit un telefon mobil, vom putea afla prin ce antenă s-a făcut conexiunea. Pun pariu că Stacey va reuşi să găsească dovezi pe unul dintre multiplele calculatoare ale soţilor Diamond. Vom discuta cu toţi prietenii soţilor Diamond. Trebuie să existe cineva care să fi ştiut că aveau probleme în căsnicie. Întotdeauna există. Iar acum, că ştim ce căutăm, vom găsi martori care i-au văzut împreună. Iar Tony va depune mărturie în privinţa a ceea ce spus Lev.

— Mărturii indirecte, spuse Brandon.

— De fapt, domnule, cred că asta e una dintre excepţiile la regula mărturiilor indirecte, spuse Carol politicos.

Brandon clătină din cap.

— Nu-mi place, Carol. Crezi că un juriu va accepta ideea că o femeie evreică şi-a pus amantul musulman să se sinucidă şi să omoare alţi treizeci şi cinci de oameni, doar pentru a scăpa de soţul ei? De ce nu a divorţat pur şi simplu, aşa cum facem noi, restul?

— Fiindcă e lacomă, spuse Tony. „Iar eu ştiu totul despre femeile lacome."

— Vreau să o arestez, domnule, spuse Carol. Sub acuzaţia de a fi ucis treizeci şi şase de oameni. Fiindcă, dacă nu o facem, imediat ce află de la mama ei ce i-a spus Lev lui Tony, se va îmbarca în primul avion care părăseşte ţara. Iar dacă vi se pare că dovezile noastre nu sunt tocmai suficiente pentru a o aresta, nici nu se va pune problema să putem obţine un mandat de extrădare.

Brandon gemu.

— Nu-mi place asta, Carol. Aduce a vânătoare de fantome. Se auzi o bătaie în uşă. Intră! strigă Brandon.

Stacey păşi în încăpere afişând o expresie de mulţumire.

— Mă gândeam că o să vreţi să vedeţi asta, spuse, punând pe masă dosarul pe care îl ţinea în

mână.

— Ce e? întrebă Brandon.

— Criminaliştii care au percheziţionat apartamentul lui Aziz au găsit un bon pentru o cola şi o prăjitură la Galeria de Artă a oraşului, de vineri dimineaţă. Aşa că am luat iniţiativa şi am confiscat înregistrările camerelor cu circuit închis de la cafenea şi de la galerie. Avem tot materialul la etaj, dar mă gândeam că aţi dori să vedeţi acum cele mai relevante elemente.

Brandon deschise dosarul, şi se holbară toţi la conţinut. Prima fotografie îl ilustra pe Yousef Aziz aşezat la o masă, citind ziarul, cu o cola şi o prăjitură în faţa sa. În următorul cadru, Rachel Diamond venea din spate, ţinând un ziar. În următorul cadru se vedea cum ea punea un ziar pe masa din faţa lui Yousef. În ultimul cadru, trecuse de el şi nu mai avea ziarul.

— Trei puncte de contact între ei, spuse Carol. Eu zic că e vremea să pornim la vânătoare.

Brandon nu părea prea convins, dar dădu din cap a aprobare.

— Priveşte partea bună a lucrurilor, John, îi zise Tony. Măcar aşa poţi să le spui celor de la Comandamentul Antitero să-şi ia tălpăşiţa.

31 Provo – mişcare contraculturală ce a avut loc în Olanda la mijlocul anilor ’60 şi care s-a concentrat pe provocarea reacţiilor violente din partea autorităţilor cu ajutorul unor momeli nonviolente (n.red.)

32 Leul Aslan, personaj principal din volumul de romane fantasy pentru copii, *Cronicile din Narnia* de C.S. Lewis (n.red.)

33 Scriitoare australiană, jurnalistă şi profesoară de engleză văzută ca una dintre cele mai importante voci ale feminismului în secolul XX (n.red.)

34 Serial de televiziune britanic al cărui protagonist este un psiholog criminalist (Eddie „Fitz” Fitzgerald), antieroul clasic: infidel, alcoolic, fumător înrăit, supraponderal, dependent de jocurile de noroc, maniac, rău de gură şi sarcastic (n.red.)

35 Referire la melodia *An Innocent Man* (de pe albumul cu acelaşi nume), interpretată de cântăreţul american William Martin („Billy”) Joel (n.red.)

Trei luni mai târziu

O însorită după-amiază de duminică, un peisaj clasic din nordul Angliei, cu mărăcinişuri înalte şi văi prelungi. O decapotabilă Ferrari stacojie, cu acoperişul coborât, străbătea drumul cu o singură bandă ce urca dealul până la un podiş înalt.

— Unde mergem? o întrebă Tony pe Carol. Şi de ce folosim maşina lui Kevin?

— Chiar nu contează de câte ori întrebi, n-am să-ţi spun până nu ajungem.

— Detest surprizele, bombăni el.

— Asta o să-ţi placă, spuse Carol. Aşa că nu te mai văicări.

Câţiva kilometri mai încolo, drumul devenea drept. În mărăciniş, câteva gherete de vânătoare se ridicau dintre ferigi precum gurile de tun ale unei corăbii. Spre dreapta se desprindea o cărare. Carol opri maşina. Se întinse spre bancheta din spate şi luă un rucsac.

— Haide, spuse. Aici e.

Tony privi în jur la peisajul monoton.

— Ce e aici?

— Hai după mine! O porni pe cărare, apoi se întoarse să-l aştepte. Şchiopătatul era încă vizibil. Se întrebă dacă avea să dispară vreodată complet. Medicii se gândeau să înlocuiască articulaţia, ştia asta. Dar pe el nu-l încânta ideea unei noi intervenţii chirurgicale. Nici măcar dacă ar fi fost făcută de redutabila doamnă Chakrabarti.

— Încă nu pot merge prea mult, să ştii, spuse el ajungând-o din urmă.

— Nu mergem mult.

După vreo jumătate de kilometru, dealul cobora foarte abrupt, oferind o perspectivă spectaculoasă asupra văii de dedesubt şi asupra unui castel elegant aflat la capătul ei.

— De aici se va vedea bine, spuse Carol. Deschise rucsacul şi luă o pătură pe care o întinse pe jos. Se aşezară unul lângă celălalt, iar ea scoase două binocluri, o jumătate de sticlă de şampanie şi două pahare. Se uită la ceasul de la mână. Sincronizare perfectă.

— Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?

— Foloseşte-ţi ochii! Îi dădu un binoclu. Uită-te în vale, spre castel. În timp ce vorbea, un fuior de fum se ridică pe cer. Apoi izbucni brusc un şuierat de flăcări, iar o fâşie de verdeaţă se coloră în roşu, şi galben, şi negru sub flăcări şi fum.

— Asta e ceea ce cred eu că e? întrebă Tony, urmărind spectacolul prin binoclu.

— Grădina otrăvitoare a lordului Pannal, spuse Carol. Şi-a dorit să o facă încă din ziua în care l-am arestat pe Jack Anderson. Dar trebuia să ne asigurăm că procurorii şi avocaţii apărării îşi terminaseră toate cercetările de care aveau nevoie. Şi unii, şi alţii şi-au încheiat treaba vinerea asta, aşa că Excelenţa Sa şi-a îndeplinit, în sfârşit, dorinţa.

— Înţeleg acum de ce ai împrumutat maşina Ferrari. Tony coborî paharele. Anderson pledează în continuare vinovat?

Carol dădu din cap, răsucind cu degetele dopul sticlei de şampanie, care ieşi cu un pocnet uşor. Ea turnă în pahare.

— Avocatul a încercat tot ce i-a stat în putinţă să-l facă să se răzgândească, dar el e suficient de deştept încât să ştie că, dacă îşi menţine pledoaria de vinovăţie, nu se va vorbi aproape deloc la tribunal despre motivele pentru care a luat-o razna aşa cum a făcut-o. Şi, desigur, fiindcă tipii de la laboratorul de toxicologie au descoperit că supozitorul din buzunarul lui era plin de stricnină, ar fi

greu de demonstrat că era doar un spectator inocent.

— Ba bine că nu! Ai aflat până la urmă cum i-a administrat drogurile?

— Cuburile de gheaţă. Cele dintr-o parte a tăviţei erau contaminate cu Rohypnol. Cele de pe cealaltă parte erau curate. Pufni uşor în râs. Partea cu drogurile avea scris un „R" mare cu carioca să nu se încurce.

Tony sorbi din băutură.

— M-am întrebat la vremea aceea dacă avea să ne scape.

— Să ne scape? Cum?

— O capsulă de cianură în nasturele de la cămaşă. Sau ceva de genul ăsta. Nu m-ar fi surprins. Privi în gol, spre vale. Ceva noutăţi în privinţa lui Rachel Diamond?

— Încă susţine că e nevinovată. Dar avem martori care declară că mariajul soţilor Diamond scârţâia. Iar ceea ce a reuşit Stacey să scoată de pe calculatorul ei de la birou, combinat cu schimbul de materiale de la cafeneaua galeriei, o s-o înfunde. Ai făcut o treabă genială când ţi-ai dat seama de asta.

El clătină din cap.

— A fost o perioadă foarte ciudată pentru mine. Durerea, medicamentele, bizareria cazurilor. Şi mama mea.

„Şi faptul că ne-am certat aproape tot timpul, de la început până la sfârşit."

— A mai luat legătura cu tine?

— Nu. Probabil nici n-o va face până data viitoare când va vrea ceva de la mine.

Carol se sprijini pe el.

— Încă te mai gândeşti să încerci să afli mai multe despre tatăl tău?

El oftă. Uneori şi-ar fi dorit să nu-i mai zgândărească rănile. Ştia că o făcea din grijă şi din afecţiune, dar asta nu însemna că nu era dureros. Câtă vreme tatăl său fusese un necunoscut, reuşise şi el, la fel ca Jack Anderson, să se refugieze în visele sale. Acum, că exista o realitate palpabilă pe care să o investigheze, nu era sigur că îşi dorea o parte din această moştenire.

— Nu ţi-am mulţumit niciodată cum se cuvine fiindcă ai pus-o la punct pe Vanessa, spuse.

— E OK. Ştiu că e complicat pentru tine.

El o privi, cu părul strălucindu-i în soare şi cu picioarele lungi întinse în faţă. Oricine i-ar fi văzut, ar fi presupus că erau un cuplu cu vechime, ieşit la o plimbare într-o duminică după-amiază, simţindu-se confortabil unul cu celălalt. Adevărul, ca majoritatea lucrurilor din viaţa sa, era mult mai complicat şi mai puţin frumos. Zâmbi strâmb.

— Atâta că, uneori, îmi doresc să nu mă fi împiedicat să semnez, spuse.

Ea se desprinse de el şi îl privi, şocată şi ofensată.

— Îţi doreşti să fi stat deoparte şi să mă uit cum mama ta te jecmănea?

— Nu, nu e vorba despre asta, spuse el, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele. Noi doi ne petrecem atât de mult din viaţă căutând răspunsuri la mistere! Ne obişnuim atât de mult cu asta încât nu putem lăsa nimic în pace. Întotdeauna trebuie să desfacem jucăria în bucăţi, să vedem cum funcţionează. Şi constat din ce în ce mai mult că îmi doresc o doză de neclaritate şi de mister. Să fiu şi să fac în loc să mă gândesc şi să analizez.

— Nu vorbeşti despre tatăl tău acum.

— Nu, spuse el lăsându-se pe spate şi privind cerul. Nu despre el.

Mulţumiri

Muzica este cea care mă ţine în priză pe tot parcursul unei cărţi. Este balsamul nerecunoscut, inspiraţia, ritmul şi încântarea. Lucrez singură într-o cameră, aşa că pot să ascult oricât de tare sau de încet vreau. Pot asculta aceeaşi piesă ori de câte ori am chef, fără să mă acuze cineva că îl înnebunesc de cap. Fiecare carte este însoţită de prieteni vechi şi de descoperiri noi. Astfel că, pentru această carte, le mulţumesc lui Richard Thompson, Sigur Rós, Deacon Blue, Roddy Woomble, Mary Gauthier, Ketil Bjornstad, Elvis Costello, Rob Dougan, Michael Marra, Rab Noakes, Karine Polwart, Wolfgang Amadeus Mozart şi formaţiei Blue Nile. Îi mulţumesc şi lui Iain Anderson de la Radio Scotland, datorită căruia am investit o mică avere în CD-uri şi melodii descărcate de pe internet. Şi adresez mulţumirile mele speciale lui Sue Turnbull, care a venit tocmai din Australia pentru a mă prezenta lui Sigur Rós şi lui Peter Temple.

Am suferit două intervenţii chirurgicale ortopedice majore, între cartea de dinainte şi cea de faţă, şi le sunt foarte recunoscătoare domnului doctor David Weir şi echipei de asistente de la spitalul Newcastle Nuffield pentru minunaţii mei genunchi noi şi pentru inspiraţia ce m-a condus la un element inedit al acestui roman.

Unii dintre cei care au contribuit la această carte au cerut să nu fie numiţi. Sper că vor considera că a meritat să îmi acorde încrederea lor. Harry şi Louise m-au consiliat în materie de probleme medicale, iar personalul îndatoritor de la Alnwick Garden m-a pus pe gânduri, fără să ştie.

În sfârşit, mulţumesc echipei mele loiale de la Gregory and Co, de la HarperCollins şi de la Coastal Productions, în special lui Jane, Juliei, lui Anne, Sandrei şi lui Ken.

Însă, mai presus de orice, îi mulţumesc lui Kelly, care face ca totul să fie mai bine.

Mulţumiri

Muzica este cea care mă ţine în priză pe tot parcursul unei cărţi. Este balsamul nerecunoscut, inspiraţia, ritmul şi încântarea. Lucrez singură într-o cameră, aşa că pot să ascult oricât de tare sau de încet vreau. Pot asculta aceeaşi piesă ori de câte ori am chef, fără să mă acuze cineva că îl înnebunesc de cap. Fiecare carte este însoţită de prieteni vechi şi de descoperiri noi. Astfel că, pentru această carte, le mulţumesc lui Richard Thompson, Sigur Rós, Deacon Blue, Roddy Woomble, Mary Gauthier, Ketil Bjornstad, Elvis Costello, Rob Dougan, Michael Marra, Rab Noakes, Karine Polwart, Wolfgang Amadeus Mozart şi formaţiei Blue Nile. Îi mulţumesc şi lui Iain Anderson de la Radio Scotland, datorită căruia am investit o mică avere în CD-uri şi melodii descărcate de pe internet. Şi adresez mulţumirile mele speciale lui Sue Turnbull, care a venit tocmai din Australia pentru a mă prezenta lui Sigur Rós şi lui Peter Temple.

Am suferit două intervenţii chirurgicale ortopedice majore, între cartea de dinainte şi cea de faţă, şi le sunt foarte recunoscătoare domnului doctor David Weir şi echipei de asistente de la spitalul Newcastle Nuffield pentru minunaţii mei genunchi noi şi pentru inspiraţia ce m-a condus la un element inedit al acestui roman.

Unii dintre cei care au contribuit la această carte au cerut să nu fie numiţi. Sper că vor considera că a meritat să îmi acorde încrederea lor. Harry şi Louise m-au consiliat în materie de probleme medicale, iar personalul îndatoritor de la Alnwick Garden m-a pus pe gânduri, fără să ştie.

În sfârşit, mulţumesc echipei mele loiale de la Gregory and Co, de la HarperCollins şi de la Coastal Productions, în special lui Jane, Juliei, lui Anne, Sandrei şi lui Ken.

Însă, mai presus de orice, îi mulţumesc lui Kelly, care face ca totul să fie mai bine.